çünkü biz karıncayız

B&S

shaun david hutchinson

YABANCI

"BELKİ KOCA EVRENDE BİR ÖNEMİMİZ YOKTUR."

Henry Denton'ın bildiği bazı şeyler vardı. Fakat bazı şeyleri de bilmiyordu.

Henry, annesinin aileyi bir arada tutmak için çabaladığını ve bununla baş etmek için sigara ardına sigara yaktığını biliyordu. Abisinin üniversiteyi bıraktığını ve hamile bir kız arkadaşı olduğunu biliyordu. Anneannesini yavaş yavaş Alzheimer'a kaybettiğini biliyordu. Ve erkek arkadaşının geçen sene intihar ettiğini de.

Bilmediği şey ise, uzaylıların onu neden on üç yaşındayken kaçırdığıydı. Neden hâlâ onu kaçırıp gemilerine götürdüklerini de bilmiyordu. Dünyanın sonunun neden geldiğini veya uzaylıların ona neden büyük, kırmızı bir düğmeye basarak bunu durdurması için bir fırsat tanıdıklarını da bilmiyordu.

Fakat durum böyleydi ve karar vermesi için 144 günü kalmıştı.

Soru, Henry'nin dünyayı kurtarmaya değer bulup bulmadığıydı. En azından gizemli bir geçmişi olan Diego Vega ile tanışana kadar öyleydi. Diego, Henry'ye bildiği her şeyi, evrendeki yerini ve bütün bunların bir anlamı olup olmadığını sorgulatıyordu. Fakat Henry dünyayı kurtarmadan önce kendisini nasıl kurtaracağının bir yolunu bulmalıydı ve uzaylılar ona bunun için bir düğme vermemişlerdi.

Çeviren: Begüm Berkman Padar

YABANCI

9 786059 585521

28 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com

★ "Kara mizah ile karamsarlığın ortasında ufak bir umudun karışımı."
—*Kirkus Reviews*, starred review

★ "Sayfa üzerinde canlanan karakterlerle dolu bir roman."
—*Booklist*, starred review

★ "Genç yaşta yaşanan kaybın ve aşkın yarattığı, kafa karışıklığı ve hüznün dürüst bir portresi."
—*Publishers Weekly*, starred review

★ "Kurt Vonnegut'un *Mezbaha 5*'inden izler taşıyor."
—*School Library Journal*, starred review

★ "Shaun David Hutchinson'ın inanılmaz zeki ve sıradışı genç yetişkin romanı, varoluşsal çaresizliği ve patlayan gezegenleri bir araya getiriyor."
—*Shelf Awareness*, starred review

"İşinin ehli biri tarafından inanılmaz güzel ve ustaca yazılmış bir hikâye."
—*Lambda Literary*

A JUNIOR LIBRARY GUILD SEÇKİSİ

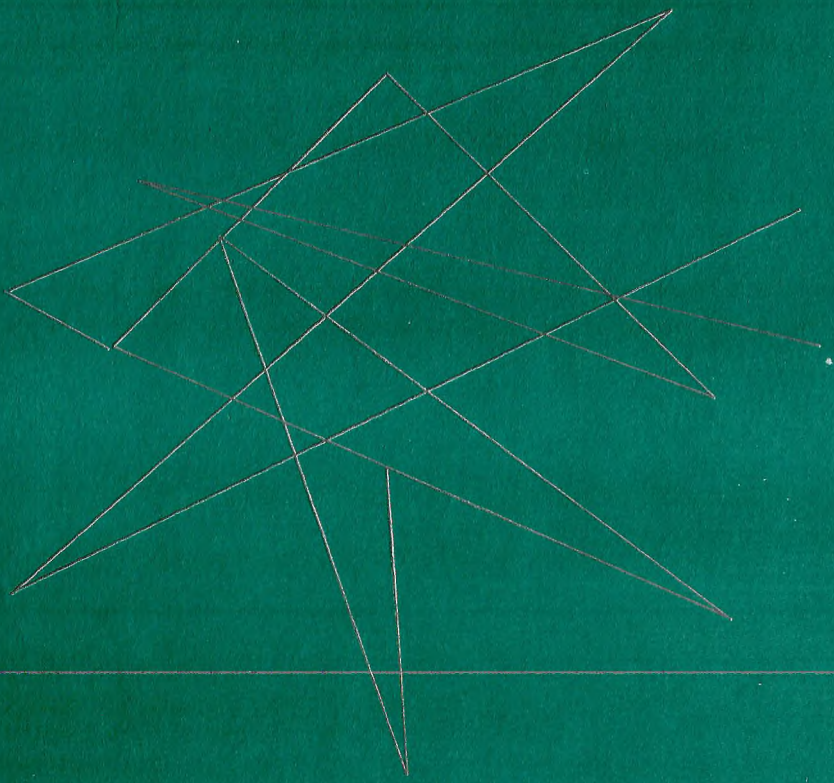
Fotoğraf © Chris Pardo

Shaun David Hutchinson

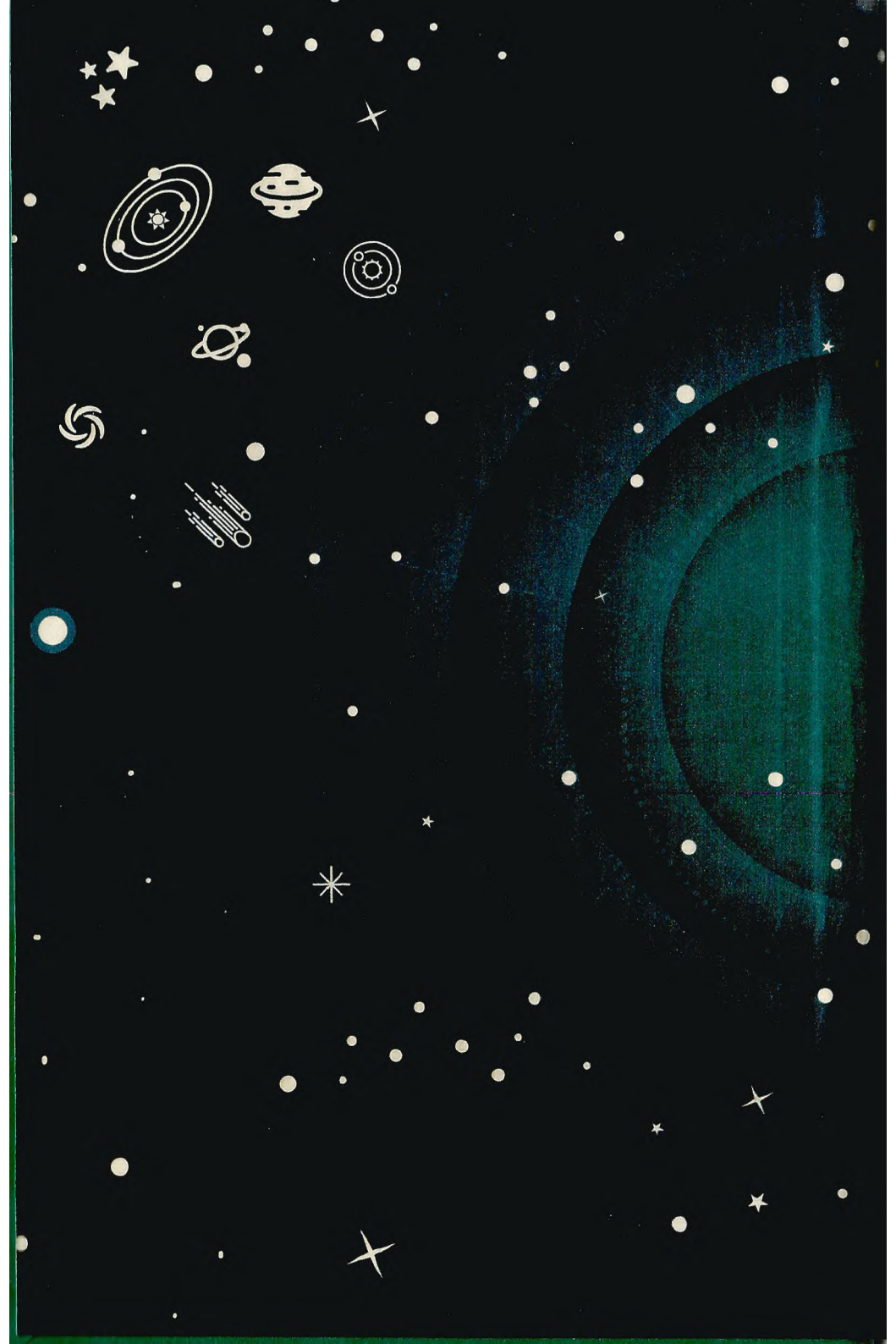
Andrew Brawley'nin Sıradışı Hikâyesi, *The Deathly Letter* ve *fml* romanlarının yazarı. Partneri ve köpeği ile birlikte Güney Florida'da yaşıyor, koşmaktan, okumaktan ve dizilerdeki saçmalıklara televizyon karşısında bağırmaktan keyif alıyor.

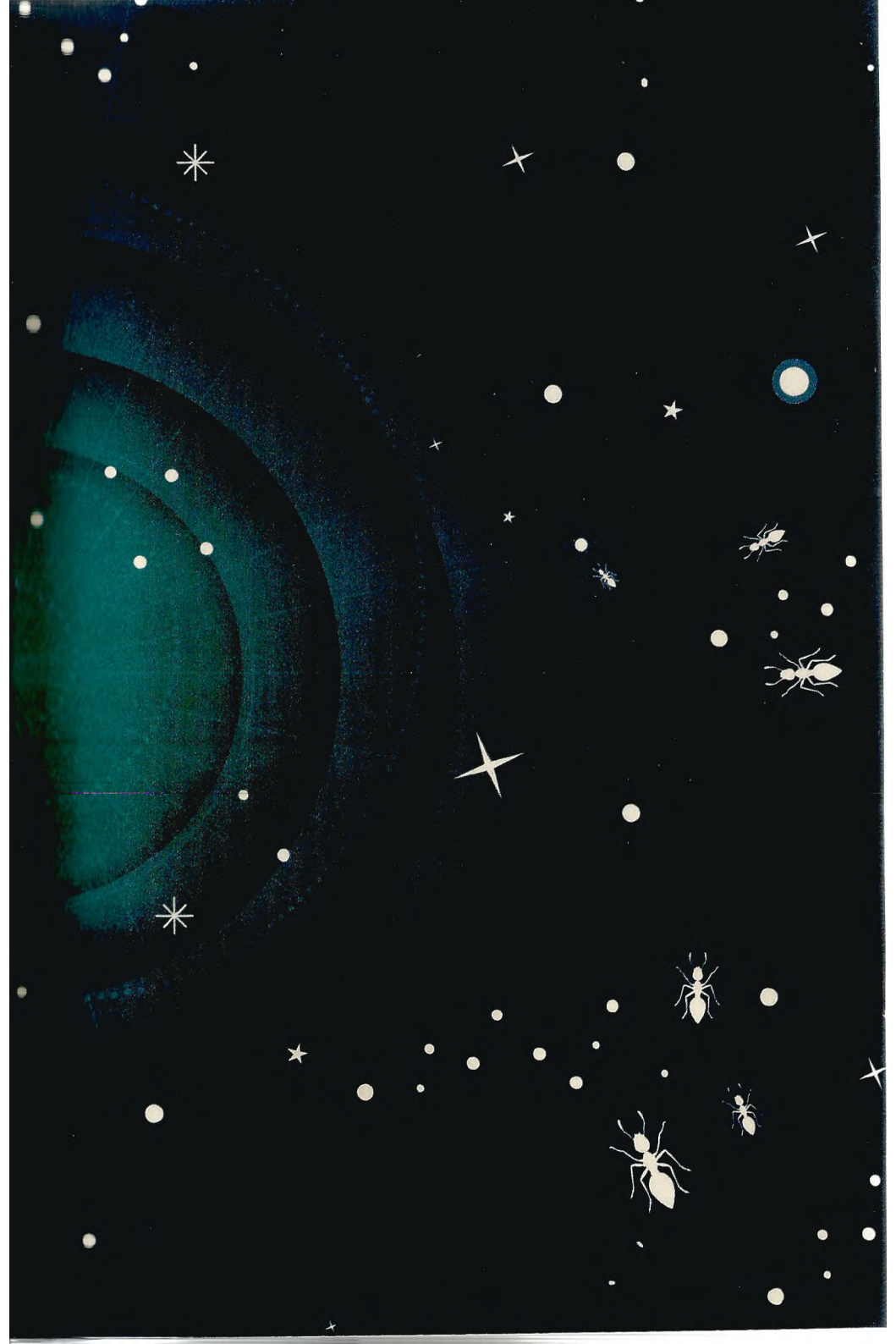
shaundavidhutchinson.com
adresinden kendisine ulaşabilirsiniz.

KAPAK TASARIMI: ELISA GONZALEZ
KAPAK FOTOĞRAFI © GETTY IMAGES

YABANCI

çünkü

biz

karıncayız

Çünkü Biz Karıncayız
Özgün Adı | *We Are the Ants*
Shaun David Hutchinson

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-52-1

Türkçe Çeviri © Begüm Berkman Padar, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Shaun David Hutchinson, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

shaun david hutchinson

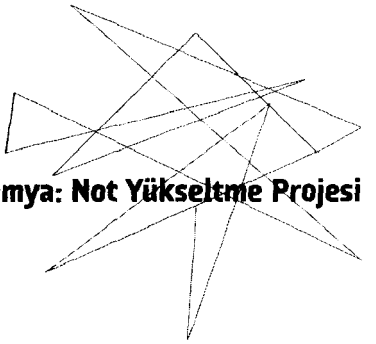
çünkü biz karıncayız

Çeviren

Begüm Berkman Padar

En sevdiğim uzaylı, Matt'e

İKİ OLASILIK VAR:
EVRENDE YA YALNIZIZ YA DA DEĞİLİZ.
İKİSİ DE EŞİT ÖLÇÜDE ÜRKÜTÜCÜ.
—Arthur C. Clarke

Kimya: Not Yükseltme Projesi

Hayat bir palavra.

Hayatınızı bir düşünün. Gün boyunca sizi ayakta tutan bütün o küçük ayinleri düşünün; uyandığınız andan, beyninizdeki ısrarcı sesi boğmak için kafanıza litrelerce öksürük şurubu diktiğiniz, gecenin son, yalnız saatine kadar. Hani size vazgeçmeniz, pes etmeniz gerektiğini; yarının bugünden daha iyi olmayacağını söyleyen o sesi. Dişinizi fırçalamanın, üstünüzdeki kıyafetlerin okula uygunluğuyla ilgili annenizle tartışmanın, ev ödevinin, not ortalamalarının ve erkek arkadaşların ve okuldaki sıcak öğle yemeklerinin abesliğini bir düşünün.

Ve yaşamı.

Yaşamın abesliğini düşünün.

Her gün yaptığınız şeyleri bileşenlerine ayırdığınızda ne kadar gülünç olduklarını da görmeye başlıyorsunuz. Mesela, öpüşmek. Yoldan geçen bir yabancının, ağzınıza tükürmesine izin vermezsiniz ama nabzınızı hızlandıran ve koltukaltlarınızı terleten ve olur olmaz, en lanet zamanlarda size ereksiyon yaşatan oğlan ya da kızla tükürük takas edebiliyorsunuz. Dilinizi ağzına tıkıyor ve dillerini daha önce nerelere soktuklarını, size uçuk veya mononükleoz bulaştırıp bulaştırmayacaklarını,

belki de ton balıklı sandviçlerinin kalıntılarını aktarıp aktarmadıklarını düşünmeksizin karşılık vermelerine müsaade ediyorsunuz.

Bacaklarımızı tıraş edip kaşlarımızı alıyoruz, bedenlerimizi krem ve losyonlara buluyoruz. En muhteşem kot pantolona girebilmek için kendimizi aç bırakıyoruz, tişörtümüzü çıkardığımızda muhteşem kaslar sergileyebilmek için bedenimizi haplarla kirletiyoruz. Arabayla hız yapıyoruz ve sıkı partiliyoruz ve koca kâinatta hiçbir anlam taşımayan sınavlara çalışıyoruz.

Fizik uzmanları, hem sonsuz olan hem de sonsuz ölçekte genişleyen bir evrende yaşadığımızı ve içindeki her şeyin bir noktada tekrar edeceğini öne sürüyorlar. Annenizin ve babanızın ve kıyafetlerinizi çalan kız kardeşinizin sayısız kopyaları var. Sizin sayısız kopyanız var. Bütün hayatınız boyunca neye inanmış olursanız olun, siz aslında eşsiz bir kar tanesi değilsiniz. Bir yerlerde, bir başka siz, *sizin* hayatınızı yaşıyor. Muhtemelen de sizden daha iyi yaşıyor. Altında boxerıyla koltukta aylaklık edip kâselerce meyveli yulaf ezmesi tıkınırken neden bir cuma gecesinde yapayalnız olduğunu düşünmek yerine, Fransızca konuşmayı öğreniyor ya da bir güzel düzüşüyor. Ancak en kötü kısmı bu da değil. Sizi koşarak en yakındaki köprüden atlamaya itecek olan, hiçbirinin öneminin olmaması. Ben öleceğim, siz öleceksiniz, hepimiz öleceğiz... ve yaptıklarımız, seçimlerimiz beş para etmeyecek.

Dünyada bir yerlerde, Shoshoni ya da Medicine Bow gibi ismi olan saçma sapan bir kasabanın kıyısındaki bir arazide bir karınca var. Siz ondan habersizdiniz. Asker mi, asalak mı, kraliçe mi, bilmiyordunuz. Yuvaya taşınacak yemek mi arıyordu yoksa kıpır kıpır karınca larvaları için yeni tüneller mi inşa ediyordu, umursamıyordunuz. Bu âna kadar o karınca sizin gözünüzde var olmamıştı. Ben bahsetmeseydim, sıkıcı bir angaryadan diğerine sekip durarak, dilinizi kız arkadaşınızın bakteri tarlasından hallice ağzma sokarak, isimlerinizi

defterinizin kapağına karalayarak ve elektronik zerrelerin havada vınlayıp size birilerinin sizi düşündüğünü söylemesini bekleyerek yaşamınıza devam edecektiniz. Hızla uçup giden bir anda, bir başkasının önemsiz yaşamındaki en önemli insan olduğunuzu söylemesini bekleyerek... Siz ondan haberdar olsanız da, olmasanız da dışarılarda bir yerlerde o karınca, karıncasal işlerle meşgulken siz, telefonunuza o mesajın düşmesini bekliyorsunuz çünkü o, bu gezegendeki yedi milyar benmerkezci insan arasında *sizin* önemli olduğunuzun kanıtı. Bütün özdeğeriniz; öneminiz, bu evrende bir kıymetiniz olduğu inancına dayanıyor.

Ama yok.

Çünkü biz, karıncalarız.

Sümüklülerin beni kaçırıp dünyanın sona ereceğini söyledikleri geceye kadar vaktimi geleceği düşünerek harcamamıştım.

Deli değilim. İnsan türünün hapı yuttuğunu söylerken, annelerimiz bizi vücutlarından her şeyin daha ağır, parlak ve fazla gürültülü olduğu bir dünyaya çıkardıkları andan itibaren ölmeye başladığımızdan dert yananlar gibi mübalağa etmiyorum. Yarın, yani 29 Ocak 2016'da Chipotle tacoları yiyen, Frappuccino içen koca kıçınızla vedalaşacağınızı söylüyorum.

Muhtemelen bana inanmıyorsunuz; yerinizde olsam ben de inanmazdım ama kaçınılmaz yıkımımızı kabullenmek için 143 günüm oldu ve bu günlerin çoğunu geleceği düşünerek geçirdim. Bir geleceğim olup olmadığım, bir gelecek isteyip istemediğimi sorgulayarak; varoluşun sonunun bir trajedi mi, komedi mi yoksa geçen hafta teslim etmeyi unuttuğum kimya laboratuvarı ödevim kadar anlamsız mı olduğuna karar vermeye çalışarak...

Esas komedi ise Sümüklülerin Dünya'nın ölüm tarihini açıklamaları değil, bana bunu engelleme şansı vermeleri.

Bir hikâye istemiştiniz, o halde Sümüklülerin bana dünyaca hapı yuttuğumuzu açıkladıkları o geceyle başlayacağım. Bitirdiğimde, sonu birlikte bekleyebiliriz.

7 Eylül 2015

Uzaylılar tarafından kaçırılmanın yarattığı en büyük hayal kırıklığı, uzay gemisinde yerçekiminin bayağı fazla olması. Yerçekiminin kölesi haline gelmeden önce, yaşamımızın ilk dokuz ayını amniyotik kesede ağırlıksız ve kör olarak geçiriyoruz, dolayısıyla uzay yolculuğunun baştan çıkarıcı cazibesi, o mükemmel lütuf haline geri dönüş vaadinde saklı. Ancak bu bir düzmece. Yerçekimi kıskanç, sadist ve sonsuzdur.

Bazen yerçekiminin, kılık değiştirmiş ölüm olabileceğini; bazen de aşk olduğunu, bu yüzden de aşkın tek koşulunun ona kapılmak olduğunu düşünüyorum.

Sümüklüler gri değil. Kocaman gözleri ya da ince, dudaksız ağızları yok. Bildiğim kadarıyla hiç ağızları yok. Ciltleri ıslak deri gibi sert ve bir suyosunu patlamasının tüm renklerini taşıyor. Siyah, küre şeklindeki gözleri, titrek saplarla kafalarına tutunuyor. Kol yerine, gerektikçe vücutlarından çıkan uzuvları var. Ufolarının anahtarını düşürürlerse –*pat!*– hemen bir kol çıkıveriyor. Beni zapt etmeleri ya da korku dolu ulumalarımı

susturmaları gerektiğinde, işi bitirmek için bir düzine dokunaç çıkarabiliyorlar. Çok etkili.

Tuhaftır, Sümüklülerin meme uçları var. Pek çok erkeğinki gibi işlevsiz görünen, küçük, kahverengi tomurcuklar. Muazzam farklarımıza ve dünyalarımızı ayıran ışık yıllarına rağmen meme uçlarının her zaman ortak noktamız olacağını bilmek içimi rahatlatıyor.

Bunu bir arabanın arkasına yazmalıyım: © HENRY JEROME DENTON.

Siz sormadan söyleyeyim; hayır, Sümüklüler makatımı hiç kurcalamadılar. Bu özel muameleyi sinemadayken telefonda konuşan ya da araba kullanırken mesajlaşan insanlara sakladıklarından oldukça eminim.

Şöyle oluyor: Kaçırmalar her zaman gölgeyle başlıyor. Pencerelerin kapalı, perdelerin çekili olduğu karanlık bir odadayken bile gölgeler, kokuşmuş öğle yemeğine üşüşen şahinler gibi çöküyor.

Ardından çişim gelmişçesine kasıklarıma bir ağrı giriyor ve beynime onu umursamaması için ne kadar yalvarırsam yalvarayım, ağrı acı verici bir ısrarla artıyor.

Ardından çaresizlik. Felç. Mücadele edememek. Savaşamamak. Nefes alamamak.

Çığlık atamamak.

Sümüklüler bir noktada beni inceleme odasına alıyorlar. Şimdiye kadar en az on kere kaçırılmışımdır ama beni yatak odamdan uzay gemilerine nasıl taşıdıklarını hâlâ bilmiyorum. Göz kırpmalarımın arasındaki o karanlıkta, nefesler arasındaki o boşlukta olup bitiyor.

Gemiye çıktığımda deneylerine başlıyorlar.

En azından ben öyle yaptıklarını tahmin ediyorum. Evrende yolculuk yapmalarını sağlayan teknolojik kapasiteye sahip, gelişmiş bir uzaylı ırkının amaçlarını idrak etmeye çalışmak, dokuzuncu sınıfta organlarını incelediğim kurbağanın, neden içini açıp bağırsaklarını masaya çivilediğimi anlamaya çalışmasına benziyor. Sümüklüler belki beni ölümcül derecede radyasyona maruz bırakıyor ya da safi meraktan içimi sümüklü yumurtalarıyla dolduruyorlardır. Hatta bir sümüklü çocuğunun bilim fuarı projesi bile olabilirim.

Ne yaptıklarını bir gün kesin olarak anlayabileceğimden şüpheliyim.

Sümüklüler konuşmuyorlar. Bedenimin benim kontrolümden çıktığı o uzun süreçte, sıklıkla birbirleriyle nasıl iletişim kurduklarını merak ediyorum. Belki böcek gibi kimyasal salgılıyorlardır ya da belki göz saplarının hareketi, arıların dansına benzer bir tür lisandır. Ya da eskiden yalnızca kapıları çarparak iletişim kuran annem ve babam gibi de olabilirler.

Beni ilk kaçırdıklarında on üç yaşındaydım. Ağabeyim Charlie yan odada ölümüne horlarken, ben yatağımda uzanmış, annemlerin kavgasını anlayacağım bir dile çeviriyordum. Bütün kapıların çarpıldıklarında aynı sesi çıkardıklarını düşünebilirsiniz ama yanılıyorsunuz.

Babam klasik bir çarpıcıydı; kapı tamamen, bütünüyle kapanana kadar onunla temasını korurdu. Böylece hem sesin yüksekliğini ve perdesini kontrol edebiliyor hem de kapıyı, çerçevesini ve duvarı titretebilen, derin, sağlam bir patırtı çıkarabiliyordu.

Annem çeşitliliği seviyordu. Bazen kapıyı trajik bir edayla savuruyor, bazen de topuk vuruşuyla çarpıyordu. O gece gürültülü ve etkili olsa da incelikten yoksun çoklu-darbeye bel bağlamıştı.

Annemle babamın neden kavga ettiklerini öğrenemeden Sümüklüler tarafından kaçırıldım. Polis beni iki gün sonra,

Kuzey Carolina'daki Calypso kasabasının batısında bir toprak yolda, iç çamaşırı niyetine alışveriş poşeti giymiş ve açıklayamadığım morluklarla kaplı halde dolanırken buldu. Babam üç hafta sonra kapıyı ardından son kez çarparak evi terk etti. Bu sefer anlamını tercüme etmeye gerek yoktu.

Uzaylıların yanında çıplak olmaya bir türlü alışamadım. Jesse Franklin de beni sık sık çıplak görür ve bundan hoşlandığını iddia ederdi ama o benim erkek arkadaşımdı, yani o sayılmaz. Fazla sıska olduğumun oldukça farkındayım ve Sümüklülerin de beni kusurlarımla; göğsümün ortasındaki, Abraham Lincoln'a benzeyen et beni ya da çıkık köprücükkemiklerim veya tepsi gibi düz kıçımla değerlendirdiklerini tahmin ediyorum. Bir keresinde, öğle yemeği sırasında etli turtamızı beklerken Elle Smith ömründe gördüğü en düz kıça sahip olduğumu söylemişti. Calypsolu on iki yaşındaki bir kızın gerçekten kaç kıça maruz kalabileceğinden emin değildim ama sözleri, zaman zaman yüzeye çıkıp bana yerimi hatırlatan bir uçuk gibi aklıma kazındı.

Zihnimin bir köşesi, Sümüklülerin dalga geçip eğlenmek amacıyla kendi gezegenlerindeki dostlarına sapıkça fotoğraflarımı gönderip göndermediklerini merak ediyordu. *Yakaladığımız şu mutanta baksana. Buna* ergen *diyorlar. Beş kolu var ama biri küçücük ve biçimsiz.*

Biçimsiz değil, yemin ederim.

Sümüklüler o geceki incelemelerini bitirdiklerinde üzerinde yattığım yassı sedye, ben hâlâ üzerindeyken bir sandalyeye dönüştü. Önceki kaçırılmalarımda uzaylılar beni kapkaranlık bir odaya kilitlemiş, boğmaya çalışmış ve bir keresinde de içeriye insanı kusturana kadar güldüren bir gaz pompalamışlardı

ama daha önce hiç sandalye vermemişlerdi. Bir şeyler döndüğünden hemen şüphelendim.

Bütün Sümüklüler gölgelere çekilip kaybolurken bir tanesi benimle kaldı. İnceleme odası, geminin görebildiğim tek bölümüydü ve kenarlara doğru karardığından asıl şekli de, boyutları da anlaşılmıyordu. İçerisi ise sadeydi; hareket izlenimi yaratan girdaplarla gri bir zemin ve gölgeleri delerek ortamı aydınlatan dört-beş ışık. Sandalyeye dönüşen sedye ise obsidiyen siyahıydı.

Kol ve bacaklarım karıncalanınca yeniden hareket edebileceğimi anladım. Batma hissinden kurtulmak için kolumu, bacağımı sallasam da kafatasımda zangırdayan, uzaylıların bedenimin işleyişini görmek için canlı canlı derimi yüzüp kaslarımı soyabileceklerini ve onları engellemek için hiçbir halt edemeyeceğimi hatırlatan âcizlik hissinden kurtulamıyordum. Biz insanevlatları, yaratımın zirvesi olduğumuza, yenilmezliğimize, çözemeyeceğimiz hiçbir şey olamayacağına inanarak doğuyoruz. Ancak kaçınılmaz bir şekilde öldüğümüzde bütün inançlarımız da parçalanıyor.

Boğazım kaşmıyordu. Kafese kapatılan farelere bile su ve yem verilirdi.

"Sabrımı sınıyorsanız, bir keresinde ailemle çıktığımız üç haftalık cehennem gibi bir antika turunu hamamböceği dolu bir karavanda geçirdiğimi bilmelisiniz. Babamın kaybolup durduğu, annemin çileden çıktığı, ağabeyimin her fırsatta bana yumruk attığı, anneannemin bozuk genzinden çıkan muhteşem melodiler eşliğinde yirmi bir gün."

Yok; hiçbir tepki yoktu. Yanımdaki sümüklü, sapların üstünde, üç yüz altmış derece görüşe sahip cam bilyelere benzeyen gözlerini oynattı. Gözleri karartılmış yarım kürelerin içine saklanmış güvenlik kameraları gibiydi; nereyi izlediklerini bilmek imkânsızdı.

"Ciddiyim, hayatımın en kötü yolculuğuydu. Charlie'nin

her gece üst ranzada tombala çektiğini duymuyormuşuz gibi hareketsiz yatmak zorunda kalıyorduk. Dünyada ebeveyni, ağabeyi ve anneannesiyle aynı havayı solurken en fazla otuz-bir çeken çocuk rekorunu kırdığından eminim."

Omzumun üstünden geçen bir ışık huzmesi, bir-iki metre önüme Dünya'nın üç boyutlu bir görüntüsünü yansıttı. Kaynağını bulmak için arkamı döndüm ama sümüklü, bedeninden bir uzantı çıkarıp enseme şaplak attı.

Şaplağın indiği yeri ovalayarak, "Umarım o bir koldur," dedim.

Gezegen en ince detayına kadar karşımdaydı. Görüntü önümde sakince dönerken tüy gibi bulutlar yüzeyde sürükleniyordu. Her şehirde dip dibe girmiş cüretkâr ışık kümeleri, yıldızlar kadar parlak ışıldıyordu. Bir süre sonra, dünyanın görüntüsünün yanında, bir metre uzunluğunda bir sütun yerden çıkıp yükseldi. Tepesinde kırmızı bir düğme vardı.

"Basmamı mı istiyorsunuz?" Uzaylılar o âna kadar söylediğim ya da yaptığım herhangi bir şeyi anladıkları izlenimini vermemişlerdi ama basmamı istemeseler önüme büyük, parlak bir düğme çıkarmayacaklarını düşündüm.

Ayağa kalktığım anda bir elektrik akımı ayağımdan bütün bedenime yayıldı ve seğire seğire yere kapaklandım. Gırtlağımdan boğuk bir feryat koptu. Sümüklü, bedeninden canı istediği zaman kollar çıkarabilmesine rağmen bana yardım eli uzatmayınca, kasılmalarımın azalmasını bekleyip gerisingeri sandalyeye oturdum. "Tamam ya, düğmeye dokunmayacağım."

Dünya yansıması patlayıp beni kıvılcım ve ışık yağmuruna tuttu. Yüzümü korumak için kolumu kaldırdıysam da hiç acı hissetmiyordum. Gözlerimi açtığımda görüntü eski haline gelmişti.

"Yani düğmeye basmamı kesinlikle *istemiyor* musunuz?"

Uzaylı efendilerimin dikkatli bakışları altında, gezegenin patlayışını yedi kere daha izledim ama başımı çevirip başka

tarafa bakmayı reddettim. Sekizincisinde Sümüklüler bana yine şok verdiler. Boşaltım sistemimin kontrolünü kaybettim ve yere kapaklanırken kendi idrar gölümün içine düşüverdim. Çenem kasılmaktan ağrıyordu ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Ne yapmamı istediğinizi söyleseniz, bu deneyin acı dolu işkence kısmını geçebiliriz, biliyorsunuz, değil mi?"

Dünya görüntüsünü tekrar toparladılar ama bu sefer, oturmaya kalkıştığımda şok verip gezegeni öyle patlattılar. Görüntü tekrar bütünleştiğinde sendeleyerek düğmeye doğru atılıp elimi üstüne indirdim. Ayaklarımdan bedenime tırmanan, parmaklarıma ve kulaklarıma yayılan bir coşkunlukla ödüllendirildim. Bedenimdeki her bir gözenekten kanatlı bebekler fışkırmışçasına saf bir mutluluktu.

"Bak işte, bu fena değildi."

Düğmeye kaç kere bastığımı sayamadım. Bazen şok veriyorlardı, bazen aşırı coşku ama hangisini beklemem gerektiğini kestiremiyordum. Ta ki deneyin yapısını çözene kadar... O kadar basitti ki daha çabuk anlayamadığım için kendimi embesil gibi hissettim. Tabii altıma edene kadar şok yemek de problem çözme becerilerimi geliştirmiş sayılmazdı.

Coşku patlamaları ve şoklar, ödül ve ceza değildi, ayrıca rastlantısal da değillerdi. Sadece beni düğmeye basmam ile dünyanın patlaması arasında nedensel bir ilişki olduğunu görmeye zorluyorlardı. Sümüklüler benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Donum sırılsıklam olmasa, insanlık tarihi için daha heyecan verici bir an olabilirdi.

Teorimi denemeye karar verdim.

"Gezegeni mi patlatacaksınız?"

ŞOK.

"Ben mi patlatacağım?"

ŞOK.

Sonunda pes edip yerde kaldım. "Dünya'yı *başka bir şey* mi yok edecek?"

COŞKU.

"Siz durdurabilir misiniz?"

ŞÜKÜRLER OLSUN!

Bedenim bir sevinç ürpertisiyle titrerken gözlerim kaydı. "Nasıl durduracağız?" Bir ipucu bulmak umuduyla sümüklüye baktım ama bana şaplak attığından beri hiç kıpırdamamıştı. Düğmeye bastığımda Dünya patlamıyordu, basmadığımda patlıyordu; sadece bunu biliyordum. Ancak bu kadar basit olamazdı. "Düğmeye basmak gezegenin yok olmasını mı engelleyecek?"

SAF COŞKU PATLAMASI.

"Ne yani, şimdiye kadarki basmalarım hep deneme amaçlı mıydı?"

KANATLI BEBEKLER.

"Harika. Peki, bu kıyametin zamanı belli mi?" Daha önce hiçbir soruma cevap vermedikleri de düşünülürse uzaylıların ucu açık bir soruyu yanıtlayabileceklerinden emin değildim ancak yıldızlararası yolculuk yapabiliyorken bana bir tarih vermek onlar için çocuk oyuncağı olmalıydı. Hemen sonra gezegenin görüntüsü *Sığınakçılar* realite şovuna dönüştü ve sunucunun abartılı sesi dört bir yandan yankılandı.

"Bu on beş yabancı, altı aylığına bir sığınağa kapatıldılar. Sürenin dolmasına yalnızca 144 gün kalmışken, yemek, su, tuvalet kâğıdı ve birbirlerinin gönüllerini çalma yarışında bir saniyeyi bile kaçırmak istemeyeceksiniz."

"Burada da en kötü kanallar çekiyormuş." Reklam sönüp kaybolurken Dünya görüntüsü geri geldi. "144 gün mü?" Zihnimden hesap yapmak, itiraf etmeye utanacağım kadar uzun sürdü. "Yani 29 Ocak 2016'da Dünya'nın sonu gelecek, öyle mi?"

AH, O CANIM COŞKU.

Haklı olmaktan asla sıkılmıyordum.

Zihnim açıldığında Sümüklülerin benimle dalga geçtikleri sonucuna vardım. Tek mantıklı açıklama buydu. Dünyanın sonunu engelleyecek güce sahip olup da bunun kararını on altı yaşında, önemsiz birine bıraktıklarına inanmayı reddediyordum.

Ancak bu bir şaka değilse, gerçekten kararı ben vereceksem, gezegenin kaderini terli avuçlarımda tutuyordum. Uzaylılar öyle ya da böyle umursamıyorlardı muhtemelen.

"İyice anlamak için soruyorum; o düğmeye basmak için 29 Ocak'a kadar vaktim mi var?"

COŞKU.

"Ve basarsam gezegeni yok olmaktan mı kurtaracağım?"

COŞKU.

"Peki ya basmamayı tercih edersem?"

Dünya patladı, görüntü kayboldu ve ışıklar söndü.

8 Eylül 2015

İki katlı evimin sabah çiğiyle ıslanmış önbahçesinden hızla geçerken boğucu Florida sıcağmda bedenimden ter akıyordu. Birkaç sokak ötemizdeki bir evden, her sabah verandasında oturup gazete okuyan Bay Nabu'nun, ölüm ilanlarında dost ve düşmanlarının isimlerini aramaya daldığını ve koşturarak geçen beyaz kıçımı fark etmediğini umarak çaldığım çöp kutusu kapağıyla mahrem yerlerimi örtüyordum.

İkinci kaçırılmamdan sonra, yatak odamın penceresinin altındaki havalandırma ünitesinin arkasına bir çanta yedek kıyafet saklamaya başlamıştım. Sümüklüler beni her zaman tamamen çıplak geri göndermiyorlardı ama gönderdiklerinde de nedeninin, teşhircilikten tutuklanmadan Calypso'yu boylu boyunca geçme çabamı keyifle izlemek olduğunu düşünüyordum.

Üzerimi giyinirken, dünyanın sona erme olasılığını ve uzaylıların, kıyametin planlandığı tarihte gerçekleşmesi ya da ertelenmesinde karar mercii olarak tuhaf bir şekilde beni seçmelerini kavramaya çalışıyordum. Böyle önemli bir kararı verecek kadar önemli biri değildim ki... ABD Başkanı'nı, Papa'yı ya da Neil deGrasse Tyson'ı* seçmeliydiler.

* Amerikalı ünlü astrofizikçi, *kozmolog*, yazar ve bilim temsilcisi. –*çn*

Deneme turlarının ardından fırsatım varken düğmeye neden gerçek anlamda basmadığımı bilmiyorum; elbette uzaylılar da karar vermeden önce dikkatle düşünmemi istemeseler bana bu kadar uzun zaman tanımazlardı. Pek çok insan, benim yerimde olsa düğmeye basacağına inanabilir; sonuçta kimse dünyanın sona ermesini *istemez*, değil mi? Ancak gerçekte hiçbir şey göründüğü kadar basit değildir. Haberleri izleyin, birkaç blog okuyun. Dünya bir bok çukuru ve ben, temiz bir sayfa açıp kemiklerimizin küllerinden evrilecek yeni bir medeniyete, doğru şekilde yaşama şansı tanımanın daha iyi olup olmayacağım değerlendirmek durumundayım.

Önkapının yanındaki ölü begonyanın altından yedek anahtarı alıp kendi evime gizlice girdim. Beni sigara ve cızırdayan yumurta kokusu karşılayınca, sanki yatak odamdan yeni çıkmışım gibi mahmur ve uykulu bakışlarla yavaşça mutfağa girdim. Telefonundan bir şeyler okuyan annem başını kaldırdı. Parmak uçlarından bir sigara sarkıyordu ve kıvırcık, sarartılmış saçları dağınık bir atkuyruğu halinde toplanmıştı. "Eh, sonunda. Sana seslenip duruyorum, Henry. Duymadın mı?" Annemin bedeni patlıcan şeklindedir ve genelde gözaltlarında da o renkte torbalar olur.

Kapıya yaslandım zira burada kalmaya niyetim yoktu. Uzaylılar tarafından kaçırılmak bende hep çamaşır suyuyla sıcak bir duş alma hissi uyandırıyor. "Üzgünüm."

Ninem ocağın başından bana gülümsedi. Üstüne karabiber serpilmiş yumurtayı tabağa aktarıp önüme koydu ve yanına da mayonez getirdi. "Yemelisin. Çok cılızsın." Ninem güçlü ve cesurdur; kırışıklıklarını ve lekelerini, asla pes etmeyeceği bir savaşın yara izleri gibi taşır. Zaman'ın dişlerinin arasına sıkışmış et parçası gibidir ve onu bu nedenle çok severim.

Annem bir nefes çekti ve sigarasını bana doğrulttu. "Sana yüz kere falan seslendim."

Ben karşılık veremeden Charlie paldır küldür mutfağa dal-

dı ve tabağımı önüne çekti. Sandalyesine pat diye çökerken bir yumurtayı eliyle yedi, sonra da kahvaltının kalanını iç etmeye koyuldu. Bazen Charlie'yle aynı anne ve babadan geldiğimize inanmak zor oluyor. Ben uzunum, o kısa; ben zayıfım, ağabeyim eskiden kaslıydı ama o kasların çoğu liseden sonra yağa dönüştü; ben parmaklarımı kullanmadan beşe kadar sayabiliyorum, Charlie ise sayamasa da en azından parmakları var.

"Henry seni duymadı çünkü evde değildi." Charlie masanın ortasındaki tabakta duran pastırmaları avuçlayıp alırken bana sırıttı, sonra da anneme suratını buruşturdu. "Ben yemek yerken sigara içmek zorunda mısın?"

Annem onu umursamadı. "Neredeydin, Henry?"

"Buradaydım."

"Yalancı," dedi Charlie. "Dün gece Zooeylerden geldiğimde yatağın boştu."

"Benim odamda ne halt ediyordun?"

Annem son bir nefes çekti ve sigarasını küllükte söndürdü. Dudakları bir sfinkter gibi gergince büzülmüştü ve sessizliği, çarpılan herhangi bir kapıdan daha gürültülüydü. Mutfaktaki tek ses, tavada cızırdayan yumurtalardan ve *Sığınakçılar* programının müziğini ıslıkla çalan Ninemden geliyordu.

"Uyuyamayınca yürüyüşe çıktım, ne var yani?"

Charlie hafifçe öksürürcesine "*Yemezler,*" dedi, ben de orta parmağımla karşılık verdim.

"Yine... uyurgezerlik... yapmıyorsun, değil mi?"

"Yürüyordum ama kesinlikle uyanıktım, anne."

Charlie bir dilim kızarmış ekmeği fiskeyle üzerime fırlattı ve ekmek gözümün tam altına isabet etti. "İki puan!"

"Beni ekmekle kör etmeye mi çalışıyorsun? Derdin ne senin?" Ekmeği çöpe atmak için yerden aldım ama Charlie elini uzatıp, "Ziyan etme, ufaklık," dedi.

Annem bir sigara daha yaktı. "İkinizi de uykunuzda boğsam kimse beni suçlayamaz." Sanırım annem bir zamanlar

güzel olabilecekken yıllar onun gençliğini, güzelliğini ve alkol oranı yüzde on ikiden az olan herhangi bir şeye karşı hevesini tüketmişti.

Ninem bana yağ lekeli bir kâğıt torba uzattı. "Öğle yemeğini unutma, Charlie."

Torbanın içine baktım; Ninem iki kızarmış yumurta, üç pastırma ve dibe de patates mücveri koymuştu. Yumurtanın sarısı patlamış, her şeyin üstüne güneşli bir irin gibi akmıştı. "Ben Henry'yim, Nine." Arkasını döner dönmez öğle yemeğini torbasıyla birlikte çöpe attım.

Annem, "Seni okula bırakayım mı, Henry?" diye sordu.

Mikrodalga fırının saatine baktım. Acele edersem duş alıp okula yürüyerek gidebilirdim. "Çok çekici bir teklif. Güne son derece korkunç bir şey yaparak başlamanın sağlığa iyi geldiğini bir yerlerde okumuştum ama ben almayayım."

"Ukala dümbeleği."

"Beni Zooeylere bırakır mısın?" Charlie *benim* son yumurtamı da yere atılan roket ekmekle sıyırıp tombul ağzına tıktı.

"Senin bu sabah dersin yok muydu?" diye sordum; elbette Charlie'nin bütün derslerini bıraktığını ama anneme henüz söylemediğini biliyordum.

Annem, "İşe giderken seni de okula bırakabilirim," dedi.

"Sağ ol, harika." Charlie dişlerini sıkarak sahte bir gülümseme takındı ama bana işkence edip acı vermenin yüzlerce yolunu hayal ettiğini biliyordum; çoğunda kendi yumrukları ve benim yüzüm olan hülyalardı zira ağabeyim fazla yaratıcı olmamakla birlikte oldukça tutarlıydı.

Bu arada, Sümüklüler olur da Charlie'yi kaçırırlarsa ağabeyimin makatını kurcalayacaklarından emindim.

"Henry, bugün okuldan çıkar çıkmaz eve gelmen gerekiyor."

"Neden?" Gecikmemek için hemen duş almam gerektiği halde mutfaktan öldürücü derece yavaş kaçışıma son verdim.

mı kenardan sarkıtırdım. Güneşin ve sıçrayan deniz suyunun tenime işlemesine, beni ışığın hatıralarıyla doldurmasına bayılırdım. Eminim ki Tanrı, insanların böyle yaşamasını amaçlamıştı; yaz günlerimizi internet meme'leriyle birer birer sömüren fazla parlak ekranların karşısında solup kuru kabuklara dönüşmemizi değil.

Balık gezilerimiz oldukça iyi başlardı. Annemin duyduğumuzu ya da ağzımızdan çıktığını bilse bizi öldüreceği belalı şakaları paylaşırdık, Dwight bize takılabileceğimiz bir yer ayarlar, babam da kancalı uca kalamar ya da yem balık takarken bize sabırla ne yaptığını anlatarak oltamızı yemlerdi. Sonra oltalarımızı atar ve balığın yeme gelmesini beklerdik. Charlie'nin taşaklarıma yumruk atması ya da meme uçlarımı sıkması bile keyfimi bozamazdı. Hayatımın en mükemmel anlarındandı ama iyi zamanlar asla uzun sürmezdi.

Bir keresinde doktorum bunun bir içkulak sorunu olduğunu açıklamıştı. Denge ve ağırlık merkezinin, uzamsal oryantasyonumu etkilemesiyle ilgili bir şeyler. Açıkçası kulaklarımın midemi nasıl etkileyebildiğini anlamıyordum ama doktorun sözüne güveniyordum. Orada gülümseyip kahkahalar atarak, sımsıkı kavradığım oltam ve tırabzanlara dayadığım ayaklarımla günün keyfini çıkardığım sırada bulantı aniden vuruverirdi. Tekne sallanır, zemin ayağımın altında eriyip denize doğru akardı. Tenim yanar ve ağzım sulanırdı. Bu noktada normal nefes almaya çalışırdım ama ciğerlerimi asla yeterince oksijenle dolduramazdım.

Geniş bir okyanusun ortasında batan bir gemide hastalanırdım, korkardım ve bu lanet karşısında elimden hiçbir şey gelmezdi. Tekne sallanır, dalgalarla birlikte dalıp sarsılırken ben mide bulantımla mücadele ederdim. Tanrıyla pazarlığa otururdum. Melek ya da şeytan fark etmeksizin herkese beni hastalanmaktan korumaları için dua ederdim ama kimse dinlemez ya da umursamazdı. Kusmuğum suya çarptığında kah-

valtının parçacıkları hâlâ seçilebilir halde olurdu ve birileri; genellikle de Charlie, suları bulandırmakla ilgili bir espri yapardı. Sürünerek kamaraya girer ve balık seferimizin geri kalanını yastıklı bankta kıvrılıp yatarak geçirirdim.

Sonunda babam beni bu gezilere dahil etme çabasından vazgeçip evde bırakmaya başladı. Bir cumartesi sabahı uyandığımda arabasının gitmiş ve Charlie'nin yatağının boş olduğunu gördüm. Charlie liseye başladığında balığa çıkmak için fazla havalı olduğuna kanaat getirdi. Aslında her şey için fazla havalıydı. Artık zamanını porno izleyip mastürbasyon yapmaya ve burundan nefes almayı akıl edemeyecek kadar ahmak olan arkadaşlarını etkilemek için içki araklamanın yollarını aramaya ayırıyordu. Lisenin, oğlanları porno bağımlısı, otuzbirci alkoliklere dönüştürdüğüne ikna olmuştum.

Yanılmışım. Daha beter bir şeye dönüştürüyormuş.

Calypso büyük ölçüde bir cennettir ve Güney Florida'nın en zenginlerinin bir kısmına ev sahipliği yapar. Zenginlerin ergen oğulları da porno bağımlısı, kronikotuzbirci alkoliklerdir ama onların daha iyi porno ve içkilere erişimi vardır. Tabii arabaları ve paraları da. Bende hiçbiri yok, bu da Calypso Lisesi'ne iki-sıfır yenik başladığım anlamına geliyor.

Lise, babamla balığa çıkmaya benziyor: Orada olmak, herkes gibi keyif çatmak istiyorum ama her seferinde kendimi yerde iki büklüm halde, bir an önce sona ermesi için dua ederken buluyorum.

Bir zamanlar Jesse bana, ufukta sabit bir noktaya odaklanmanın iyi geleceğini söylemişti ama Jesse geçen sene kendini odasında astığından, bu tavsiyesinin geçerliliği en iyi ihtimalle şüpheliydi.

Bayan Faraci, Akıllı Tahta'nın önünde durmuş, bir önceki gece evlerimizde okumuş olmamız gereken kovalent bağları konu-

sunu anlatmaya çalışıyordu. Sınıfta neredeyse herkesin bıkkınlıkla başını önüne eğdiğine bakılırsa, bu ödevi bir tek ben yapmıştım.

Bayan Faraci toplumsal gelenekleri umursamazdı. Nadiren makyaj yapar, sınıfa sık sık uyumsuz ayakkabılarla gelir ve bilim konusunda tiksindirici derecede coşkuluydu. Her şey onu heyecanlandırabilirdi: manyetizma, Newton dinamikleri, tuhaf parçacıklar. Kendisi de oldukça tuhaf bir parçaydı. Ve bizim ilgisizliğimizin, cesaretini kırmasına asla izin vermezdi. Bizi teşvik edeceğini düşünse, parmak kuklalar takıp dans ederek kimya anlatırdı. Bazen bu coşkusu onun adma utanıp yüzümü buruşturmama neden olsa da en sevdiğim öğretmenimdi. Kimi günler sadece onun kimya dersi sayesinde okula dayanabiliyordum.

"Hey, Uzay Bebesi." Sınıfın arkasından bana fısıldayan, hem arabası, hem parası olan Marcus McCoy'du. Onu duymazdan geldim. "Sana diyorum, Uzay Bebesi, kimya ödevini yaptın mı?" Sorunun hemen ardından bastırılmış bir kahkaha sesi geldi. Onu da umursamadım.

Kitabımdaki illüstrasyonda moleküllerin nasıl da uyumla birleştiğine hayranlıkla bakıyordum. Bir amaçları, gerçekleştirmeleri gereken bir kaderleri vardı. Benimse bir düğmem... Zihnim uzaklara daldı ve her şeyin sonunu hayal ettim. Dünyadaki bütün Marcus McCoyların korkunç bir şekilde, kan revan içinde ölmelerini izlediğimi. Yalan söylemeyeceğim; mastürbasyon yapasım geldi.

"Uzay Bebesi... Uzay Bebesi." Sadistçe kıkırdamaları beni takma adım kadar gıcık ediyordu.

Solumdaki sırada oturan Audrey Dorn beni dikkatle izliyordu. Audrey, Güneylilere has şekilde rahatça gülümser. Kurnaz bakışları vardır ve genellikle bir iş görüşmesine gidiyormuş gibi giyinir. "Yeterince iyi"ye inanmayan kızlardandır. Onunla bir zamanlar arkadaştık. Gözlerini dikip bana baktı-

ğını fark ettiğimi anlayınca omuz silkti ve dikkatini yeniden Faraci'ye verdi.

"Haydi ama Uzay Bebesi, sadece birkaç cevaba ihtiyacım var."

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Marcus McCoy, dar polo tişörtünden fırlayan şişkin pazılarını herkesin takdirine sunarcasma dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilmişti. Gür, kahverengi saçlarını özenle sola doğru ayırmıştı ve bana her şeye hakkı olduğunu düşünenlerin en parlak sırıtışıyla bakıyordu. Marcus "hayır"dan, parası ve arabası olmayanların anladığını anlamaz.

"Kendi ödevini kendin yap Marcus."

Marcus'm arkadaşları Adrian Morse ve Jay Oh kıs kıs gülüyorlardı ama Marcus'la değil, benimle eğleniyorlardı. Marcus, "Benim ödevlerimi yaptıracak küçük, yeşil adamlarım yok," diyerek dikkatleri iyice üzerimize çekti.

"Komik bir şey mi var?" Bayan Faraci kaşlarını çatmış, Marcus'a ve bana bakıyordu. Elektron çiftleri arasında elektron paylaşımım oldukça ciddiye alıyordu.

"Yok bir şey," diye geveledim.

Marcus da kahkahalara boğulmadan zorlukla, "Hayır yok, Bayan Faraci," diyebildi.

Bütün okula rezil olmamı Charlie'ye borçluyum. Ben dokuzuncu sınıftayken o son sınıftı ve uzaylılar tarafından kaçırıldığını herkese söyleyip sosyal hayatımı yerle bir etmeyi en büyük başarısı olarak görüyordu. Uzay Bebesi lakabını kimin bulduğunu bilmiyorum ama üzerime yapışıp kaldı. Sınıfımdaki çocukların çoğu gerçek adımı bile bilmezken Uzay Bebesi'ni kesinlikle biliyor.

Sonunda öğle teneffüsünün zili çaldığında Bayan Faraci beni kapıda yakalayıp kenara çekti. Marcus yanımızdan geçerken başımı eğip ayakkabılarıma baktım. Adrian ise çıkarken, "Uzay Bebesi, uzaylılara sakso çekiyor," diye fısıldadı. Bildi-

ğim kadarıyla Sümüklülerin aleti yok, ki bu da mastürbasyon yapmayı muhtemelen zorlaştırıyordur. Erkeklerin ergenliğe girince derslerinden niye geri kaldıklarına dair bir sürü teori öne sürülüyor ama daha fazla ders çalışmam için bir aletimin olmaması bile yeter.

Bayan Faraci kürsüsünün kenarına oturdu. "Zor bir gün mü?"

"Daha zorlarını gördüm."

Endişesi beni rahatsız ediyordu. Sınıf arkadaşlarıma dalga malzemesi olmaktan hoşlanmıyordum ama bir öğretmenin acımasıyla yüzleşmek bambaşka bir meseleydi. "Henry, sen bilime yatkınlığı olan zeki bir çocuksun. İleride o oğlanlara günlerini göstereceksin."

Bu doğru olabilirdi ama basmakalıp sözlerin pek yardımı dokunmuyordu. "Dünyanın aniden sona ermesi mümkün mü?"

Bayan Faraci başını hafifçe yana eğdi. "Evet, elbette. Gezegendeki tüm yaşamın yok olmasıyla sonlanan pek çok senaryo var."

"Ne gibi?"

"Göktaşı, yakınlardaki bir süpernovanın gama radyasyonu, nükleer facia." Parmaklarıyla sayarak sıralarken aniden durdu ve gözlerini kıstı. "Henry, lisenin zor olduğunu biliyorum ama gezegeni patlatmak çözüm değil."

"Kürsünün diğer tarafında durmaktan, lisenin nasıl bir şey olduğunu unuttuğunuz çok belli."

Marcus beni bir tuvalet bölmesine itip duvara dayadı. İncecik duvar, cıvataları tıngırdayarak sarsıldı ve Marcus benim şahsi alanıma adım attı. Tuvalet kâğıtlığının köşesi, kotumun üzerinden uyluklarımın arkalarına batıyordu ama Marcus avcunu yanağıma bastırıp bütün ağırlığını üzerime verdi. Tıraş losyonunun taze biçilmiş çim kokusu genzime doldu. Marcus McCoy hep yaz gibi kokardı.

Tuvaletlerin kapısından bir ses geldiğini sanıp bakmaya çalıştım ama Marcus çenemi kavrayarak beni susturdu. Başparmağını yanağıma iyice bastırdı, bedenlerimiz arasında kalan mesafeyi kapadı. Öpücüğü sabırsız ve sertti. Kirlisakalı dudaklarıma sürtündü ve elleri tepki veremeyeceğim kadar hızla sırtımda, yanaklarımda dolaşıp pantolonumun önünden aşağıya kaydı.

"Ellerin buz gibi!" Marcus'ın ezici kucaklamasından kaçmayı başardım, yalnız olduğumuzdan emin olmak için tuvalet bölmesinin kapısının üzerinden gizlice dışarıya göz attım ve pantolonumun düğmelerini ilikleyip üstümü başımı düzelttim.

Tekrar arkama döndüğümde Marcus işiyordu. Başını çevirdi ve işemesini izlemekten şeref duymalıymışım gibi sırıttı. "Ailem bu hafta sonu Tokyo'da olacak."

"Yine mi?"

"Çok iyi değil mi?" Fermuarını çekti ve beni ensemden tutup yeniden öptü ama öpmekten çok, diliyle yüzümde kazı yapmaya çalışıyordu. Her halükarda birilerinin bizi yakalayacağından paranoyakça korktuğum için dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve sendeleyerek tuvaletten çıktım. "Nereye gidiyorsun, Uzay Bebesi?"

"Bana artık öyle seslenmeyeceğin konusunda anlaşmıştık."

"Ama sevimli. Sen de sevimlisin, Uzay Bebesi." Birlikte lavaboların önünde durup Marcus'ın aynadaki yansımasını hayranlıkla izledik; pürüzsüz esmer teni, kemerli burnunun yanındaki gamzeleri ve kaslarıyla dayanılmaz derecede yakışıklıydı. Daha beteri, bunun farkındaydı. İşte, bir de ben vardım: tombul yanaklar, dolgun dudaklar ve burnumun kenarında, bütün imha çabalarına direnmiş, iltihaplı bir siyah nokta. Marcus'ın gizli kapaklı da olsa neden benimle takılmak istediğini idrak edemiyordum.

Cebinden dikdörtgenimsi bir hap çıkarıp susuz yuttu. "Ee, ne diyorsun?"

"Ne konuda?"

"Hafta sonu bende kalmak konusunda."

"Bilemiyorum. Annem, anneanneme bakmamı istedi ve..."

"Sen kaybedersin, Uzay Bebesi." Kıçıma öyle bir şaplak attı ki şimdiden kızardığını hissedebiliyordum.

Dalgalı saçlarımı gözümün önünden çekip alnımı açtım. Saçımdan nefret ediyordum ama yine de uzatıyordum çünkü kulaklarımdan daha da nefret ediyordum. "Sen bize uğrayabilirsin. Ninem evde olacak ama senin havuzu temizlemeye geldiğini söyleyebiliriz."

Marcus yanlışlıkla bir Walmart'a girmiş de etrafı fakirlerle çevrilmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Havuzunuz yok ki."

Dünyanın sonuna nasıl tepki verirdi acaba? Büyülü yaşantısının neredeyse bitmek üzere olduğunu keşfetse? Yaz tatili bittiğinden beri her fırsatta benimle yiyişiyordu ama sadece onun evinde ve ailesi olmadığı zamanlarda takılıyorduk. İnsanların içinde benimle görülmekten çekinmesinin; arkadaşlarının onun bir oğlanla takıldığını keşfetmesinden öte, Uzay Bebesi'yle takıldığını keşfetmelerine dair endişesinden kaynaklandığına bahse girebilirdim.

Kendi kendimi kandırıyordum. Asla bundan fazlası olamazdık; *bu* her neyse...

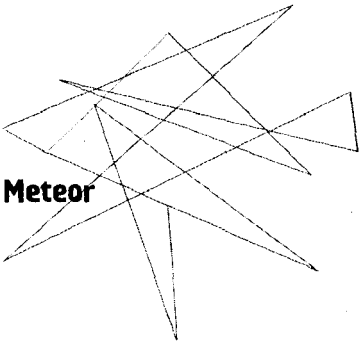
"Dünyanın sona ereceğini ama buna engel olabileceğini bilsen, yapar mıydın?"

Marcus yansımasına bakmakla meşguldü. "Ne?" Yeterli teknoloji olsa kendini klonlayıp klonunu becerebilirdi.

"Diyorum ki..." Tuvaletin kapısı açıldı ve kısacık tıraşlı, irkiyim bir oğlan içeri daldı. Bize başıyla selam verip bir pisuarın başına geçti.

Marcus beni el kurutma makinesine çarptı ve keskin metal omzuma batınca kendimi tutamayıp cıyakladım. Marcus dans edercesine kapıya doğru yürüdü. "Görüşürüz, Uzay Bebesi."

Pisuardaki çocuk güldü. "Sikik nonoş."

Meteor

Gün heyecanlı başlar. Tarih 24 Ocak 2016'dır. Babasının on üçüncü doğum günü hediyesi olarak aldığı teleskopla göktaşını ilk tespit eden Grünstadtlı Frieda Eichman olur. Babası son yirmi yıldır ölü olmasa, bu başarısı için kızıyla gurur duyardı. Göktaşına yörüngesi kesinleşene kadar geçici olarak 2016BA11 kod adı atanır ancak Frieda ona babasını onurlandırmak için Jürgen Eichman adını vereceğini bilmektedir.

NASA, UKSA, CSA, CNSA, ISRO, CRTS, ROSCOSMOS, kısacası dünyadaki bütün uzay kuruluşları 2016BA11 göktaşının yörüngesi dolayısıyla Dünya'nın yakınından geçeceğine ama bir tehdit oluşturmadığına dair vatandaşları temin eden açıklamalar yayınlarlar. Bütün hükümetlerin üst düzey yetkilileri ise bunun bir yalan olduğunu bilmektedirler.

Jürgen Eichman vakasının gecesinde, aileler göktaşının gece göklerini delip geçişini izlemek için dışarıda bir araya gelirler. Birbirlerine sımsıkı sarılırlar ve göktaşının güzelliğinden, insanın ömründe bir defa karşılaşabileceği bu kozmik harikaya şahit olabildikleri için ne kadar şanslı olduklarından bahsederler. Marshmellowlar kızartılır, litrelerce şarap içilir, hikâyeler anlatılır. Gerçeği bilenlerin bir kısmı ise kendine mermilerle ziyafet çeker.

Jürgen Eichman gece gökyüzünde Ay boyutlarına ulaştığında ve ardından daha da irileştiğinde tüm dünyada insanlar bir şeylerin ters gittiğini anlarlar. Göktaşı zararsızca geçip gideceğe benzememektedir. Bir meteora dönüşecektir. Birçokları korkudan felç geçirir. Ne yapabilirler? Nereye gidebilirler? Tanrının elinden kaçış yoktur ki...

Frieda Eichman boş bir tarlada tek başına durup göğün yanışını izler. *"Ich habe dich so sehr vermisst, Papa,"** diye fısıldar.

Jürgen Eichman 29 Ocak 2016, UTC saatiyle 01.39'da Akdeniz'e düşer. Çapı, Londra'nınki kadardır. Çarpışmanın üç bin kilometre menzilinde kalanlar, ufuktaki güneşi bile küçük gösteren bir alev topuna şahit olurlar. Bir dakika içinde kıyafetleri yanmaya başlar ve çimler alev alır. İnsanlar dahil her şey yanar. Ardından sismik şoklar başlar. Merkez üssünden yayılıp yeri gömülü bir fırtına gibi titreterek dünyayı yirmi dakikadan kısa sürede dolaşır. Ancak depremler, yoluna çıkan her şeyi buharlaştıran hava darbelerinin gölgesinde kalır. Evler yıkılmış, insanlar ölmüş, kadim ağaçlar köklerinden sökülmüştür. Saatler sonra yüzlerce kilometre yükseklikteki bir deprem dalgası gezegeni yıkayıp temizler.

Kül ve toz, güneş ışınlarını engelleyip gökyüzünü karartır. İlk çarpışma anında hayatta kalabilenler de yavaşça, donarak ve yapayalnız ölürler.

---

* (Alm.) "Seni çok özledim, rahmetli babacığım." –*çn*

10 Eylül 2015

Yerçekimi, teoride sonsuz etki alanına sahip olmakla birlikte dört temel kuvvetin en zayıfı olarak bilinir. Kütle çekim kuvveti, fiziksel cisimleri birbirine çeker ve kütleleri ne kadar büyükse çekimleri de o kadar fazla olur. Yerçekimi bizi gezegenin yüzeyine çeker, Ay'ı Dünya'nın çevresinde yörüngede tutar ve gezegenimiz de yine onun yüzünden Güneş'in tutsağıdır. Yerçekimi sadece göksel varlıklarla ilgili değildir; insanlar arasında da geçerlidir fakat etkisi kütleyle belirlenmek yerine, popülerlik üzerinden tanımlanır.

Popülerlik ergenlerin eroinidir. Tadını alan çocuklar daha fazlasını ister; elinde bolca bulunduranlar ise tanrı olarak görülürler ve onun ihtişamının ışığıyla yıkanmamışlar bile, aksini iddia etseler de gizlice onu arzularlar. Popülerlik, normalde sıradan sayılacak bir çocuğu narsisist, ego-takıntılı, maddiyatçı bir şerefsize dönüştürebilir.

Tabii bildiğimden söylemiyorum. Asla popüler olmadım, olmak da istemedim. Popülerlik, Marcus'ın benimle herkesin önünde dalga geçip, baş başayken yiyişmesinin nedenidir. Beni hafta sonunda evinde kalmaya ikna etmek için birkaç kere mesaj attı ama cevap yazmadım.

Yolumda durduklarını fark edemeyecek kadar telefonlarına dalmış diğer öğrencilerden kaçınarak yürüdüğüm sırada Marcus beni dolabının önünden izlemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Acaba yanına gidip onu bütün okulun önünde öpsem ne yapardı? Tabii buna asla kalkışmazdım.

Kimya dersi benim vahamdır ve genellikle sınıfa ilk giren ben olurum ama bu sefer Audrey Dorn beni geçmişti ve sırasında oturmuş, bir telefonuna, bir kapıya bakıyordu.

İçeri girerken Bayan Faraci'ye el salladım ama tahtaya kimyasal yapılar çizdiğinden beni fark etmedi.

Sırama ulaştığımda Audrey, "Bunu izlemelisin," diyerek telefonunu bana çevirdi. "Şu Japon kamera şakalarından biri. Elemanı içi ölü ahtapot dolu bir tabuta koyup bırakıyorlar."

Sırama oturdum. "Klostrofobi *gerçekten* çok komik."

"Belki başka zaman." İçeri iki kız girince Audrey elinde olmaksızın sindi ama kızlar bize bakmadılar bile. "Baksana, Henry..." Sıraların arasındaki koridora eğilip, "Dün seni tuvaletten çıkarken gördüm," diye fısıldadı.

"Fermuarım mı açık kalmıştı? Yine mi don giymeyi unutmuştum? Bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"İçeride ne yaptığını biliyorum." Audrey'nin gözleri fıldır fıldır dönerek sınıfı taradı. "Ve *kiminle* yaptığını da biliyorum."

Derse iki dakika kaldığını bildiren zille birlikte içeri daha fazla öğrenci girdi. "İyi deneme, Veronica Mars* ama neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Yalan söylediğinde dudağını ısırıyorsun Henry."

"Ve senin dudakların da her boka burnunu sokarak kaltaklık ettiğin zamanlarda fazla oynuyor."

"Sen bana kaltak mı dedin?"

"Eh, daha uygun bir kelime yok sanırım..."

---

* Aynı isimli, ABD yapımı televizyon dizisinin, liseli genç bir dedektif olan başkarakteri. –*çn*

Audrey kaskatı kesildi. "Her neyse. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Beni düşündüğün için çok duygulandım, keşke samimiyetine inanabilseydim."

Son zil çalarken sınıfın geri kalanı da geldi ve boş sıralara oturdu. Bayan Faraci, önümüzdeki sınav için genel bir tekrar yapmaya başladı ama ben Marcus dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Audrey'nin erkekler tuvaletinde gizli bir kamerası falan yoksa sadece aynı anda tuvalete girdiğimizi bilebilirdi. Yine de C.L.'de nerede ve ne zaman işediğimi gözlemleyecek kadar meraklı tek insan Audrey'ydi.

Telefonum cebimde titredi. Ben yerimden sıçrayınca Bayan Faraci'nin de dikkati dağıldı, söyleyeceklerini unuttu ve dal-dan dala atlayıp atomun yapısını anlamanın ne kadar önemli olduğunu anlatmaya başladı. O arkasını döner dönmez telefonuma baktım. Mesaj Marcus'tandı ama ismi Yıldız Tesisatçılar olarak kayıtlıydı. İsim onun fikriydi.

YILDIZ TESİSATÇILAR: tribünler. öğlen. boruyu ben getiririm.

Audrey dedektifliğe soyunmuşken Marcus'la buluşmak riskliydi ama özellikle de hafta sonu teklifini geri çevirmişken onu bir şekilde görmek istiyordum. Marcus'tan nefret etsem de birlikte olmadığımızda onu özlüyordum. Jesse'nin yarattığı o özlem dolu boşluğu doldurmuyordu ama bazen canımı daha az acıtmasını sağlıyordu.

Hızlıca cevap yazıp telefonumu kaldırdım.

Faraci kimyasal tepkime türlerini tekrar anlatırken sınıfın ön tarafındaki kapı ardına kadar açıldı ve içeri tanımadığım bir çocuk girdi. Uzun boyluydu ve diken diken siyah saçları, *siktir git* sırıtışıyla tehlikeli görünüyordu. Jilet gibi gömleğinin altında ince ve uzun kasları belli oluyordu. Başparmaklarını

gri şortunun kemer halkalarına geçirip, bütün sınıf ona bakana kadar bekledi.

"Çıplak model çağıran oldu mu?"

Bayan Faraci anlaşılmaz bir şeyler kekeledi. Tuhaf çocuğa ağzı açık bakakalmamış öğrenciler ise kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Marcus'ın yüzüne yırtıcı bir sırıtış yerleşince içimde vahşi bir şeyler uyandı.

"Kusura bakma ama," dedi Bayan Faraci, "sen de kimsin?"

"Diego, tabii ki." Muhtemelen önceden çalışılmış bir rahatlıkla konuşuyordu zira kimse dikkat kesilmiş yirmi çift gözün karşısında bu kadar sakin duramazdı. "Aslında çıplak model değilim. Henüz."

Bayan Faraci'nin, bu kesintiyle formunu kaybedip hangi konuda kaldığını hatırlamaya çalıştığı için mi yoksa benim gibi, Diego'yu çıplak düşündüğü için mi konuşmakta güçlük çektiğini merak ettim. Sonunda kürsüsünden hızla kalktı ve Diego'yu koridora çıkardı. Konuşmalarına kulak kabarttıysam da heyecanlı fısıldaşmaların gürültüsünden duyamıyordum.

Bir süre sonra Bayan Faraci kapıdan içeri başını uzatıp, "Henry, buraya gelebilir misin? Eşyalarını da al," dedi. Hayatımda kim bilir kaçmcı kez görünmez olmayı dileyerek kitaplarımı topladım. Kapıya gittiğimde Bayan Faraci koluma hafifçe dokunup, "Henry en iyi öğrencilerimden biridir. Seni sınıfına götürecek," dedi.

"Öyle mi yapacağım?"

"Diego okulda yeni." Bayan Faraci bana buruşuk bir çıktı kâğıdı verdi. "Biraz kaybolmuş."

Arkamızda sınıf, başlarında kimse yokken kaosa sürükleniyordu.

"Tamam, ben onun... yani sorunun icabına bakarım, yani Diego'yu sınıfına götürürüm." O anda çüksüz bir uzaylı olmayı diliyordum ama ağız ishalim Diego'yu gülümsetmişti. Hafif çarpık, çekici ve sevimli bir gülümsemeydi.

Bayan Faraci sessizce *teşekkürler* dedi ve Dustin Collier sırasından düşüp uçucu kimyasalların bulunduğu malzeme dolabına çarparken hızla sınıfa döndü.

Çantamı omzumun üstünden sırtıma savurdum ve Diego'yu çıkışa yönlendirdim. "Bu saatte Bayan Parker'la tarih dersin varmış. Yerleşkenin diğer ucundaki sosyal bilimler binasında."

Diego ders programını aldı, özenle katladı ve arka cebine soktu. "Önden buyur, Sacagawea."

"Ne?"

"Hani sen benim rehberimsin ve tarih dersine gidiyoruz ya? Neyse, boş ver." Diego'nun sesi, Sümüklülerin gemisinin kesintisiz titreşimi gibi derin ve mırıltılıydı.

Klimalı fen bilimleri binasından çıktığımız anda nemli hava yüzümüze çarptı ama yine de sınıftan kaçacak bir bahanem olmasına minnettardım. Sosyal bilimler binasına uzun yoldan gitmeyi tercih ettim.

Diego, "Eee... fen öğretmeninizin biraz kafası karışık gibi."

"Hı hı."

"Yine de iyi birine benziyor."

Diego'nun dersime daldığı anki özgüveni kayboluyordu; huzursuzca kıpırdanıyor, ellerini cebine sokuyor, sonra kollarını kavuşturuyor, ardından ellerini tekrar cebine sokuyordu. Havadan sudan muhabbet etmeyi pek beceremediğim için hiç konuşmamayı tercih ederdim. Konuşmak, kötü şeylerin başlangıcıydı. Ancak Diego sessizlikten rahatsız görünüyordu, bu yüzden şansımı denedim: "Fen en sevdiğim derstir. Kesindir ve her şeyin bir açıklaması vardır. Ayrıca bazen bir şeyleri patlatmamıza izin veriyorlar."

"Neden çekici geldiğini anlayabiliyorum."

"Ayrıca çok da gizemli." Ağzımı bir kere açmıştım ve susmak bilmiyordum. "Mesela nesneler ne kadar küçülürse ardındaki bilim de o kadar çılgınlaşıyor. Sicim kuramı, membran

teorisi, kuantum ölümsüzlüğü ve dolanıklığından bahsetmeye başlayınca... yani bunlar çok harika, onu söylemeye çalışıyorum."

Diego'nun X-ışınlı gözleriyle beni süzüyordu. Sanki kıyafetlerimin ve tenimin altına bakıyor, özümü görebiliyordu. Hızla konuyu değiştirdim: "Buraya yeni taşındınız galiba?"

"Galiba." Diego adımlarını hızlandırdı. Bana bakmaktan kaçınması, Jesse'yle son günlerimi hatırlatıyordu; her gülümsemeden önceki o tuhaf tereddüdü, aramızda aniden peyda olan sessizlikleri. O günlerde bunların üzerinde durmamıştım ama geçmişten ders çıkarmak da bu yüzden sevimsizdir.

"Burnumu sokmak istememiştim."

"Senin hatan değil," dedi Diego. "Refleks işte. Colorado'dan taşındım."

Aklıma gelen ilk şey, "Jack Swigert da Coloradoluydu," oldu.

"Kim?"

"Jack Swigert? Apollo 13 astronotlarından? Ay'a ulaşmaya çalışırken az kalsın uzayda ölüyordu hani?" Diego başını iki yana sallayınca ellerimi ceplerime sokuşturdum. "Çok okurum da."

"Kitaplar, çirkin insanlara göredir."

"Ve yaşlı kadınlara. Ninem günde bir kitap bitiriyor. Tabii Alzheimer olduğu için aynı kitabı defalarca okusa farkına bile varmaz. Eskiden düzenli günlük tutardı. Günlük tutma alışkanlığını ondan kaptım sayılır."

"Demek yazarsın, ha?"

"Bazen yazıyorum... genellikle başıma gelenlerle ilgili, bazen de dünyanın sonuna dair çeşitli senaryolar falan. Ama yazar değilim."

Diego kahkaha attı ve o tok, samimi sesi beni gülümsetti. "Bu... garipmiş. Ben resim yapıyorum."

"Doğa manzarası mı?"

"Eh bir şeylerin manzarası diyelim."

"Ben çöp adam bile çizemiyorum. Ortaokuldayken ders kitaplarındaki illüstrasyonları penis ve vajinaya dönüştürmekte uzmanlaşmış bir çocuğun yanında otururdum. Ama bunun gerçek dünyada bir karşılığı olduğunu sanmıyorum." Saçmalamayı kesemiyordum, bu yüzden kendimi susturmak için dudağımın içini ısırdım.

Sosyal bilimler binasına ulaşmıştık. İki katlı, alçak, yıkılmak için yalvaran bir binaydı. Sıvası dökülüyordu, ayrıca sınıflar nem ve küf kokuyordu. "İşte, geldik. 219 no'lu sınıf ikinci katta."

"Bana rehberlik ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Ah, bu arada, ön sırada oturmamaya bak; Bayan Parker konuşurken sağlam tükürür."

Diego şakağına parmağıyla hafifçe vurdu. "Aklımda tutacağım. Görüşürüz, Henry..."

"Denton."

"Diego Vega." O merdivenden çıkarken ben de futbol sahasına doğru yürümeye başladım. "Hey Henry!" diye seslendiğinde durup arkama döndüm. Diego ikinci katın tırabzanından eğilmişti, benim de onu görebilmek için başımı kaldırmam gerekti. "Sence uzaya gidebilecek misin?"

"Çok büyük olasılıkla, evet."

Yirmi dakika sonra tribünün altında Marcus pençeleriyle bedenimi eşelerken etrafta örümcek olup olmadığına bakınıp rezil bir klişe gibi hissetmemeye çalışıyordum. Beni gördüğünde merhaba bile dememişti çünkü dilini ağzıma, ellerini pantolonumun içine sokmakla daha çok ilgileniyordu. Sırf azgınlıktan değil de beni gördüğüne gerçekten sevindiği için böyle davransa çok tatlı olabilirdi.

Midem ağzıma gelince, ağzına geğirmemek için Marcus'ı itip uzaklaştırdım. "Pardon, kahvaltı etmedim de."

Marcus kasıklarını avuçladı. "Bende yemek isteyebileceğin..."

Anı bozmasına fırsat vermeden lafını kesip, "Bu hafta sonu konusunda fikrimi değiştirdim," dedim.

"Gerçekten mi?"

"Hı hı. Annemin işi başından aşkın, Charlie de Nineme bakabilir."

Marcus suyunun kapağını açıp bir yudum aldı. "Artık çok geç, Uzay Bebesi."

"Neden?" Sesim paramparça olmasın diye çok çabalamam gerekti.

"Sen beni ekince ben de küçük bir parti düzenlemeye karar verdim."

"Ah." Marcus meme ucumu sıkıp çevirdi. Eline vurdum. "Adi pislik!"

"Aslında tam parti sayılmaz. Samimi bir arkadaş toplantısı diyelim."

"Bir sonrakine artık." Pantolonumun üzerinden bacağımı çimdikleyip acıya odaklandım. Bozulmaya hakkım yoktu; en başta onu eken bendim. Bütün hafta sonu evde oturup beni özlemesini beklemiyordum ama azıcık üzgün görünse ölür müydü?

"Kesinlikle." Marcus telefonundan saate baktı. "Haydi, Uzay Bebesi. Zil çalmak üzere ve seni buraya sohbet etmeye çağırmadım."

11 Eylül 2015

Marcus cuma günü varlığımın farkına bile varmadı. Hiç hoşuma gitmese de, yiyişmek için beni tuvalete çekmesini ya da partisine katılmam için yalvaran mesajlar atmasını beklediğimi itiraf etmeliyim. Umursadığını gösteren herhangi bir şey yapmasını... Kontrolden çıkmamak için, Sümüklülerin gezegenin kurtarıcısı olarak beni seçmelerine bir açıklama getirmeye çalışarak zihnimi oyaladım.

Sanırım pek çok insan, geleceğin nasıl da tehlikede olduğunu anladığı anda düğmeye basardı. İnsanların çoğu kendi çıkarları doğrultusunda hareket ediyordu ve o düğmeye basmak da hayatta kalmalarını sağlardı. Ama ben o çoğunluğa dahil değilim. Belki de Sümüklüler beni bu nedenle; ne yapacağımdan emin olmadıkları için seçtiler.

Görünüşte o düğmeye basmak için milyonlarca sebep var; harika filmler, kitaplar, seks, karışık pizza, pastırma, öpüşmek... ama bunlar aslında önemsiz. Evren on üç milyar yıldan daha uzun süredir var. Buna kıyasla tek bir öpücüğün değeri nedir ki? Ya da koca bir gezegenin?

Bunlar kavrayamayacağım meseleler, bu yüzden aklım yine neden beni seçtikleri sorusuna kayıyor. Daha bilinçli se-

çim yapabilecek daha zeki ya da daha hızlı karar verebilecek daha aptal insanlar var.

Ancak Sümüklüler onları değil, beni kaçırdı ve yapabileceğimin en iyisi, dürüst olmaktı.

Okuldan eve döndüğümde kapıdan âdeta sürünerek girdim; tek isteğim bir sandviç yapmak, biraz kestirmek, sonra da bütün hafta sonu boyunca uyumaktı. Annem ve Ninem, mutfak masasının etrafına geçmiş, bir ayakkabı kutusuna kâğıt ve zarfa, sanki canlı bir su mokaseniymiş gibi bakıyorlardı. Annemin yanakları kızarmıştı ve sigarasını resmen sömürüyordu; püf-püf-küllük, püf-püf-küllük. Atıştırmaktan vazgeçip odama çekilmeyi düşündüysem de boş mideyle uyuyamazdım.

Ve bu kararımdan anında pişman oldum.

"Henry, annene söyle, beni bir huzurevine yerleştiremez."

Annem, Ninemin nefret ettiğini bildiği halde gözlerini devirdi ve havaya bir duman bulutu üfledi. "Anne, sana bakacak birilerine ihtiyacın var."

"Ben kendime bakabilirim."

"Seni yanımıza almadan önce bozulmuş et yiyordun ve üç aydır su faturalarını ödememiştin."

Ninem kollarını, lanet yerçekimi sağ olsun, sarktıkça sarkan göğüslerinin üstünde kavuşturdu. "Suyum vardı sonuçta."

"Çünkü Bay Flannigan'ın evinden, mutfak pencerene hortum çekmiştin!"

"Ben henüz bunamadım, Eleanor." Sessiz bir hiddetle konuşuyordu ve öfkesi ancak çekiçle parçalanabilecek sert bir kabuğa dönüşüyordu.

Annem onun yüzüne güldü. "En son ne zaman duş aldın? Ya da dişini fırçaladın?"

"Bunun konumuzla alakası yok."

"Anne benim iki çocuğum var ve üçüncüsünü istemiyorum."

"O yerlerden birinde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

Masanın iki tarafından birbirlerine düşmanca bakışlar fırlatıyorlardı. Aralarındaki boşluğu, zehirli bir sigara dumanı ve kırgınlık bulutu dolduruyordu. Odada olduğumu bile unuttuklarından emindim ve yapılacak en zekice şey gizlice kaçmak olurdu ama beynim yerine guruldayan karnımla düşünüyordum.

"Ninemin yeri huzurevi değil, anne."

"Sen kendi işine bak, Henry."

Ninem kalkıp ayaklarını sürüyerek buzdolabına kadar gitti. "Odana git ve babanın eve gelmesini bekle." Buzdolabının açık kapılarının önünde durup rafları dolduran yemeklere boş boş baktı.

"Babam artık yok," dedi annem, bütün mücadele gücünü yitirerek. "Uzun zaman önce öldü."

Ninem, "Bu korkunç bir düşünce," diye mırıldandı. "Akşam yemeğinde etli güveç yemek ister herhalde."

Ninemin unutkanlığı başlarda sevimliydi; bize yanlış isimlerle seslenir, doğum günlerimizi karıştırır, yazın ortasında Noel kartları gönderirdi... Ancak artık sevimli değildi. Bazen bana bakıyor ve eskiden anneannemin olduğu yerde sadece derinleşen bir boşluk görüyordum. Bir yabancıya dönüşüyordu; artık çoğu zaman onun gözünde herhangi bir insandım ama bazen de on dakika sonrasında en sevdiği torunu olduğumu söyleyebiliyordu. Doktorlar hafızasının bozulmaya devam edeceğini düşünüyorlar. Şimdilik iyi günleri kötülerinden fazla ama sonunda geriye sadece kötü günler kalacak.

"Okuldan çıkar çıkmaz eve gelirim," dedim. "Onu huzurevine götürme."

Ninem dolaptan tereyağı, domates ve bir paket tavuk budu çıkarıp masaya koydu. Her ne pişirecekse, etli güveç değildi.

Annem sigara paketini arayıp bir tane daha yaktı. "Her neyse. Zaten paramız yetmez, hele de sen ve ağabeyin böyle

yemeye devam ederseniz." Ayakkabı kutusundaki ödenmemiş faturalara baktı. "Zenginliğin yolunun garsonluktan geçtiği söylenemez."

"O zaman yeni bir iş bul," dedim. "Fransa'da aşçılık eğitimi aldın. Senin restoran işletmecisi olman gerekir."

"Henry..."

"Haydi ama anne, haklı olduğumu biliyorsun. Eminim ki seni işe alacak onlarca restoran vardır. Sadece biraz çabalasan..."

"Henry, kes sesini!"

Charlie ve kız arkadaşı Zooey Hawthorne ellerinde alışveriş poşetleriyle, duvarlara sıçramış yağ gibi yapışan gerginlikten habersiz halde mutfağa daldılar. Charlie'yi gördüğüme sevineceğim aklıma gelmezdi.

Ağabeyim, "Kimler aç?" diye sordu ve Ninemin gittikçe büyüyen tuhaf yemek malzemesi koleksiyonunu kenara iterek elindeki poşetleri masanın üstüne bıraktı. "Zooey, *carbonara* soslu makarna yapacak, Ninem de elmalı turta yapar diye düşündüm."

Zooey, Ninemi yanağından öptü ve kolundan tutup buzdolabından uzaklaştırdı. "Bana o turtanın tarifini vermelisin. Çok lezzetli." Zooey, Charlie'den uzundu, zayıftı, kestane gibi teni ve kocaman, kahverengi gözleri vardı. Benim çapsız ağabeyim için fazla iyiydi.

Charlie ve Zooey mutlu bir aileymişiz, her zaman böyleymişiz edasıyla poşetleri boşaltıp yerleştirirken ben hâlâ annemin tartışmamızda kaldığımız yerden devam etmesini bekliyordum.

"Ben bu gece gıda zehirlenmesi almayayım," dedim.

Charlie kolumu sertçe sıkarak kavradı ve beni kendine çekerek tuhaf bir şekilde sarıldı. Ayarlarımla oynuyordu. Charlie bana sarılmazdı; birbirimize sarılmazdık, öyle bir huyumuz yoktu. Don çekmek, kulağa ıslak parmak sokmak, bacak uyuş-

turan tekmeler atmak, burun kırmak; biz bunları bilirdik. "Aile yemeği, ufaklık."

Annem başını iki yana salladı. Omuzları çöküktü ve sırtı hafifçe eğilmişti. Bu haliyle kambura benziyordu. "Charlie, bunun uygun bir zaman..."

"Çocuğumuz olacak."

Zooey ve Charlie, el ele tutuşup benzer şapşallıkta sırıtışlarla aynı anda patladılar. Zooey henüz dümdüz olan karnını okşayıp, "On haftalık. Eczaneden onlarca gebelik testi almama rağmen başta emin değildim ama jinekoloğum doğruladı... hamileyim!"

"Anneme seni kısırlaştırmasını söylemiştim," dedim ve Charlie avcunu kulağıma indirdi.

"Biraz saygılı ol, ufaklık."

"Ufaklık mı?" Esas ufaklık ağabeyimdi. Elbette içki içecek, sigara kullanacak ve savaş zamanlarında birilerinin ölümüne neden olmasını sağlayacak bir ehliyete sahipti ama hâlâ aptal bir çocuktu. Klozetin oturağına işer, çamaşır makinesini kullanmayı bilmez. Daha birkaç ay önce, fıstıklı M&M'i burnuna öyle bir sokmuştu ki çıkartmak için onu acile götürmemiz gerekmişti. Henüz kendisi bir bebekken bebeklerle işi olamazdı.

Ancak Charlie ve Zooey kocaman gülümsemeleriyle mutfağın ortasında durmuş, birilerinin onları kutlamasını ya da hayatlarını mahvettiklerini söylemesini bekliyorlardı. Zaman geçtikçe gülümsemeleri gerginleşti ve köşelerden titremeye başladı. Ninem sessizliği bozmasa sonsuza dek bekleyebilirlerdi.

"Genç adam, ailen bir zenciden çocuk yaptığını biliyor mu?"

"Nine!" dedim. Bir yandan yerin dibine girmiştim ama bir yandan da kalabalık bir alışveriş merkezinde "Siktir!" diye cıyaklayan bir bebeğe güler gibi gülüyordum.

Charlie ve Zooey, Ninemin çağdışı ırkçılığını geç de olsa

kavradılar ve kıkırtıları bir kahkaha tufanına dönüştü. Ninemin söylediği şeyin utancıyla ve kendi tepkimizin rahatsızlığıyla o kadar meşguldük ki annem, "Ah, Charlie!" diyene kadar ağladığını fark etmedik.

Carbonara soslu makarna muhteşem kokuyordu ama bağırışlar, kavgalar ve Charlie'nin yer yer isterik patlamaları nedeniyle yemekten yiyebileceğimi hiç sanmıyordum. Şokun etkisini atlattıktan sonra annem Zooey ve Charlie'ye hayatlarını hangi açılardan mahvettiklerini sıralamaya başladı. Charlie'nin tek savunması ise onun sesini bastıracak kadar bağırmaktı.

Düğmeye basmayacağımı bildirerek bu tartışmayı sonlandırabilirdim. Bu gezegenin kurtarıcı olarak benim gibi bir zavallıya ihtiyacı varsa, ölmemiz daha iyiydi. Böylece Ninem huzurevine gönderilmezdi ve Charlie ile Zooey, ikisinin de bakmaya hazır olmadığı minik bir parazitin sorumluluğunu yüklenmezlerdi. Onlara iyilik yapmış olurdum. Ancak hâlâ bir karar verememiştim.

Yatağımın altında bir paket bayatlamış patates cipsi buldum ve kırıntılarını tıkındım. Uyuyamayacak kadar canım sıkkındı ama ödev yapacak kadar da bunalmamıştım, bu yüzden bir saatimi internette gezinerek öldürdüm ve sonunda kendimi Marcus'ın KarTanesi sayfasını sapık gibi incelerken buldum. Profili partiyle ilgili yorumlarla dolup taşmıştı ve sadece birkaç arkadaştan daha fazlasını davet ettiği belliydi. Okuduğum kadarıyla C.L.'deki herkesi çağırmıştı. Yani, neredeyse herkesi.

Muhtemelen ben teklifini reddettikten sonra partiyi düzenlemek için bir saat bile beklememişti.

Siktir et.

Bilgisayarımı kapadım ve beynime kan gitsin diye başımı aşağı sarkıtarak yatağıma yığıldım. Kan basıncı arttıkça nabzımın hızlanan gümlemelerini sayabiliyordum. Bayılmak için

ne kadar süre baş aşağı durmam gerekeceğini merak ettim. Ondan sonra ölmek ne kadar zaman alırdı? Jesse masasından aşağı atlayıp bir ipin ucunda sallanırken neler düşünmüştü? Charlie'nin Calypso İtfaiye Kurtarma'da çalışan bir arkadaşı, Jesse'nin attığı düğümler kadar iyisini görmediğini söylemişti. Bir uçta mükemmel bir ilmek, diğerinde de kitabına uygun bir kazık bağı. Yani Jesse atladıktan sonra fikrini değiştirdiyse bile geri dönemezdi.

Son saniyelerinde beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ya da annesini, babasını veya birkaç ay öncesinde iğneyle uyutmak zorunda kaldığı köpeği Kaptan Jack'i. Belki de uykuya dalmadan hemen önce olduğu gibi aklma rastgele düşünceler üşüşmüştü. Mesela bir daha hiç çikolata yiyemeyecek olması ya da bitirmeyi unuttuğu ödevi gibi... Beni düşündüğünü sanmıyordum.

Düğmeye basmak konusunda karar vermeden önce ölürsem Sümüklüler başka birini kaçırıp ona mı seçme şansı sunacaklar yoksa dünyayı yok olmaya mı terk edeceklerdi? Bunu sormalıydım.

Hayır... siktir et.

Aptallık ediyorum. Marcus benimle görülmek istemiyorsa beni neden öpüyor ki? İlk seferimi hatırlıyorum. Faraci'nin dersinden sonra laboratuvarla ilgili bir şey sormak için sınıfta kalmıştım. Sonrasında tuvalete gittim ve kapıdan çıkan Marcus'a çarptım. Ağzımı burnumu dağıtacağını sanmıştım ama o beni öpmüştü. Jesse'nin ölümünden beri ilk defa bir şeyler hissedebilmiştim. O zamanlarda bile Marcus'ın asla erkek arkadaşım olmayacağını ya da bana ağdalı aşk mektupları yazmayacağını biliyordum. Jesse'yle yaşadığımız şeyi onunla yaşamayacaktım; onu kimseyle yaşayabileceğimi sanmıyorum. Yine de Marcus'ın yedeğinden fazlası olmak istiyorum. O ise beni tatillerde satın alınan, kırılmasına ya da kaybolmasına aldırılmayan, ucuz gözlüklerden biri olarak görüyor.

Siktir et.

Hiçbiri önemli değil. Düğmeye basmazsam dünya 140 gün sonra yok olacak. Marcus'm partisi, Charlie'nin bebeği, annemin işi, Ninemin hafızası. Bunların hiçbiri önemli değil. Sümüklüler bana bir seçim değil, özgürlük verdiler.

Öyleyse, Marcus beni davet etmediyse ne olmuş? Beni davet etmediğini *de* söylemedi ya! Ne olursa olsun, dünyanın sonunu getirip evrenin unutmasını sağlayabilirdim. Partiyi, Calypso'yu ve Dünya'yı unuturdu. Charlie, Zooey, Marcus, annem ve Ninemi unuturdu. Jesse'yi çoktan unuttu ve ben müsaade edersem beni de unutabilirdi.

İsmimi göklere yazabilirdim ama mürekkebim görünmez olurdu.

Duş alıp kot ve bir gün Jesse'den ödünç alıp geri vermediğim ekoseli gömleği giydim. Gömlek ona daha çok yakışıyordu ama bu her konu için geçerliydi. Saçım ümitsiz bir vaka olduğundan, bari kasten dağmık şekillendirmişim gibi görünsün diye uğraştım.

Belirsizlik, kayıtsızlığın kışkırtmasından doğmuş cesaretimi kemirirken midem bulanıyordu. Partisini bastığımda Marcus'ın mutlu olacağını sanmıyordum ve umursamadığım için mi yoksa Marcus'a umursadığını göstermeyi umduğumdan mı gittiğimden emin değildim.

Annem, Charlie ve Zooey hâlâ mutfakta konuşuyorlardı; büyük olasılıkla her ikisinden de daha aklı başında olan Zooey sayesinde en azından geçici bir ateşkeste uzlaşmışa benziyorlardı. Ninem koltukta kitap okuyup *Sığınakçılar*'ı izliyordu. Çıkarken ona el salladım ama görmedi.

Audrey Dorn, on altıncı doğum gününde ailesinin hediye ettiği kobalt mavisi BMW'siyle garaj yolumuzda bekliyordu. Arabaya bindiğimde gülümsedi ve sarılacakmış gibi bana doğ-

ru eğildi ama yüzümdeki ifadeyi görünce tereddüt edip geri çekildi.

"Beni aldığın için teşekkürler."

"Aramana şaşırdım." Jesse'nin gömleğiyle bile Audrey'nin yanında fazla sıradan kalıyordum. O da kot giymişti ama onunki muhtemelen annemin aylık kazancından daha pahalıydı ve boyundan bağlamalı gümüş rengi bluzu da durgun okyanusa vuran öğle güneşi gibi ışıldıyordu. "Eskiden partilerden nefret ederdin."

"Hâlâ ediyorum."

"Seni Marcus mı çağırdı?"

"Hayır."

Audrey *hıhım*layınca onu aradığıma pişman oldum. Aslında aramazdım da ama Marcus, Calypso'nun diğer ucunda oturuyordu ve hava yürüyemeyeceğim kadar sıcaktı. Audrey arabayı vitese aldı ve gaza bastı. En azından neden gittiğimi kurcalamamıştı.

"Kimya sınavına hazır ımsın?" diye sordu. Daha önce hiç onunla arabaya binmemiştim ve bu tuhaf bir tecrübeydi. İki eli de direksiyondaydı, aynaları ayin yaparcasına dikkatle kontrol ediyordu ve dönerken daima sinyal veriyordu. Müzik bile o kadar kısıktı ki güçlükle duyuyordum.

"Hayır."

"Faraci'den A almak kolay diyorlar."

"Dalga mı geçiyorsun? Belki yine dalıp gider ve sodyum fosfiti, yanlışlıkla suyla karıştırıp hepimizi fosfür gazıyla öldürür."

Audrey kıkırdadı ama hem zorlama hem de hıçkırık gibiydi. "Seni özledim, Henry."

Nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Audrey beni Marcus'ın partisine götürerek bana iyilik yapıyordu ama onu çaresizlikten aramıştım. Bazen ona fazla yüklendiğimi düşünüyordum. İkimiz de Jesse'yi kaybetmiştik ve ölümünden sık

sık ikimizi de sorumlu tutuyordum. Ancak Audrey'ye öfkemi korumak daha kolaydı, üstelik bunu hak ediyordu da. Cebimden on dolar çıkarıp bardak tutucusuna tıkıştırdım. "Benzin için."

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Marcus bir malikânede yaşıyor. Bu aralar herkesin yaptırdığı hazır malikânelerden birinde değil; iki garajı, on iki yatak odası, resmi davetler için bir yemek odası ve bildiğim kadarıyla Bay ve Bayan McCoy asla yemek yapmadıklarından bana saçma gelen, tenis kortu büyüklüğünde mutfağıyla gerçek bir malikânede.

Audrey güvenlik kapısından geçti ve dönemeçli araç yolunun kenarına park etti. Gelişigüzel sıralar halinde park edilmiş pahalı arabalar, geceleri bahçeye göz kulak olan palmiye ağaçlarından sarkan süs ışıklarının altında parıldıyordu.

Ben bir sahtekârdım; buraya ait değildim. Kimse beni çağırmamıştı ve kaçıp gitsem beni kimse özlemezdi.

"Tereddüt ediyorsan, gidip Sweeney'de bir şeyler yiyebiliriz." Audrey zihnimdeydi ve oradan çıkmasını istiyordum. "Orada yemeyeli asır oldu."

"Benim de." Hatta en son Audrey ve Jesse'yle birlikte gitmiştik. Kule gibi soğan halkası sipariş verip Jesse'nin C.L.'nin *Küçük Korku Dükkânı* müzikal uyarlamasında Seymour rolüne seçilmesini kutlamıştık. Jesse sürekli şarkı söylerdi. Onu sevdiğimi anladığım gece de söylüyordu. Ölürken de söylediğini öğrensem şaşırmazdım.

"Henry?"

Silkinip Jesse'yi zihnimden çıkardım. "Dünyanın sona ereceğini bilsen ve bunu yalmzca sen engelleyebilecek olsan, yapar mıydın?"

"Elbette."

"Neden?"

"Ne demek 'neden'?"

Audrey'nin arabasının yanına parlak siyah bir kamyonet park etti ve sınıfımızdan dört kız muhabbet edip gülümseyerek, muhtemelen de hayatlarındaki en eğlenceli geceyi yaşayacakları sanrısına kapılmış halde araçtan indiler. "İnsanlık yaşamayı neden hak ediyor? Tek bir sebep söylesene bana."

Bana bakışlarını okuyabiliyordum. *Zavallı-acınası-Henry* ifadesi, gözlerini plastik bıçakla oyma isteği uyandırıyordu. "Konu Jesse'yse..."

"Unut gitsin."

"Ne?"

"Bunların herhangi birinin önemli olduğuna gerçekten inanıyor musun? Bundan yüz yıl sonra torununun torununun torununun falan senin bir partiye gidip zilzurna sarhoş olduğunu ve eli olan her oğlan tarafından mıncıklanmaktan kaçınmaya çalıştığını anlatacağım mı sanıyorsun? Bunların hiçbirinin önemi yok, Audrey. Hepimiz sıçmış vaziyetteyiz." Kapıyı açtım ama arabadan çıkmadım.

Audrey'nin gözleri dolarken alt dudağı titriyordu. Benim yaptığım, resmen belaltı vurmaktı ve o da bunu biliyordu. "Jesse'yi ben de özlüyorum ama sen Marcus McCoy'dan daha iyilerini hak ediyorsun. Lütfen bana bu kadarını anladığını söyle."

"Gerçekten daha iyisini hak etseydim, Jesse'nin kendini öldürmemesi gerekirdi."

Onun motoru durdurup peşime düşmesini beklemeden arabadan inip eve doğru yürümeye başladım. Audrey'yi aramak hataydı ve ondan beni tekrar bırakmasını istemektense eve yürüyeceğime dair kendi kendime yemin ettim.

• • •

Evin iki kat yüksekliğindeki çift kanatlı kapısı ardına kadar açıktı. Yanakları çakırkeyiflikten kızarmış çiftler ve kalabalıklar içeri ve dışarı akın ediyordu; tökezleyenler, kafası güzel olanlar ya da asla duyamayacağım bir şakaya gülenler. Girerken beni görüp, Uzay Bebesi'ni kimin içeri aldığını merak ederek yüzlerini buruşturmalarından çekiniyordum ama kimse farkıma varmadı. Mutfaktan bir bira kapıp evde dolaştım. Odaları biliyordum, odalar beni biliyordu. Marcus'la şu deri koltukta yiyişmiştik, şu küçük kuyruklu piyanonun altmda onu emmiştim, beni kütüphanenin içinde kovalayıp merdivende yakalamıştı. Şu tezgâhın üzerinde ve şu odanın zemininde ve bu küvette düzüşmüştük. Yaptığımız bunca şeye rağmen hâlâ onun kirli sırrıyım.

Marcus, Henry'yi beceriyor. İlişkimizin cümle yapısına göre ben nesneyim.

Birayı kafama dikip bir tane daha aldım.

"Henry Denton?"

Diego Vega'nın elinde bir şişe su vardı ve sırtını duvara dayamıştı. Yanındaki kıza bir şeyler söyledi ve bira fıçısının önüne, yanıma doğru geldi. Rengi solmuş kot ve ince, turuncu, kapüşonlu hırkasıyla, ışıklı bir yılbaşı ağacı süslemesindeki patlak ampul gibi göze çarpıyordu. Yanıma ulaştığında bana tek kollu, sert bir kanka sarılışıyla selam verdi.

"Okulda ilk haftan ama çoktan Calypso'nun en havalı partisindesin. Etkileyici."

Diego, bedeninin fiziksel sınırları onu zapt edemezmiş gibi enerji saçıyordu. "Ömrümde böyle büyük bir ev görmedim."

Biramdan bir yudum aldım ve esprili bir karşılık bulmaya çalıştım. Diego'yu görmeyi beklemiyordum ama burada olduğuna memnundum. "İki havuzları var."

"Ne?" Diego elini kulağına siper etti. Yan odada birilerinin sesini sonuna kadar açtığı boktan bir power-pop şarkısı, sesimizi bastırıyordu.

"Haydi gel!" Diego'yu tutup mutfaktan oturma odasına çektim. Boş olmasını umuyordum ama bilardo oynayan bir grup vardı. Sanırım kızlar oğlanlara karşı oynuyordu ve kızlar oğlanları perişan ediyorlardı. En azından odada müzik o kadar yüksek değildi. "Böyle daha iyi."

Diego odaya bakakaldı. Üç duvarı kaplayan gömme raflar kitap doluydu ve dördüncüye de bir televizyon hükmediyordu. "Bu eleman ne kadar zengin?"

"Marcus mı?" diyerek omuz silktim. "McCoylar çok varlıklıdır. Babası yatırım bankacılığı mı, öyle bir şey yapıyor."

"Kim?"

"Marcus McCoy? Hani burada yaşayan çocuk?"

Diego göğsüme bir şaplak attı. "Ah, evet, adı oydu! Ekonomi dersine birlikte giriyoruz. Ben de ismini hatırlayamıyordum." Bataklık kadar derin gamzeleri vardı ve ela gözleri bana Sümüklülerin yosunumsu tenini anımsatıyordu. "Her neyse, ben de seninle karşılaşmayı umuyordum."

"Saçmalama."

"Ciddiyim."

"Neden ki?"

Diego omuz silkti. "Tanıştığım insanlar arasında arabamın modelini bir tek sen sormadın."

"Valla, sen de bu partide olmamı gerçekten isteyen tek insansın."

"Bak, buna inanmam."

"Çünkü yenisin." Diego'nun güvenilir bir yüzü vardı ama herkes beni görünmez samrken partiye beni görmeye geldiğine inanmakta güçlük çekiyordum. "Calypso'yu sevdin mi?"

"Açıkçası biraz garip. Bazen çok kalabalık oluyor ve ben sadece gizlenip kitap okuyabileceğim sessiz bir dolap falan bulmak istiyorum. Bazen de etrafım insanlarla dolu olsun istiyorum. Ama plaja bayıldım. O kadar sık gidiyorum ki ablam orada uyuyabilmem için bana çadır alacağını söyleyip dalga geçiyor."

"Çadırın fermuarını iyi çek yoksa bir evsizle kaşık pozisyonunda uyanırsın."

Diego'nun kahkahası beni tüm irademe rağmen gülümsetti. Belki de partiden korkmakta haksızdım. Bir saat geride kalmıştı ve felakete dönüşmediği gibi, gerçekten eğleniyordum da.

"Küçük kaşık olduğum sürece sorun yok..."

"O kadarını kendi aramzda halledersiniz." Biramı bitirip bardağımı bir rafa bıraktım.

Sohbetin, akla yatkın bir konu bulunamayan ama sessizliğin henüz rahatsız edici boyuta ulaşmadığı o tuhaf aşamasında kalmıştık.

"Dünyanın sona ereceğini bilsen ve sadece bir düğmeye basarak engelleyebilecek olsan, yapar mıydın?"

Diego kaşını kaldırdı. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Varsayımsal bir soru."

"O zaman, varsayımsal olarak, evet, basardım."

"Neden?"

"Çünkü ölmeye meraklı değilim."

Bilardo masasının başmdaki kızlar sevinçle cıyaklamaya, kaybedenlerle dalga geçmeye başladılar. Onları zihnimde engellemeye çalıştım. "Ama er ya da geç öleceksin."

"Elbette; yaşlandığımda."

"Ama her an ölebilirsin. Acayip bir yıldırım düşüp kalbini kavurabilir ya da Boston'daki gibi bir şeker pekmezi selinde boğulabilirsin."

Diego'nun ifadesini okumak güçtü. Sorumu ciddiye almışa benziyordu. Yine de bir kaçış yolu bulana kadar konuyla ilgileniyormuş numarası yapmadığını umuyordum. "Düğmeye basmazsam kesinlikle öleceğim. Basarsam en azından uzun yaşama olasılığım olacak. Seçeneklere sahip olmayı seviyorum."

Sorun da buydu. Birileri bana ne yapacağımı söyleseydi her şey daha kolay olurdu; düğmeye bas, Marcus'la görüşmeyi bı-

rak, Jesse'nin ölümünü atlat. Olasılık ve seçeneklerle ilgili sorunum, genellikle yanlış seçimi yapmamdı.

Diego elini uzatıp alnıma düşen bir saç tutamını kenara itti. "Kusura bakma, beni deli etti de."

"Harika, artık herkes gizli kimliğimi öğrenecek."

Diego, "Uzay Bebesi mi?" dedi gülümseyerek. "Zaten biliyorlar."

Gülümsemem silindi ve savunma kalkanlarım devreye girdi. Tek kelime etmeden Diego'yu iterek yanından geçip gittim. Özürleri sırtımdan sekiyordu çünkü ben kurşungeçirmezdim. Buradan gitmeli, evden, partiden ve bütün bu yapmacık insanlardan kaçmalıydım ama ön taraf kalabalıktı, bu yüzden daha sessiz olan ve nefes alabileceğim verandaya çıktım.

"Uzay Bebesi!"

Marcus, bazıları tanıdık gelen bir grup arkadaşıyla jakuzinin yanındaki bahçe masasında oturuyordu. Natalie Carter, Marcus'ın kucağma yerleşmişti. Adımı söylediği anda görünür oldum. Önceden varlığımı fark etmemiş insanların hepsi şimdi iltihaplı yaralarla kaplıymışım gibi bana dik dik bakıyorlardı. Hepsi papağan gibi "Uzay Bebesi" diyor ya da kendilerince yaratıcı yeni lakaplar üretiyorlardı ancak hiçbiri Diego'nun söylemesi kadar acıtmıyordu.

"Seni hangi hıyar içeri aldı?" Marcus'm sesi şerbet ama kelimeleri asit gibiydi.

"Kapı açıktı." Alev alev bir sızı göğsümden bütün uzuvlarıma yayıldı. Bana bir hiçmişim, hatta ondan bile azıymışım gibi davranıyordu. Arkadaşları şu anda keyif çattıkları jakuzide onunla neler yaptığımızı bilseler Marcus ne yapardı acaba?

Adrian Morse'u dirseğiyle dürttü. "Kapıda bilet kesmeye başlasak iyi olur. Pislikleri dışarıda tutmak lazım."

Eminim Adrian'ın annesi sabahları ona bakarken ya da oğlunun ateşi çıkıp da uyuyakaldığında onun terden ıslanmış

saçlarını alnından çekerken Adrian'ın iyi bir evlat olduğunu düşünüyordur ama ben sadece aşağılık kompleksi olan, boş kafatasında kendine ait tek bir düşüncenin bile oradan oraya sekmediği, akılsız bir eşkıya olduğunu düşünüyordum. "Ben şimdi ondan kurtulurum."

"Keşke genital uçuklarından kurtulman da bu kadar kolay olsaydı," dedim.

Adrian ayağa kalktı ama Marcus onu geri çekti. Marcus'ın gözlerinde tehditkâr bir parıltı, beni korkutan bir ışıltı vardı. "Boş ver. Bugün hayırsever hissediyorum. Uzay Bebesi kalabilir. Belki eve telefon açıp uzaylıları da partiye gelmeye ikna eder. Aa, bak bunu yaparsan söyle de buz getirsinler, buzumuz çok az kaldı."

Partide kalmaya niyetim yoktu. Sadece ne kadar yanıldığımı düşünebiliyordum. Marcus işkencesini bitirir bitirmez gidecek ve bundan sonra ne onunla ne de başkalarıyla tek kelime edecektim.

"Ama önce," dedi Marcus, "bir shot yapmalısın."

Verandada oturup veya dikilip içki, sigara içerek insanları yargılayan Marcus ve arkadaşlarının tavırlarındaki küçümsemeyi hissettim. Tenimi yakıp deldi, bedenimdeki tüm yağları eritti, kaslarımı kemirdi ve sonunda bir iskeletten ibaret kalakaldım; selobant ve paramparça gururumun kalıntılarıyla birbirine tutturulmuş bembeyaz kemikler.

Jay Oh, bir şişenin kapağını fiskeyle üzerime doğru attı, kapak göğsümden sekip masanın üzerinde tıngırdadı. "Uzaylılar bunun gibi kurumuş bir atmıktan ne isteyebilirler ki? Kaçıracak daha iyi birileri yok muymuş?"

"Daha iyi görüneni kesin vardır," dedi Marcus ki bu ona Natalie'den bir öpücük kazandırdı. Dudakları emilirken gözlerini benden ayırmadı.

Ve ben de öylece durup bunu sineye çektim çünkü ben nesneydim. Hepimiz Marcus McCoy'un nesneleriydik.

Marcus, "Shot, shot, shot!" diye tezahürat yapmaya başladı ve etrafımı sarmış sarhoş sürüsü de ona katıldı. Adrian bir sıra shot bardağını masaya dizdi ve hepsini, kenarlardan taşan koyu kahverengi bir sıvıyla doldurdu. Marcus beni manyakça, terli bir sırıtışla izliyordu.

Adrian bardakları doldurmayı bitirdiğinde gözlerini devirdi. "Uzay Bebesi küçük bir kaltakmış. Hiç..."

En yakınımdaki shot bardağını alıp kafama diktim. İçkinin meyankökü ve kan karışımına benzer bir tadı vardı. Boş mideme ulaştığında ürperdim. Bitirdiğimde ikinci shot'ı attım. "İçkiler için sağ ol." Bardağı masaya fırlatıp oradan ayrıldım.

Kahkahaları peşimden geliyordu ama arkama bakmayacaktım. Dünyanın sonu gelecekti ve bunların hiçbir önemi olmayacaktı. Kendimi iyi olduğuma ikna etmeye çalıştım.

Ama iyi olmanın çok uzağındaydım.

Eve yürüyemeyecek kadar sarhoştum ve saklanabileceğim boş bir oda bulamamıştım, bu yüzden palmiye ağaçları ve sahte kayaların ardına gizlenmiş tur havuzunun kenarına oturdum. Burası evden yeterince uzak olduğundan birilerinin beni bulmasından endişelenmiyordum ama yine de kahkahalarını duyabilecek kadar yakındım. Kaçamıyordum. Uzay Bebesi olmaktan kaçamıyordum.

Ay gökyüzünde bir çentikten ibaretti ama sualtı ışıklandırması havuzun seramik kaplı dibini aydınlatıyordu. Dibe, en derine kadar. İki buçuk-üç metre kadar olmalıydı. Batabileceğime emindim. Kenardan üzerimde kıyafetlerimle kayıp, son nefesim de ciğerlerimden kaçana kadar kot ve pamuklu kumaşın beni dibe çekmesine izin vermek kolay olurdu. Dünya etrafımda dönüyordu, yani belki de kanımdaki alkol, hayatta kalma içgüdülerimin devreye girmesine engel olurdu ve gereksiz çırpınmalar, çığlıklar olmaksızın, huzur içinde boğulabilirdim.

Sümüklülerin neden beni seçtiği önemli değildi; sonuçta seçmişlerdi. O zaman neden dünyanın kahrolasıca sonunu bekleyecektim ki?

Diego yanılıyordu. Düğmeye basmak bana seçenekler bahşetmezdi. Sunabileceği tek şey... aşağılanmaydı. Yalnızlık. Ölüm daha kolaydı. Öne eğilsem ağırlığım beni suya taşırdı. Yerçekimi de gerisini hallederdi. Her şey sona ererdi; tek yapmam gereken buna izin vermekti.

Ay biraz daha parladı ve gölgeleri koyulaştırdı. Beni sarıyor, ışığı yok ediyorlardı. Baş dönmesinden kurtulmak için başımı salladım. İşemem gerekiyordu ama içeri dönmek istemiyordum. Havuza işeyebilirdim.

Boğazım kilitlendi ve kulaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Etrafa bakınmaya çalıştım ama yapamadım. Seslenmeye çabaladım ama kelimeler dudaklarımdan dökülmüyordu. Felç olmuştum.

Ah, dedim; ay ışığı gözümü alıp gölgeler yeşil-kahverengi parmaklarıyla beni kavrarken, *sizi burada görmeyi beklemiyordum.*

III. Dünya Savaşı

İlk füzeyi Kuzey Kore atar. Yıllardır süren tehditler ve çılgınca poz kesmelerden sonra, Kuzey Kore'nin yüce liderini harekete geçiren, Fox kanalının *Sığınakçılar* programını sezon sona ermeden iptal etmesi olur. Kuzey Kore lideri finali görmeyi talep eder ama kimse umursamaz. Sonuçta Fox, *Firefly*'ı bile diriltmezken *Sığınakçılar*'ı asla geri getirmeyecektir.

Kuzey Kore'nin füzesi hedefe varmadan önce patlar ama bu saldırgan hareket, dünyadaki diğer ülkeleri alarma geçirir. Avrupa Birliği liderleri diplomasi önerir. Çin ve Rusya askeri güçlerini dünyadaki çeşitli stratejik pozisyonlarda konuşlandırırken ABD'nin de Kuzey Kore'ye taviz vermesini isterler.

Dennis Rodman, gayriresmi elçi olarak barış misyonuyla Kuzey Kore'ye gider ancak uçaktan iner inmez gözaltına alınır.* Aç bırakılmış bir ev kedisi sürüsü tarafından parçalanmasının görüntüleri, YouTube'un en popüler videosu olur ancak yedi saat sonra liderliği, helyum soluyup Michael Jackson'ın *Thriller*'ını söyleyen yaşlı bir teyzenin videosuna bırakır.

* ABD'li basketbol oyuncusu Rodman'ın, 2013 yılından beri Kuzey Kore'ye ve lideri Kim Jong-un'a dostluk ziyaretlerinde bulunması, ülkesinde tartışmalara neden olmaktadır. *-çn*

Kuzey Kore, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin sert uyarılarına rağmen ikinci füzeyi atıp Japonya'nın Osaka kentini vurduğunda binlerce insan ölür. Japonya ve Birleşik Devletler, Kuzey Kore'ye savaş ilan eder. İttifak halindeki Rusya ve Çin, Kuzey Kore'ye gerçekleştirilecek misilleme saldırılarına müsaade etmeyeceklerini bildirirler.

ABD Silahlı Kuvvetleri, 29 Ocak 2016, GMT standart saatiyle 20.03'te Kuzey Kore'ye girer. Rusya, Florida'daki Universal Stüdyoları'na bir nükleer füze fırlatarak karşılık verir ve Harry Potter Büyücülük Dünyası eğlence parkını Ruslar ziyaret edemeyecekse kimsenin edemeyeceğini bildirir. ABD, Moskova'yı haritadan siler ve vatansever Amerikalıları votka boykotuna çağırır.

Çin kaostan istifade edip nükleer cephaneliğinde ne var ne yoksa kilit ABD hedeflerine fırlatarak tam anlamıyla bir termonükleer savaş başlatır ve en nihayetinde Dünya, yaşamın barınamayacağı, ıssız ve çorak bir gezegene dönüşür.

Geriye sadece, Fox yapımcılarının *Sığınakçılar*'m iptalinden sonra yeraltında unuttuğu yarışmacılar kalır. Onlar da gezegen yüzeyinde olan bitenden bihaber yaşayıp giderken sonunda erzakları tükenir ve aralarında ilk kimi yiyeceklerine karar vermek için çubuk çekmeye başlarlar.

14 Eylül 2015

Kahkahalar atarak uyandım. İlk birkaç saniye kafamı toparlayamayıp hâlâ uzay gemisinde olduğumu sandım. Sümüklüler bana yine kocaman, kırmızı düğmeyi sunup dünyanın patlama görüntülerini izletmişlerdi ama bu sefer beni ne şoklamış ne de coşku vermişlerdi. Sadece seçeneklerimi önüme koyup beklemişlerdi. Belki de bu yüzden gülüyordum. Kıyametten yırtmak bu kadar kolay olmamalıydı. Halk paniğe kapılmasın diye birilerinin onlardan gizlediği karmaşık entrikalar olmalıydı. Fedakârlık, gözü yaşlı vedalar ve Bruce Willis gerektirmeliydi.

Elbette düğmeye basmadım.

Algımı toparlayıp da artık Sümüklülerin gemisinde olmadığımı anladığımda kahkahalarım boğazıma takıldı. Sırtım nemliydi ve keskin bir şey belime batıyordu. Saçım, boxerım ve göğsüm ıslaktı. Durgun kanal suyu gibi kokuyordum. Doğrulup oturduğumda, su ağzıma da kaçmış olabilir diye tükürdüm.

Ay karanlıktı ve bulutlar yıldızları gizliyordu. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Marcus'ın partisine gittiğimi, havuzun kenarında oturduğumu sonra kendimi gemide

bulduğumu hatırlıyordum ama ne ara pisipisiotu ve yoğurtotu denizinde yüzmeye çıktığımı bilemiyordum. Sümüklüler kotumu ve Jesse'nin gömleğini çalmışlardı ama en azından boxerımı bana bırakmışlardı. Calypso sokaklarında donuyla koşan bir ergen tuhaf bir görüntü olabilirdi ama Calypso sokaklarında çıplak halde koşan bir ergen suç işlemiş sayılırdı.

Ayağa kalkarken bacaklarım titredi ve yana devrilmekten son anda kurtuldum. Jesse'nin söylediği gibi ufka odaklandım ama Ay'm yokluğunda yer ve gök birbirine karışıyordu. Sonunda gözlerim karanlığa alıştı ve uzaktaki birkaç gölgeyi seçip onlara doğru yelken açtım.

Çayırlık arazide, dikkatle ilerlerken ayak parmaklarımın arasındaki hassas deriye batan pisipisiotlarını ayıklamak için sık sık durmak zorunda kalıp, Sümüklülere beni hiç ilginç bir yerlere bırakmadıkları için küfrederek on dakika kadar yürüdüm. Dünya sona ermeden önce beni daha önce gitmediğim bir yere; Paris, Tayland ya da Brezilya'ya bırakmalarını umuyorum. Her yer Calypso'dan daha iyidir.

Gölgelerin, oyun parkındaki aletler olduğu ortaya çıktı. Tırmanma kuleleri, sıçrama demirleri ve ahşap köprülerle bağlanmış çeşitli yapılar... Oyun parkını çıkaramasam da en yakındaki binanın cephesine resmedilmiş Rakun Randy'yi tanıdım. Eski ilkokulumdaydım. Çocukluğumdan bu yana değişmişti. Eskiden burada, bileğimi kırıp da eve gönderilme umuduyla tepesine tırmanıp aşağıya atladığım yarım küre şeklinde bir tırmanma kubbesi vardı. O zamanlar Uzay Bebesi değil, birkaç haftalığına okula giderken her gün taktığım kovboy şapkası nedeniyle Çomar Henry'ydim. Şapkayı nereden bulduğumu bile hatırlamıyorum ama Matt Walsh teneffüste çalıp içine işeyene kadar kafamdan neredeyse hiç çıkarmamıştım. Bunu yaptığını benden başka kimse görmemişti ve üçüncü sınıf öğretmenim Bay Folk beni, şapkaya işeyip suçu Matt'e atmakla itham etmişti. Babam beni okuldan aldığında şapkamın nerede

olduğunu sorunca, kaybettiğimi söylemiştim ve beni tahta kaşıkla öyle bir dövmüştü ki kaşığın sapı kırılmıştı.

Evim, Ben Franklin İlkokulu'na yürünmeyecek kadar uzak olduğundan güçlükle okulun önüne kadar gittim. Yorgundum, bacaklarım ağrıyordu ve Sümüklüler beynimi kulağımdan çekerek çıkarmış da geri koyarken bir yerlerde hata yapmışlar ve beynim gri bir erişte lapasına dönüşmüş gibi sersemlemiştim. Öğrencilerin bırakılıp alındığı park alanındaki bir ahşap bankın hemen yanında ankesörlü telefon görünce ne kadar sevindiğimi söylememe gerek yoktur elbette. Telefon kulübesi, çoktan yetişkinliğe uyum sağlamış asi çocuklardan yadigâr, ömrümde duymadığım müzik gruplarının ve hayal meyal aşina olduğum markaların solmuş çıkartmalarıyla bezeliydi. Yüzlerce sümüklü veledin donunun içine girdiğini gözümde canlandırmamaya çalışarak ve bozuk olmamasına dua ederek ahizeyi kaldırdım. Çevir sesi, yıllardır duyduğum en güzel nağmeydi.

Ancak parmaklarım tuşların üstünde havada kaldı. Saatin geç olduğu belliydi ama ne kadar geç olduğunu bilmiyordum. O shotlar zaman algımın içine etmişti ama havuzun yanında otururken on bir-on iki civarıydı. Sümüklüler beni bir saat de tutmuş olabilirlerdi, beş saat de. Annemi uyandırmam söz konusu dahi olamazdı ve Charlie de kıyamet kopsa uyanmazdı, dolayısıyla telefonunu açmayacağından emindim. Babamın telefon numarası bir yana, hâlâ Florida'da yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum ve Audrey, görmek istediğim son insandı. Bunlar dışında da tek bir numara biliyordum.

Birinci rezalet, ödemeli aramak zorunda kalmamdı. Ankesörlü telefonlar ücretsiz olmalı. Ankesörlü telefona ihtiyaç duyacak kadar umutsuzsanız, muhtemelen acil bir durum vardır ve üzerinizde bozuk para da yoktur. Boxerlara cep dikmiyorlar ki... Ödemeli arama *yapılabildiğini*, Sümüklüler beni bir sabah Jesse'nin evinin yakınlarına bıraktıklarında Jesse söyleyene ka-

dar bilmiyordum bile. İlk kez kullanmam gerekene kadar bu bilgi bana Latince kadar işlevsiz gelmişti.

Tuş takımında sıfıra basıp yönergelere uyarak önce Marcus'ın numarasını tuşladım, sonra ahizeye doğru adımı söyleyip beklemeye koyuldum.

İkinci rezalet, Marcus'm kiminle görüştüğünü üç kere sorup, sanki ödemeli aramayı kabul edip etmemekte ciddi ciddi kararsızmışçasına duraksamasıydı. Sonra bıkkınlıkla, "Evet," dedi. Sesi uyuşuk ve rahatsızdı. "Henry?"

"Uyuyor muydun?"

"Eh, herhalde. Saat sabahın üçü falan."

Zorlama bir kahkaha attım. "Sabaha kadar içersin diye düşünmüştüm."

Marcus duraksadı. "İçmek mi? Henry ne saçmalıyorsun ya? Yarın okul var. Bu senin için de geçerli."

Okul mu? Ciddi olamazdı! Sümüklüler beni en az iki gün boyunca gemide tutmuşlardı. Bunu yapmalarından nefret ediyorum.

Üçüncü rezalet, beynim bana hâlâ cuma olduğunu söylese de pazar günündeymişiz gibi numara yaparken, beni almasına ihtiyacım olduğundan, ona götümü yemesini söyleyemeyeceğim için benimle o küçümseyici tonda konuşmasını dinlemekti.

"Önemli olmasa aramazdım."

"Başka birilerini arayamaz mıydın?"

"Hayır."

Hattın diğer ucunda Marcus'ın sessizliği beni endişelendiriyordu; telefonu kapadığını sandım ama öksürdü ve balgamlı ses içimi rahatlattı. "Neymiş bu kadar önemli olan?"

"Ben Franklin İlkokulu'ndayım ve gelip beni alman gerekiyor."

"Çok komiksin."

"Şaka yapmıyorum."

"Dostum, resmen dünyanın öbür ucundasın. Orada ne işin var?"

Dördüncü rezalet, Marcus'm cevabı çoktan bildiği halde benden duymak istemesiydi. "Beni alabilir misin, alamaz mısın?"

Bir parçam, reddetmesini istiyordu. Telefonu yüzüme kapayıp uykusuna dönmesini ve sabah uyandığında bu konuşmayı, gecenin köründe Çin yemeklerinin sponsorluğunda gördüğü çılgınca bir rüya sanmasını. Ancak, "Giyinip birkaç dakikaya çıkarım," dedi.

Artık kimse telefon numaralarını ezberlemiyor. "Anne", "Baba" ya da "Bokkafa"yı arıyorlar. Telefonlarındaki kayıtlar, insanları aramayı mümkün kılan o on bir sayıdan tamamen soyutlanmış vaziyette.

Birkaç kere cep telefonumu da gemiye beraberimde çıkarmaya çalıştım. Ellerimde sımsıkı tutarak uyudum, donuma sakladım, hatta bir keresinde koli bandıyla baldırıma yapıştırdım. Sümüklüler telefondan kurtulmuş ama koli bandını bırakmışlardı. Ertesi gün çekip çıkarırken çığlık attığımı itiraf etmekten utanmıyorum. Telefonumu gemiye sokabilirsem, yalan söylemediğimi kanıtlamak için grenli birkaç fotoğraf çekebilir, video kaydedebilir, belki de GPS koordinatlarını bulabilirim diye düşünmüştüm. Sümüklüler beni evden çok uzağa bırakırlarsa yardım çağırabilmek de cabası olurdu.

Sonunda vazgeçtim ve aramaya değer herkesin numarasını ezberledim. Liste kısaydı.

Marcus cillop gibi siyah bir Tesla'yla otoparka girdi. Şahsından önce kötü müzik zevki kulaklarıma ulaştı; araba basla birlikte titriyor ve Marcus gururla, bağıra bağıra şarkıya eşlik ediyordu.

Öğrencilerin alındığı alana ulaşıp durduğunda Marcus kapıyı itip açmadan, arabanın siyah filmli camlarında yansımamı

gördüm. Saçım birbirine girmiş ve ıslanıp kurumaktan kazık gibi olmuştu; göğsüme çamur bulaşmıştı ve altımda Jesse'nin ilk Sevgililer Günümüzde verdiği, öpüşen balinalı boxerım vardı. Balinaların gerçekte öpüşmediklerinden oldukça eminim.

"Yakıyorsun, Uzay Bebesi." Marcus elbette mükemmel görünüyordu. Saçının önleri tam da gerektiği kadar dalgalıydı ve üstünde bej kanvas şort ile V-yakalı bir tişört vardı. Hiçbir şekilde az önce yataktan fırlamışa benzemiyordu.

"Bana öyle demesen olmaz mı?" Arabaya biniyordum ki, "Hoop, hoop! Bekle bir dakika," diye bağırdı. Arka koltukta bir şeyler aradı ve üzerine oturabileceğim bir havlu ile giyebileceğim bir sporcu atleti çıkardı. "Teşekkürler."

Daha otoparktan çıkmadan başımm etini yemeye başladı: "Uzay Bebesi olayları mı?"

Başımı cama dayayıp Ben Franklin İlkokulu'nun gözden kaybolmasını izleyerek Marcus'ı duymazdan gelmeye çalıştım. Ona göre parti iki gün önceydi; eski meseleydi ama söyledikleri, bana karşı tavırları benim için hâlâ taze bir yaraydı. Birilerinin beni eve bırakmasına çaresizce ihtiyaç duymam, onu affetmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Marcus omzuma vurdu. "Şu uzaylılar sana lobotomi falan mı yaptılar?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Seni harbiden kaçırdılar, değil mi?" O kadar tiz bir sesle kıkırdadı ki taşaklarına, travması geçmişe gidip atalarını kısırlaştıracak, böylece Marcus McCoy'u tarih sahnesinden silecek kadar etkili bir yumruk indirme hayalleri kurdum. "Sana ne yaptılar? Makatını mı kurcaladılar? Öyle yaptılar, değil mi?"

"Yaa, evet," diye mırıldandım. "Neden soruyorsun ki?"

"Merak ediyorum."

"Siktir oradan. Sırf dangalak arkadaşlarına uzaylıların Uzay Bebesi'ni nasıl becerdiğini anlatabilmek için ilginç ve tiksindirici detayları istiyorsun."

Marcus'ın gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten becerdiler mi?"

"Hayır!"

Yoldaki tek araba bizimki olmasına rağmen her kırmızı ışıkta bekliyorduk. Marcus aracı durdurduğunda elini orta konsolun üzerinden uzatıp baldırıma koydu ve yavaşça, sanki fark etmeyecekmişim gibi kasığıma doğru kaydırdı. "Aradığında rüyamda seni görüyordum."

"Çok acayip, ben de seni görüyordum."

"Öyle mi?"

"Harikaydı. Partine geliyordum ve sen beni herkesin ortasında aşağılamıyordun. Zaten rüya gördüğümü de oradan anladım." Elini bacağımdan kaldırıp ittim.

"Biraz neşelen, Henry."

Onun bu zorba mantığından tiksiniyordum. Benimle dalga geçildiğinde, bana sataştıklarında hiçbir şey yapmazsam ödlek sayılıyordum. Mücadele edersem de her şeyi fazla ciddiye aldığımı söylüyordu. Sadece şaka yaptığı, insanların şakadan anlamaları gerektiği bahanesinin arkasına sığınıyordu. Normalde umursamazdım ama çok yorgun, kırgın ve üzgündüm. Bu kadar rezilliği kaldıramazdım.

"Sence ben bundan keyif mi alıyorum? Bir an beni aşağılarken bir an sonra sikimi kaldıran bir adamı arayıp sabahın üçünde beni itin uğramadığı bir yerden kurtarmasını istemek eğlenceli mi sanıyorsun? Sence benim müthiş zaman geçirme anlayışım bu mu?"

Yeşil ışık yandı ama araba hareket etmedi. Marcus bana merakla bakıyordu ama ne düşündüğünü bilemiyordum. "Partime gelmene sevindim."

"Ne?"

Marcus omuz silkti. "Seni de çağırmam gerekirdi ama geleceğini hiç düşünmedim. Gelmene sevindim."

Marcus'ın böyle bir şey söylemesini kesinlikle beklemedi-

ğimden nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Samimi olduğu anlar nadirdir ama kimseler bakmazken tatlı biri olabiliyordu. Bu yüzden her seferinde ona dönüyordum ama bu artık yeterli değil. Sonunda araba hareket etti ve biraz ilerledikten sonra, "Bana pislik dedin. Kendimi gerçekten pislik gibi *hissettim*," dedim.

"Rahatla, Henry. Biraz umursamaz olmalısın." Marcus bana bakıyordu ama ben gözlerine bakmayacaktım. "Hem sonrasında özür dilemek için sana bakındım ama gitmiştin."

"Boş versene."

Aniden direksiyonu kırıp bir Taco Bell restoranının otoparkına girdi. Pembe ve mor ışıklar boş otoparka çiğ bir parıltı yayıyordu. Marcus arabayı park etti, kemerini çözdü ve bana döndü. Gülümsemesi kaybolmuş, yerini beni geren içten bir ciddiyet almıştı. "Bunun benim için seksten fazlası olduğunu bilmelisin."

"Neyin?"

"Bizim."

"Sen ve ben, 'biz' miyiz?" Jesse'yle ilişkimizi tanımlama ihtiyacı hissetmemiştim. En başından beri birdik. Jesse benim eşimdi; Henry "ve" Jesse'ydik ama Marcus'layken kendimi nereye konumlandıracağımı bilemiyordum. Ben onun nesnesi miydim yoksa daha fazlası mıydım?

Marcus dişlerini gıcırdattı. Çene kasları seğiriyordu. Bana bu kadar basit bir soruyu yanıtlamak ona yakışmıyormuş; ben ona yakışmıyormuşum gibi bakıyordu. "Henry..."

Arabadan indim. Yalnızca yarı yola kadar gelmiştik ama öncekine kıyasla eve daha yakındım. "Buradan sonrasını yürüyebilirim."

"Arabaya bin, Uzay Bebesi."

Kapıyı tüm gücümle çarptım. Boş gümbürtünün tadını çıkarıyordum ki Marcus camı indirerek keyfimin içine etti. Bu tavrımı doğru anlamadıysa diye vurgulamak için ona orta parmağımı gösterdim.

"Haydi ama Henry. Senin için gecenin köründe yataktan kalkıp geldim. Bu yeterli kanıt değil mi?" Sesinde ne bir alay ne de lütufkârlık vardı. Umursadığına neredeyse inanacaktım.

"Beni arabayla eve bırakmanın karşılığında sana ellerimle bir güzellik yapacağımı düşündüğünü kanıtlıyor."

Marcus direksiyonu öyle bir sıktı ki eklemleri bembeyaz kesildi. İnsanların onu reddetmesine alışkın değildi. Onu istediği her şeyi hak ettiğine ve hiç kimsenin hiçbir şeyi ondan esirgememesi gerektiğine inandıran insanların elinde büyümüştü.

Kırmızı bir kamyonet, arabaya servis bölmesine hızla yanaştı. Aracın modifiye ekzozu sürücünün mikropenisi olduğunu dünyalara duyuruyordu. Tamponundaki Calypso Lisesi çıkartmasını Marcus'la aynı anda fark ettim. "Arabaya bin de öyle konuşalım, Henry."

"Artık bir önemi yok."

Kamyonet sipariş teslim penceresine yanaştığında sürücü Marcus'ı görebilecekti. Benim Marcus'ın arabasının yanında durduğumu da. Bir anlık tereddüdün ardından Marcus gaza basıp otoparktan çıktı ve beni yine bir başıma bıraktı.

Devriyedeki polislerin dikkatini çekmemek için gölgelere gizlenerek eve kadar yürüdüm. Calypso sessiz bir kasabadır ve genellikle polisin tek işi buralı değilmiş gibi görünen insanlara musallat olmaktır; tabii buna gecenin köründe, öpüşen balinalı boxerı ve koşucu atletiyle evine yürüyen ergen oğlanlar da dahildir.

İşte, benim hayatım böyle. Bir aşağılanma ve ıstırap geçidi. Jesse olayından önce, Uzay Bebesi olmakla baş edebilirdim. Uzaylıların beni kaçırdığını biliyordu ama bana kendimi bir ucube gibi hissettirmemişti asla. Jesse olayından önce, birlikte olduğumuz sürece başıma ne gelirse gelsin dayanabileceğimi biliyordum. Ancak artık, onun özlemiyle acı çektiğim ve hiçbir şeyin anlam taşımadığı Jesse'den Sonra dünyasında yaşıyordum. Hem erkek arkadaşım hem de en iyi arkadaşım beni terk

etti. Marcus beni seks için kullanıyordu. Okulda geyik malzemesi, evde bir hayalettim.

Beni geride bıraktığı için Jesse'den nefret ediyorum. İsteseydi ben de onunla boşluğa adım atardım.

Sümüklülerin bana özgürlük tanıdığını düşünerek yanıldım. Partiye gitmek hiçbir şeyi değiştirmedi. Hatta hayatımı daha da zorlaştırdı. Artık dünyanın kaderini belirlemek üzere neden beni seçtiklerini merak etmiyordum. Önemli değildi.

Ayaklarım kesikler ve acı içinde kalarak eve ulaştığımda o düğmeye asla basmamaya karar verdim.

Sikerler. Bırak, yansın dünya.

22 Eylül 2015

Partiden sonra içime kapandım ve dünyanın sonuna kalan günleri saydım; matematikten anlamayanlar için söylüyorum: 129 gün. Marcus'ın beni Taco Bell'de terk edip gitmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve hâlâ daha bir özür dilememişti. Mesaj atmamış, not bırakmamış, öğle arasında tuvalette beni sıkıştırmamıştı. Tek değişen bana artık iki katı sıklıkta Uzay Bebesi demesiydi ki bu da o düğmeye basmama konusundaki kararlılığımı pekiştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Sümüklüler dünyayı kurtaracak birini arıyordularsa, yanlış insanı seçmişlerdi. Marcus, kendi kıçını kurtarmak için, Audrey gezegendeki herkesin yaşamayı hak ettiğine cidden inandığından düğmeye basabilirdi, hatta eminim Charlie de sırf düğme kırmızı olduğu ve kendisi parlak şeyleri sevdiği için basardı.

Jesse ne yapardı, bilemiyorum. İnsanların hakikatlerini görebilmek gibi bir özelliği vardı. Onları benim asla beceremeyeceğim kadar iyi anlıyordu. Belki dünyayı sırf kurtarılmayı hak ettiği için kurtarırdı, belki de öyle ya da böyle kendimizi yok etmenin başka bir yolunu bulacağımızı düşünüp düğmeye basmazdı. Her neyi seçerse seçsin, doğrusu o olurdu. Jesse aramızdaki en iyi kişiydi. Kesinlikle benim en iyi yanımdı.

Bir fark yaratacağından değil... Sümüklüler beni seçtiler ve bana kalırsa yaşam bir *Mahşer-i Cümbüş* oyunundan halliceydi; her şey kurgulanmış ve puanların bir önemi yoktu.

Başım yumruğuma dayalı halde, tek gözümü kapayıp diğerini de uyanık görünmek için açık tutarak, bize tampon maddeler ve pH'ı anlatan Bayan Faraci'yi dinliyormuş numarası yapıyordum. Annem ve Charlie hâlâ aynı odada bulunduklarında kavga ediyorlardı, bu yüzden evde pek uyku tutmuyordu. Dalıp gitmiş olmalıydım çünkü zil çaldığında yerimden sıçradım. Marcus yanımdan geçerken enseme bir şaplak atıp masama beş sent fırlattı. Para kitabımın üzerinden sekip yere düştü ve kenarının üzerinde döndü. "Üstü kalsın, Uzay Bebesi." Adrian da bir avuç beş senti ayaklarımın dibine attı, üstelik öyle sert attı ki az kalsın fıtığı çıkacaktı.

Sınıftan çıkmalarını izleyip arkamı döndüğümde Audrey'yi beni süzerken yakaladım. "Ne var?"

"Birileri beş sent karşılığında spor salonunu arkasında sakso çektiğine dair bir söylenti yaymış."

Yerdeki bozukluklara bakarak, "Bu çok aptalca," dedim.

"Onlar çok komik buluyorlar."

"Ben üç kuruşluk bir fahişeysem ve onlar da bana bozukluklarını veriyorlarsa bu onların da..."

Audrey bıkkınlıkla ellerini salladı. "Onları boş ver."

"Her neyse."

Fikrini sormadığım halde bana başka tavsiyeler de vermek için yanıp tutuşarak oflayıp pufluyordu ama sonra, "Unut gitsin," dedi ve kitaplarını toplayıp sınıftan çıktı.

Audrey partiden beri benimle konuşmaya çalışmamıştı ve bu sessizliğe minnettardım. Son isteğim, Audrey'nin ne kadar üzgün olduğunu söylemesi ya da arkadaşlığımızı düzeltmek için beceriksizce bir girişimde bulunmasıydı. Dünya sona erer-

ken arkadaşlığımızın Jesse kadar ölü olmasından şikâyetçi değildim.

"Henry biraz konuşabilir miyiz?" Bayan Faraci kürsüsündeydi ve beni sınıftan sıvışmaya çalışırken yakalamıştı.

"Öğle yemeğine yetişmem gerekiyordu ama..."

Bayan Faraci bir optik sınav kâğıdı çıkarıp masasının kenarına doğru itti. Üzerindeki kırmızı çizgiler uzaktan bile görünüyordu. "Sınavdan kaldın, Henry. Bu sana hiç yakışmıyor."

Ayaklarımı sürüye sürüye kürsüye gidip notuma baktım. Sadece kalsam iyiydi, sıçıp batırmıştım. Sınavı Marcus'ın partisinden sonraki pazartesi olmuştuk ve daha kâğıdımı teslim ederken çuvalladığımı biliyordum. "Bu sadece tek bir sınav."

"Birileri seni zorluyorsa onlarla konuşabilirim."

"Öyle bir şey yapmayın, lütfen."

Bayan Faraci her ne söyleyecektiyse içine attı. "Lisenin insanı zorlayabildiğini biliyorum."

"Şimdi de bana her şeyin düzeleceğini, kabuğumu biraz sertleştirip önümüzdeki iki yılı atlatabilirsem hayatımın muhteşem olacağını mı söyleyeceksiniz?" Omzumdaki sırt çantamı yukarı kaldırıp düzelttim. "Gidebilir miyim?"

"Sana notunu yükseltmen için bir proje vermek istiyorum."

"Almayayım."

"Kendi seçeceğin bilimsel bir konuda bir makale yazabilirsin."

"Vaktim yok."

"Belki Audrey Dorn'dan yardım alabilirsin; konuştuğunuzu gördüm ve sınıfın en yüksek ortalaması onunki."

"Kesinlikle olmaz ama düşündüğünüz için teşekkür ederim."

"Bilime yatkınlığın ve becerin var. Notlarının süründüğünü görmek istemiyorum. Bu teklifimi bir düşün, tamam mı?" Bayan Faraci samimiydi ama bunu yapmasını istemiyordum.

Onun da diğer öğretmenlerim gibi bıkkın, keyifsiz bir ruh haliyle emekliliğine gün saymasını tercih ederdim.

"Tamam, bakarız." Beni daha fazla tutmasına fırsat vermeden sınıftan çıktım. Gidecek yerim olmasa da öğle aramı bir öğretmenle geçirmek istemiyordum. Dolabım, sessiz ve merkezi güzel sanatlar binasındaydı. Oraya ulaşıp dolabımın şifresini girdim ve öğle yemeğimi aldım. Koridorun sonundaki bir kapının açıldığını duyunca dönüp baktım ve Diego Vega'nın içeri girdiğini gördüm. Beni görmemesini umuyordum.

"Henry Denton!"

Hay lanet. Bana en iyi arkadaşıymışım gibi el sallıyordu. Dışarısı leş gibi sıcaktı ama o açık mavi bir gömleğin üstüne yeşil süveter giymişti ve polo maçına giderken yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Elbette kravatı yamuktu ve yakası dışarı fırlamıştı. Her şeyi gibi bu da kasti olmalıydı.

Dolabımın kapısını çarparak kapadığım sırada yanıma yanaşıp, "Benden kaçıyorsun," dedi.

"Yakalandım, desene."

"Partide söylediklerim yüzündense..." diye lafa başladı.

"Unut gitsin, alışığım." Aslında batı kanadından çıkmak istiyordum ama kuzey kapısı daha yakın olduğundan oraya yöneldim.

"Kantin diğer tarafta."

Yürümeye devam ettim. "Ben kantinde yemiyorum."

Diego yanımdan yürüyordu. Elemanın vazgeçeceği yoktu. "Lütfen, tuvalette yediğini söyleme. O kadarı da fazla trajedik olur."

"Kütüphanenin oradaki banklarda."

Diego burnunu kırıştırdı. "Daha betermiş." Kolumdan tutmaya çalıştı ama geri çektim. "Gel haydi. Yanında oturabileceğim kimse yok. Bana iyilik yapmış olursun."

"İnan bana, iyilik yapmış olmam." İkimiz de durmuştuk ve nedense ayaklarım tekrar yürümeyi reddediyordu. Diego'nun

partide de kandığım içtenliği beni yeniden tamamen etkisine alıyordu. Mesele, ona inanmak istememdi. Bir anlığına, bana Uzay Bebesi derken ne halt ettiğini bilmeme olasılığını değerlendirdim. Belki de göründüğü gibi değildi.

"Neyse ne, gel işte. Benim şöhretim de çok iyi sayılmaz."

"Bundan şüpheliyim."

"Ciddiyim. Bana da bugün yarın bir isim takarlar."

Tartışmaktansa ona uymak daha kolaydı. Omuz silktim. "Tamam ama bana bir daha Uzay Bebesi dersen giderim."

Diego kolunu omzuma attı. "Anlaştık."

Onuncu sınıfın ortasından beri kantinde yemek yememiştim. Hep Jesse ve Audrey'yle birlikte otururdum. Biz bir birimdik. Jesse'den Sonra, orada yemeyi bıraktım.

Kantinde değişen pek bir şey yoktu. Gürültülü ve düzensizdi. Kendimi olabildiğince görünmez yaptım. Öğrencilerin çoğu hâlâ aynı gruplarda, lisenin başından beri tanıdıkları aynı insanlarla birlikte oturuyordu. Yalnızca kim *olduğumuzla* değil, arkadaşlarımızın kim olduğuyla da tanımlanıyorduk. Mezun olduktan sonra tüm anlamını yitirecek bir şeye bu kadar önem atfetmemiz çok gülünçtü.

"Aç mısın?" diye sordu Diego. "Ablam nadiren evde olup da yemek yapabiliyor; bir süredir dışarıdan pizza söylüyor ve mikrodalgada patlamış mısırla hayatta kalıyorum." Yemek sırasına girdi, bir tepsi kaptı; bir paket cips, fırında makarna, bir kâse puding ve servis elemanının tavuklu kiş olduğunu iddia ettiği bir şeyden aldı. "Buradaki yemekler son okulumdakinden çok daha iyi. Koli basili kapsak kendimizi şanslı hissediyorduk."

Diego'nun öğle yemeğine bakıp yüzümü buruşturdum. "Bunların yemekten sayıldığını sanmıyorum."

Diego kasaya ilerledi ve cebinde para arandı. "Bazen hayatta kalabilmek için beklentilerini düşürmen gerekir."

"Son okulun *ne kadar* kötüydü ki?"

"Hapishaneden halliceydi." Diego tepsisini aldı ve masa-sandalye denizine daldı. Boşta birkaç sandalyenin olduğu bir masaya doğru onu takip ettim ve öğle yemeğimi kese kâğıdından çıkarırken onun kendisininkine yumulmasını izledim.

"Köfte mi o?" Diego sandvicimi izin istemeden alıp streç filmini soydu. Elinden geri kapamadan önce bir de kokladı.

"Hı hı." Ekmek dilimlerinin arasında, bir tarafı mayonezli, diğeri ketçaplı, kalın bir köfte vardı. Kesenin dibinde ise ayçekirdeği ve üzümler özgürce yuvarlanıp takılıyordu.

Diego ağzı fırında makarnayla dolu olduğu halde, "Annem harika köfte yapardı. En sevdiğimdi," dedi.

Sandvicimi kenara bıraktım. "Biz geçen hafta da köfte yedik ama o berbattı." Diego kaşlarını çatınca, "Bazen öğle yemeğimi anneannem hazırlıyor. Biraz bunadı da. Dün akşamdan salçalı sos kalmadığına şükrediyorum," diye açıkladım.

"Daha beteri de var." Diego patates cipsini bana doğru attı. Bu hediyeyi reddedemeyecek kadar açtım. "Hafta sonu eğlenceli bir şeyler yaptın mı?"

"Genel olarak annemden ve ağabeyimden uzak durmak için odamda saklandım. Üniversiteyi bıraktı ve kız arkadaşı da hamile. Annem durumu pek hoş karşılamadı." Diego büyük olasılıkla benim boktan aile yaşantımı dinlemek istemiyordu ama konuşacak başka konu bulamamıştım.

"Baban ne durumda?"

"Ortalıklarda değil." Konuyu burada bırakabilirdim ama Diego bana öyle bir bakıyordu ki aramıza sessizlik girmesinden korkuyormuşçasına konuşmaya devam ediyordum: "Annemle babam ben küçükken boşandılar ve babam ortadan kayboldu. Yıllardır ondan haber almadım."

"Haydi ya..."

"Öyle işte."

Diego aldıklarının çoğunu yemişti ama bitirip bitirmemekte kararsız kalmış gibi süzdüğü tavuklu kişten biraz kalmıştı. "Ben partide tek seferde en çok potu kırma rekorunu zorladıktan sonra takılmaya devam ettin mi? Seni bulmaya çalıştım ama ev devasaymış. Bir giysi dolabında kaybolup bir saat çıkamadım. Çok eğlenceliydi."

"Hı hı, zonklayan hemoroit kadar eğlencelidir."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini anlat."

Son isteğim, Marcus'm partisini hatırlamaktı. "Partiler benim olayım değildir pek."

"Benim de değil."

"Senin olayın ne peki?"

"Resim yapmak."

"Ah, doğru ya, sen ressamdın."

"Öyle söyleyince kulağa hakaret gibi geliyor."

"Ressamlar hep çok benmerkezci görünüyorlar. Sanki her şey *onların eserleriyle* ilgiliymiş gibi." Şaka yaptığımı anlasın diye kıkırdadım. "Haydi ama, otoportre diye bir şey var."

Diego bir an sessiz kaldı ama o boşluğu diğer masalardan gelen kaotik sesler doldurdu. Onu gücendirmediğimi umuyordum. "Ressamlar, aynada gördükleri şeyleri ne kadar boktan olursa olsun resmetmeyi öğrenmeliler." Tavuklu kiş konusunda pes etti ve son lokmayı ağzına attı. "Kendini dürüstçe resmedemiyorsan diğer bütün resimlerin de yalan olur."

"Ressamların bu kadar yüksek özfarkındalığı olduğunu bilmezdim."

"Öyle ama yüksek özfarkındalık, sadece ne kadar aşağılık olduğumuzu *bildiğimiz* anlamına geliyor." Omuz silkti ve boş tepsisini kenara itti. "En azından eski kız arkadaşım bana öyle söylüyordu."

"Eski kı-kız arkadaş mı?" Kekelememeye çalışsam da engel olamayıp tükürükler saçtım. "Hay sıçayım." Zorlama bir kahkaha attım ve dudağımı peçeteyle sildim.

Diego fark etmemiş gibi davransa da sırıtıyordu. "Adı Leigh'di. Sorsan, Kuzey Amerika'nın en yarakkafalı adamı olduğumu söyleyebilir. Hatta dünyanın."

Ağzımda tükürük tutma becerimi hızla geri kazanıp, "Buraya taşındığın için mi ayrıldınız?" diye sordum.

"I-ıh, ondan çok önce bitmişti."

"Üzüldüm."

"Ben üzülmüyorum. Beni sadece Amerika'nın en büyük yarakkafası için kullanıyordu. Ondan bahsetmedim mi?"

Domuz homurtuları çıkara çıkara güldüm. Masanın diğer ucundaki öğrenciler bana dik dik bakınca durmakta iyice zorlandım. "O hissi iyi bilirim."

"Senin de mi..?"

"Aslında hayır," dedim. "Belki. Bilemiyorum. Benim eleman da biraz yarakkafalıdır." Diego'ya Marcus'tan bahsetmeyi düşündüm ama çocuğu daha yeni tanıyordum ve bu sırrı ifşa etmek bana düşmezdi. Uzay Bebesi'yle takıldığı haberi yayılırsa Marcus'ın hayatı mahvolurdu. "Calypso'ya neden taşındınız?"

Diego cevap vermek yerine masaya, duvarlara, omzumun üzerinden ileriye, kısacası benden başka her yere baktı. "Sanırım bu konudan bahsetmek istemiyorsun. Sadece laf olsun diye sormuştum," dedim.

"Durum biraz karmaşık." Gerisini de açıklayacağını sandım ama onun yerine, "Buralarda eğlenmek için neler yapıyorsunuz?" diye sordu.

Diego'nun Colorado'dan kalkıp, ulusumuzun iktidarsızlığının ortasındaki boktan bir kasabaya neden taşındığını anlatmaya isteksizliği beni daha da meraklandırdı. Belki de ailesi onu buraya içki dükkânlarını soyduğu ya da sınavlarda kopya çektiği için ceza olarak göndermişti. Ya da belki görevi benimle arkadaşlık kurup Sümüklüler hakkında bilgi edinmek olan bir istihbarat ajanıydı. Aslında bu hepsinden daha mantıklıydı. Yine de sırlardan nefret ediyordum. Jesse'nin sırları vardı.

Olmasaydı belki şu anda hayatta olurdu. Ancak Diego, Jesse değildi. Diego benim hiçbir şeyimdi ve burnumu sokarak onu gıcık etmek istemiyordum.

"Yılın en büyük partisine katıldın ya, daha ne istiyorsun?"

Diego arkasına yaslandı. "Heyecanlı bir şeyler."

"Colorado'da neler yapıyordunuz?"

"Bir şeyler yapıyorduk işte."

"Bir şeyler mi?"

"Evet, "dedi Diego. "Arkadaşlarımla zaman geçirip ailemden uzak duruyordum. Öyle şeyler işte. Hepsi çok heyecanlıydı. O günleri özlüyorum." Gözleri dalmıştı, sanki kelimeler arasmdaki suskunluklarda oraya yolculuk ediyordu. Anıların sorunu da budur; onları ziyaret edebilirsiniz ama yeniden yaşayamazsınız.

"O zaman neden geri gitmiyorsun?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Diego'nun yüzü karanlık gölgelere büründü ve bütün kasları gerildi. Omuzları, yumrukları, yanakları. Boğazımı temizleyip, "Burada sadece sahil var ama onları zaten biliyorsun," dedim.

"Haydi gidelim."

"Nereye?"

Diego yarı yarıya ayağa kalkarak tepsisini aldı. "Sahile. Dersi asarız ve bana Calypso'yu gezdirirsin. Arabam var. Birkaç sandviç alıp takılırız."

Jesse'yle onuncu sınıfta bir kere dersi asmıştık. Ehliyetini aldığı haftaydı. Müdür Yardımcısı Marten yerleşkeden kaçtığımız sırada bizi neredeyse yakalıyordu ama Jesse'nin arabası Marten'in golf arabasından daha hızlıydı. Sahilde bira içip güneş beynimize kazınan bir anıya dönüşene kadar birbirimizin kollarında yatmıştık. Bana, "Biliyor musun, Henry Denton, sanırım seni seviyorum," demişti ve ona inanmıştım. Jesse'nin bütün yalanlarına inanmıştım.

"Yapamam."

Diego gerisingeri sandalyesine çöktü. "Sorun değil."

"Belki başka zaman."

Bana kendimi suçlu hissettirmektense, "Ne zaman istersen," dedi. Samimi olduğunu hissettim. "O zaman bana şu uzaylılardan bahset."

Sandvicimin streç filminden bir parçayı işaretparmağımın ucuna dolayıp parmağımın morarmasını izledim. Diego suratımın önünde parmaklarını şaklattı. "Seninle dalga geçmiyorum."

"Ben hiç..."

"Bahaneleri kendine sakla."

"Bu insanlarla konuştuğum bir konu değil."

"O halde yazmalısın."

"Konuyu değiştirelim."

Diego ya etrafında olup bitene ilgisizdi, ya çok kararlıydı ya da eski kız arkadaşının dediği gibi tam bir yarakkafaydı. "Yazmak da resmetmek gibidir. Başka konular hakkında yazabilmek için önce kendinle ilgili yazmalısın."

Ben meseleyi çoktan kapamıştım ama Diego'yu nasıl susturacağımı bilemiyordum. Sanki bir devresi falan yanmıştı da şarjı tükenene kadar saçmalamaya devam edecekti.

"Dışarıda keşfedebileceğin muhteşem bir dünya var, Henry Denton. Ancak öncelikle kendini keşfetmeye istekli olmalısın."

Zil çaldı ve beni kurtardı ve hep birlikte, Pavlov'un köpeği misali, sıradaki dersimize koşmaya pek hevesliymişiz gibi ayağa fırladık. Diego dışında. O hâlâ oturuyordu, sanki bir şey söylememi bekliyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Sonunda, "Ya ben bu dünyayı umursamıyorsam?" dedim.

Diego kaşlarını çatarak çöplerimizi topladı. "Bunun çok boktan ve çok üzücü olduğunu söyleyebilirim."

"Neden?"

"Çünkü dünya çok güzel."

4 Ekim 2015

Publix marketinde, Ninem elindeki buruşmuş alışveriş listesinden bir malzemeyi rafta bulmak için alışveriş sepetine yaslanarak koridoru tıkıyor ve insanların öfkeli bakışlarını görmezden gelerek dolaşıyorduk.

"Domuz pirzolaya ne dersin?" diye sordu. "İçini doldurabilirim. Belki biraz da bamya kızartırım."

"Güzel olabilir." Raftan bir kavanoz spagetti sosu kapıp, Ninem akşam yemeğinde ne istediğine karar veremediği için hızla dolan arabaya attım. Şimdiye kadar taco, ıspanaklı somon, etli turta ve lazanya önermişti ve her biri için malzeme toplamıştık. "Anneme yemek yapmayı sen mi öğrettin?"

Ninem beni hiç duymamışçasına ayaklarını sürüye sürüye koridorda ilerledi. Tam sorumu yineleyecektim ki, "Eleanor küçük bir kızken benim mutfakta iş yapmamı izlemeye bayılırdı ama hiçbir zaman aman aman bir aşçı olmadım. Anneannem kendi tariflerini anneme vermiş, o da bana verdi ama annenin tarife falan ihtiyacı yok. Fazlasıyla yetenekli," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Yani Lewis kadınları ailelerini o köfteye dört nesildir mi maruz bırakıyor?"

Ninem koluma vurdu. "Bilgin olsun diye söylüyorum, annen köftelerimi çok sever."

"Kendini kandırıyorsun. Köfteyi peçetesine çıkarıyor, sonra tuvalete atıp üstüne sifon çekiyor. Köfte gecelerinde tuvalete ne kadar sık gittiğini fark etmedin mi?"

Ninem bana yine, daha sertçe vurdu. "Bu, anneannene yalan söylediğin içindi."

Gülümseyip ona sarıldım. Hava ısındıkça gölün üzerinde incelen buz tabakası gibi ince ve kırılgandı. Yüzeyde çatlaklar oluşmaya başlamıştı ama hayatımın o kadar inatçı bir sabitiydi ki onu yok saymayı reddediyordum.

Ninem, koridordan koridora geçerken, "Baban..." dedi. "Ta lisede birliktelerken anneni şef olmaya teşvik eden oydu."

"Bu işi çok seviyorsa garsonluğu bırakıp aşçılık yapmaya başlamalı."

"Yemek yapmak annene babanı hatırlatıyor." Ninem arabayı durdurdu ve yanımızdan sıkışa sıkışa geçen, sinirden yüzü kızarmış adamı umursamadan raftan bir paket kuskus aldı. "Bazen hatırlamak çok can yakar, Henry." Kurumuş havuca benzeyen buruş buruş parmaklarıyla kolumu pışpışlarcasına okşadı.

"O zaman boşanmasalardı."

"Hayat nadiren bizim planladığımız yolda ilerler."

"Babam benim yüzümden gitti, değil mi?"

Ninem arabayı itmeyi bıraktı. Araca, sanki onu ayakta tutan tek şeymişçesine abanıyordu. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Benim yüzümden oldu, biliyorum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Henry." Kelimeleri keskindi ve bir tokattan daha çok yakıyordu. Yürümeye devam etti. "Bu kadar yeter. Bana bugün yaşadığın, güzel bir olayı anlat."

Başta şaka yaptığını sandım ama zihni açıktı ve çok ciddi görünüyordu. "Hiçbir şey olmadı."

"Sadece bir olay istiyorum, Henry."

"Sıkıcı bir gündü."

Süt ürünleri reyonundan geçerken üç litrelik sütlerden almamı işaret etti. "Hasta olduğum zamanlarda, yani ölecekmişim gibi hissettiğim kadar hastalandığım zamanlardan bahsediyorum; günümün en önemli olayı altıma etmemem olurdu."

"İğrenç!"

"Tatlım, en karanlık günlerde, bulabildiğin en ufak mutluluğa bile tutunmalısın."

Annem, Ninem kemoterapi görürken Charlie'yle onu görmemize izin vermemişti, hatta sonrasında bundan hiç bahsetmemiştik ama hepimiz ölümün gölgesini aylarca üzerimizde hissetmiştik. Doktorlar kanserin gerilemeye başladığını söylediğinde bile Ninemin evindeyken ölümün ağırlığını hissedebiliyordum. O, öyle korkunç bir dönemde bile neşelenebildiyse ben de ona tek bir güzellik anlatabilirdim. "Çocuğun biriyle öğle yemeği yedim. Oldukça iyi geçti."

"Bu genç adamın bir adı var mı?"

"Diego Vega." İsminin dudaklarımdan dökülüşü hoşuma gidiyordu. "Okula yeni geldi. Son birkaç gündür yemekleri birlikte yiyoruz."

Ninem arabamıza kremalı haşlanmış mısır, taze fasulye ve enginar kalbi attı. "Yeniliği severim. Yenilik gizemlidir. Şu çocuktan bahset biraz."

Bunun yanlış olduğunu bilsem de Diego'yla öğle yemekleri bir alışkanlığa dönüşmüştü ve her gün onunla ilgili yeni bir şeyler öğreniyorum. Temizlik hastası ablası Viviana'yla yaşıyordu; en sevdiği kahvaltı gevreği Fruity Oatholes'du; tam bir komedi olan *Yeşil Fener* dahil bütün süperkahraman filmlerini seviyordu; adı Lütfen Çalış olmasına rağmen sıklıkla çalışmayan, on iki yıllık bir Jetta kullanıyordu ve en büyük korkusu, gelecekteki benliğinin zamanda yolculuk yaparak gelip onu öldürmesiydi. İkimizin de konuşmak istemediği konular var-

dı; ben ona neden buraya taşındığını sormuyordum, o da Sümüklüleri kurcalamaktan vazgeçmişti. Sonuçta Diego bir şekilde hayatımın olağan bir parçası haline geldi ve ben bundan mutsuz değildim. Hatta en sevdiğimiz müzik gruplarından ve öğretmenler odasında hangi öğretmenlerin işi pişirdiğinden bahsedebilmek için öğle arasını dört gözle beklemeye başlamıştım.

"Anlatılacak bir şey yok."

"Nineciğine yalan söyleme."

Şansını denediğini biliyordum ama Diego'yla aramızda hiçbir şey yoktu ve olacağa da benzemiyordu. "Nine, o sadece arkadaşım."

"Neden?"

"Eskiden bir kız arkadaşı varmış, yani bir erkek arkadaş aradığını sanmıyorum. Açıkçası ben de aramıyorum."

"Pekâlâ, sadece arkadaşlara sahip olmak da iyidir. Jesse öldüğünden beri senin için endişeleniyorum. Hem ara sıra gelen o genç hanıma ne oldu? Hep saçlarımı tarardı."

"O mesele karmaşık. Her şey çok karmaşık." Ancak bazen öyle olması gerekip gerekmediğini sorguluyordum. Audrey'yi arasam, arkadaşlığımıza kaldığımız yerden, hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirdik. Ama bir şey *olmuştu*. Jesse ölmüştü ve bu benim ya da Audrey'nin veya ikimizin birden suçuydu. Bu Jesse'den Sonra dünyasındaki hayatımda Audrey'ye yer yoktu.

"Charlie, yine de sen..."

"Henry."

Ninem kaşlarını çattı. "Henry öldü."

"Hayır, ben Henry'yim. Torunun."

"Bu hiç komik değil, Charlie." Ninem başını iki yana sallayıp, sözünü kesmemişim gibi devam etti: "Yine de arkadaş edinmene sevindim. Onu bir gün akşam yemeğine çağırmahsın."

Bunun düşüncesi bile anlamsızdı. Dünya sona erecekken Diego'yu tanımaya çabalamak da anlamsızdı. Ancak onun annem ile Ninemin arasında oturduğunu, ağabeyim hayatımın en utanç verici hikâyelerini ifşa ederken masanın altından beni tekmelediğini hayal edebiliyordum. Diego'yu, Jesse'nin oturduğu yerde görebiliyordum ve bir anda hem iyi, hem acı dolu duygular birbirine girdi ki hiçbiriyle bir marketin kahvaltılık gevrek reyonunda baş edebilecek donanıma sahip değildim.

"Belki de çağırırım," dedim. "Ama köfte yapmayacağına söz vermelisin."

16 Ekim 2015

Dişimi fırçalarken Charlie banyonun kapısını yumrukluyordu. Ayna buğulandıkça avcumun içiyle silmek zorunda kalıyordum ki bunun da çabuk çıkmama pek bir faydası olmuyordu. Dev hamilelik haberinden beri ağabeyimi görmemiştim yani hayatım normale göre daha sessiz ve daha az morlukla geçiyordu. Geçtiğimiz ayın çoğunu Zooey'yle ya da arkadaşlarının kanepelerinde uyuyarak geçirmişti ama artık yeniden evdeydi ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye sonuna kadar kararlı görünüyordu.

"Kapıyı aç! İşe gecikiyorum."

Ağız dolusu diş macununu lavaboya tükürdüm. "Bir saniye." Beş dakikadır dişimi fırçalıyordum ve yapacak başka işim kalmamıştı ama yine de oyalanmak için ağzımı uzun uzun çalkaladım, tıraş oldum ve burnumda sümük kalıp kalmadığını kontrol ettim.

Kapıdaki gümlemeler sonunda kesildi ama bir şeylerin ters gittiğini de bu sayede anladım. Charlie kesinlikle amansızdı. Küçükken bir keresinde annem ona istediği pelüş zürafayı almadı diye dört gün yemek yememişti.

Buhardan hâlâ nemli halde ve altına sarılı havluyla odama

koştum. Kapı açıktı ve Charlie masamın yanında durmuş, çöp kutuma işiyordu. Beni gördüğünde de durmadı; Charlie asla durmazdı. Bunun yerine otuz iki dişini birden sergileyerek sadistçe sırıttı ki bu sırıtış ağabeyimin sosyopat olma olasılığını bana iyiden iyiye düşündürdü. Son damlaları da sallayıp fermuarını çekerken gözlerime inanamayarak oracıkta dikilmekten başka bir şey yapamadım.

"Ah," dedi Charlie, "bu ödevin miydi yoksa? Annem ödevini teslim etmediğini duyarsa tüm akşamının içine eder." Ağabeyimden daha fazla nefret etmemin mümkün olmadığını sanıyordum ama yanılmışım. "Çaktın mı? İçine eder?"

Siyah plastik çöp kutusuna, sonra da ağabeyime baktım. Çöp kutusu, ağabeyim, çöp kutusu, ağabeyim. "Sen ne tür bir psikopatsın ya? Kim başkasının ödevine işer ki?"

"Mızmızlanmana gerek yok. Hem sana banyodan çıkmanı söylemiştim."

"Charlie! Ödevime işedin! Hem de benim odamda!" Sidik damlaları çöp kutusundan sekip masamın kenarına sıçramıştı. "Zooey'nin senin şeytan dölüne hamile kaldığını anlar anlamaz kürtaj yaptırmadığına inanamıyorum!"

Onu durdurmak bir yana, ne olduğunu bile anlama fırsatım olmadan Charlie odayı arşınlayıp boğazıma sarıldı, beni kapıya çarpıp kürekkemiklerimi ahşabın üzerinde ezdi. "Bir daha çocuğumla ilgili ağzını açma!" Bağırmamıştı bile. En korkunç tarafı buydu. Sesi öyle sakin, öyle sağlam bir titreşimdi ki. Ölümüne ciddi olduğunu anlamam için bağırmasına gerek yoktu.

Charlie'nin bileğine vurdum. Ondan kurtulabilecek kadar güçlü falan değildim ama korkmuş olsam da geri adım atmayacaktım. Oracıkta, Charlie'nin elinde ya da 105 gün sonra bilinmeyen bir felakette ölebilirdim. Bana fark etmezdi. "Haydi ama! O kadar boktan bir evlatsın ki muhtemelen o minik parazitte izini bırakıp sonra da babamın bize yaptığı gibi onu terk

edeceksin." Hava gırtlağımdan çıkmak için mücadele verirken âdeta vıraklamıştım.

Charlie beni bıraktı. Göğsü kalkıp iniyor ve alnından ter damlaları süzülüyordu. Benden kısa olmasına rağmen bana tepeden bakıyordu. Bir anlığına kavgamızın sona erdiğini, Charlie'nin benimle işini bitirdiğini sandım ama yine yanılmıştım. Ellerimi havaya dahi kaldıramadan mideme bir yumruk geçirdi. Haykırarak karnıma sarıldım.

"Babam bizi terk etmedi," dedi. "Seni terk etti."

Zorlukla nefes alarak Charlie'nin gözlerine bakıp ona yalancı olduğunu söylemeye çabaladım. Evrendeki en sikik ağabey olduğunu. Tek çocuk olsam, hayatımın çok daha farklı olacağını. Ama söylemedim. Hiçbir şey demedim.

"Senin gibi acması bir zavallıdan utandığı için yanında kalmaya dayanamadı. Değer verdiğin herkes ya kaçıp gidiyor ya da kendini öldürüyor ama sen *benim* mi boktan olduğumu düşünüyorsun?"

Charlie'yi iterek odamdan çıkarıp kapıyı suratına çarptım. Dönüp sırtımı kapıya yasladım, aşağıya kaydım ve başımı ellerimin arasına aldım. Charlie'nin sözleri yüzünden değil, haklı olduğunu içten içe bildiğimden ağladım.

Okulda tüm gün boyunca, Charlie'yle kavgamızı düşünüp durdum. Ağabeyimin söylediklerini. Annem ve babam boşandıklarında Charlie ile beni karşılarına alıp neler olduğunu açıklamamışlardı. Bir gün bir baktık, babam gitmişti ve sanki hiç var olmamış gibi onun hakkında konuşmayı bırakmıştık. Evimizde yaşamışlığının tüm izleri yok olmuştu. Benim yüzümden gittiğini kalbimin derinlerinde biliyordum. İlk kaçırılmamdan yalnızca birkaç hafta sonra gitmesi tesadüf değildi.

Düşüncelere öylesine dalmıştım ki okulda etrafımda olup bitenin hayal meyal farkındaydım. Bir sonraki kimya sınavı

için yardım teklif eden Audrey'yi görmezden geldim, Bayan Faraci beni yine dersten sonra tutamadan yanından geçip gittim. Öğle yemeğinde Diego'yu da ekmeyi düşünüyordum. Dolabıma doğru giderken Marcus beni boş bir sanat dersi sınıfına çekti. Duvarlara füzen ve karakalem eskizler asılmıştı ve herhangi birinin Diego'ya ait olup olmadığını merak ettim.

"Ne yapıyorsun Marcus?" Neredeyse kolumu çıkarmıştı, hem de bir gün için yeterince hırpalanmışken.

Marcus huzursuzdu. Gözleri delice açılmıştı, gömleği pantolonundan taşmıştı ve alnı, Andromeda takımyıldızına benzeyen sivilcelerle benek benekti ama hâlâ yaz kokuyordu. "N'aber, Uzay Bebesi?"

"Bana Uzay Bebesi deme." Boğazıma bir hırıltı çöreklenmişti.

"Seni ne zamandır görmüyordum."

Sınıf boştu ama Bay Creedy genelde öğrencilerin öğle arasında da projeleri üzerinde çalışmalarına izin verdiğinden uzun süre yalnız kalacağımızı sanmıyordum. "Uzay Bebesi'yle konuşurken yakalanmaktan korkmuyor musun? Yoksa üstüme daha fazla beşlik mi fırlatacaksın?"

Marcus başını iki yana salladı ve alnına düşen perçemleri savurarak arkaya attı. "Hayır... Seni özledim, Henry."

Parmağımın ucuyla dudağıma hafifçe vurdum. "Uzak mesafedeki iki insanın canları istediğinde konuşmalarını mümkün kılan sihirli bir alet olsa çok güzel olmaz mıydı? Adını da geveze-kutusu koyarlardı."

Marcus aramızdaki boşluğu doldurup elini göğsüme koydu. O tanıdık ürpertiyi hissettim ve bunu özlemiş olmaktan nefret ettim. "Bana inanmadığını biliyorum ama senden hoşlanıyorum. Aramızdakilerin sona ermesini istemiyorum."

O kadar yakındık ki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ben de özlediğimi söylemek istedim. Pes edip birlikte

bir malzeme dolabma saklanmak, onu öpüp bütün dünleri ve yarınları unutmak kolay olurdu. Ancak parti gecesi havuzunun kenarında ölmek istediğimi ya da o benimle dalga geçebileceğini düşündüğü için eve yürümek zorunda kaldığımı unutamazdım. "Tribünlerin altında ve arkadaşlarının önünde iki farklı insan olamam."

Marcus dudak büktü. "Anlıyorum. Artık yeni bir erkek arkadaşın olduğu için bana ihtiyacın kalmadı."

"Erkek arkadaş mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Öğle yemeğinde sizi gördüm."

"Diego mu?" Marcus, ismini duyunca hafifçe geri çekildi. "O sadece arkadaşım, daha fazlası değil."

"Ben senin gözünde, ölü erkek arkadaşını unutmak için becerdiğin, sıradan biri miydim?"

Marcus benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Açıkçası beni kıskanacak kadar önemsediğini düşünmüyordum. "Hayır! Tanrı aşkına, Marcus."

"O zaman bu gece bize gel. Annemler bir bağış etkinliğine katılacaklar. Geç saate kadar dönmezler." Evine gitmem için bana yalvaran bu muhtaç çocuğu saklamak için bir büyü gibi kullandığı o cakasından eser yoktu.

"Evet dersem, bir daha arkadaşlarını eğlendirmek için beni tekrar aşağılaman ne kadar sürer sence?"

"Öyle olmayacak."

"Sana inanmak istiyorum..."

"Uzay Bebesi, sen benim ilkimdin." Sesi titredi. Bundan haberim yoktu ki bu da durumu daha fena yapıyordu.

Ona karşı öfkemi korumak istiyordum ama karşımdaki Marcus beni partisine davet ederdi. Arkadaşlarıyla tanıştırırdı. Şimdiye kadar hiç bu kadar gerçek olmamıştı ama uzun sürmeyecekti. Sınıftan dışarı çıkar çıkmaz, o derli toplu görünüşüyle kendini beğenmişlik maskesini yeniden takacaktı. Ancak bu gezegendeki son günlerimi onun taşak malzemesi olarak

geçirmeyecektim. Yaşamak istediğimden emin olamasam da öyle yaşamak istemediğimden emindim.

"Marcus, yapamam."

Kalkanları devreye girdi. Evet diyebileceğim o narin çocuk yok oldu ve onu bir daha görebileceğimi de sanmıyordum. "Jesse'nin kendini asmasına şaşırmadım. Geç bile kalmış." Beni duvara itip sınıftan bir kasırga gibi çıktı.

Öğle arasını kütüphanenin önünde oturup hayatımın nasıl bu kadar boka sarabildiğini anlamaya çalışarak geçirdim. Önce babam gitmişti, ardından Jesse. Ne Charlie ne de Marcus bana önceden bilmediğim hiçbir şey söylememişti.

Bayan Franklin beni arayıp Jesse'nin intihar ettiğini söylediğinden beri 268 gün geçmişti. Jesse hiçbir not bırakmamış, hiçbir açıklama yapmamıştı ama yine de benim suçum olduğunu biliyordum. Onu fazla sevmiş ya da belki yeterince sevememiştim. Nedenini bilmesem de benim yüzümden olduğunu biliyordum.

Charlie ve Marcus'ın sözleri içimde iltihaplı bir yaraya dönüşmüştü ve beden eğitimi saati geldiğinde, artık kim olduğu fark etmeksizin birilerinin canını yakmak istiyordum. Hissettiklerimi hissettirmek. Banklarla ayrılan dar sıralar halindeki dolaplar, spor kıyafetlerini giyen öğrenciler ve ter ile vücut spreyinin mayhoş kokusu tenimi karıncalandırıyordu. Hızla üzerimi değiştirip soyunma odasından çıkmak istiyordum.

Birkaç çocuğa omuz atarak geçip kendi dolabımı açtım ve beş sentler sel gibi aktı. Yüzlerce dolar değerinde bozukluk yere düşüyordu ve elimden gelen tek şey durup izlemekti.

Adrian Morse; Gary Neuman, Chris Weller ve Dean Gold'la birlikte, bir-iki metre ötedeki su çeşmesinin yanında durmuş, gülmekten yarılıyordu. Bir anlık adice gülüşme uğruna bunca beş senti dolabıma atmak en azından bir saatlerini almış olmalıydı.

Kulağıma gelen sesler, geriye sadece o psikozlu kıkırtı kalana kadar süzüldü. Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama o anda içimde bir şeyin çat diye kırıldığını hissettim. Yalnızca o gün olanlar yüzünden değil de sanki öncesindeki günlerde biriktirdiğim bütün nefret ve gömdüğüm bütün vicdan azabı, barajı yıkıp onları saklı tutma becerimi paramparça etmişti. Koşarak Adrian'ın üzerine atıldım. Ağzımı burnumu dağıtabilecek olması umurumda değildi. Öfke dolu bir kana susamışlık bütün mantığımı ezip geçerken yumruklarımı çılgınca savuruyordum. Adrian'ın suratına haykırıyordum ama ne söylediğimi hatırlayamıyorum.

Adrian yüzünü korumaya çalışıyordu ama yumruğum sert bir şeye temas etti ki bu beni daha sert vurmaya itti. Bana saatler gibi gelse de muhtemelen saniyeler içinde kasıklarıma dizini geçirip soluğumu kesti. Yere kapaklandım. Adrian bana tekmeler savuruyordu ama gerisingeri kükreyerek onu yakalayıp sırtını dolaplara çarptım ve yumruklarımı indirmeye başladım. Acının, tüm sağduyunun ötesindeydim. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Kendimi, Jesse'yi, Marcus'ı... Dünya sona eriyordu ve artık hiçbir şeyin sonucuna katlanmak durumunda değildim. Sanırım onu öldürecektim.

Koç Raskin bağırarak ayrılmamızı söyleyip aramıza girdi ve beni Adrian'dan uzaklaştırdı. Onun sert tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama benim için fazla güçlüydü. Sonunda silkelenip gevşedim ve soyunma odasının zemininde uzanan Adrian'a baktım. Burnundan kan akıyordu. Gülümsedim ve ayağının dibine tükürüp odadan çıktım.

Arabaya binene kadar annem benimle konuşmadı. İşten doğruca okula geldiğinden üzerinde üniforması vardı; önlüğü ketçap ve patates çorbasıyla lekelenmişti. Kemerimi bağladıktan sonra kanlı, morarmış parmak eklemlerimi inceledim. Elimi

sıkıp gevşettiğimde canım acıyordu ama bu iyi bir acıydı. Beni belli bir noktaya sabitleyen bir çapaydı.

Olayı beş sentlerle Adrian başlattığından Müdür DeShields, okuldan uzaklaştırma yerine bir ay boyunca cumartesi günleri okul cezası verdi. Uzaklaştırmayı tercih ederdim.

"Henry Jerome Denton, son zamanlarda derdin nedir, açıklamak ister misin?"

"O şerefsiz uzun zamandır kaşınıyordu."

Annem yüzüme bir tokat attı. Yanağım yanıyordu ve o bana öfkeyle bakarken çenemi yokladım. "Baban gibi konuşuyorsun." Radyonun sesini sonuna kadar açıp otoparktan çıkarak eve yöneldi. Bana daha önce hiç vurmamıştı ama sanırım bunu hak etmiştim.

"Ama bu doğru."

"Ne doğru?"

Müziğin sesini kıstım. "Adrian kaşınmıştı."

"Bu, kavgayı haklı çıkarmıyor."

"Biliyorum."

Annem iç geçirip başını sağa sola salladı. "Henry, zor günler geçirdiğini biliyorum ama böyle yapamazsın. Üç dersten kalıyorsun, kavgaya karışıyorsun. Kendini odana kapadığın için yüzünü bile nadir görüyorum."

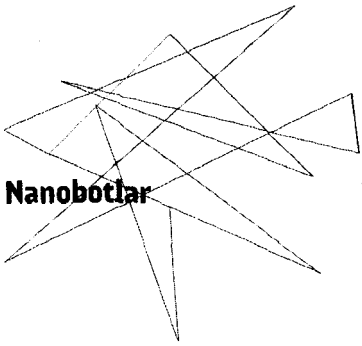
Bir kez olsun sormaya zahmet etse derdimi öğrenebileceğini söylemek istedim ama Charlie ve Ninemle o kadar meşgul ya da çalışmaktan o kadar yorgun oluyordu ki benimle uğraşamıyordu. Uzaylılar tarafından kaçırılıyordum ve o uykumda yürüdüğüme inanmayı tercih ediyordu. Erkek arkadaşım intihar etmişti ama bu konuda bir kere bile konuşmamıştık. Babam gibi, Jesse'nin ismi de annemin kelime haznesinden silinmişti. Ona istediği her şeyi anlatabilirdim ama sormayacağını biliyordum.

"Dünyanın sona ereceğini ama buna engel olabileceğini bilsen, engeller miydin?"

Annem bir süre cevap vermeden sürmeye devam edince beni duymadığını sanıp başımı cama yasladım. Ancak sonra, "Bazı günler sanırım engellerdim. Diğer günlerdeyse muhtemelen yapmazdım," dedi.

"Peki ya bugün?"

Annemin omuzları çöktü. "Sence, Henry?"

Nanobotlar

Nanobotlar, modern tıbbm çığır açan buluşu olarak nitelendirilir. Güney Afrikalı iki araştırmacı mucidin bu çalışmaları Nobel Tıp Ödülü'yle taçlandırılır. Çıplak gözle görülemeyecek kadar minnacık olan bu robotlar ortaklaşa çalışarak herhangi bir hastalığın kökünü kazımakta ve insan bedenine verdiği hasarı tamir edebilmektedir. Tamirciler olarak da bilinen bu ufaklıklar, pek çoklarının İnsanlığın Altın Çağı dediği dönemin temellerini atar.

Paranoyak radikal grupların uyarılarına rağmen dünyanın dört bir yanında hükümetler Tamircilerin yaygın kullanımına onay verir. Milyarder toplum gönüllüleri tüm mal varlıklarını, Tamircileri yoksul uluslara ulaştıran girişimlere bağışlayarak gezegendeki her insanın bu tedavi yöntemine erişimini sağlarlar.

Bir yıl içinde kanser, baş ağrısı kadar önemsiz bir soruna dönüşür; hiçbir yan etkisi olmayan tek bir kürle tedavi edilebilmektedir.

İki yıl içinde AIDS, beyin felci, Huntington hastalığı, körlük, çocuk felci ve erkek tipi saç dökülmesi ortadan kalkıp tarihte birer dipnota dönüşürler.

Genetik bozukluklar bile henüz ana rahmindeyken düzeltilir.

Tamircilerin kamu yararma kullanımının onaylanmasından iki yıl, dokuz ay, yedi gün ve iki saat sonra dünya, tarihinin ilk ölümsüz gününü yaşar. Bu, insanın tanrı olduğu gündür.

Her şey 26 Ocak 2016, doğu saatiyle sabah 07.35'te Augusta, Georgia'da başlar. Sırada beklediği için halihazırda huzursuz olan Donald Catt, baristanın, kahvesini onun istediği şekilde hazırlamayı beceremememesi üzerine tüm sükûnetini kaybeder. Baristanın onu sakinleştirme çabalarına rağmen, Donald *istediği* şeyi, *talep ettiği* şekilde hazırlanmış olarak alana kadar dükkândan ayrılmayı reddetmektedir.

Şube müdürü sonunda polisi arar. Donald Catt direnince polis memurları onu şok tabancasıyla vurmak zorunda kalırlar ve şok, Donald'ın ereksiyon bozukluğunu düzeltmek üzere sistemine sokulmuş bir Tamirci'nin arızalanmasına neden olur. Tamirci'nin yazılımı bozulup kendi kendini kopyalamaya başlar.

Tamirciler, ancak çok katı koşullarda ve yalnızca gerekli oldukça kendini kopyalayacak şekilde tasarlanmıştır ancak bozulan Tamirci, kontrolsüzce katlanarak çoğalırken eline geçen tüm malzemeleri kullanmaya başlar. Buna hâlâ seğiren, kafeinsiz kalmış Donald Catt de dahildir.

Georgia'yı karantinaya alma çabaları başarısız olunca tek işlevi kendini kopyalayarak çoğalmak olan yeni Tamirciler bütün gezegeni üç günde tüketir ve geriye sadece yapış yapış, gri bir okyanus kalır.

20 Ekim 2015

Okuldaki durumum giderek kötüleşiyordu. Marcus ve Adrian dolabımın kapağını tutkalla yapıştırıp üzerine kalıcı kalemle "Uzay Bebesi, uzaylı taşağında boğuluyor" yazmışlardı ve artık koridorlarda peşime fısıltılar ya da acımasız kahkahalar takılmadan yürüyemiyordum. Umursamamaya çalışmak onları daha da acımasızlaştırıyordu. Adrian beden eğitiminde mesafesini korumaya özen gösterse de spor salonunun diğer ucundan attığı cinai bakışların farkındaydım. Ben bir şey başlatmıştım ama o, bitirmeye kararlıydı.

Diego ise hâlâ tam bir gizemdi ama onunla zaman geçirmekten hoşlanıyordum. Öfkemi kusmak istediğimde dinliyor, susmak istediğimde konuşuyor ve edebiyatı tanıdığım herkesten daha iyi biliyordu. Beni geren tek tarafı, Marcus'ın söylediği ya da Jay Oh veya Adrian'ın yaptığı bir şeyden bahsettiğimde yüzünde beliren o karanlık ifadeydi. Zamanla tanıyageldiğim o gülümseyen Diego gidip yerine bambaşka bir insan geliyordu; sonra, bir yaz fırtınasından daha çabuk kaybolup beni tepkisini hayal etmiş olabileceğim düşüncesiyle baş başa bırakıyordu.

Hiçbir şey düğme konusunda fikrimi değiştiremezdi ama

kalan günlerde mevcut durumu korumak için elimden geleni yapıyordum. Başımı önüme eğerek gezersem belki müebbet cezamın kalan bakiyesini görece huzur içinde çekebilirdim. Uyan, okula git, eve dön. Dünya sona erene kadar tekrarla.

Okuldan döndüğümde ev sessizdi; annem kimselere çemkirmiyordu ve Charlie de Charlielik yapmıyordu. Güzeldi. Annem, ağabeyim ve Ninemle aynı evde yaşamak, genellikle birilerinin sanki her şey muazzam öneme sahipmişçesine bir odadan diğerine bağırması ya da koşturmasını gerektirirdi. Keşke eylemlerinin ne kadar önemsiz olduğunu anlayabilseler. Dünyanın sonu yaklaşmışken her şeyin anlamsızlığını idrak edebiliyordum. Koca insan uygarlığının, aslında evrenin gözünde bir sivrisinek vızıltısından ibaret olduğunu...

Midem kazınıyordu, ben de atıştırmalık bir şeyler hazırlayıp ortalıkta keyfimi bozacak kimseler yokken biraz televizyon izleyeyim dedim. Buzdolabı oldukça boştu, bu yüzden fıstık ezmeli-reçelli sandvice razı oldum. Ekmek biraz küflenmişti ama buna takılamayacak kadar aç olduğum için küflü kısmı kesip attım.

Altında HAWTHORNE, ZOOEY yazan bir ultrasongörüntüsü, buzdolabının kapısına asılıydı; en sevdiğimiz Çin restoranının magnetiyle tutturulmuştu. Resim, yıldızlar, gezegenler ve sonsuz olasılıklarla dolup taşan, minyatür bir siyah-beyaz galaksiye benziyordu. Onu alıp mutfak masasına geçtim ve bu şekilsiz lekenin neresinin gelecekteki yeğenim olduğunu anlamaya çalıştım. Bu bir oyundu; Cenin'i Bulmaca. Cinsiyetini öğrenmek için çok mu erkendi? Muhtemelen. Önemli olduğundan da değil. Henüz bir bebek bile değildi. Sadece küçük bir parazitti ve asla daha fazlası olamayacaktı.

Masaya düşen bir gölgeyle irkildim. Ninem solumda dikilmiş, omzumun üzerinden resme bakıyordu. "Tanrı aşkına, Nine, ödümü patlattın."

Ninemin sarkık, buruşuk yanakları afacan bir sırıtışla geril-

di. "Görev tamamlandı." Yavaşça yanımdaki sandalyeye oturdu ve elimdeki ultrasonu kapıp önünü arkasını çevirerek her açıdan inceledi. "Bu da ne böyle?"

"Charlie ve Zooey'nin çocuğu. Sanırım."

"Emin misin? Mürekkep lekesi testi gibi görünüyor." Ninem sağ gözünü eliyle kapadı. "Yunus peygamber ve onu yutan balinayı görüyorum."

"Zooey'ye ona balina dediğini söylemeyeceğim."

Ninem güldü. "Acaba isim düşündüler mi?"

"Sanmam. Ben ona 'küçük parazit' diyorum."

"Bunu sevdim," dedi Ninem. "Küçük parazit şanslı. Hayata yeni başlıyor. Benimkiyse bitmek üzere."

"Öyle söyleme."

"Benim yaşıma geldiğinde anlayacaksın, Henry. İnsan, hayatını, dışarı çıkıp yeni anılar yaratacak enerjiyi bulamadığı günler için hatıralar biriktirerek geçiriyor. Yaşlılığın tesellisi bu işte; geçmişe bakıp dünyada bir iz bıraktığını görebilmek. Ama ben hatıralarımı da yitiriyorum. Sanki biri domuz kumbaramı kırmış, her seferinde birer sent alarak hazinemi çalıyor. O kadar yavaş gerçekleşiyor ki neyin kaybolduğunu bile fark edemiyorum."

Söyleyecek doğru kelimeleri aradım ama bazen en doğrusu hiçbir şey söylememektir.

"İnsanlara bakıp onları tanımıyorum. Dün yanımda oturan suratsız kadının annen olduğunu anlamam yirmi dakikamı aldı." Ben gülünce Ninem de zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Dolu dolu yaşadım ama bomboş ölmekten korkuyorum, Henry."

Kurtulmak istediğim hatıralar olsa da bazen sadece anılar sayesinde aklıma sahip çıkabiliyordum. Sahilde yürüyüşe çıkıp sıcak katran ve kumun kokusunu aldığımda Jesse'yle güneşin altında yatıp dünyaya hükmetme planları yaptığımız bütün o yaz günlerini düşünüyordum. Sonra, televizyonda komik bir

şey gördüğüm ya da harika bir şarkı duyduğumda, Jesse'ye mesaj atmak için telefonumu elime alıyordum ama sonra onun öldüğünü hatırlıyordum ve yara yeniden açılıyordu; yine kanlı ve taptaze. Bir insan sahici kolunuz ya da bacağınız gibi bir parçanıza dönüşebiliyordu ve Jesse ölmüş olsa da bir zamanlar olduğu yerdeki hayalet parçanın ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Jesse'yle binlerce muhteşem anım vardı ama intihar o hatıralara sızıp geçmişimizi zehirliyordu. Artık onu, kendi hayatını sonlandırıp beni benimkiyle baş başa bıraktığı için nefret duymadan hatırlamakta güçlük çekiyordum.

Unutmak mı yoksa hatırlamak mı daha iyi olurdu, açıkçası bilemiyorum ama Ninemin eriyip gitmesini çaresizce izlemek fiziksel bir acı veriyordu. Charlie ve Zooey'nin bebeği, kaybolmaya mahkûm anılar yaratmanın ne demek olduğunu asla öğrenemeyecekti ama Ninem bunu çok iyi biliyordu.

"Seni seviyorum, Nineciğim."

Charlie ve Zooey eve geldiklerinde salonda oturmuş, izlemeye değer hiçbir şey bulamayarak kanalları geziyordum. Charlie'yle yan yana olmak istemiyordum ama odayı terk ederek, beni yendiğini düşünmesine izin verecek değildim. Duş almak istediğini mırıldanıp ağır ağır banyoya gitti.

Zooey kısacık kot şortu ve bluzumsu, beyaz üstüyle çok tatlı görünüyordu. Ağabeyimin, böyle bir kızın yanında kalmasını, onunla bir çocuk yapmasını sağlamak için nasıl bir büyü yaptığını asla çözemedim. Çıkmaya başladıklarında Zooey'nin kör olduğunu sanmıştım ama değildi. Olanaksızmış gibi görünse de Charlie'den gerçekten hoşlanıyordu... hatta ağabeyimi sevdiğimi bile söyleyebilirdim.

Zooey, "Ne izliyorsun?" diye sordu. Elinde kalm bir kitap ve bir not defteriyle kendini koltuğa bıraktı.

Sığınakçılar canlı yayınında durmuştum ama kimse ilgi çe-

kici bir şeyler yapmıyordu. Saatlerce izleyip kayda değer hiçbir şey görmeyebilirdiniz. Yapımcıların üç hafta boyunca haftalık program için yeterince eğlenceli malzeme toplayabilmesi mucizeydi. "Hiçbir şey."

Kumandayı Zooey'ye attım. Ayağa kalkıyordum ki, "Ben geldim diye gitme. Benim feci ders çalışmam lazım," dedi.

"Hangi ders?"

Gözlerini devirip kitabına baktı. "Aptal bir tarih araştırması işte."

"Muhteşem olsa gerek."

"İllet. Yani tarih değil; tarih bayağı keyifli de iki bin yıllık insan uygarlığını beş aylık bir derse sıkıştırabileceklerini düşünmeleri..." Başını onaylamayarak salladı. "Cidden *For Dummies* serisinin tarih kitabı gibi bir şey. Hayır, düzeltiyorum; aptallar için beyaz erkeklerin tarihi. Profesörümüz beyaz ve erkek olmayan kimselerin katkısını dikkate almıyor."

Tarihe bakışı, benim bilim anlayışım gibiydi. Bilim etrafımızdadır. Biz, bilimiz. Bedenlerimizi, dünyayla ve evrenle etkileşimlerimizi yönetir. Ama pek çok insan bunu anlayamayacak kadar aptaldır. Bilimin tercihe bağlı olduğunu düşünürler. Sanki yerçekimine inanmayı reddedince, varlığını görmezden gelebilirlermiş gibi...

"Sen bunu yapmak mı istiyorsun?" diye sordum. "Yani tarihçi olmak mı?"

"Hayır," dedi. "Sanırım psikolog olmak istiyorum." Bana buruk bir gülümsemeyle baktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse emin değilim."

"Gereken sabra sahip olduğun kesin. Abimle birlikte olabildiğine göre..."

"Kim bilir, belki tarihle çift anadal yapıp tarihsel psikolog olurum."

"Öyle bir şey var mı ki?"

Zooey omuz silkti. "Beni yakaladın."

Onunla konuşmak kolaydı. Tek gözüyle televizyon izlerken bile beni gerçekten dinlediğini hissediyordum. Sanki cidden umursuyordu. "Şey, dünyanın sona ereceğini bilsen ama engelleyebilecek olsan, yapar mıydm?"

"Elbette." Zooey karnını okşadı. Henüz göbeği çıkmamıştı bile; en azmdan ben fark edemiyordum. "Neden sordun?"

"Ah," dedim, "okul projesi için."

"İlginçmiş."

Başımı iki yana salladım. "Pek değil. Dediğim gibi, okul işi sonuçta."

Zooey bana doğru dönerek tüm dikkatini verdi. "Soru değil; senin sormak istemen."

"Bu gezegeni sil baştan yaratmak için oldukça ikna edici gerekçeler olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır," dedi, "ama belli ki sen düşünüyorsun."

Karşılık veremeden Charlie, tişörtü hâlâ nemli vücuduna yapışmış halde salona döndü. Zooey'yle aramıza çöktü ve kumandayı eline aldı ki bu gitmem için bir işaretti. Zooey hiçbir şey söylemese de odadan çıktığım sırada bakışlarını ensemde hissediyordum.

O akşam Diego bana mesaj atıp yirmi dakika içinde onunla dışarıda buluşmamı söylediğinde şaşırdım. Nereye gideceğimizi ısrarla açıklamıyordu ama Charlie ve Zooey pizza siparişi verip Zooey'nin tarih ödevinin yerine bebek isimleri kitaplarına gömüldüklerinden evden kaçma şansı yakaladığıma minnettardım.

Arabaya bindiğimde Diego sırıttı ve emniyet kemerimi takmamı bile beklemeden Lütfen Çalış'ın gazına basıp hedefimize doğru yola koyuldu. Nereye gittiğimizi kısa sürede çözdüm.

Diego sahil yolunun kenarına park ederken, "Buraya yürüyerek de gelebilirdik," dedim. Yanımızdan tüm hatlarını belli

eden taytlarını giymiş halde, vızıltılarla geçen birkaç bisikletçi grubu dışında yol boştu.

"*Bunu* taşımak istemedim." Arka koltuktaki uzun, siyah spor çantasını işaret etti.

"Beni öldürüp cesedimi parçalarken kullanacağın aletler mi?"

Diego gözlerini devirdi. "Öyle olsaydı, sana söyler miydim?"

"*Ben* söylerdim."

"Yapabilseydin. Eminim parçalayabildiğin tek şey sandviçtir." Diego çantayı omzundan geriye attı. "Ha, bu arada, yerde sandviçlerin olduğu bir poşet var. Gazozları da al." Kum tepeciklerinden inmeye başlayınca yetişmek için peşinden koşturdum. Durduğunda, kum dolmuş ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmam gerekti.

"Sahile geleceğimizi bilseydim parmak arası terliklerimi giyerdim."

"Genelde giyiyorsun. Şıkır şıkır giyinmeni beklemiyordum."

"Şıkır şıkır mı?" Alev alev yanan kulaklarımı umursamamaya çalışsam da ne giyeceğime biraz kafa patlattığımı inkâr edemem. Yine de sadece kot ve V-yakalı tişört giymiştim. Tabii Diego'ya kıyasla biraz şık kalıyordum. Onun üzerinde bej şort ile amele yanıklarının yokluğunu ve çarpıcı omuzlarını gösteren yeşil bir atlet vardı. Hareket ettikçe dalgalanan kaslarına gözümü dikmemeye çalışsam da sonunda biraz hayranlık göstermemenin ayıp olacağına kanaat getirdim. "En azından ben bir tarz belirleyip ona uyabiliyorum."

"O da ne demek?"

"Bir gün kolej bebesi, ertesi gün sörfçü oluyorsun. Sanki kim olacağına karar veremiyorsun."

Omuz silkti. "Yeni şeyler denemeyi seviyorum. Açık büfe restorana gitsen bütün gece spagetti mi yersin?"

"Yine de tuhaf." Suyun kıyısına gidip tuzlu havayı içime çektim. Güneş batmıştı ama batıda gökyüzü şeftali rengiyken okyanusun üzerinde laciverttaşı kadar berrak bir maviydi. Ay, güneye doğru yükselmiş parlak bir gülümsemeydi. "Sürprizin bu mu?"

Diego çantanın yanında diz çöktü ve lacivert bir boru ile siyah bir üçayak çıkardı ama elinden kaymca yardıma koştum. "Ablamın teleskopu. Yıldızlara bakmanın hoşuna gideceğini düşündüm."

"Olabilir." Teleskopla gökyüzüne bakmayı hep çok istemiştim ama hiç öyle bir şansım olmamıştı. Yine de Diego'nun uzaylılarla ilgili bir şaka patlatmasını ya da bana kaçırılmalarımı sormasını beklemeden edemiyordum. Halbuki ikisini de haftalardır yapmamıştı.

Diego yirmi dakika boyunca teleskopu kurmaya çabaladıktan sonra ellerini havaya kaldırıp pes etti. Teleskopun başına geçtim ve ne yaptığımı bilmesem de aleti, ilginç olabilecek bir yerlere doğrultmaya çalıştım. Düğmelerle uğraşırken, "Biliyor musun," dedim, "bir işi de beceremememe sevindim."

"Ben mi? Sen deli misin? Bir sürü şeyi beceremiyorum ki. Mesela, yıldız gözlemlemek. Ve pingpong. Dünyamn en kötü pingpong oyuncusuyum." Diego, teleskopla birlikte çantanın içine tıkıştırılmış eski püskü bir örtüyü yere sermekle meşguldü. "Bir şey bulabildin mi?"

Vizörden bakıp Neptün'e iyi kötü odaklanana kadar merceği çevirdim. "Bak bakalım."

Diego ayağa fırlayıp teleskoptan baktı. "Bu kadar küçük olması normal mi?"

"Dört-dört buçuk milyar kilometre ötede. Işık hızında bile yaklaşık beş saat uzaklıkta." O soğuk, uzak gezegenin üzerinde durup hidrojen ve helyum soluyarak Dünya'ya Güneş Sistemi'nin diğer tarafından baktığımı hayal ettim. Uzayın kıyısında, ışıktan ve güneş ısısından o kadar uzakta yaşamın

ıssız olup olmadığını düşündüm. "Satürn'ü de bulabilirim, sanırım. Muhtemelen halkalarını görebiliriz."

"Çok iyi bir teleskop sayılmaz, değil mi?"

"Hiç yoktan iyidir."

Diego teleskopun gövdesine hafifçe vurdu. "Viv bunu galiba ucuzluktan almıştı. Yoksa teleskop uzmanı falan değildir."

"Sen öyle misin?"

"Hayır." Diego teleskopu gökyüzünün başka bir köşesine çevirdi ve mercekten bakıp ayarlarıyla oynamaya başladı ama muhtemelen ne yaptığını bilmiyordu. "Sana güzel bir şeyler göstereyim dedim." Teleskopa sinirle baktı. "En azından denerim diye düşündüm."

Ağır adımlarla gidip kendimi örtünün üzerine bıraktım ve ayak parmaklarıma baktım. Bu, bugüne kadar birilerinin benim için yaptığı en nazik şeylerden biriydi. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Ümitsiz vaka görmeye dayanamıyorum."

"Benim yardıma ihtiyacım yok."

Diego teleskopu bırakıp karşıma oturdu. Bana bakışlarında çözemediğim merak ya da acıma yüzünden mesajına cevap vermemiş olmayı diledim. "Yalnızca bir şakaydı, Henry."

"Marcus da hep böyle söylüyor."

"Çünkü o hıyarın önde gideni."

"Değil. Yani, evet, öyle ama bazen iyi biri olabiliyor."

"Bir dakika..." Diego'nun gözleri kocaman açıldı. "Takıldığın elemanın Marcus olduğunu söyleme lütfen."

"Değil." Yine de sesim çatlayarak yalamını açık etti. "Hay lanet!" Ayağa kalkıp denize doğru yürüdüm ve ayak parmaklarımı dalgalarda ıslattım. Bir dalsam belki dünyanın ucuna kadar yüzebilirdim. Diego'nun arkamdan geldiğini duyunca, "Sakın kimseye söyleme," dedim.

"Söylemeyeceğim."

"Ciddiyim."

"Sır tutmasını bilirim."

"Belli."

Diego'nun bir baş belası olup olmadığıma karar vermesini; beni kendi halime bırakmak ile yanımda savaşmak arasında seçim yapmasını bekledim. Okyanus öfkemi uzaklara götürürken o sadece dakikalar boyunca yanımda durdu. Sonra, "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Hoşlandığımı sanıyordum."

"Senin tipin olduğunu düşünmezdim."

"Değil zaten."

"O zaman neden?"

"Çünkü o Jesse değil." Bunu kendime ilk defa itiraf ediyordum. Marcus ve Jesse çok farklılardı. Jesse bana hiç Uzay Bebesi dememişti, bana asla vurmazdı, arkadaşlarının ne düşüneceğini umursamazdı ve onunlayken kendimden hiç utanmamıştım. Jesse beni sevmişti.

Ama bu da bir yalan, değil mi? Jesse beni sevseydi, terk etmezdi. "Marcus kötü biri değil. Bazen tatlı olabiliyor."

Bir dalga ayaklarıma çarpıp bacaklarıma sıçrayarak kotumun paçalarını ıslattı. Karanlıkta okyanusun nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını kestirmek güçtü; göğün aşağıya ve etrafıma doğru kıvrıldığını ve bulutlarda yürüyebileceğimi hayal edebilirdim. Ancak Diego'ya bakmasam bile onun çekimini; neyin doğru ya da gerçek olduğunu bilemeyeceğim kadar çevresindeki her şeyi büküp çarpıttığını hissediyordum.

"Sana taktığı isimler ne olacak? Arkadaşlarıyla birlikte sana yaşattığı cehennem? Bunları yapan bir adamın... hamurunda pek de erkek arkadaşlık yok sanki. Yani, sahiden öyle biriyle olmak istiyor musun?" Diego'nun sesinin derinlerinde tehlikeli bir girdap vardı. Karşımdaki, çıplak model numarası yaparak kimya dersime dalan oğlan değildi. "Eee, öyle mi?"

Cevabı biliyordum. Ben Jesse Franklin'le birlikte olmak istemiştim. Kollarını belime dolayıp boynumu öpen, annem-

le kavga ettiğimde her şeyin yoluna gireceğini söyleyen ve Noel'de Rhode Island'a, ailesinin yanına gittiğinde bütün geceyi benimle telefonda geçirip aramızda 2.216 kilometre olduğu halde gün doğumunu benimle birlikte izleyen Jesse'yle. İşte, ben öyle biriyle olmak istiyordum. Ama o ölüydü. "Belki de öylesini hak ediyorumdur," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Boş ver, önemli değil."

"Elbette önemli."

"Sonuçta hepimiz öleceğiz."

"Bu yüzden önemli ya." Diego birkaç saniye daha sessizce yanımda durdu, sonra dönüp örtüye oturdu. "Aç mısın?" Bana bir sandviç attı; sebzeli ve rozbifliydi. Soğandan nefret ettiğimi söylemeye dilim varmadı.

"Jesse'yle lisenin ilk senesinde tanıştık. Ben onun kim olduğunu biliyordum elbette; Jesse Franklin'i herkes bilirdi. Popüler olduğundan değil ama içinde bulunduğu odaya bir şekilde egemen olurdu. Kaç kişinin arasında olursa olsun Jesse'yi fark ederdin.

"Tabii ki ilk o benimle konuştu. Ben asla cesaretimi toplayıp ona yaklaşamazdım. Bir öğle arasıydı. Hep tek başıma oturup okurdum; mükemmel saçları ve gülümsemesiyle masama gelip Daniel olup olmadığımı sordu. Olmadığımı söyledim ama ısrarla yaz kampında tanıştığı, Daniel adında bir çocuğa çok benzediğimi söyledi. Sonunda ismimi sordu. Ama o anda sanki karşımdaki sadece Jesse değildi de kantindeki bütün çocuklar masama gelip adımı soruyordu. Baskı altında hissettiğimde saçmalarım; cevap vermek için ağzımı açtığımda, 'Bilmiyorum,' deyiverdim."

Diego bir homurtuyla güldü.

"Jesse bana deliymişim gibi bakıp, 'Kendi adını mı bilmiyorsun?' dedi. Beynim, 'Henry Denton! Adım, Henry Denton!' diye bağırıyordu ama ben sadece başımla onaylayabildim.

Sonra Jesse masasına döndü. Onunla tanışmak için tek şansımın içine ettiğimden o kadar emindim ki..."

"Ama etmemişsin," dedi Diego.

"Evet." Bir gözyaşı damlasının gözpınarımı yaktığını hissetsem de varlığını kabullenmeyi reddediyordum. Diego'nun önünde ağlayacak halim yoktu. "Onunla birkaç hafta sonra alışveriş merkezinde karşılaştım. Adımı bir arkadaşından öğrenmişti ve annemle ayakkabı almaya çıktığımızda beni görüp adımı bağıra bağıra peşimden koştu. Annem onun manyak olduğunu sandı ama Jesse'nin tek derdi bana numarasını vermekti."

Diego sandvicini bitirdi ve yağlı kâğıdı buruşturup kese kâğıdının içine attı. "Jesse'n çok harika bir çocukmuş."

Benim Jesse'm. O artık kimsenin değildi. "O bir taneydi. Neredeyse her saniyemizi birlikte geçirirdik ve ayrı kaldığımızda canım yanardı; yani gerçekten, fiziksel olarak canım acırdı. Tüm dünyam Jesse'nin etrafında dönüyordu ama sonunda bunun hiçbir önemi olmadı. Veda bile etmeden boynuna bir ilmek geçirip kendini astı. Ne bir not, ne bir mesaj ne de son bir ses kaydı. Bana en son, sıradan bir günmüş gibi, saçlarımı kestirmem gerektiğini söylemişti. Ama sıradan bir gün değil, intiharından hemen önceki gündü. Bütün bunların bir önemi olsaydı Jesse daha anlamlı bir şeyler söylemez miydi? Hep yaptığımız gibi evde oturup televizyon izlemek dışında bir şeyler yapmak istemesi gerekmez miydi? Beni burada sebeplerini sorgular halde yapayalnız bırakmak yerine bana en azından ölüme neden ihtiyaç duyduğunu açıklayan bir not bırakmaz mıydı? Neden Jesse öldü? Ben neden hayattayım?"

Diego'nun cevap vermesini bekledim. Nasıl bir gece geçirmeyi planladığını bilmesem de bunu istemediğini tahmin edebiliyordum. Söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi ama yine de denemesini bekledim. Bunun yerine, "*Onları* teleskopla görebilir miyiz sence?" diye sordu.

"Onlar mı?"

"Uzaylılar."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Peki, tamam." Bir an sonra, "Biliyor musun, sana inanıyorum," diye ekledi.

"Bana inanmana ihtiyacım yok."

"Biliyorum. En sevdiğim özelliklerinden biri de bu." Beni hazırlıksız yakaladığından, verecek karşılık bulamadım. Ayağa kalkıp şortundaki kumları silkeledi. Yine teleskoptan baktı. Belki Sümüklüleri arıyordu, belki de ben örtünün üstünde oturmuş, Jesse'yi anarken o sadece yıldızlara bakıp bizimki dışında bir dünyanın hayalini kurmak istiyordu. Çoktandır ölü ve gömülü birer fosil olan anıların aksine hayaller daima umut taşır çünkü varoluşunda saf olasılık vardır.

Sahilde biraz daha kaldık ama teleskopu ne kadar kurcalarsak kurcalayalım, yıldızlar hiç bu kadar uzak görünmemişti.

30 Ekim 2015

Bazen Diego Vega'yı Calypso'ya benim kararlılığımı test etmek için Sümüklülerin gönderdiğini düşünüyordum. Okulda başka kimse farkıma varmazken benimle ısrarla arkadaş olmaya çalışmasından daha mantıklı geliyordu. Geçmişinden bahsetmeye isteksizliği ve Marcus'ın partisinden beri kaçırılmamış olmam, bunun gerçekten sadece çok kapsamlı bir deney ve Diego'nun da Sümüklü denklemindeki bir değişkenden ibaret olduğu fikrini pekiştiriyordu. Hatta belki de düğmeye basıp basmamamm bile bir önemi yoktu. Elbette o konuda fikrimi değiştirmiş değildim.

Cadılar Bayramı'ndan önceki cuma, Müdür DeShields öğrencilerin okula kostümle gelmesine izin verdi ama yasakların listesi oldukça uzundu:

- Maskeler
- Silahlar (gerçek veya sahte)
- Açık dekolte
- İç çamaşırlarını kıyafetlerin üzerine giymek
- Sahte kan (ya da her tür vücut sıvısı)

- Vücut simi
- Vampir dişleri (silah kategorisine de girebilir)
- Her türlü palyaço kostümü

Ben kostüm giymemiştim ama Marcus, Kaptan Amerika olarak gelmişti ve Audrey'nin Jeanne d'Arc olduğunu söylediğini duydum ki bu ona yakışır bir karakterdi. Bayan Faraci sözde bir oksijen molekülüydü ama kıyafet askıları, selobant ve kartonla yaptığı kostümü maalesef buram buram elyapımı çaresizlik kokuyordu. Bu kadar tutkulu bir öğretmene sahip olmak hem çok harika hem de utanç verici.

Marcus, Jay ve Adrian tüm ders boyunca fısıldaşıp kimsenin onları duymadığını sanıyormuş gibi dalga geçtiler. Bana taktıkları isimleri ve gülüşmelerini elimden geldiğince umursamadım. Dünyanın eli kulağındaki sonu ile Diego arasında gidip gelirken Marcus ve tayfasının tezgâhladığı şeytani oyunlar hakkında endişelenmeye pek vakit ayırmamıştım.

Zil çalmadan önce Diego'nun kapının önünde beklediğini gördüm. Bana sırıtıp el salladı. Biz *sadece* arkadaştık ama yine de Marcus'ın onu görmesini umdum. Diego'nun Cadılar Bayramı için mi yoksa başka bir tarz denediği için mi sörfçü şortu ve atletle sörfe gidiyormuş gibi giyindiğini anlamak zordu. Her şekilde, Diego ne giyerse giysin, tarzı taşımayı beceriyordu. Bense asla bir gruba ait görünemiyordum.

Bayan Faraci bizi öğle teneffüsüne saldığında sınıf tam bir timarhaneye dönüştü. Oyalanarak Marcus ve arkadaşlarının önden gitmesini bekledim. Adrian beni masamın köşesine doğru itip baldırlarımı morartmaktan özel bir zevk aldığından onlar gidene kadar yerimden kalkmamak en doğrusuydu. Diego kapı eşiğinde durmuş, sallanarak ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

"Ah, çıplak modelim geri gelmiş." Bayan Faraci kürsüsünün etrafından paytak paytak dolaştı ve kafasındaki oksijen

molekülünü çıkarıp yere koydu. Dar tulumunun içinde tuhaf ve yumru yumru görünüyordu.

Diego'nun yüzü kızardı. "Ya, o olay için özür dilerim. İlk gün heyecanına verin."

Çantamı omzuma atıp hızla kapıya yöneldim. "İyi hafta sonları, Bayan Faraci."

"Henry, bekle." Ne isteyeceğini bildiğimden yüzümü buruşturdum. "Seninle not yükseltme projesi hakkında konuşacaktım."

Kimya notum, Diego'nun önünde konuşmak istediğim son konuydu. Ayrıca dolabımda berbat bir BLT* sandviç beni bekliyordu. Elbette B, pastırma yerine beyaz peynir ve T de muhtemelen ton balığıydı; artık öğle yemeklerimi Nineme hazırlatmasam iyi olacaktı. "Sonra konuşsak olmaz mı?"

"Son testte gelişme kaydettin ama notunu yükseltmek için hâlâ ek proje yapmalısın. Gelecek sene fiziğe girebilmen için en azından B alman gerekiyor."

"Düşüneceğim." Bir yandan da adım adım kapıya yaklaşıyordum.

"Herhangi bir şey yapabilirsin, Henry. Makale, deney, şarkı, dans... Sadece üzerine not yazabileceğim bir şey vermen yeterli." Kadıncağız neredeyse yalvaracaktı.

Bir öğretmen akademik performansımla en son bu kadar ilgilendiğinde birinci sınıftaydım. Bütün standart testler, ortalamanın altında bir okur olduğumu söylüyordu ama Bayan Stancil bana her gün okuldan sonra özel ders vermişti. Kelime öbeklerinin hangi noktada anlam kazanmaya başladığını hatırlamıyorum ama yıl sonunda kitap nefretim, kitapkurtluğuna dönüşmüştü. Ancak bu seferki farklıydı. Bayan Faraci'ye benimle zaman harcamamasını söylemek istiyordum zira 91 gün sonra bunların hiçbirinin bir önemi kalmayacaktı.

* *Bacon, Lettuce & Tomato.* Pastırma, marul ve domatesle yapılan bir tür sandviç. -*çn*

Diego sınıfa girerek, "Bence bir hikâye yazmalısın, Henry," dedi. "Henry'nin yazmayı sevdiğini biliyor muydunuz?"

Bayan Faraci'nin gözleri sevinçle kocaman açıldı. "Bak, *bunu* bilmiyordum."

Sümüklülerin beni alıp götürmesi için dua ettim ama yanıt vermediler. Muhtemelen uzaylı teknolojilerini kullanıp beni gözetliyor, göz saplarından yaşlar gele gele gülüyorlardı. "Diego'ya aldırmayın. O hep yalan söyler. İflah olmaz bir yalancıdır. Kendini tutamıyor."

"Ben az kalsın edebiyat öğretmeni oluyordum, bundan bahsetmiş miydim? Bir yıl boyunca ortaçağ edebiyatı üzerinde çalışmıştım." Bayan Faraci'nin molekülleri heyecanla titreşiyordu. "Bir hikâye yazsan çok sevinirim."

Diego ve Faraci sonsuz bir umut ve iyimserlik yayarak bana bakarlarken kararlılığım bel vermeye başladı. "Ne hakkında yazabilirim ki?"

"Ne biliyorsan onu yaz," dedi Diego.

"İyi de ben hiçbir şey bilmiyorum."

Bayan Faraci başını sallayarak buna karşı çıktı. "Ah, Henry, anlamıyor musun? Sen çoktan her şeyi biliyorsun."

Beden eğitimini öğle yemeğinden hemen sonraya almak aptalcaydı.

Koç Raskin, üzerimizi değiştikten sonra beş kilometre koşacağımızı söyledi. Katılım zorunluydu ve kendisi, sanki faydası dokunacakmış gibi arkamızdan koşup motivasyon adı altında şahsi hakaretlerle bizi gaza getirmeye çalışıyordu. Evet, eve koşup annemin kucağında ağlamak istiyordum. Hayır, tek bacaklı, seksenlik bir bunağın bile beni geçebilmesi umurumda değildi.

İlk kilometreyi tamamlayabildim ama hava ağaç reçinesinden daha ağırdı ve öğlen dolabımdaki sandviç yerine yediğim

pizza, midemde şişeye tıkılmış bir ahtapot gibi kıvranıyordu. İkinci kilometrede hızımı korumaya çalıştım ama göğüs kafesimin hemen altında, sağ tarafıma bir sancı girdi ve o kadar nefes nefese kaldım ki bayılacağımı sandım. Herkes koşuyu bitirip üzerini değiştirmek için soyunma odasına giderken benim hâlâ üç kilometrem vardı ve Koç Raskin turları tamamlamadan yakamdan düşmedi.

İlk zil çoktan çaldığından duşlar boştu ki buna minnettardım. Ortaokulda beden eğitiminden sonra duş almak zorunluydu ve yıllar içinde, çıplak kalma süremi en aza indirmeyi öğrenmiştim. Diğer oğlanlar bedenlerinden memnun görünüyorlardı ama ben vücudumu yabancılıyordum. Ter içinde kalıp Charlie'nin spor ayakkabıları gibi kokmasaydım duş almayıp deodorana abanabilirdim. Ancak halihazırda ilk derse gecikiyorken duşa girmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Ayrıca Diego beni eve bırakırken leş gibi kokmak istemiyordum.

Muhtemelen benimle ilgilenmediğini vurgulamak için eski kız arkadaşından bahsetmiş olsa da varlığı hiç olmadığı kadar kafamı karıştırıyordu. Ama onu göreceğim zaman heyecanlanıp göremediğimde bozulmamın ne anlama geldiğini iyi biliyordum. Ondan hoşlanmaya başlıyordum ve bu, tüm taraflar için mutsuz sonla bitecek bir senaryoydu. Dünya sona ermese bile Diego ve ben bir arada olamazdık. Akıl almaz şekilde benimle arkadaş olmaya çalışıyordu ama daha fazlasını asla istemeyecektir.

Durum farklı olsaydı yani dünyanın sonu gelmeseydi ve Diego benden hoşlansaydı bile birlikte olamazdık. Jesse benim yüzümden kendini astıysa, risk alıp Diego'nun da aynısını yapmasına neden olamazdım. Jesse'nin intiharına sebep olduğumu düşünmek deli saçması gibi görünebilir ama arkasında hiçbir cevap bırakmamışken bu da diğer seçenekler kadar mantıklı bir olasılıktı.

Uyarı zili çalınca saçımda kalan şampuanı hızla durulayıp

suyu kapadım. Duvardaki kancadan havlumu kapıp nemli ortamda kurulanmaya çalıştım. Derse gecikmemden en az hasarla yırtmayı diliyordum.

Havlumu kafama atıp saçımı kurularken ayak seslerini duymadım.

Üzerime çullandıklarında neye uğradığımı şaşırdım. Her biri bir kolumu kavramıştı; siyahlar giymiş, uzaylı maskeleri takmışlardı ama *benim* uzaylılarım olmadıkları, oval gözlerinden anlaşılıyordu. Ayrıca öncesinde gölgeler de çökmemişti ve Sümüklüler beni kaçırırken kolumu bacağımı kavrayıp, çığlık atmayayım diye, terli elleriyle ağzımı da kapamazlardı.

Üç uzaylı cebelleşip beni yere serdi. Benden güçlü oldukları halde lanet olasıca onuruma kulak verip tekmeler savurarak ve sıçrayarak ve koşmaya çalışarak direndim. Düştüğümde dizlerimi yere çarptım ve bacaklarım uyuştu. Uzaylılardan biri ağzıma boxer tıkıştırırken biri de bileklerimi koli bandıyla bağladı. Mücadele etmekten dolayı omuzlarım sanki yerlerinden çıkacakmış gibi acıyordu. Ellerimi bağladıktan sonra bacaklarımı altımdan çekip bileklerimi bağlayarak beni ıslak, küflü zemine yüzükoyun yatırdılar. Ağlayıp nefes almaya çalıştığımda sadece yerdeki suyu burnuma çektiğimle kaldım.

Demek böyle öleceğim. Zihnimdeki kaosun ortasında beni sakinleştiren düşünce buydu. Bir önemi yoktu. Bana yapacakları hiçbir şeyin önemi yoktu. Dünyayı sona erdirmeye, arkama yaslanıp kıyameti beklemeye hazırdım. Birkaç hafta önce ölsem ne çıkardı? Benim ne değerim vardı ki?

"Acele edin!"

"Koç nerede?"

"Sıçıyor."

"Getirin, getirin!"

Zemin kaygandı ve kıvranırken bacaklarımı döndürmüştüm. Uzaylıların en uzunu, çimen lekeli spor ayakkabısıyla yumurtalıklarıma bir tekme attı. Dayanılmaz acı midemi pençe-

leyip omurgamdan tırmandı. Ağzım iç çamaşırıyla tıkalıyken kusmamaya çalışarak öğürdüm. Görüşümün kenarları bulanıklaştı ve bir an için Sümüklülerin gerçekten beni kurtarmaya geldiğini sandım. Ama kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti.

Her şey canımı acıtıyordu. Hareket etmek ve nefes almak acıtıyordu. Beni çabucak öldürmelerini dilerdim. Kafamı kaldırıp baktığımda bir tanesi elinde on beş litrelik bir kovayla tepemde dikiliyordu. Parlak maskesinin ardında sırıttığını gördüğüme yemin edebilirdim. "Artık sen de bir uzaylı olabilirsin, Uzay Bebesi." Kovayı eğdi ve yeşil boyayı göğsüme, bacaklarıma ve kollarıma döktü. Soğuktu ve karnıma pankek karışımının yoğunluğuyla yayılıyordu.

"Kapa gözlerini, Uzay Bebesi." Gözlerimi sımsıkı kapadım ve kovanın gerisini kafama boşaltırlarken nefesimi tuttum.

"Haydi ama çocuklar, zaman doldu."

Yere çarpan kovanın boş patırtısını işittim.

"Bekleyin. Bir şey daha yapacağım." İçlerinden biri başıma bir şey geçirirken korkudan hareket edemedim. Burnumdan boya üfledim ve tekrar nefes aldığımda kauçuk ve biçilmiş çimen kokusu aldım.

Duş zemininde sere serpe yatarak bir sonraki tekmeyi bekledim ama gelmedi.

Haline bak. Yokluğumda ne hale geldiğine bir bak. Boya ve başımı kaplayan her neyse onun yüzünden Jesse'nin sesi boğuk geliyordu. Ama bu Jesse değildi. O ölmüştü. Bedenini görmüştüm. Ailesi açık tabut merasimi düzenlemişti ve ben de bakmıştım. Ağabeyimin uyarılarına rağmen bakmıştım. Fazlasıyla ölüydü ve hafızama kazınan da Jesse'nin o son hali olmuştu. O andan sonra onu hep ölü haliyle hayal etmiştim. *Sen bir taşak malzemesisin, Henry. Acımasız şakaların öznesisin.*

Jesse değildi.

Benim değil de senin kendini asman daha doğru olurdu diye düşünmeye başladım. Muhtemelen arkandan ağlardım ama bu hale

düşmezdim. Tanrı aşkına, insan bu kadar zavallı olabilir mi? Sende ne bulduğumu hiç bilemiyorum.

Jesse değildi. Bunu tekrar tekrar söyledim. Jesse ölüydü, Jesse beni sevmişti, Jesse bunları asla söylemezdi.

Ben sadece senin yüzünden intihar ettim. Senden kurtulmak için. Beni boğuyordun, Henry Denton. Beni öldüresiye seviyordun. Ölmesi gereken sendin, ben değil.

Jesse değildi, olamazdı ama haklıydı. Benim ölmem gerekirdi. Ölmüş olmayı diliyordum. Çünkü şu hayatta yalnızca bir kere ölünüyor ama ıstırap sonsuza dek sürebiliyor.

Beni, son dersin ardından ışıkları kapamaya gelen Koç Raskin buldu. Duş zemininde hırpalanmış ve yeşil boyayla kaplı halimi görmek muhtemelen zayıflığıma dair kanaatlerini pekiştirdi. İçinde küçük bir parçanın, bunu hak ettiğimi düşündüğüne bahse girmeye hazırdım. Bileklerime sarılı koli bantlarını kesti, beni kendi odasına götürüp bir havlu verdi ama eve gitmeme müsaade etmedi.

Müdür DeShields kısa süre sonra yanımıza geldi ve beni soru yağmuruna tuttu: Bana kim saldırmıştı? Onları kışkırtmış mıydım? İsimleri nelerdi? Neden duştaydım? Elimden geldiğince yanıtlıyordum ama başım zonkluyordu ve tepedeki aşırı parlak, rahatsız edici floresanlar vızıldıyordu. Eve gitmek, boyayı temizlemek ve C.L.'ye bir daha gelmemek istiyordum. Marcus'ın tıraş losyonunun kokusunu aldığımı söylemedim çünkü benim sözüme karşılık onunki olduğunda, onun araba ve para avantajı vardı.

Sağlık görevlilerinin gelişi beni sorgulamadan kurtardı ama diz ve dirseklerimdeki sıyrıklar ile hafifçe şişmiş testislerim dışında hasar almamıştım. Yine de değerlerimi ölçüp yüzüm ve gözümdeki boyayı temizlemeye çalıştılar. Ardından polis geldi.

"Henry Denton sen misin?"

Memur, Koç Raskin'in odasının eşiğinde duruyordu. Yakasındaki künyede soyadının Sandoval olduğu yazıyordu. Ciddi bakışları ve çarpık burnuyla sopa yutmuş gibi duran bir kadındı. Onu gördüğüme sevinmeliydim ama varlığı, bütün olayı daha gerçek kılmıştı. Resmi bir tutanak tutacaktı ve herkes saldırıya uğradığımı öğrenecekti. Olan bitenin sessizce geride kalması artık imkânsızdı.

Müdür DeShields krem rengi ceketini düzeltti ve Sandoval'ın elini sıktı. Onun çatık kaşlı, aksi bakışları, Sandoval'ın neşesiz gözleriyle buluştu ve hangisinin durumumu daha ciddiye alabileceğine dair bir yarış başladı. "Ben Margaret DeShields, Calypso Lisesi Müdürü'yüm." Ardından upuzun bir konuşma hazırlamış da hepsini unutmuş gibi sessiz kaldı.

"Müsaadenizle mağdurla konuşmalıyım," dedi Sandoval. Uzay Bebesi ya da Henry Denton değil, Mağdur'dum. Koç Raskin'in odası fazla kalabalıklaşmıştı ve ciğerlerime yeterince hava gitmediğini hissediyordum. Sandoval zihnimi okumuş olmalı ki, "Baş başa," dedi.

Herkes çıkarken Müdür DeShields kapı eşiğinde, muhtemelen zihninden ne kadar hasar gördüğümü anlamak için strateji geliştirerek biraz oyalandı.

Memur Sandoval cebinden bir bloknot ve kalem çıkarıp kasvetli bakışlarını tüm ağırlığıyla üzerime çevirdi. Bu, bir diş hekiminin çürümüş bir azıdişini söküp çıkarması gibi gerçekleri söküp alabileceğini bildiğim bir bakıştı. Tek farkı, Sandoval'ın anestezi kullanmayacak olmasıydı. "Bana olanları sırasıyla anlat."

Varsayımlarıma değinmeden, elimdeki verilere dayanarak saldırıyı anlattım. Bana saldıran üç uzaylının kimler olduğunu bilsem de kanıtlayamazdım. Memur Sandoval dikkatle dinledi ama hiçbir şey yazmadı. Ona Jesse'nin benimle konuştuğunu söylemedim.

"Maske mi takmışlardı?"

"Hı hı."

"Seslerini işittin mi? Tekrar duysan onları seslerinden çıkarabilir misin?"

Marcus McCoy bana o kadar sık Uzay Bebesi demişti ki Güneyli aksanıyla kelimeleri uzata uzata telaffuzunu ezbere biliyordum ama yine de şüphelerim vardı. Belki de sesini, yaz kokusunu hayal etmiştim. Marcus'm bana saldırabileceğine inanmak istemiyordum. "Hayır, çıkaramam."

Sandoval kaşlarını çatıp defterine bir şeyler karaladı. "Neden seni hedef aldıklarına dair bir fikrin var mı?"

Yüzlerce neden sıralayabilirdim:

1. Ben Uzay Bebesi'ydim.
1. Onunla yeniden takılmayı reddettiğim için Marcus hâlâ öfkeliydi.
1. Adrian soyunma odasındaki kavganın intikamını istiyordu.
1. Ben Uzay Bebesi'ydim.
1. Ben güçsüzdüm.
1. Siktir et; bu okulu, hepsini siktir et.

"Cadılar Bayramı'ndayız," dedim. "Ben de kolay hedeftim."

Memur Sandoval dudaklarını birbirine bastırdı; kesinlikle saçmalıklarımı yutmuyordu. Ancak bir güne yetecek kadar utanç yaşamıştım. Bilmek istediklerini ona Müdür DeShields, Koç Raskin ve soracağı herhangi birilerinin de söyleyebileceğine emindim. Daha fazla konuşmayacaktım.

Odanın dışında çarpılan bir kapının sert çatırtısıyla Memur Sandoval omzunun üzerinden arkasına baktı ama ben gelenin kim olduğunu daha bağırışlar başlamadan biliyordum.

Annem beni eve götürmeye gelmişti.

• • •

Sümüklüler beni banyodayken kaçırdılar. İki saattir akan suyun altında kese ve süngerle tenimi soyulup kızarana kadar ovalıyordum. Annem sürekli bana boyayı çıkarmak için tereyağı sürmeye kadar varan tuhaf ve yeni yöntemler önerme bahanesiyle banyoya girmeye çalıştığından mahremiyetimi korumak adına kapıyı kilitlemem gerekmişti.

Diego, önce nerede olduğumu soran, sonra en azından iyi olduğumu haber vermem için yalvaran bir sürü mesaj atmıştı. Cevap yazmadığım için kendimi kötü hissetsem de bana acınmasına daha fazla katlanamayacaktım... özellikle de onun.

Ayrıca arabada annemle eve dönerken Bir Şey Daha Yapacağım'm ne olduğunu anlamıştım. Duş zemininde bağlanmış ve yemyeşil halde, kafamda gri bir uzaylı maskesiyle sere serpe yatarken çekilmiş fotoğrafım KarTanesi'nde virüs gibi yayılmış, paylaşan herkes bu aşağılamayı bir adım öteye taşımıştı. Orijinal gönderiye ulaşmaya çalışıp sonunda pes etmiştim zira Uzay Bebesi uluslararası bir fenomene dönüşmüştü. Almanya'da *Raumjunge,* Fransa'da *Garçon Cosmique,* Japonya'da *宇宙の少年,* İspanya'da *Chico Cósmico* ve Hollanda'da *Ruimtejongen*'dim. En azından Marcus aletimi dünyalara ifşa etmeden önce bulanıklaştırmıştı.

"Lanet olasıca düğmeye basmayacağım!" diye bağırdım. Sesim inceleme odasında yankılanmadı. Karanlık, sesimi yutuyordu; tıpkı Jesse'nin dokuzuncu sınıfta *Karlar Kraliçesi* provasını izlediğim konferans salonundaki gibi. Küçük bir rolü vardı ama repliklerini başroldeymiş gibi okuyordu. Güçlü tenor sesi Audrey'yle oturduğumuz en arka sıraya kadar ulaşmıştı. Audrey ödev yaparken ben, bizi karga olduğuna ikna etme çabasıyla kanat çırpan oğlandan gözlerimi ayıramamıştım.

Dönen Dünya görüntüsü kayboldu ama düğme hâlâ duruyordu. Bir alay ya da vaatti ama hangisi olduğunu bilmiyor ve umursamıyordum. *Siktir et.*

"Neden ben?" Sümüklüler beni odada yalnız bıraksalar da izlediklerini biliyordum. Daima izliyorlardı. "Dünya'yı kurtarabiliyorsanız, kurtarın! Bana neden ihtiyaç duyuyorsunuz?"

Cevap gelseydi bile eminim ki bir fare, neden bir bilim insanı tarafından labirente atılıp da sonundaki peyniri bulmaya zorlandığını ne kadar anlayabilirse ancak o kadar anlardım.

Karanlığın içinden çıkıp sürünürcesine bana doğru gelen bir sümüklüyü görünce irkildim. Daha önce fark etmemiştim ancak yürürken altlarında bir kırkayağınki gibi minik bacaklar beliriyordu. Sümüklü durunca bacaklar da bedenine geri çekildi.

"Ne var?"

Metal sedyenin üzerinde sırtüstü yattığım için şimdiye kadar Sümüklülerin hepsi aynı görünmüştü fakat bu seferki, tenindeki yeşil ve kahverenginin milyonlarca farklı tondaki dalgalı desenleri seçebileceğim kadar yakınıma geldi. Ne kadar dikkatli bakarsam o kadar derinleşiyorlardı. Üstelik sabit de değillerdi; girift desenler belli belirsiz değişiyordu. Doğrulup bacaklarımı sedyeden aşağı sallandırdım ve kayarak kenara oturdum.

"Birbirinizle böyle mi iletişim kuruyorsunuz?" diye sesli düşündüm. Bedenindeki işaretlerin sonsuz bir dansla dönüp dönüşmesini izliyordum. Çok güzellerdi. Orada dikilmiş bakarken öfkemden sıyrıldım; bütün ölü ağırlığını sırtımdan attım.

"Düğmeye basmamı istiyor musunuz?" Sümüklü yanıtlamadı. Tenindeki desenlerin dansı ve yuvarlak gözlerinin sapların üstünde salınması dışında hareketsiz duruyordu. "Basmamı istiyorsanız basarım ama beni geri göndermeyeceğinize söz vermelisiniz."

Güç aldığım öfkem kaybolduğundan sendeledim. Bacaklarım titreyerek yere yığıldım. Gözlerim ufku aradı ama hiçbir

şey yoktu. Öfkem olmadan akıntıya kapılmış, boğuluyordum. Marcus bana saldırmıştı, Ninem Alzheimer hastasıydı, Jesse intihar etmişti ve Charlie'nin çocuğu olacaktı. Hiçbirini durduramayacak kadar çaresizdim; Ninemin elinden alınan anıları gibi umut da benim elimden alınmıştı.

"Lütfen, beni geri göndermeyin."

Uzaylı arkasını dönüp karanlığa doğru süründü. Beni terk ettiğini sandım ama gölgelerin kıyısında durup bekledi. Bu yeni bir yaklaşımdı ve merakla izliyordum. Bir an sonra vücudunun üst yarısından gevşek bir uzuv çıktı ve bana el sallıyormuş gibi havada dalgalandı.

"Seni takip etmemi mi istiyorsun?" Sesim boğazıma oturan balgamla kalınlaşmıştı. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Sümüklü ben ayağa kalkana kadar uzvunu sallamaya devam etti, sonra kol bedenine geri çekildi.

Beni gölgelerin içine yönlendiriyordu. Hep karanlığın ardında duvarlar olduğunu düşünmüştüm ama yanılıyordum. Gölgeler beni sarıp sarmalayınca durup elimi yüzümün hizasına kaldırdım. Bu sıradan bir karanlık değildi; ışığın tamamen yokluğuydu. Nabzım hızlansa da yürümeye devam ettim. Calypso'ya dönmektense hayatımı Sümüklülerin galaksilerarası hayvanat bahçesinin gözbebeği olarak bir kafeste geçirmeye hazırdım.

İlerledikçe güvenim yerine geldi. Herhangi bir şeye takılmamak için elimle önümü yoklayarak yürüyordum. Sümüklünün hâlâ orada olduğundan bile emin değildim ama devam ettim. Onun ışıksız nasıl görebildiğini merak ettim ama sonra doğal ortamlarının karanlık olabileceği aklıma geldi. İnceleme odasındaki ışık sadece benim için olmalıydı. Olasılıklar sonsuz ve heyecan vericiydi. Gözleri ısıyı mı algılıyordu? Yoksa radyasyonu mu? Belki de atomlarımı görüyorlardı ve ben onlar için, üzerinde oynanabilecek organik kodlardan ibarettim. Sümüklüler özünde insanlardan o kadar farklıydı ki beni az

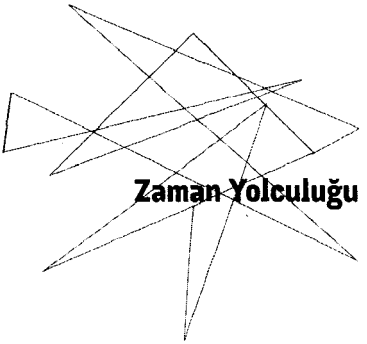
da olsa anlamaları bile şaşırtıcıydı. Gölgelerden kurtulmak için her karanlık köşeye ışık saçan, boşluğun has güzelliğine kendini körleştiren biz insanlar onlara ne kadar da çirkin görünüyor olmalıydık.

Meme uçları için tanrıya şükürler olsun.

Elim pürüzsüz bir şeye sürtünce durdum. Bir kapı ya da kapı kolu aradım ama hiçbir şey bulamadım. "Şimdi ne olacak?" Cevap verircesine, duvarda bir delik açıldı dar bir ışık huzmesi yüzüme çarpınca gözlerimi korumak için kollarımı kaldırdım. O kadar uzun süredir karanlıktaydım ki aydınlık canımı yakmıştı. Kolumu indirdiğimde, Sümüklülerin beni uzaya fırlattığını sanıp bir çığlık kopardım. Yıldızlarla çevriliydim. Her an buz gibi boşluğa çekilip donarak ölmeyi bekleyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve göremesem de zeminin sertliğini hissederek rahatladım. Uzayda süzülmediğimi anlamam biraz zaman aldı. Herhangi bir duvar, tavan ve zemin göremiyordum ama hayatta olmam, bir tür bariyer tarafından korunduğumun kanıtıydı. Beni karanlığa yönlendiren sümüklü de, buraya geldiğim koridor da ortalıktan kaybolmuştu. Bunun mümkün olmaması gerekirdi. Cennetle çevriliydim. Güneş, Ay, Dünya ve sayısız, canlı yıldızla. İmkânsız uzaklıklardan çekilmiş fotoğraflardaki gibi hareketsiz değillerdi; nefes alıyor, ışıldıyorlardı. Gelecek ve geçmişlerdi; olasılık ve anılardı. Çok güzellerdi.

"Bu kadar çok olduklarını bilmiyordum," diye fısıldadım. Devasa bir tasarımın parçalarıydık sadece; sandığımdan da önemsizdik. Dünya artık var olmadığında bütün bu yıldızlar ışıldamaya devam edecekti. Ölümlerimiz onlar için hiçbir anlam taşımayacaktı.

"Çok küçük hissediyorum." Kimse karşılık vermedi. Yıldızları izlerken, onları gerçek anlamda ilk defa görürken, onların da beni görüp göremediğini merak ettim.

Süreç, bundan bin yıl sonra, Dr. Jiao Hatori'nin zaman yolculuğunu keşfiyle başlar.

Bu buluştan yepyeni ve heyecan verici bir endüstri doğar. Fahiş bedelleri ödeyebilenler, tarihe bizzat şahit olmak üzere geçmişe gönderilirler. Zaman turistleri sonunda Jöhn F. Kennedy suikastçısının gerçekte kim olduğunu keşfeder, *Hamlet*'in görkemli ilk sahnelenişini izler, Kleopatra ya da Kraliçe I. Elizabeth veya talihsiz uçuşundan önceki gece Amelia Earhart'la akşam yemeği yerler. Geleceğin insanları, geçmişe hamamböceği gibi musallat olurlar.

Kuzey Amerikan İttifakı'nın başbakanı, eski Birleşik Devletler'in büyük bir kısmını nükleer bir çöle dönüştüren Teksas ayaklanmasını bastırmak için 2213 yılına asker gönderdiğinde sorunlar baş gösterir. Esas problem, bu planın başarılı olmasıdır.

Tarih istikrarsızlaşır. Bambaşka emelleri olan gruplar, geçmişi kendi çıkarlarına uygun şekilde yeniden yazmak için birbirine girerler. Artık geçmişi kontrol edebilen hükümetler, geleceğe de hükmetmektedir.

Geçmişin yapıbozumuna tepki olarak, zaman yolculuğu kar-

şıtı bir örgüt olan Değişmezlik Loncası kurulur. Vatandaşlar, örgütün hedeflerini ayakta alkışlarken yöntemlerini kınarlar. Üyeleri, zaman yolculukları durdurulmadığı takdirde tüm zamanı paramparça edeceklerini bildirerek sanat ve edebiyat eserlerini yok eder, tarihte iz bırakmış insanları öldürürler. İnsanlığın tarihinin yağmalandığına dikkatleri çekmek için kaos yaratırlar.

Dünya liderleri, teröristlerin taleplerine asla boyun eğmeyeceklerine ant içerek Değişmezlik Loncası'na karşı savaş ilan ederler.

Emmanuel Roth, çığır açan bir keşifle zaman yolculuğunu mümkün kılan gravitonların bulunduğu Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nı imha etmek için 29 Ocak 2016'da Cenevre'ye varır. Emmanuel bilimsel gelişimin durdurulamayacağını ve birilerinin öyle ya da böyle gravitonları keşfedeceğini bilse de bu eylemin sembolik değerine hayranlık duymaktadır.

Emmanuel evrensel eşgüdümlü saatle 10.19'da bir fisyon bombasını tetikleyerek Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nı, Avrupa Nükleer Araştırma Merkezi CERN'i ve İsviçre'nin büyün bir kısmını atomlarına ayırır. Ancak Emmanuel, o anda Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nın açık olduğundan bihaberdir. Bombanın patlamasından saniyenin sonsuz küçüklükte bir parçası kadar önce, iki parçacık o kadar şiddetle çarpışır ki bir mikro tekillik; çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük bir karadelik yaratırlar. Normal şartlarda varlığını sürdürecek enerjiyi bulamayacak olan bu yaratıma, büyümek ve kendi kendine var olabilmek için ihtiyaç duyduğu tüm enerjiyi ise fisyon bombası sağlar. Karadelik, Dünya'nın özünü tüketirken ortaya çıkan radyasyon da gezegenin dış katmanlarını buharlaştırıp, yeryüzünde ne kadar canlı varsa hepsiyle birlikte uzaya fırlatır.

Gelecek geçmişi, geçmiş geleceği yok eder.

3 Kasım 2015

Annem pazartesi günü okula gitmeyip evde kalmama izin verdi ama salı gitmemi istedi. Normal rutinime ne kadar çabuk dönersem hem benim hem de diğer herkesin Hadise'yi o kadar çabuk unutacağına inanıyordu. Olaya bu ismi vermiştik. O Fotoğrafta Herkes Denton'ın Bulanık Taşaklarını Gördü Çılgınlığı'ndan kesinlikle daha iyiydi. Ancak gözlerimi her kapadığımda zihnimde canlanan bir şeyi unutmam imkânsızdı. Artık duşa girdiğimde, banyonun kapısını kilitleyip duş perdesini sonuna kadar açıyordum. Uykudan da eser yoktu. Seher vaktiyle çabucak dost olduk ve bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordum.

Salı sabahı mutfakta oturmuş, ikinci kahvemi içip daha güçlü bir madde bulabileceğim birilerini tanıyıp tanımadığımı düşünürken, Charlie üzerinde frak gömleği ve kravatıyla içeri girdi. Buzdolabından bir Mountain Dew gazoz alıp kafasına dikti.

"Gel haydi," dedi, yüzüme pek bakmadan. "İşe giderken seni de okula bırakayım."

Mutfakta bir tek ben vardım, dolayısıyla Charlie benimle konuşuyor olmalıydı ama daha önce hiç beni okula bırakmayı teklif etmemişti. "Senin araban bile yok."

"Acele et, Henry, işe geç kalmak istemiyorum." Charlie sırt çantamı kapıp ön kapıya yönelince bulaşıklarımı eviyeye bırakıp peşinden gitmek durumunda kaldım.

Dışarı çıktığımda Charlie'nin Jeep'i çalışıyordu. Motor gürleyip tıksırıyor ve yanık yağ kokuyordu ama neticede araba çalışıyordu. Kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturdum. "Tamir ettiğine inanamıyorum, dostum!"

"Çok bir şey yapmadım," dedi ama yüzüne yayılan koca gülümseme aksini söylüyordu. Ağabeyimi ilk defa, leş gibi bir osuruk dışında bir şeyden gurur duyarken görüyordum sanırım. Yanımdaki bu adam her kimse onu tanımıyordum. Uzaylılar ağabeyimi bir robotla değiştirmiş olmalıydı.

Charlie, Wrangler'ı geri vitese alırken stop ettirince anadili rahatlığıyla küfretti. Yine yürümek durumunda kalacağımı düşünsem de ağabeyim arabayı boşa alıp yeniden çalıştırdı ve yola koyulduk. Jeep'in garaj yolumuzdan kendi başına çıkabileceğini hiç beklemezdim. Charlie bozuk bir şeyi alıp tekrar eski, çalışır haline getirmişti.

"Süslü kravat ne alaka?" diye sordum. Jesse'nin cenazesine bile kravat takmamıştı ama bugün frak gömleği, gri pantolonu ve siyah-gümüş rengi ekoseli kravatıyla süslenip püslenmişti.

Gömleğin yakasını çekiştirdi. "Zooey'nin babası bana iş verdi."

"Ne işi?"

"Bilgisayar işleri." Charlie, önemsizmiş gibi omuz silkti. "Dizüstü bilgisayarları tamir etmek, aptallara e-posta programlarını anlatmak falan."

Ağabeyim küçükken CD çalar, saat ve çamaşır kurutucumuz dahil, eline geçirdiği her şeyi sökerdi ama asla tekrar bir araya getirmekle ilgilenmemişti. Yıllar içinde bir şekilde değişmişti ve ben eski halini özlüyordum.

"Üniversite ne olacak?"

İç geçirdi. "Artık sorumluluklarım var, Henry. Zaten okuldan gına gelmişti."

"İstediğin bu mu?"

"Zooey'yi seviyorum. Geri kalan her şey zamanla hallolur." Ödevime işediğinden beri pek konuşmamıştık ama Marcus'ın saldırısı ve uğradığım aşağılanmanın yanında, Charlie'yle kavgam hafif ve önemsiz kalıyordu. Kardeşler kavga eder, sonra yollarına devam ederlerdi.

"Bebekler hakkında ne biliyorsun ki? Sen kendine zor bakıyorsun."

Omzuma yumruk attı ama Ninem bile daha sert vurabilirdi. "Sen kendine bak, *Uzay Bebesi*."

"Öküz herif."

Charlie kırmızı ışıkta durunca frenler cıyaklayıp arabanın kasası sarsıldı. "Beni dinle, ufaklık, gözünü korkutmalarına izin veremezsin."

"Gözümü korkutmadılar, Charlie, bana saldırdılar." Bileklerimdeki koli bandını hâlâ hissedebiliyor, kolumdaki kılları yolduğu yerlerdeki pürüzsüz boşlukları görebiliyordum ve aldığım her derin nefeste kasıklarım ağrıyordu. Her an, kötü bir şaka olduğumu; her acı, o düğmeye basmamanın benim için daha hayırlı olacağını anımsatıyordu.

Charlie deri kaplı direksiyonu öyle sıkı tuttu ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. "Öyle tipler... tırsak olurlar."

"Çok aydınlandım, teşekkürler."

"Ciddiyim." Yeşil ışık yandı. Charlie gaza basıp hızla vites değiştirmeye çalıştı ama üçte takılı kalınca, şanzıman kemik öğütürcesine metali çiğnedi. "Bugüne dek kimseyi yok yere, habersiz pataklamadım. Duşta adam dövmek korkakların işidir."

Ağabeyimin kendince bana moral vermeye çalıştığını biliyordum. Ancak incelik kelimesinin anlamını bilmek bir yana, heceleyebileceğini bile sanmıyorum. Devam etmeye cesaret bulamasın diye camdan dışarı baktım ama işe yaramadı.

"Uzaylı zırvalarından vazgeçmelisin." Başını sallayıp kendi fikrini onayladı. İşine gelmediğinden, "uzaylı zırvaları"nı tüm okula yayan boşboğazın kendisi olduğunu unutuyordu.

"Yani kaşındığımı mı söylüyorsun? Bunu hak ettiğimi?"

Elinin tersiyle omzuma vurdu. "Tanrım, Henry, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Henüz baba olmadın, öyleymişsin gibi rol kesmeyi bırak."

Charlie, C.L.'nin önüne varana dek sessiz kaldı. Jeep'ten inmeye çalıştığım sırada beni durdurdu. "İnsanların sana normal davranmasını istiyorsan normal görünmelisin."

Arabayla bırakılan çocuklardan birkaçı bana kaçamak bakışlar atıyorlardı. Uzay Bebesi onları eğlendirmek için dönmüştü. "Kimsenin bana normal davranmasını istemedim, Charlie. Ben sadece kendi halime bırakılmak istiyorum."

Son zilden önce Bayan Faraci'nin sınıfına girdiğimde, sandalyemde bir uzaylı maskesi buldum. Charlie'ye söylediklerimde samimiydim; gerçekten kendi halime bırakılmak istiyordum. Özellikle sınıftan ilk önce ben çıkıyor, derse en son ben giriyordum.

Maskeyi görünce donakaldım. O maskeyi anında tanımıştım ve saldırının anıları durduramayacağım bir sel misali zihnime hücum etti. Tenimden akan boyayı hissettim. Taşaklarıma attıkları tekmeyi. Ancak üzüntümü onlara göstermeyecektim. Kemiklerim çelikten, derim taştandı. Dışım elmastı ve kırılmayacaktım.

İçim ise çoktan kırılmıştı.

O iğrenç fısıltı, "Sorun ne, Uzay Bebesi?" dedi. Onlara bakmadım. Sadece maskenin yok olmasını dileyerek öylece masamın yanında dikiliyordum.

"Henry? Bir sorun mu var?" Bayan Faraci'nin sesi, eski bir plak gibi parazitli ve uzaktan geliyordu. "Henry?"

Öğretmen omzuma dokunduğunda feryat ettim. Maskeyi gördü ve önümden uzanıp onu kaptı. "Bunu buraya kim koydu?" Sınıftakiler bana ve sıralarına bakıyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bu dikkat, her şeyi daha kötü yapıyordu. Aptal maskeyi itip yere atmalıydım ama yapmamıştım ve Bayan Faraci, birileri onu masama bıraktığını itiraf edene kadar maskeyi havada sallayacaktı.

"Hemen söylemezseniz hepinizi bu dönem sınıfta bırakacağım." Kadın titriyordu. Umursadığı için gururlanmalıydım ama sınıftaki her öğrencinin bakışlarını, tiksintisini hissetmekten nefret ediyordum. Bayan Faraci'nin herkesi bırakacağını hiç sanmasam da bir olasılıktı ve gerçekleşirse herkes beni suçlayacaktı.

"Adrian yaptı." Audrey Dorn yüksek sesle ve gayet anlaşılır konuşmuştu. Dönüp Adrian'la yüzleşti. "Maskeyi Henry'nin masasına bıraktığını gördüm."

Adrian, "Kaltak!" diye tısladı ama Bayan Faraci birdenbire ona doğru döndü.

"Çantanı da al ve derhal Müdür DeShields'ın odasına git." Adrian, bana, Audrey'ye ve Bayan Faraci'ye ters ters bakarak eşyalarını toplarken kadın onun tepesinde dikiliyordu.

Adrian hırlarcasına, "İzin kâğıdı vermeniz gerekiyor," dedi.

Bayan Faraci uzaylı maskesini onun göğsüne yapıştırdı. "İşte, iznin."

Adrian bana bir dirsek attı ve muhtemelen intikamını planlamaya başlayarak sınıftan çıktı.

Başı belaya giren Adrian'dı ve kellesini Bayan Faraci'ye altın tepside sunan Audrey'ydi ama insanlar benim hakkımda konuşacaklardı. Ders aralarında bana güleceklerdi. Tenim, güneşte fazla kalıp su toplamış gibi kaşınıyordu ve midem bulanıyordu. Bayan Faraci'nin endişeli bağırışlarını duymazdan gelerek sınıftan çıkıp lavaboya daldım. Tuvalete ulaşana kadar kusmamak için ağzımı elimle kapadım. Beni hasta eden, ye-

mek değil, Uzay Bebesi olduğumu ve daima öyle kalacağımı bilmekti; bu zehir bütün hücrelerime yayılıyordu. Kaslarımın kaburgalarımdan ayrıldığını hissedecek kadar çok kustum. Yine de yeterli değildi.

"Henry?"

Marcus'm sesini tanıyıp omzumu tuvalet bölmesinin kapısına dayadım. Burun deliklerim sümük ve kusmuktan yanıyordu. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Faraci'ye kitabımı dolabımda unuttuğumu söyledim ama aslında iyi olup olmadığına bakmaya geldim."

"Siktir git başımdan!" Yapabileceklerinin korkusuyla titriyordum. "Senin yaptığını biliyorum."

Marcus'm gölgesi tuvalet fayansında gidip geliyordu ama bölmenin kapısını açmaya çalışmadı. "Sadece şakaydı."

Marcus'ın sandalyemdeki maskeden mi yoksa Hadise'den mi bahsettiğini bilemiyordum. Önemi de yoktu. "Bu seferki şaka değil, suç teşkil edecek kadar büyük bir saldırıydı, Marcus! Sırada ne var? Yüzüme asit mi dökeceksin? Sıcak katran üstüne kuş tüyünün kalabalıkları çok güldürdüğünü duymuştum." O kadar titriyordum ki tuvaletin kapısı tıngırdıyordu ama öfkem, korkumu sindiriyordu.

Marcus'ın lavabonun önünde durup onun suçu olmadığına ikna olmam için doğru kelimeleri aradığını hayal ettim. İyi bir insan olduğuna ve şaka kaldıramıyorsam bunun benim suçum olduğuna kendini inandırmaya çalıştığını. Kapının diğer tarafındakinin Audrey olmasını tercih ederdim. Keşke onu affetmiş olsaydım, yine arkadaşım olsaydı çünkü Jesse'nin yokluğunda yapayalnızdım. Telefonumu cebimden çıkardım ve Audrey'ye, beni Marcus'tan kurtarması için yalvaran bir mesaj yazdım ama sonra silip telefonumu gerisingeri cebime koydum.

Marcus, gittiğini düşünmeye başladığım bir sessizlik anından sonra, "Affeder misin bilemiyorum ama özür dilerim," dedi. "Beni şikâyet edecek misin?"

"Merak etme, Marcus, sırlarını saklayacağım. Hepsini. İnsanların seninle neler yaptığımızı bilmelerini ben de istemiyorum."

Diego beni öğle arasında kütüphanenin yanındaki bir bankta buldu. Hava dışarıda yiyemeyecek kadar sıcaktı ama herkes bana bakıp hakkımda fısıldaşırken kantinde oturmaya dayanamazdım. Zaten aç da değildim. "Sana birkaç mesaj atmıştım." Sesinde soğukluk, mesafeli bir sakinlik vardı. Saldırıdan haberi olduğuna, fotoğrafları gördüğüne emindim ama insanı deli edecek kadar ilgisiz duruyordu.

"Birkaç değil, otuz diyelim."

"Endişelendim."

"Konuşacak havada değildim."

Diego başını anlayışla sallayıp yanıma oturdu. Düztaban ayaklarını ve kıllı parmaklarını gösteren parmak arası terlikler giymişti. "Sana kim saldırdı, Henry?"

"Bu faslı polislerle çoktan hallettik."

"Ben polis değilim."

"Konuyu kapa, tamam mı?"

"Sana ablamdan bahsetmiştim, değil mi?" Cevaplamamı beklemedi. "Çocukluğumuzda Viv çok çılgındı. Artık kıçını toparladı ama çocukluğumuzda, liseden temiz bir sicille mezun olabileceğine inanmazdım." Öksürüp boğazını temizledi. "Yine de harikaydı. Yedi-sekiz yaşımdayken, elektriğin saatlerce kesilmesine neden olan bir fırtına çıkmıştı. Annemler kasabaya gitmişlerdi ve ben çok korkuyordum. Viv buzdolabının arkalarında bir şişe şampanya bulup şampanyalı dondurma yaptı ve annemler dönene kadar bir sentliğine poker oynadık. Sonrasında babam ikimizi de bir temiz pataklamıştı ama buna değerdi.

"Dokuz yaşımdayken de bir gün Viv arka bahçemizdeki koca kavak ağacına tırmanmıştı. Babam tırmanmamasını ona

milyonlarca defa söylemişti ama Viv de bunu sırf bu yüzden yapıyordu muhtemelen. Ayağı kayıp düşmüş ve yüzünü bir dala çarpmış. Yüzü kan içinde, morarmış halde ağlaya ağlaya yanıma geldi. Mesele, burnunun kırılması değil, aptal ağaca tırmandığı için ceza alacak olmasıydı. Viv'i eve soktuğumda annem aklını oynattı. Ninjacılık oynarken Viv'e saldırdığımı ve yanlışlıkla burnunu kırdığımı söyledim.

"O akşam babam eve geldiğinde beni öyle bir dövdü ki dalağım yırtıldı." Diego, yırtılmış dalak çok komik bir şeymiş gibi kıkırdadı.

Diego'nun ifadesinde kendine acıdığına dair bir iz aradım, bunları bana neden anlattığını anlamaya çalıştım. "Baban bunu cidden yaptı mı?" Tişörtünü kaldırdı. Solgun bir yara izi, midesinden göbek deliğine kadar iniyor, pürüzsüz, esmer tenini bozuyordu. Daha pürüzlü ve taze bir iz, belinin sol tarafından kalçasına kadar gidiyordu. Ben daha fazla inceleyemeden tişörtünü indirdi. "Böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm ama ne demek istediğini anlamadım."

Diego yumruklarını sıktı; derin ve sakin nefesler alıp, "Ben değer verdiğim insanları korurum, Henry," dedi.

"Bana kimin saldırdığı önemli değil."

"Benim için önemli." Bir an, yanında tahminimce Adrian ve Jay'le birlikte Marcus'ın yaptığını söylemeyi düşündüm. Belki onları ihbar ederdi, belki ağızlarını burunlarını dağıtırdı. Tek bildiğim, hiçbir şey yapmadan durmayacağıydı. Bu yüzden söylemedim.

"Sümüklüler..."

"Kim?"

"Uzaylılar," dedim. "Sümüklüböceğe benzedikleri için onlara 'Sümüklüler' diyorum. Her neyse, onlar bana yakında dünyanın sonunun geleceğini söylediler."

"Ne kadar yakında?"

"29 Ocak'ta."

Diego kaşlarını kaldırdı. "Fazlasıyla kesin bir tarih."

"Gezegendeki yaşam sona erecek, kesinlik önemli tabii."

"Bu... Sümüklüler, sana nasıl olacağını söylediler mi?"

Başımı iki yana salladım. "Ama buna engel olabilirmişim. Tek yapmam gereken, gemilerindeki kırmızı bir düğmeye basmak."

"Garip. Ama biraz da beklentilerin altında kalıyor."

"Ben de öyle düşündüm."

Pek çok insan beni sanrılar gören bir çatlak olarak hayatından çıkarırdı ama Diego sanki söylediklerime inanıyormuş ya da en azından söylediklerime inandığıma inanıyormuş gibi görünüyordu. "Yani Marcus'ın partisindeyken, dünyayı kurtarma meselesini öylesine sormamış mıydm?"

"Pek sayılmaz."

"Düğmeye bastın mı peki?"

"Henüz basmadım." Bunu Diego'ya itiraf etmek, ona dünyanın sonu ve düğmeden bahsetmek, omuzlarımdaki yükü biraz olsun hafifletmişti. Hâlâ benim vermem gereken bir karardı, bu sorumluluğu başkasına aktaramazdım ama ağırlığını tek başıma taşımak zorunda değildim.

"Basmamak daha kolay olurdu, değil mi?" dedi.

"Evet," diye fısıldadım.

"Çünkü Jesse'yi özlüyorsun." Diego'nun çenesi kasıldı ve tekrar konuşana kadar biraz zaman geçti. "Kararını çoktan verdin, değil mi? Bu yüzden sana kimin saldırdığını kimseye söylemiyorsun. Dünya sona erecekken ortalığı velveleye vermeye gerek görmüyorsun."

"Hayır. Bilemiyorum." İstediğimden fazlasını itiraf etmiştim. "Basmamı ister miydin?"

"Sanırım basmayı istemeni isterdim."

"Hımm." Umduğum gibi bir cevap değildi. İnsanlığın kaderinden sorumlu olmak istemiyordum. Zil çalana ve yürüyüş yolları, derslerine giderken çene çalan öğrencilerle dolana ka-

dar sessizce oturup kendi düşüncelerimize daldık. Saldırıya uğramamın tek iyi sonucu, Müdür DeShields'ın beni spor salonunda beden eğitiminden, çalışma salonunda etüde alması olmuştu. Diego teklif bile etmeden yeni sınıfıma kadar bana eşlik etti ve ben de ona ne kadar minnettar olduğumu söylemedim.

İçeri giriyordum ki kolumu çekiştirip, "Bu arada, biliyorum daha birkaç hafta var ama ablam Şükran Günü'nde mangal yapmayı düşünüyor. Çok sıkıcı olacağı kesin ama uğrarsan sevinirim."

Diego'nun ani daveti, konuşma becerimi yerle bir etti. Ona anlattıklarımdan sonra benden uzak duracağından çok emindim. "Biz de genelde ailecek yemek yiyoruz."

"Tahmin ettim ama öncesinde... ya da sonrasmda gelebilirsin."

"Peki, neden ben?"

Diego başmı yana eğip yeşil-kahve gözleriyle bana baktıktan sonra, "Çünkü seninleyken kendim olabiliyorum, üstelik kim olduğumu henüz ben bile bilmezken," dedi.

"Hımm."

Diego samimiyetle sırıttı. "Hepimiz ölmeden önce Viv'in patates salatasından yemelisin."

"Çok mu güzel?"

"Hayır," dedi, "berbat. Ama ne kadar kötü olduğunu denemeden anlayamazsın."

Elimde olmadan güldüm. "Tamam, bunu düşüneceğim."

"Ona da şükür."

4 Kasım 2015

Sabah 5.16'da, Chopin'in 2 no.lu piyano sonatıyla yataktan fırladım. Saati bilmemin nedeni, ayak başparmağımı masama çarpıp alarmımı devirmemdi. Alarmım da lambamın kablosuna takılıp çekerek lambayı yere sermiş ve ampulünü, sonraları üstüne basacağıma emin olduğum yüzlerce görünmez parçaya ayırmıştı. Dengemi bulup parmağımın kırık olmadığını anlayana kadar damarlarım öyle bir adrenalinle dolmuştu ki bir fincan dolusu öğütülmüş kahve çekirdeğini burnumdan çekmiş gibiydim.

Çipil çipil gözlerimle, savaşmaya hazır halde salona daldım ama ilk gelen ben değildim.

Ninem hafızasını yitirmeye başladığından beri çalmadığı piyanonun başında oturuyordu. Kemikli sırtı dimdikti ve parmakları tuşlara önce nazik bir okşama, sonra sert bir işkenceyle müziği piyanodan çekip alıyordu. Annem arkasında, kolları yanında kaskatı halde duruyordu. Ne haltlar döndüğünü soracaktım ki parmağını dudaklarına götürüp bölmememi işaret etti. Bir süre sonra Charlie ve Zooey de bize katıldılar. Zooey ellerini karnındaki küçük parazit çıkıntısının üstüne koymuştu. Annemin onlara sessiz olmalarını söylemesi gerekmedi.

Sinirim kaybolurken Ninemin şarkısı beni ele geçirdi. Ço-

cukluğum, onun piyano çalmasını dinleyerek geçmişti; hatta daha küçükken bana da öğretmeye çalışmış ama beceriksiz parmaklarım olduğu için pes etmişti. Ayrıca gençliğinde, evlenip annemi doğurmadan önce verdiği konserlerin hikâyelerini dinlemiştim. Ancak bu farklıydı. Bu seferki notalar hamdı. Yükselip alçalıyor, akorlar birbirinin üstüne binerken hızla tırmanıyorlardı. Acı çekiyor, kanıyorlardı ve biz de onlarla birlikte kanıyorduk. Bu, Ninemin zihninin yaratıp çıkarabildiği bütün korku ve dehşetti. Müzik onun bize söyleyemediklerini gösteriyordu. Bütün boşluğunu ve çaresizliğini. Anılarının yokluğunda zihninin ıssızlığını. Onun gözündeki dünyanın soğukluğunu ve cansızlığını. Bana, hepimize anlatmaya çalışmıştı ama ben onu bu âna dek gerçek anlamda duymamıştım.

Aniden durdu. Tuşların üzerinde kıvrılmış parmakları donakalmıştı. Devam etmeye, umutsuzca doğru notaları bulmaya çalıştı ama ahengi yakalayamıyordu. Hüsran içinde elini tuşların üzerine indirdi. "Devamını hatırlayamıyorum!"

Annem elini Ninemin omzuna koydu. "Anne, saat gece yarısını geçti..."

"Evimde ne arıyorsunuz? Çıkın evimden!" Ninem bizi görmüyordu. Karşısındaki insanları görüyordu ama bizi göremiyordu. Şarkıya odaklanmıştı; kireçlenmeden mustarip elleri boş yere bir sonraki notayı arıyordu.

"Nine," diyerek şansımı denedim ama "Beni yalnız bırakın, kahrolasıcalar!" diye haykırıp tekrar tuşlara vurdu. Annemin omuzları titriyordu. Ben, ne yapılması gerektiğini bilemeyerek çaresizce dikiliyordum. Ninemin kendine zarar vermesinden korkuyordum.

Charlie bana sürtünerek yanımdan geçti ve piyano taburesinde Ninemin yanına oturdu. Tek kelime etmeden piyano çalmaya başladı. Önceleri duraksıyordu ama sonra özgüveni yerine geldi ve her nota bir sonrakinden doğarak aktı. Charlie'nin şarkısı farklı olsa da Ninemin hafızasını canlandırdı ve Ninem

yeniden çalmaya başladı. Charlie, onun hüzünlü ağıtının aksine neşeli bir parça çalıyordu; notaları, geleceğin ıssızlığını geri püskürtecek kadar hafif ve umut doluydu. Ömrümde böyle bir şey duymamıştım ve bir daha duyacağımdan şüpheliydim.

Şarkı sona ererken ve son nota kulaklarımızda yankılanırken Ninem iç geçirdi ve ayaklarını sürüye sürüye odasına döndü.

Ninemin davranışına mı yoksa Charlie'ninkine mi daha çok şaşırdığımızdan emin değildim. Ağabeyim kolunu Zooey'nin omzuna dolarken, Zooey de Charlie'yi yanağından öptü. "Biz yatağa dönüyoruz, yarın sabah işe erken gitmem gerekiyor."

Yeterince uzun yaşadığımız takdirde nihayetinde hepimizin geride bıraktığımız yaşantılarımızı unutacağımızı düşünmeden edemedim. En yakınımızdaki insanların yüzlerini, ömrümüzün sonuna kadar saklayacağımıza yemin ettiğimiz hatıraları. İlk ve son öpücükleri ve aradaki yıllara sığan tüm tutkumuzu... Ninemin yaşamının onu unutulmuş bir kelime gibi terk edişini izlemek zorundaydık. Onun geçirdiği bu süreci anlayabildiğimi sanmıştım ama bu domuz kumbarasından birer sent çalarak birikimleri eksiltmeye benzemiyordu. Anılarımız, harcanacak para birimleri değildi, onlar bizdik. Yaşlılık anneannemi soyup soğana çevirmiyor, onu yavaşça makaradan boşaltıp çözüyordu.

"Buna daha fazla dayanamayacağım," dedi annem.

Elini tuttum. "Dayanman gerekmeyecek."

10 Kasım 2015

Evreni matematik yönetiyor. Dünya, Güneş'in etrafındaki yörüngesinde ortalama 107.200 kilometre hızla dönüyor. Yörüngedeki belirli bir noktada kesin hızını ölçmek için Güneş'e uzaklık ve standart yörüngesel enerjiyi bilmek gerekiyor. Ayrıca Dünya her 23 saat, 56 dakika ve 4,09 saniyede bir turunu tamamlıyor ve 23,4 derecelik bir eksen eğimi var. Bu olaylara hükmeden matematiğin sabitliği nedeniyle 1 Mayıs 2091'de Calypso'da güneşin tam olarak 06.45'te doğup 19.57'de batacağını kesin olarak söyleyebiliyorum.

Hatta biliminsanları, evrendeki her nesnenin konum, hız, yörünge ve kütlesi bir süperbilgisayara yüklenirse her şeyin geleceğinin öngörülebileceğini öne sürüyorlar.

Saldırıdan sonraki günlerin rutinini öngörmek ise çok daha kolaydı. Kendimi hayatın ufak uğraşlarına kaptırdım. Charlie beni sabahları okula bırakırken gömlek ve kravatının içinde her geçen gün daha da rahatlamasını ve müstakbel baba rolünde kendine güveninin gelişmesini izledim. Gerçi hâlâ bana işkence etmeye zaman ayırabiliyordu; yeni favorisi her esnediğimde ağzıma parmağını sokmaktı. Diego'yla öğle yemeğine

çıkmaya devam ediyordum. Bazen kantinden uzak duruyorduk ama çoğunlukla bir masanın sessiz sakin ucuna ilişip diğer sandalyeler boşmuş gibi davranıyorduk. Neden zamamnı benimle harcadığını hâlâ çözememiştim. Halbuki rahatlıkla istediği gruba girebilirdi. Bu açıdan bukalemuna benziyordu. Tarzını değiştirir gibi karakterini değiştirebiliyordu ki bu da kim olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu. Gerçek Diego Vega'yı ancak kitaplardan veya sanattan bahsettiğinde, yalnızca bir anlığına görebiliyordum.

Bazen ailesinden ve Colorado'dan Calypso'ya taşınmasından bahsetmesi için onu zorlamayı düşünüyordum ama esas amacım sadece Dünya'nın sonuna kadar hayatta kalmaktı ve buna Diego'yu kızdırmak dahil değildi.

Ninem resmi olarak yemek hazırlama görevinden istifa etmişti ve salı günü annem önceki geceden kalma kızarmış tavuğu paketlemişti, ben de yemeğimi Diego'yla paylaştım. Budu kendime ayırıp ona kalçayı verdim, o da derisini soyup her lokmanın tadına vara vara yedi. "Leziz."

"Annem çıtır sos için bakire kanı ve öğütülmüş tek boynuzlu at boynuzu kullanıyor." Aslında tavukta ne olduğunu bilmiyordum ama yine de çok seviyordum. Gülüşmeler dikkatimi Diego'dan uzaklaştırıp yemek sırasında bale yaparken donakalmışçasına kollarını öne uzatmış Audrey Dorn'a çekti. İlk başta neler olduğunu anlayamadım çünkü bisiklet yakalı bluzu kahverengiydi ve ıslaklık, beyaz pantolonuna ulaşana kadar üzerine gazoz döküldüğünü anlayamadım. Yakın masalardaki bütün çocuklar kıkırdıyordu ama Adrian Morse katıla katıla gülüyordu. Altına etmesini diledim.

Diego, "Sen şu kızı tanımıyor muydun?" diye sordu.

"Audrey'yi mi?"

"Zor bir gün geçiriyor gibi."

Audrey eline bulaşmış gazozu, damlacıkları kime sıçrattığını umursamadan silkeledi ve yemek tepsisini yerde bıraka-

rak kantinden hızla çıktı. Adrian doğrulup Audrey'nin duruşu ve yürüyüşünün oldukça başarılı bir taklidini yaptı. Müdür DeShields, maskenin varlığının Adrian'ı kesin olarak benim saldırıma bağlamaya yetmediğini düşünmüştü ama onu kullanarak beni taciz ettiği için üç gün uzaklaştırma vermişti ve Adrian'ın dönüşü eskisinden daha acımasız olmuştu.

Konuyu değiştirmek için, "Etüde giresim yok," dedim.

"Beden eğitiminden iyidir."

"Öyle ama Bay Weiss koca saati My Little Pony hayranlarının forumlarında yazışarak geçiriyor..."

"Buna şaşırmalıyım sanırım ama şaşırmıyorum."

"Ayrıca Chloe Speedman sakız çiğnerken, ki bunu çok sık yapıyor, sürekli ağzını şapırdatıyor. Orada bir saat daha geçirirsem protesto için kendimi yakacağım."

Diego, kollarını tepsisinin iki yanma koyarak üzerine eğildi ve ömrümde Charlie'den daha hızlı yediğini gördüğüm tek insan olarak, gözden kaçırmış olabileceği kırıntılara bakındı ama geriye hiçbir şey kalmamıştı. "O zaman dersi asalım."

"Asıp ne yapacağız ki?"

"Ne olursa."

"Yılın bu zamanında 'ne olursa'nm çok eğlenceli olduğunu söylemişlerdi."

Diego gözlerini devirdi. "Haydi, dostum. Buradan kaçmak istemiyor musun?"

"Evet ama..."

"Bu dünyada sana ait o küçücük alandan çıkmadan dünyayı kurtarıp kurtarmama konusunda nasıl bilinçli bir karar verebilirsin?"

Zil çaldı ama biz hareket etmedik. Diego bana öyle yoğun bakıyordu ki sanki düşünce gücüyle fikirlerini beynime sokacaktı. Diegolardan oluşan bir koronun beni "okula hayır, anarşiye evet" demeye teşvik ettiğini gözümde canlandırdım. Diego, hiçbir denklemin öngöremeyeceği bir değişkendi. Önü-

müzdeki 75 gün hayatta kalma modunda yaşayacak olmam, eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"İyi, tamam, ama sahile gitmeyeceğiz."

Diego'yla matematik binasının yanında oyalanıp son zilin çalmasını bekledik. Müdür Yardımcısı Marten derslerin arasmda otoparkta nöbet tutup elinde izin kâğıdı olmayan öğrencilerin kaçmasına engel oluyordu. Diğer zamanlarda da bahçe kapısını kilitliyordu ama bu pek caydırıcı sayılmazdı çünkü kaldırıma çıkıp kapının etrafından dolanmak yetiyordu.

M.Y. Marten, son zilden sonra birkaç dakika daha ortalıkta turlayıp idare binasına yönelince Diego kolumu tutup peşinden gitmemi işaret etti.

"Kim çocuğuna seksen bin dolarlık araba alır ki?" diye sordu. Marcus'm Tesla'sını süzüyordu ama herhangi bir arabaya baksa da olurdu. Otopark Lexus, BMW ve Mercedes kaynıyordu.

"Tabii ki McCoylar."

Diego tek kaşını kaldırıp Marcus'ın gıcır arabasını bir kez daha süzdü. Marcus'tan nefret etsem de arabanın güzelliğini inkâr edemezdim.

Diego'nun arabasına ulaştığımızda rahatlayıp soluklandı. Anahtarı kontağa takıp çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Artık aşina olduğum, arabanın o kendine has hırıltısı bile gelmedi. "Haydi ama. Lütfen Çalış, lütfen çalışır mısın?" Diego tekrar kontağı çevirdi ama Lütfen Çalış bu isteği reddetti. "Belki aküsü bitmiştir."

Diego kaputun ardında motoru kurcalarken şüphe benim kararlılığımı kemiriyordu. Bay Weiss, çalışma salonuna birkaç dakika geç gitmemi umursamazdı. Her ne kadar kantindeki o berbat ishal bombalarından asla yemeyecek kadar zeki olsam da acılı dürüm yüzünden mideme sancı girdiği gibi bir

yalan uydurabilirdim. Aptalca bir işe kalkışıyorduk. Dersi asmak, düğmeye basmak konusunda fikrimi değiştirmeyecekti. Jesse'yi geri getirmeyecek ve Marcus ile Adrian'ı ortadan kaldırmayacaktı. Yapacak bir şeyler bulsak bile, eğlence sona erdiğinde boktan hayatım beni bekliyor olacaktı. Tam bunu söyleyecektim ki Diego kaputu çarpıp, "İşi bitmiş," dedi.

Sesimin hayal kırıklığıyla dolu çıkmasına özen göstererek, "O zaman sanırım derse gitmeliyiz," deyip çantamı aldım ve arabadan indim. Audrey'nin hızla bize doğru yürüdüğünü, daha doğrusu hafifçe koştuğunu o anda gördüm.

"Sorun mu var?" diye sordu.

"Dersi asmayı planlamıştık *ama*..." dedim.

Audrey huzursuzca omzunun üzerinden arkaya baktı. "Ama?"

"Araba bozuldu," dedim.

"Moralinizi bozmak gibi olmasın ama Marten bu tarafa geliyor."

Diego iç geçirdi. "Bununla hiçbir yere gidemeyiz."

Marten'in golf arabasının yırtıcı vınlamasını duyduğuma yemin edebilirdim.

Audrey anahtarlarıyla oynuyor, gözleri hınzırlıkla kocaman açılmış halde arkasına bakıp duruyordu. "Bakın, sizi arabamla yerleşkenin dışma çıkarabilirim ama acele etmeliyiz."

"Okula dönmek daha mantıklı olur." Okulu Diego'yla asmayı kabul etmiştim; Audrey'nin arabasına binmek planın parçası değildi.

Diego güldü. "Olmaz. Marks bana etüt cezası verir. Ben o işlere girmem."

"Ya şimdi, ya hiç." Audrey arabasına doğru birkaç adım ilerledi ve alarmı devre dışı bıraktı.

Paranoyak değildim. Golf arabasının sesini gerçekten duyabiliyordum. Saldırı nedeniyle öğretmenler bana biraz anlayışlı davranıyorlardı ama Marten beni okulu asmaya çalışırken ya-

kalarsa paçayı kurtarabileceğimden şüpheliydim. "İyi, gidelim o zaman."

Yerleşkeden ayrılırken hiçbirimiz konuşmadık. Müdür Yardımcısı Marten otoparkta peşimize düşse de Audrey'nin V8 motoruyla yarışamazdı. Audrey bizi bıraktıktan sonra arabamız yokken Diego'yla ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Audrey maske meselesinde Adrian'ı gammazladı diye ödeşmiş sayılmazdık. Bir eczanenin otoparkına girip park etti.

Diego arabadan dışarı çıkıp bacaklarını esnetti. "Bizi kurtardığın için teşekkürler."

"Hı hı," diye mırıldandım.

Audrey dikiz aynasından bana baktı. "Okulu asacağını hiç düşünmezdim."

"Sen kendine bak."

Gazozla lekelenmiş kıyafetlerini değiştirip kot ve askılı bluz giydiğini fark ettim. "Ben... şey... oradan kaçmak istedim."

"O hissi iyi bilirim." Diego, Audrey'nin tarafına doğru gidip açık camından içeri elini uzattı. "Bu arada, ben Diego Vega."

"Audrey Dorn."

"Henry bana senden hiç bahsetmedi."

Audrey buruk buruk gülümsedi. "Bahsetmediğine eminim."

"Ciddiyim," dedi Diego. "Sadece eskiden arkadaş olduğunuzu biliyorum."

"Bu... her neyse," dedim. Okuldan kaçmayı başarmıştık ama arabasızdık ve günün geri kalanını bir eczanenin otoparkında geçirmek istemiyordum. "Sen nereye gidiyordun?"

"Muhtemelen eve," dedi Audrey. "Leah ve diğer kızlarla bu akşam panayıra gitmeyi planlamıştık ama bu aralar benden uzak duruyorlar."

Diego canlanıverdi. "Panayır mı?"

"Kasabaya her yıl gelen bir panayır var," dedim.

"Uzak mı? Daha önce hiç gerçek bir panayır görmedim."

"Bilmem. Belki bu hafta gidebiliriz."

Audrey, "Bugün için başka planlarınız mı vardı?" diye sordu. "Arabanız da yok ya."

Diego o kadar heyecanlanmıştı ki resmen yerinde zıplıyordu, ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Öğleden sonramı Audrey'yle panayırda takılarak geçirmeyi hayal etmemiştim ama kız haklıydı.

"Haydi, Henry," dedi Diego. "Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

"Birkaç saat benimle takılmaya dayanabilir misin?" Audrey'nin dudakları, çok iyi bildiğim bir sırıtışla kıvrıldı.

Trajik bir edayla iç geçirdim. "Kıçımı kurtardığını inkâr edemem..."

"İki kere."

"...bu yüzden bir istisna yapabilirim galiba."

Audrey omuz silkti. "O halde sanırım panayıra gidiyoruz."

Panayıra son gidişimde Audrey'yle hâlâ arkadaştık ve Jesse hayattaydı. O günlerde Jesse'nin mutlu olduğunu sanıyordum ama şimdi geriye dönüp bakınca, dağılacağına dair işaretler olduğunu görebiliyordum. Öyle bariz bir şey değil, üst üste binen küçük şeylerdi. Altından kalkamadığı tek bir sorun yüzünden intihar etmemişti; binlerce küçük yara yüzünden ölmüştü.

Audrey, beklediğimizden daha uzun olan sırada Diego ve benim önümden yürüyordu. Belli ki bugün son iki dersi asan sadece biz değildik ama herhangi bir cuma gecesi ya da cumartesi öğle vakti olacağı kadar da kalabalık değildi.

"İnternetsiz bir evde hayatta kalmış olamazsın." Audrey başını yana eğmiş ve kalçasını yana doğru çıkarmıştı. "Lütfen, şaka yaptığını söyle."

Diego ellerini ceplerine sokup omuz silkti. "Keşke söyleyebilseydim."

Diego, panayırdaki her alete binmemizi sağlayacak bilekliklerin satıldığı standın sırasında beklerken zaman öldürmek için bize Colorado'daki yaşantısını anlatıyordu. Laf arasmda, KarTanesi'ne kütüphanede bakabildiğinden bahsettiği için muhabbet bu noktaya gelmişti: "Kablolu yayınınızın da olmadığını söylersin sen şimdi," dedim.

Diego, bizimle dalga geçtiğinden şüphelenmeme neden olan utangaç bir gülümsemeyle, "Hiç televizyonumuz yoktu," dedi.

Audrey sırada bir adım ilerledi. "Amiş falan mıydınız?"

"I-ıh. Sadece fakirdik." Pişmanlık içermeyen ve acıma beklemeyen bir sadelikle söylemişti. Sadece bir gerçeği dile getirmişti.

Audrey kekelemeye başladı: "Ben... öyle şey... yani..."

Diego onun kolunu pışpışladı. "Sorun değil."

"Ciddiyim... ben..."

"Onun ailesi de hep böyle zengin değildi," dedim. "Annesi ısıyı içeride tutup el yakmayan, geri dönüştürülebilir kâğıttan kahve bardaklarını icat etti."

"Ciddi misiniz?"

Audrey kızarmıştı ve derin bir çukur kazıp içine saklanmayı düşünüyormuş gibi ayağının altındaki çimleri eşeledi. "Annem biraz... dâhidir de."

"Benim annem de kedilere kazak örer." Diego sözlerini duygudan arındırmakta o kadar başarılıydı ki gerçeği söyleyip söylemediğini anlayamadım ama yine de çirkin kazaklar içinde suratsız kediler hayal edip kahkahayı bastım. Audrey rahatlamıştı ve ben de Diego'nun hep söyleyecek doğru kelimeleri bulabilmesine hayran kalmıştım.

Sıranın önüne ulaştığımızda Audrey üçümüzün de biletlerini ödemeye kalkışınca tartışmaya başladık. Biz didişirken Diego biletleri gizlice satın alınca bu sefer Audrey ve ben haklı öfkemizde ona karşı güçlerimizi birleştirdik. Ancak Korsan

Gemisi'ndeki ilk turumuzun ardından her şey unutulup geçmişte kalmıştı.

Aynalı labirentte yamuk yansımalarımıza baktık, toz şeker kaplamalı çörekler yedik, çarpışan araba öfkemizi attık ve pamuk şekerle parmaklarımızı yapış yapış ettik. Sırılsıklam terlemiştim, yüzüm kıpkırmızıydı ve en son ne zaman numara yapmadan bu kadar yüksek kahkahalar attığımı ya da bu kadar sık gülümsediğimi hatırlamıyordum.

Diego, ellerimizi tutup Audrey ve beni parlak ışıklı uçan daireye doğru çekiştirdi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bir tur binmek istiyorum!" Merakı doyumsuz, neşesi bulaşıcıydı. Her şeye hem ilk hem de son defaymış gibi yaklaşıyordu.

Audrey, bariz ufo göndermesi dışındaki durumu bildiğinden bana baktı. Yerçeker'e en son Jesse'yle binmiştim. Altmış sekiz gün sonra da kendini öldürmüştü. "İyiyim," dedim ve sızlanan, ilgisiz veletlerini yanlarında sürükleyen, temiz pak ebeveynlere omuz atarak geçip aletin içine doluştuk. İçerisi karanlık ve boğucuydu; 90'lardan kalma dekoru, kehribar içine hapsedilmiş bir rüya gibiydi. Alet dönüyor, yukarı aşağı sarsılıyor ama asla ileri gitmiyordu. Duvara sabitlenmiş dar sunta oturaklara yerleşip sırtımızı çatlakları bantla tutturulmuş vinil panellere dayadık. Benim oturduğum yerde oturup, saçlarını matlaştıran teri enselerinden koltuk başlığına akıtan pis insan geçidini hayal etmemeye çalıştım.

Yerçeker'in ortasında, uzun saçıyla bir metal müzik grubundan atılmış gibi görünen bir eleman dikiliyordu. "Pekâlâ, dostlar," dedi, "sallanıp sarsılmaya hazır mısınız? Yiiiihhhuuu!"

"Eminim hayatının geldiği şu noktadan duyduğu utançla alkolik olmuştur ve kırk üçünü göremeden karaciğer yetmezliğinden ölecektir," dedim. Diego gülünce sesini bir kavanoza kapatıp kahkahaların nadir bulunduğu günler için saklamak istedim.

"Tabii tabii," dedi Audrey. "Esas senin on sene sonra o hale geleceğine iki halka tatlısına bahse girerim."

"On yıl sonra hepimiz ölmüş olacağız."

Alet harekete geçip oda sarsılmaya başlarken Audrey bana şaşkınlıkla bakıyordu ama Diego, "Boş versene, ben sonsuza dek yaşayacağım!" diye bağırdı. Uluyor, muhtemelen sarhoş olduğumuzu sanan anne babaların bize dik dik bakmasına neden oluyordu ve Creed, Nickelback'e dönüşürken kötü müzik dalgaları kulaklarımızı taciz ediyordu.

Kamyoncu şapkalarından giymiş korkuluk kılıklı eleman kontrollerin başından sanki onu umursayan varmış gibi "yiiihhhuu"lamaya devam ediyordu. Dönüşlere ve metal, kusmuk, çamaşır suyu kokusuna kapılmıştık. Ben Diego Vega'ya kapılmıştım. Ona tüm dünyanın sayılı zamanı kaldığını söylememe rağmen asla ölmeyeceğine gerçekten inanıyormuş gibi görünmesine; bana Uzay Bebesi'nden başka bir şeymişim gibi imkânsız ve sonsuz bakışlarına. Diego bana bakıp *beni* görüyordu. Jesse'den beri beni kimse görmemişti.

Alet daha da hızlı dönerken çekim kuvveti göğsüme oturup ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Buna rağmen hızlanmaya devam ediyordu. Jesse merkezkaç kuvvetine karşı koyup benim oturağıma kayarak beni bacaklarının arasına aldı. Bedenini benimkine bastırmıştı ve saçları yüzüme dökülüyordu. Audrey iğrenerek bize dik dik baktı ve biletçi de bağırarak Jesse'ye kendi oturağına dönmesini söyledi ama Jesse onu umursamadı. Kurallar Jesse Franklin'i bağlamazdı ve onu bu yüzden seviyordum.

O kadar hızlı dönüyorduk ki Jesse bir noktadan sonra başını dik tutamayıp yüzünü boynuma gömdü ve kurumuş dudakları tenime sürtündü. Delinin tekiydi ve hiçbir şey bizi ayıramazmışçasına onu kucakladığımda bunu ona söyledim.

Kulağını hafifçe ısırıp ellerimi tişörtünün üstünden sırtında dolaştırdım. Teni terden yapış yapıştı. Okyanus kokuyordu.

"Sakın durma," diye fısıldadı.

"Öyle bir niyetim yok," diye söz verdim ve bunda samimiydim.

Alet yavaşlayıp bedenlerimiz ayrılmaya başlayınca Jesse'ye daha sıkı sarıldım. Beni o kadar sert öptü ki dişi dudağımı kesti.

Yalnızca ikimizin var olduğu bir dünyaya eriyip gittik.

Alet durup turumuz sona ererken Audrey, "En yakın arkadaşımı pantolon üstünden de olsa götürmesen keşke. Çok rica ediyorum," dedi.

Onu duymamışız gibi, kollarımı Jesse'nin boynuna doladım ve ayaklarımızın altındaki dünya yok olmuşçasına öpüştük. Uzayda sürüklenen, yıldızlardan daha parlak iki yıldızdık.

Yerçeker'den indiğimizde Diego, Audrey ve beni Balerin'in yanında bırakıp tuvaleti bulmaya gitti. Ben pek konuşmadım, Audrey de sessiz kaldı. Onun da Jesse'yi düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Balerin'in kenarındaki kalkık boyayı soyup tekrar tekrar çok acayip eğlendiğini söylüyordu. Yüzüncü tekrarından sonra başımı kaldırıp Diego'ya bakındım.

Audrey, "Ne kadardır birliktesiniz?" diye sordu.

Parmak uçlarımda yükselmiş, kalabalığın üstünden bakıyordum ve ilk anda sorusunu idrak edemeyip, "Hı hı, evet," dedim. Sonra jetonum düştü. "Ne?"

Audrey'nin insana kendini ortamın en salağı gibi hissettirmek gibi bir özelliği vardır. Kasti değildir ama yüzünüze baktığında, beyninin sizinkinden çok daha üst seviyelerde işlediğini anlarsınız. "Artık Marcus'la birlikte olmadığına sevindim. Mezuniyete kadar birilerinin içkisine ilaç falan katmazsa çok şaşıracağım."

"Diego'yla birlikte değiliz. O heteroseksüel."

"Gerçekten mi?"

"Hı hı."

Audrey, doğru olduğuna yemin edebileceği cevabı yanlış olarak işaretlenmiş bir matematik sorusuna bakıyormuşçasına

kaşlarını çattı. Hesap aklma yatmıyordu ve Audrey, bir şeylerine aklına yatmamasından nefret ederdi. "Yerçeker'de ona öyle bakıyordun ki..."

"Jesse'yi düşünüyordum."

"Ah, ama Diego'dan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Audrey'ye içimdeki çatışmadan bahsetmek istedim; mastürbasyon yaparken bazen Diego'yu düşündüğümden, Jesse'li anılarımı hatırlamaya çalışırken zihnimde Diego'nun belirdiğinden... Jesse ölmüştü, intihar etmişti ama yine de benden hoşlanma olasılığı olmayan bir adamdan hoşlanarak onu aldattığımı hissediyordum. Beni anlayabilecek belki de tek insan Audrey'ydi ve ona anlatmak istiyordum ama yapmadım. "Konuyu kapat, tamam mı?"

"Peki. O zaman *sen* neden bahsetmek istersin?"

Diego'nun bize doğru geldiğini gördüm ama göremediğim bir şey nedeniyle çarpışan arabaların önünde durdu. "Bilemiyorum, Audrey."

"Haydi ama, böyle yapma." Gözleri, dudakları, çökmüş omuzları, kısacası her şeyiyle bu meseleyi geride bırakmam için yalvarıyordu.

"Geçen yıl hiç konuşmadan gayet güzel idare etmiştik," diye mırıldandım.

"Belki sen ettin ama benim sana ihtiyacım vardı."

Diego belli ki birilerine rastlamıştı ama kim olduğunu göremiyordu. "Ben buradaydım. Giden sendin." Aptal balonlu aptal çocuğun önümden çekilmesini ve Diego'nun kiminle konuştuğunu görebilmeyi istiyordum.

"Farkında mısın bilmiyorum ama ben de acı çekiyordum."

Bu tartışmayı panayırın orta yerinde yapmak istemiyordum. Hatta hiç yapmak istemiyordum ama Audrey insanı delirtecek kadar ısrarcıydı. "Evet, o kadar acı çekiyordun ki İsviçre'de üç aylık bir tatile gittin. Senin için çok korkunç olduğuna eminim."

"Henry..."

Bir aile Diego'nun önünü kapatınca tüm dikkatimi Audrey'ye yönelttim. Cerahatli yaramm kabuğu çatlayıp iltihabı dışarı fışkırdı: "Hoşça kal bile demedin Audrey. Evine gittim ve baban senin İsviçre'deki akrabalarınızın yanına gittiğini söyledi. Sömestr tatilinden sonra dönersin diye düşündüm ama üç ay boyunca dönmedin." İnsanlar dönüp bize bakıyorlardı ama tüm irini akıtana kadar duramazdım. "Jesse kendini öldürdü, Audrey. Ve bu konuda dertleşebileceğim tek insan sendin ama ne e-postalarıma cevap yazdın ne de telefonlarımı açtın. Benim erkek arkadaşım, senin en yakın arkadaşın intihar etti ve sen beni terk ettin. İkiniz de beni yapayalnız bıraktınız."

Audrey'nin gözleri dolunca buna neden olduğum için kendimden nefret ettim. Ona ihtiyacım olduğu için kendimden nefret ediyordum. Çekip gittiği için ondan nefret etmek istesem de yapamıyordum ve kendimden bu yüzden de nefret ediyordum. "Sen Jesse'nin en iyi hallerini gördün ama ben bir duvara yumruk indirip parmaklarını kırdığına, uyluklarına jilet attığına, elinde sigara söndürüp de sana brownie pişirirken elini yaktığını söylediğine şahit oldum. Kanını silen de, ölümüne içmesine engel olan da bendim, Henry. Sen değildin."

Bunları ancak cenazeden sonra öğrenebilmiştim. Haftalarca, eski mesajlarımızı ve resimleri didik didik edip ipuçları aramıştım. Bir şeylerin yolunda olmadığından şüphelendiğim ama Jesse'yi konuşmaya zorlamadığım bütün anları düşünmek beni çoğu gece uykusuz bırakmıştı. Jesse'yi yüzüstü bırakmıştım. Hepimiz bırakmıştık. "Neden gittin, Audrey?"

"Nefes almaya, alana ihtiyacım vardı."

"Bunun için kalkıp kayağa mı gittin?"

Audrey titriyordu. Diego'ya bakındım; hâlâ çarpışan arabaların oradaydı. Audrey yumruklarını öyle bir sıkmıştı ki yüzüme indirecek sandım. "İsviçre'de değildim, Henry."

"Ne?"

"İsviçre'de akrabalarımız falan yok." Audrey alt dudağını ısırdı. "Ailem beni ruh ve sinir hastalıkları merkezine yatırdı. Orada sekiz hafta geçirdim, sonra da Jersey'de büyükannemlerle kaldım."

Ona anlayış göstereyim diye yalan söylediğine inanmak isterdim ama en yakın arkadaşının ölümünden sonra uzun bir tatile çıkmak en başından beri hiç Audrey'lik bir hareket değildi. Tatil hikâyesine sadece aksini düşünmem için bana hiçbir neden vermediği için inanmıştım ancak bu, yani bir hastaneye yatmış olması daha mantıklıydı. "Bana neden söylemedin?"

"Jesse'yle bir anlaşmamız vardı. Kendine zarar vermeyi düşündüğünde beni arayacağına yemin etmişti. O gece beni aradı ama ben açmadım. Sürekli mutsuzdu ve... benim bir gece soluklanmaya ihtiyacım vardı." Duraksadı. "İntiharından kendimi sorumlu tuttum ve senin de beni suçlamana dayanamayacağım için sana söylemedim."

"Onun yerine kaçtın ve ben kendimi suçladım." Görüşümü engelleyen kalabalık sonunda dağıldı. Diego, pembe gözlüklü, sarı saçının bir tutamı maviye boyanmış, kısa, neşeli bir kızla konuşuyordu. Kız gülerken eliyle ağzını kapıyor ve Diego'nun koluna dokunup duruyordu. Diego ona sarıldı ve Audrey ile durduğum yere doğru işaret etti. Muhtemelen buraya o kızla gelmiş olmayı tercih ederdi ve bizi ekmenin bir yolunu düşünüyordu.

"Gitmek zorundaydım," dedi Audrey. "Canım o kadar yanıyordu ki ben de ölmek istiyordum. Jesse'nin intiharının benim kabahatim olmadığını kabullenmem uzun zaman aldı. Ne kadar üzgün olduğumu göremiyor musun? Kanıtlamak için başka ne yapabilirim, bilemiyorum."

Diego bize doğru yürürken kalabalık da açılıp ona yol veriyordu. El salladı. Robot gibi karşılık verdim.

"Keşke onun yerine ben kendimi öldürseydim." Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak yere bir tekme savurdum.

"Keşke kimse ölmeseydi," dedi Audrey. "Keşke Jesse de burada olsaydı. Şarkılar mırıldansa, berbat espriler yapsa ve okuduğu aptalca bir kitabı soluksuz anlatsaydı."

"Ama burada değil," dedim. "Ve bu bizim hatamız; senin ve benim. Herkesin hatası. Belki de kimsenin suçu değildir. Hay sıçayım. Bilemiyorum ki."

Diego yanımıza ulaştığında bir adım ötede durup, "Neler oluyor?" diye sordu.

Audrey gözlerini sildi. "Ondan bazen nefret ediyorum, Henry, ama çoğunlukla onu özlüyorum."

"Aynen."

"Seni de özlüyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. O öncelikle Jesse'nin arkadaşıydı ama ben de Audrey'yi özlüyordum. Ona karşı hissettiklerim; değer verdiğim herkesi kaçırmak için ne yaptığımı sorgulayarak geçirdiğim yüz üç yalnız gecede oluşmuş yara dokularının altına gömülmüştü. Babam, Jesse, Audrey; hepsi beni terk etmişti. Audrey'nin kendince nedenleri olduğunu görebiliyordum ama bu, acıyı tamamen yok etmiyordu. Orada, kollarım sarkmış halde, ne yapmam gerektiğini bilemeden dikildim.

Audrey telefonuna baktı. "Belki de bugünlük bu kadar eğlence yeter."

Diego şaşkın görünüyordu. "Ama daha dönme dolaba bile binmedik." Sesinde, benim ve Audrey'nin Jesse'nin intiharıyla kaybettiğimiz çocuksu bir coşku, bir yaşam arzusu vardı.

Bir gülümseme Audrey'nin dudaklarını zorladı. "Ne dersin, Uzay Bebesi?"

"Bana Uzay Bebesi deme."

Diego kollarını Audrey'nin ve benim omuzlarımıza dolayıp bizi kendine çekti. Teni sıcak ve terliydi ama geri çekilmedim. "Olmaz. Sen bizim uzaylımızsınız, Uzay Bebesi."

Audrey'nin, aramızdaki uçurumu kahkahalarla doldurup yeniden ortada buluşma vaadiyle dolu bakışları bende onu

kucaklayıp ne kadar özlediğimi söyleme isteği uyandırıyordu ama buna hazır değildim. En azından henüz...

"İyi, tamam," dedim bir an sonra, "şu lanet dönme dolaba binelim bakalım."

14 Kasım 2015

Hayat adil değil. Çocuklarımıza küçüklüklerinden itibaren bunu söylüyoruz ve hiçbir kural olmadığını, daha doğrusu kuralların olduğunu ama sadece aptalların onlara uyduğunu öğretiyoruz. Hayatın gerçekleriyle mücadele edebilmeleri için onlara ne güvence veriyor ne de gerekli araçları sunuyoruz; sadece yapacakları hiçbir şeyin fayda etmeyeceği, hayat adil olmadığına göre edemeyeceği bilgisini yüklediğimiz sırtlarını pışpışlayarak hayata salıyoruz.

Hayat adil olsaydı, en zekilerimiz en zengin ve en popülerlerimiz olurdu. Hayat adil olsaydı, öğretmenler milyonlar kazanır, biliminsanları rock yıldızı muamelesi görürdü. Hayat adil olsaydı, akşamları televizyon karşısına geçtiğimizde, bu sefer hangi Kardashian'ın hamile kaldığını değil, CERN'deki son buluşun haberini izlerdik. Hayat adil olsaydı, Jesse Franklin kendini öldürmezdi.

Madem hayat adil değil, o zaman amaç ne? Neden kuralları takıyorduk? Hatta hayatı neden takıyorduk? Belki de Jesse bu sonuca ulaşmıştı. Belki de bir sabah uyanıp, kurallara uymayı reddeden insanlarla bu oyunu oynamak istemediğine karar vermişti sadece.

• • •

Bütün cumartesiyi yatakta yatıp Jesse'yi düşünerek geçirdim. Bazen onu düşünmek bedenimi hareket edemeyeceğim kadar ağırlaştırıyordu. Jesse'nin geride bıraktığı parçacıklar ceplerimde ağırlık yapıp beni aşağı, merkeze doğru çekiyordu. Jesse'yi düşündüm ve ağabeyimin mutfağı birbirine katmasını, annemin Ninemle tartışmasını, onu Miami'deki emekli subay evlerinde yaşayan büyük amcam Bob'u ziyaret etmek için hazırlamaya çalışmasını dinledim. Sesler sonunda kesildi ve yalnız kaldığımı anladım. Hâlâ hareket etmiyordum; yatağıma düşen gölgeler uzayıp aydınlık gün ışığı solana dek kıpırdamadım.

Sonra bir gayretle yataktan kalkıp masamın başına geçtim. Bilgisayarımın açılmasını bekledim. Jesse'yi görmek istiyordum, bu yüzden KarTanesi profilini açtım. Konu ölüler olduğunda internet tuhaf bir yere dönüşüyordu. Bütün dijital parçalarınız donup kalıyordu. Artık sinemadayken ya da bir konserin başlamasını beklerken arkadaşlarınızla selfie çekilip yükleyemiyordunuz. Artık arkadaşlarınız en son partideki sarhoş hallerinizin fotoğraflarını da etiketleyemiyordu. Güney Floridalı şoförlerin beceriksizliği ya da markette kasa sırasında önündeki göt herifin yirmi paket dondurulmuş hazır yemek, ekonomik boy kedi maması, *Bones* dizisinin kutu setini ödemek için yirmi alışveriş kuponu kullanması ve ödemeyi de çeyrekliklerle yapması hakkındaki düşüncelerinizle sayfanızı güncelleyemiyordunuz. İnternet sürümünüz, benim gibi zavallılar ara sıra ziyaret edip sanki gerçekte ölmemişsiniz, minik bir parçanız geride kalmış gibi yapabilsinler diye bir mabede dönüştürülüyordu.

Jesse'nin KarTanesi sayfasında o kadar çok vakit geçirmiştim ki neredeyse her santimini ezberlemiştim. Mesela Jenny Leech'in, sadece onuncu sınıfta tek bir ders paylaştıkları halde

Jesse'nin, hayatını hiç tahmin edemeyeceği kadar etkilediğine dair bitmek bilmeyen yazısı vardı. Koç VanBuren, Jesse'nin Dwyer Lisesi'ne karşı kırk metrelik koşuda çekilmiş bir fotoğrafını koymuştu; Jesse o yarışı kaybetmişti ama fotoğrafta zaferi kesinmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen Jesse daha gömülmeden onu özlemeyi bırakmış insanlar, "Dostum, seni çok özleyeceğim," minvalinde yüzlerce mesaj yazmışlardı. Audrey en son, Jesse ve ben, onun evindeki havuzun kenarında öpüşmek üzereyken çektiği bir fotoğrafımızı koymuştu. Bütün gün boyunca kızarana kadar güneşlenmiş, buzlu çay içip gülüşmüştük. O kadar komik olan neydi, hatırlayamıyorum bile; sadece gülmeyi kesmezsem boğulacağımı düşündüğümü anımsıyorum.

O, son öpücüğümüz değildi. Pek çoklarından sadece biriydi, en azından ben öyle sanıyordum. Sanırım Jesse'nin kendini öldüreceğini bilseydim, onu kollarımın arasına hapseder ve o öpücüğün sonunu asla getirmezdim. Onunla havuza düşerdim ve dudakları dudaklarımda, onu sevdiğimden, onun da beni sevdiğinden emin olarak birlikte ölürdük.

Sayfasmda benim son paylaşımım, Barnes&Noble'a bir sonraki gidişimizde almak istediğim kitabın görseliydi. Kitabevinde Jesse'yle rafları inceleyerek, kitapları karıştırarak saatler harcardık. Gitmeyi en sevdiğimiz yerdi. Jesse'ye en son, sırf Audrey, Beat yazarlarından nefret ettiği için Çıplak Şölen'i almak istediğimi söylemiş olmamak için sayfaya yeni bir şeyler ekleyebilmeyi diliyordum ama profil artık kapalıydı. Jesse'ye söyleyip söyleyebileceğim her şey bu kadardı.

Daha sayfa yüklenirken bir şeylerin yolunda olmadığını anladım. Jenny'nin sıkıcı anma yazısı ve hayatta pek yanına uğramayan tanıdıkların bıraktığı kısmen içten mesajlar yerli yerindeydi. Ancak Jesse'nin fotoğraflarından bana yabancı bir surat bakıyordu. Benim uzaylı suratım. Birileri soyunma odasının zeminindeki fotoğrafımdan yüzümü alıp Jesse'nin sayfa-

sındaki bütün fotoğraflara yerleştirmişti. Yalnızca fotoğrafları değil, benim anılarımı da tahrip etmişlerdi. Bunu her kim yaptıysa resmen Jesse'nin mezarına gitmiş, onu kazıp çıkarmış ve çürüyen bedenini saygısızca kirletmişti.

Sandalyeye çöktüm. Daha fazla dayanamayacaktım. 29 Ocak yeterince yakın değildi; bu acının hemen sona ermesi gerekiyordu.

Annem uyku haplarını banyoda tutardı. Jesse'ye yeniden kavuşmam için bir avuç yeterdi.

Tatlı bir kararlılık içimi ısıttı. Kendini asmaya karar verdiğinde Jesse'nin de böyle hissettiğini düşündüm. Korkmuyordum, kararsız değildim. Olması gereken buydu. Kimse kurallara göre oynamayacaksa, ben de yapmayacaktım.

Odamın kapısını hızla açtım ve neredeyse Zooey'nin üzerine çıkıyordum. Sanki kapıyı tıklatmak üzereymiş gibi yumruğu havada kalmıştı. Ona çarptım ve ikimiz de duvara savrulduk. Bir özür mırıldanıp kaçmaya çalıştım ama o da aynı anda konuşup artık şişmiş karnını ovuyordu.

"Evde kimse yok sanıyordum."

Zooey uzun, mor bluzunu düzeltti. Yüzü daha dolgun görünüyordu ve karnındaki şişlik bazen bebekten çok, bira göbeğini andırıyordu ama Zooey'nin genel olarak sanki bütün bedeni, içinde yeni bir yaşam yarattığı için dünyaya hava atıyormuş gibi ışıldıyordu. "Charlie babamla bizim evde çalışıyor da... Benden buradaki alet takımını almamı istedi ama nerede olduğunu bilmiyorum, senden yardım isteyecektim."

Başımı salladım ve Zooey'nin yanından geçip Charlie'nin odasına girdim. Kıyafetleri her yerdeydi, jaluziler kapalıydı ve oda terli ayak gibi kokuyordu. Zooey'nin burada uyuyabilmesi bir mucizeydi. Charlie'nin dolabından alet takımını alıp ona verdim.

"Sağ ol." Çıkmak için arkasını döndü ama sonra durup bana uzun uzun baktı. Sanki ne yapmak üzere olduğumu an-

lamıştı. Sanki zayıflığım, ezikliğim, pes edip öleceğim tenime kazınmıştı. "Bir yerlere gidiyorsan seni bırakabilirim."

Zooey'yle birbirimizi o kadar yakından tanımıyorduk. Sadece ağabeyimin kız arkadaşıydı. Charlie'nin odasından banyoya iç çamaşırlarıyla gizlice girdiğini görmüşlüğüm vardı ve şimdi de ağabeyimin çocuğuna hamileydi ama biz arkadaş falan değildik. "Nereye?" diye sordum.

"Nereye istersen. Acelem yok."

Evde kalırsam o hapları yutacaktım ama birkaç dakika önce hissettiğim kararlılık kayboluyordu. Jesse'ye yakın hissetmek için KarTanesi sayfasını açmıştım, elimden alındığını görmüştüm ama ihtiyacım yatışmamıştı. Jesse'ye her zamankinden daha muhtaçtım.

"Beni kitabevine götürebilir misin?"

"Tabii."

Alet takımını taşımak için onun elinden aldım. "Tamam. Peki. Gidelim o zaman."

Zooey'nin hâlâ kasetçalarlı ve camları kolla açılıp kapanan, çok eski, ufak bir mavi Volvo'su vardı. İçi vanilya ya da gül kokuyordu; hangisi olduğunu anlayamamıştım, belki ikisi birdendi. Müzik zevki ise gelmiş geçmiş bütün berbat balad şarkılarından oluşuyordu. Daha kötüsü, hepsinin sözlerini ezbere biliyordu.

Zooey bir süre sonra, "Amca olacağın için heyecanlı mısın?" diye sordu. Refüje sürttüğümüzde ısrarcı gümbürtüler çıkıp ona bizi öldürmek üzere olduğunu bildirene kadar gözlerini benden ayırmadı.

"Sanırım. Sen anne olacağın için heyecanlı mısın?"

Hemen "evet" demesini bekliyordum ama yapmadı. Elleri direksiyonda, gözü yoldaydı. "Kimseye söyleme ama ödüm patlıyor."

"Doğumdan mı yoksa sonrasındaki süreçten mi?"

"Hepsinden," dedi. "Doğru vitaminlerden yeterince alamadığımdan endişeleniyorum. Hamile olduğumu bilmeden içtiğim otların bebeğe zarar vermesinden endişeleniyorum. Ağabeyim şizofren ve ben bunun genetik olup çocuğuma geçmesinden endişeleniyorum. Geçmişte yaptığım ve gelecekte yapacağım her şey bebeğimi etkileyebilir ve bu ödümü patlatıyor."

Belki bunlara şaşırmam gerekirdi ama itiraf edebildiği için Zooey'ye hayranlık duyuyordum. "Harika bir anne olacaksın."

"Yalnız başıma yapmayacağımı bilmenin yardımı dokunuyor. Charlie'yi başka hiçbir konuda bu kadar heyecanlı görmemiştim."

"Bak," dedim, "ağabeyimi seviyorum, sonuçta o benim ağabeyim ama bence berbat bir baba olacak."

Zooey'nin bana çemkirmesini, tokat atmasını ya da yanıldığımı söylemesini bekledim ama o sadece kıkırdadı. Belki hamilelik hormonlarındandı.

"Ciddiyim," dedim. "Açıkçası onda ne bulduğunu bile anlamıyorum."

Kitabevi arabayla yirmi dakika mesafedeydi ve kaçmamın tek yolu, kapıyı açıp yola atlamak olurdu. Düşünmediğimi de söyleyemeyeceğim. "Charlie'yi liseden tanıdığımı biliyor muydun?"

"Üniversitede tanıştığınızı sanıyordum."

"Evet," dedi, "ama lisede de aynı dönemdendik. Birbirimizi tanımazdık ama ben onu biliyordum ve pisliğin teki olduğunu düşünüyordum. Arkadaşlarıyla çırılçıplak soyunup futbol sahası boyunca koşarak mezuniyet töreninin içine etmişlerdi."

Başımı cama dayadım. "Evet, tam ağabeyimin yapacağı bir şey."

"Neden fikrimi değiştirdiğimi biliyor musun?"

"Hayır," dedim ama bana anlatacağından emindim.

Zooey belki hatıralara daldığından belki de gazı olduğundan gülümsedi. "Üniversitede cebir dersimiz ortaktı ve hocamız yeniydi; kadıncağız geç yaşta kariyer değiştirmeye karar vermişti. Pek iyi bir hoca sayılmazdı ama çok çabalıyordu.

"Her derste konuşan bir oğlan grubu vardı. Bayan Barnett kekelediğinde gülüp onun taklidini yapıyorlardı. Kadın onları görmezden geliyordu ama gerçekten çok çirkin bir durumdu. Sınav için tekrar yaptığı bir gün oğlanlar telefonlarında video izliyorlardı. Yani hani dersi umursuyormuş gibi görünmeye bile çalışmıyorlardı. Bayan Barnett onlara telefonlarını kapamalarını söyledi ama çocuklar duymamışçasına devam ettiler."

Zooey'ye baktım. "Dur, tahmin edeyim: Charlie çocuklara rahat durmalarını söyledi, sen de onun fena biri olmadığına karar verdin."

Zooey öyle bir katılarak güldü ki neredeyse yoldan çıkıyorduk. Can havliyle kapıya tutundum. "Ah tanrım, hayır," dedi. "Charlie dersi bölen elemanlardan biriydi."

"Ve sen *bu nedenle* mi onu çıkmaya değer buldun?"

"Dersten sonrası nedeniyle... Grafik hesap makinemi unutmuştum, onu almak için döndüm. Bayan Barnett kürsüsünde oturmuş ağlıyordu. Charlie hâlâ içerideydi. Kadına neden ağladığını sordu, Bayan Barnett de hocalığa uygun olmadığını düşündüğünü anlattı. Ağabeyin kadına, hayatında matematiği anlamasını sağlayan tek öğretmeni olduğunu söyledi. Doğru olup olmadığını bilmiyorum; kadın cidden kötü bir hocaydı ama Charlie bundan sonra dersi hiç sabote etmedi." Zooey bir an sessiz kaldı ama benim de söyleyecek bir şeyim yoktu. Sonra ekledi: "Charlie her zaman doğru şeyi yapmıyor ve duyarsız olabiliyor ama çabalıyor, ki bu pek çok insan için söyleyebileceğimden fazlası, Henry."

"İstediği kadar çabalayabilir," dedim. "Yine de kötü bir baba olacak."

Zooey yine bana baktı ve araba olduğu gibi sağa savruldu ve yoldan çıkmamıza ramak kaldı. "Canım hamburger çekiyor." Tek kelime daha etmeden bir U-dönüşü yapıp en yakın McDonald's'a girdi, kendine iki çizburger, bana da bütün itirazlarıma rağmen kendi deyişiyle "dünyayı daha güzel gösterdiğinden" zorla bir milkshake aldı.

Kitabevine vardığımızda beni indirmek için kapıya yanaştı. "İstersen daha sonra seni almaya da gelebilirim."

"Beni bırakacak birilerini bulurum."

"Bence Charlie hakkında yanılıyorsun."

"Keşke yanılsam." Tam kapıyı açıyordum ki durup, "İşler güçleşince babam gitti. Benim ona ihtiyacım vardı ama o beni terk etti; arkasına dönüp bakmaksızın basıp gitti ve Charlie de bir gün aynısını sana ve karnındaki o küçük parazite yapacak."

Yine Zooey'nin bana tokat atmasını ya da bağırmasını bekledim ama sakin ifadesini koruyordu. "Sana bir şey söyleyebilir miyim, Henry?"

Az önce müstakbel evladının babasına bok attığım düşünülürse onu reddedemedim. "Elbette."

"Hamile olduğumu öğrendiğimde kürtaj yaptırmak istedim. Üniversiteyi bitirip kariyer yapmak istiyordum ve bebeğin beni çok çalışmaktan alıkoyacağını düşündüm." Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. "Ağabeyine bile söylemeden aile planlaması merkezinden randevu aldım."

"Fikrini değiştirdiğin açık."

"Hayır," dedi ve gözlerimin içine baktı. "Fikrimi Charlie değiştirdi. Hayatımızın kolay olmayacağını, faturaları ödeyip karnımızı doyurabilmek için çok çabalamamız gerekeceğini, tartışıp kavga edeceğimizi ve büyük olasılıkla sonunda birbirimizden nefret edeceğimizi söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Evet, buna karşı koymak çok zor olmuştur."

Zooey gülümsedi. "Ama bana aynı zamanda her ne olursa

olsun bebeğimizi, tarihte hiçbir ebeveynin çocuğunu sevmediği kadar seveceğimizi de söyledi. Sahip olduğu her şeyi, bu çocuğa hak ettiği hayatı sunmak için satmaya hazır olduğundan bahsetti." Bir an sustu ama dudağını ısırmasından, henüz bitirmediğini anladım. "Bebeği doğurmayı kabul ettim ama Charlie babamın yanında işe girene kadar bu kararımdan emin değildim."

"Bu sorumluluk almak değil ki... hayatta kalmak."

"Henry, ağabeyin benim için hayalinden vazgeçti."

Hamilelik Zooey'yi delirtmiş olmalıydı. "Charlie'nin çıplak ponpon kızlar ve modifiyeli eski Amerikan arabalarını içermeyen hiçbir hayali yoktur."

Zooey kaşlarını çattı. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Neyi?"

"Charlie itfaiye okuluna kaydolmuştu."

"Haydi canım!"

"Yaralanıp da bebekle ilgilenememekten çekindiği için okulu bırakıp babamın yanında işe girdi." Zooey sanki hem çok hızlı, hem çok yavaş konuşuyordu. Söylediklerini duyuyordum ama beynim almıyordu.

"Sanırım ağabeyimi hiç tanımıyorum." Afallamış halde arabadan inip kitabevine girdim. Charlie gizliden gizliye, bize hiç bahsetmese de itfaiyeci olmak istemişti ve hayalinden bir cenin için vazgeçmişti. Küçük parazit daha doğmamıştı bile ama Charlie şimdiden hayatını yeniden düzenliyordu. Aşk budur. Bu, birini sevdiğinde yapacağın bir şeydir. Belki de Jesse beni hiç sevmemişti.

Onunla kitabevine geldiğimizde ben bilim kitapları kısmında gözden kaybolup kuantum mekaniği, uzay yolculuğu ve anlamadığım halde beni büyüleyen teorilerle ilgili kitapların arasında kendimden geçerdim. Ben zamanı unuturdum ve Jesse de bütün koridorları dolaşırdı çünkü asla yerinde duramazdı. Ben bilimi seviyordum ama o her şeyi seviyordu. Onu almayı düşündüğü kitapların ağırlığıyla kolları zorlanır halde

bazen ev dekorasyonu, bazen felsefe, bazen de edebiyat bölümünde bulurdum. Bir köşeyi dönüp onu, kendimi o günkü merakına kaptırmış giderken bulmak hep çok şaşırtıcı olmuştu.

Kitap yığınları arasmda dolaşırken Rimbaud'nun hayatını okuyan ya da güzel bir limonlu beze tarifi bulmak için yemek kitaplarını karıştıran Jesse'ye denk gelmeyi diliyordum. En üzücü kısmı, onu bulamamak değil, her yerde olmasıydı.

"Henry?"

Elimdeki kitabı düşürdüm. Onu raftan aldığımı bile hatırlamıyordum. Audrey koridorun sonundan hızla yanıma geldi, kitabı yerden aldı ve kapağına baktı. "Kek süsleme dersi falan mı alıyorsun?"

"Hayır."

Onunla panayırdan beri pek konuşmamıştık. "Aradığın özel bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece istedim ki... neyse, boş ver."

"Söyle lütfen."

"Sadece Jesse'ye yakın olduğumu hissetmek istedim." Yere baktım. "Aptalcaydı."

"Hayır, değil."

"Her neyse," dedim. "Sonra görüşürüz."

Audrey geçmem için kenara çekildi ama ben köşeyi dönemeden, "Cookie yemeye gidelim mi?" diye sordu.

Durup arkamı döndüm. "Ne?"

"Cookie. Arabayla yolun karşısındaki alışveriş merkezine gidebiliriz. Zamanlamamızı doğru ayarlarsak fırından yeni çıkanları yakalayabiliriz."

"Bilemiyorum."

"Benden sonsuza dek nefret edemezsin, Henry."

"Ama deneyebilirim."

"Ama benimle gelirsen hem benden nefret edip *hem de* cookie yiyebilirsin. Her açıdan kazançlı çıkıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "İyi, peki."

Audrey sırıttı. "O halde randevuya çıkıyoruz."

"Hayır, cookie yiyoruz."

"Cookie randevusuna çıkıyoruz."

"Yani işte yiyişiyorduk. Benim burnum azıcık akıyordu ama Jesse'yi öpmeyi bırakırsam eziğin teki olduğumu fark edip beni bir daha asla öpmek istemez diye düşündüğümden burnumu umursamayıp yumulmaya devam ettim. Sanırım saatlerce yiyiştik ama ışıkları açtığımızda bir çığlık kopardım çünkü Jesse'nin yüzü kanla kaplıydı."

"İğrenç!" Alışveriş merkezinin kapısının önünde oturmuştuk ve Audrey cookiesini yiyordu.

"Meğer burnum kanıyormuş ve ikimizin de yüzüne bulaşmış." Paylaşmak üzere altı cookie almıştık ve ilk başlarda yumuşacık ve lezzetli olsalar da onca şekerden midem bulanmaya başlamıştı. Audrey güldü ve ben gözlerimi kapasam, Jesse'nin de yanımızda hikâyeler paylaşıp berbat şakalarımıza kahkahalar attığını görebilirdim. "Jesse bana bundan hiç bahsetmemişti."

"Gizlilik yemini ettirdim. Milletin ağzına sakız olmasını istediğim türden bir olay değildi."

"Ben kimseye söylemem." Sessizlik çöktü ve ikimiz de henüz yemediğimiz cookielere odaklandık. Sohbetimizi inişli çıkışlıydı; bir an her şey iyiyken bir saniye sonra geçmişin yüküyle huzursuz oluyorduk. "Seni özledim, Henry."

Bunu duyunca duraksadım çünkü karşılık vermemi; onu özlediğimi söylememi bekliyordu ve özlemiştim de ama eskiden Audrey, Jesse ve benken şu anda eksiktik.

"Nasıldı?" diye sordum.

"Ne nasıldı?"

"Hastane."

Ayağa kalkıp otoparka doğru yürüdü ve kaldırıma ulaşınca durdu. Sanki kaldıramayacağı kadar ağırlaşmışlar gibi ayaklarını sürüyordu. Kucağımdaki kırıntıları silkeleyip peşinden gittim. Cevap verip vermeyeceğini bilemesem de düşünmesi için ona zaman tanıdım. "Yalnızdım," dedi. "Ama senin ve ailemin var olmadığı, Jesse'nin de ölü olmadığı bambaşka bir dünyaydı. Zaman bulanıktı; belki de bana verdikleri ilaçlardan kaynaklanıyordu ama bence sebebi bendim. Kıvrılıp, en yakın arkadaşımı kaybetmenin acısının dinmesini bekleyebileceğim küçücük bir alana ihtiyaç duyuyordum."

Yanında olduğumu hissettirmek için yana eğilip omzumla Audrey'ninkini dürttüm. "Beni suçladığın için gittiğini sandım."

"Suçladım," dedi. "Yani bu yüzden gitmedim ama bir süre seni suçladım."

"Ah..."

Audrey bana baktı. Günbatımı zirvedeydi ve güneş Audrey'nin tenini bronza boyuyordu. "Jesse seni çok seviyordu, Henry. Ama senin için asla yeterince iyi olamamaktan da çok korkuyordu. Ona sürekli ne kadar mükemmel olduğunu söylüyordun ama Jesse mükemmel değildi ve kusurlarını görürsen onu terk edeceğinden endişeleniyordu."

Bu sözler, soyunma odasmda testislerime yediğim tekmeden daha fazla canımı yaktı. "Jesse'nin mükemmel olmadığını biliyordum. Her şeyi abartırdı. Birileriyle telefonda bir saat konuşsa, beş saat diye anlatırdı. Bir tişört alsa, yirmi tane aldığını söylerdi. Ayrıca kitap zevki berbattı. En sevdiği kitabın Çavdar Tarlasında Çocuklar olduğunu söylemişti ama yatağının altında, muhtemelen yüzlerce defa okuduğu için sayfaları yıpranmış bir *Alacakaranlık* romanı vardı."

Audrey eğilip başını koluma koyduğunda geri çekilmedim. "Biliyorum ve artık seni suçlamıyorum. Sadece... gitmem gerekiyordu."

"Beni geride bırakman gerekmiyordu."

"Biliyorum."

"Bana neden Jesse'nin kendine zarar verdiğinden hiç bahsetmedin?"

Audrey iç geçirdi ve otobüs durağının yanındaki süs çeşmesinin tuğla duvarına oturdu, ben de yanına oturdum. Arkamızda su çağlıyor ve havuzun dibinde dilekler ışıldıyordu. O anda Audrey, onu hiç görmediğim kadar kırılgandı. O anda onu kırabilecek, tamamen perişan edebilecek güce sahip olduğumu hissettim. Birkaç ay önce olsa bunu yapardım ama artık bir önemi yoktu. Sanırım Audrey Dorn, kendini benim başaramayacağım kadar feci şekilde cezalandırıyordu.

"Jesse benimdi." Yaşlar yanaklarından süzülüyordu ama farkında olduğundan şüpheliydim. "Senin olmadan önce benimdi ama bana kendini tamamen vermemişti. Sonra sen geldin ve benim istediğim her şeye sahip oldun."

"Sen Jesse'yi sadece sevmiyordun," dedim, "ona âşıktın, değil mi?"

Audrey burnunu çekti, çantasından peçete çıkarıp burnunu sildi. "Jesse'nin acı çekmesinden, ağlamasından, kendini jiletlemesinden nefret ediyordum ama bu yüzünü sadece bana gösteriyordu. Ah işte, Jesse bana söz verdiği için ya da kendine gerçek anlamda zarar vereceğine inanmadığımdan bunu sana söylemediğime kendimi inandırmıştım ama içte içe, Jesse'nin sadece bana ait bir parçası olmasını istediğim için sakladığımı biliyordum."

Audrey bunu, Jesse'nin ölümünün hemen ardından itiraf etmiş olsaydı onu asla affetmezdim. Ancak aramıza giren bir yıl, bana anlamak için gerekli mesafeyi vermişti. Hatta Jesse'yi benim asla bilmediğim ya da bilemeyeceğim bir şekilde tanıdığı için onu kıskanmıştım.

"Benden nefret etme," dedi.

"Sanırım ben de aynısını yapardım."

"Jesse'nin ailesi benden nefret ediyor. Beni suçluyorlar."

"Ben senden nefret etmiyorum, Audrey."

Birbirimize dokunmuyorduk ama aylardır bedeninde tuttuğu gerilimin boşaldığını hissettim ve onu affedip affetmeyeceğimi bilmeksizin bana gerçeği itiraf etmenin Audrey için ne kadar zor olduğunu anladım. Ancak ortada affedilecek bir şey yoktu. Audrey bana Jesse'nin sorunlarından bahsetmemiş olabilirdi ama ben de işaretleri kendi irademle görmezden gelmiştim. Gerçeği aramaktansa yalanlara inanmayı tercih etmiştim.

"Ben de senden nefret etmiyorum, Henry."

Günün son ışıkları da ufukta kaybolurken ayağa kalkıp ellerimi ceplerime soktum. "İyi en azından birimiz benden nefret etmiyor."

24 Kasım 2015

Öğle arası tüm şiddetiyle devam ediyordu ama kendimi baloncuğumuz dışında hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar Diego ve Audrey'nin tartışmasına kaptırmıştım.

"Yalnızca aptallar Matt Smith'i David Tennant'a tercih eder." Audrey o kadar gaza gelmişti ki burnundan soluyordu ve tam bir çatlak cadaloz gibi gözlerini kocaman açmıştı.

Diego ise sükûnetini koruyor, bu durum Audrey'yi daha da çıldırtıyordu. "O zaman ben bir aptalım." Ağzına bir patates kızartması attı, çiğnedi ve yuttu ama bir yandan da diğer elini, henüz sözlerini bitirmediğini belli etmek için havada tutuyordu. "Evet, Tennant'ın oynadığı Doktor'un sürekli başına açtığı saçma sapan durumlarda ayakları daha yere basan, daha ağırbaşlı bir havası vardı ama Matt Smith Doktor'u *oynamadı*; o Doktor'un *ta* kendisiydi."

"Neden bahsettiğinize dair hiçbir fikrim olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Audrey ve Diego bana sanki masanın üzerine çıkıp pantolonumu indirmişim ve üstlerine işemişim gibi bakıyorlardı.

"*Doctor Who* izlemedin mi hiç?" Diego, Audrey'ye bir bakış attı. "En yakın arkadaşı olarak sınıfta kaldın."

"Hey, ben de daha geçen sene izlemeye başladım," dedi Audrey. "Büyükannemin evinde bolca televizyon izlemek dışında yapılacak bir şey yoktu."

"Sen nasıl izliyorsun ki Diego?" diye sordum. "Hani televizyonunuz yoktu?"

Diego sandvicine odaklanıp her lokmayı özenle çiğniyordu. Gülümsemesi ve kahkahaları şalteri atmışçasına kesildi, aramızda aşamayacağımız bir duvar yükseldi.

Audrey, "Baksana," dedi ve kapının önünde dikilmiş, gözleriyle kantini tarayan Marcus McCoy'u işaret etti. Yumruklarını sıkmaktan önkol kasları kabarmıştı ve dudakları bir hırıltıyla çarpılmıştı. Marcus McCoy'u ciddi ciddi öfkelendirmenin gerçekten beceri gerektirdiğini bilecek kadar onunla zaman geçirmiştim. Zengin ve popüler olduğundan, aşağılanmalara karşı korunuyordu. Kalabalığı yararak yürüyüp Larry Owens, Shane Thorpe, Tania Lewis, Missi Lizneski ve Zac Newton'ın oturduğu masanın önünde durdu. Herkes Marcus'ı izliyor, telefonlarıyla fotoğraf ya da video çekiyordu; başlarının üzerinden görebilmek için ayağa kalkmam gerekti. Marcus, Zac'e bağırıyordu fakat söyledikleri, öğle kalabalığının heyecanlı mırıltıları arasında kayboluyordu. Zac ondan daha kısaydı ama güreş takımındaydı ve ters piramit gibi bir vücudu vardı. O da diklenip ağırlığını kullanarak Marcus'ı gerilemeye zorluyordu.

Marcus aniden Zac'in çenesine, ardından da soldan burnuna bir yumruk atıp çocuğu masaya doğru savurdu. Zac'in arkadaşları yardımına koştular ama Marcus, Zac'in karşılığını beklemeden kantinden hızla çıktı. Bay Baker, Zac için yolu açarken Bayan Francesco da Marcus'm peşine düştü.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum. Zac'in burnundan kan fışkırıyordu ve Bay Baker bir avuç peçeteyle kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Gözlerimle görmesem, Marcus'ın, Zac Newton'ın burnunu kırabileceğine inanmazdım.

"Duymadın mı?"

"Neyi duymadım mı?" Birkaç öğrenci Zac ve Bay Baker'ın etrafında toplanmış, buz ve havlu uzatıyordu. Marcus'ın peşinden koşacakken Zac'i ancak Larry, Shane ve Bay Brown birlikte zapt edebilmişlerdi.

"Birileri Marcus'ın arabasmm camlarını indirmiş," dedi Audrey. "Belli ki Zac'ten şüpheleniyor."

"Sence Zac mi yaptı?" diye sordum. Audrey sadece omuz silkti. "İyi de Zac ne demeye Marcus'ın camlarını indirsin ki?"

Audrey'nin sesinde bir tatmin hissi vardı. "Çünkü Zac, Natalie Carter'la çıkıyor... yani çıkıyordu. Zac ve Natalie'nin engebeli ilişkisi şu anda ne durumda, pek bilmiyorum."

"Bu arabayı haşat etmek için geçerli bir neden değil." Bay Baker, Zac'i kantinden çıkarınca yerime oturdum. Audrey bir yandan çöplerini topluyor, bir yandan da birileri Marcus'ın parti fotoğraflarını KarTanesi sayfasında paylaşınca Zac'in, Marcus ile Natalie'nin takıldığını anladığını ve bir teneffüste Natalie'yle yüzleştiğinde kız inkâr etmeyince gözyaşlarına boğulduğunu anlatıyordu.

Diego öğle gösterisinin başından beri tek kelime etmemişti. Masanm altından tekmeleyip ona gülümsedim. Zoraki bir karşılık verdi.

"Sen ekonomi dersinde Zac'le birliktesin, değil mi Diego?" diye sordum. "Sence o mu yaptı?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Sadece Marcus layığını bulduğu için memnunum." Diego tepsisini aldı, çöpünü döktü ve sandalyesine döndü. Yemek bitene kadar da bir daha konuşmadı.

Diego'yla çalışma salonuna yürürken, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Dalgın görünüyordu. "Diego?"

"Efendim?"

"İyi olup olmadığını sordum."

Omuz silkti. "Evet, neden olmayayım ki?"

"Yemekten beri aklın başka yerde de."

Sırt çantasını sol omzundan sağına geçirdi ve gülümsedi ama gülümsemesinde bozulmak üzere olan sütü andıran bir sıkıntı vardı. "Cidden iyiyim."

Ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu ama içimden bir ses bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu. Belki yalan söylemiyordu ama tamamen dürüst de değildi. Jesse'nin sorumlarından kaçıp, en berbat zamanlarda bile hayat muhteşemmiş gibi davranmalarına o kadar benziyordu ki... "Bir sorun varsa benimle konuşabilirsin."

"Bir şey yok, tamam mı? Konuyu kapayalım."

"Özür dilerim." Sınıfıma ulaşıp kapısında durduk. "Beni her gün derse bırakman gerekmiyor."

"Sorun değil."

"Zac'in Marcus'ın arabasını paraladığına inanamıyorum. Çok cesurca."

Diego saatine baktı. "Sanırım öyle. Ya, bugün seni eve bırakamayacağım."

"Sorun değil."

"Emin misin?"

"Hı hı."

"Sonra görüşürüz o zaman." Koridorda ilerleyip kalabalığa karışmasını izlerken neyi yanlış yaptığımı düşündüm.

Audrey'nin köpeği dalgalara havlıyor ve su ona doğru geldiğinde geri geri kaçıyordu. Minik dehşet yumağı sadece bir Amerikan futbolu topu kadardı ve Plath diye çağırıldığında karşılık veriyordu.

"Boğulmasından ya da köpekbalıklarına yem olmasından korkmuyor musun?" diye sordum. Batmakta olan güneş ardımızda gökyüzünü kızartırken yürüyorduk. Gündüz kalabalığı

dağılmış, geriye sadece azıcık ışıktan çaresizce faydalanmaya çalışan birkaç kişi kalmıştı.

"Keşke." Audrey, Plath'e burun kıvırarak baktı. "Gel buraya, aptal it!"

Plath onu umursamayıp sanki denizi gıcık ederek suya boyun eğdirebilirmişçesine dalgalara havlamaya devam etti.

"Annem onu sırf Beckettlarda köpek var diye aldı." Gözlerini devirdi. "Onlar Mercedes alınca, annem daha üst model bir Mercedes aldı. Kış için Colorado'da ev tuttular, annem kalkıp Martha's Vineyard'da bir yazlık satın aldı. Elindeki parayı ne yapacağını bilemediğinden komşular ne alıyorsa gidip ondan alıyor."

"Ama sana o güzel arabayı aldı."

"Evet ama sırf Stella Beckett'a on altıncı yaş gününde alındığı için."

Bayan Dorn'u, komşularının satın aldığı her şeyin çetelesini tutarken düşünüp güldüm ve yakaladıkları tek bir fırsatla zenginleştikleri için Audrey'nin araba sahibi olmasını kıskanmamaya çalıştım. "Bu aralar üzerinde çalıştığı bir şey var mı?"

Audrey başını iki yana salladı. "Kitap yazmaya karar verdi. Ama tabii ki oturup da yazmaya başlamak yerine, onu yazara dönüştüreceğini umduğu şeyleri satın almakla uğraşıyor. Önce pahalı bir dizüstü bilgisayar aldı, sonra çalışma odasını dekore etmesi gerekti, şimdi de gerçek yazarların dolmakalemle ve elyazısıyla yazdıklarına ikna oldu. Babam o kadar sıkıldı ki mülk sahipleri birliğine katıldı, böylece çalılarını kırpması ya da çatısını onarması gereken insanları taciz edebiliyor. Artık onları tanıyamıyorum."

Çocukluğumda Dornlara hayrandım. Benim ailem kapı çarpmakla meşgulken Audreyler pazarları ailecek yemek yer ve birlikte kurabiye pişirirlerdi. Âdeta mükemmel aile tablosundan fırlamışlardı. Sanırım mükemmel tablolar bile solabiliyormuş.

"Ninen nasıl?"

Ayak parmaklarımı kuma gömdüm. "Zorluyor, anlarsın ya? Görüntüsü aynı, sesi aynı, hatta bazen aynı insanmış gibi davranıyor ama değil ve her gün daha da kötüye gidiyor." Plath, Audrey'nin önüne yatıp sırtüstü yuvarlandı. "Sağlığı yerinde; kanserden tamamen kurtuldu, kalbi iyi durumda, başka derdi de yok ama zihni, yavaş yavaş hava kaçıran bir balon. Bazen düşünüyorum da..."

Cümleyi yarıda kesince Audrey bana baktı. "Ne düşünüyorsun, Henry?"

"Hiç." Ama hiç değildi ve Audrey de bunu itiraf edebileceğim tek insandı. "Bazen Ninem ölse daha iyi olacağını düşünüyorum. Yani kendime bakamayacak ya da ailemi tanıyamayacak noktaya gelsem... yaşamanın ne anlamı olurdu ki?"

Hava iyice kararırken sahilde biraz daha yürüdük. Ay çoktan çıkmıştı ama ortalık yıldızları görmek için henüz aydınlıktı. "Jesse de böyle mi hissetti sence?" diye sordum.

Audrey hafifçe omuzlarını kamburlaştırdı ve ufaldı. "Jesse hastaydı ve bence sadece acısını dindirmek istedi."

"Olabilir."

"Sen de öyle hissediyor musun, Henry?"

Kısmen, kendini anneme haber vermek zorunda hissedeceği için ama esas olarak böyle bir yükü hak etmediğinden Audrey'ye gerçeği söyleyemezdim. "Fark etmez ki."

"Dünyanın sonu geleceği için mi?" Bana baktı, başımla onayladım. Jesse nedeniyle huyuma gitse de uzaylılar tarafından kaçırıldığıma inandığını hiç sanmıyordum ve ona düğmeden bahsettiğimde gülmüştü. Uzaylılara ya da evrende başka yaşam formlarının varlığına inanmadığından değil; sadece başka bir gezegendeki varlıkların, inekleri ve ergenleri kaçırmak için birlerce ışık yılı yol tepmesini mantıklı bulmuyordu. Şüpheciliği yüzünden onu suçlayamazdım; ben de bazen bunlara inanmakta güçlük çekiyordum. "Sence nasıl olacak?"

"Süper böcekler, nükleer savaş, insan yapımı karadelikler, göktaşları... Bir sürü teorim var."

"Bayağı kafa yormuşsun."

"Kendi kökümüzü çoktan kurutmadığımıza şaşıyorum." Kuma oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. Plath kucağıma tırmanıp çenemi yaladı. "Bizi kurtarırsam bambaşka bir felaketin bizi imha etmeyeceği ne malum? Herkese bir iyilik yapıyormuşum gibi hissediyorum. Mesela Charlie ve Zooey'yi düşün. Onları bu sikik dünyada bir çocuk yetiştirme sancısından kurtarıyorum."

Kumun ıslaklığı şortuma geçiyordu. Sahilde bulduğum bir dalı, Plath'in yakalaması için uzağa attım. Audrey yanıma çöktü ve başını omzuma koydu. "Diego seni mangal partisine katılmaya ikna edebildi mi?"

"Annem ve Zooey dört dörtlük bir Şükran Günü yemeği planlıyorlar. Kaçmaya çalışırsam ikisinden biri beni hadım eder."

"Eyvahlar olsun."

"Öyle valla." Duraksadım. "Sence Marcus'ın araba camlarını Diego indirmiş olabilir mi?"

"Hayır. Bunu da nereden çıkardın?"

Paranoyak gibi görünmeden nasıl açıklayacağımı düşündüm. "Ben duşta saldırıya uğrayınca ne hale geldiğini görmeliydin. Onu o kadar iyi tanımıyorum ama hiç bu kadar öfkeli görmemiştim."

"Diego iyi bir çocuk, sadece senin için endişelenmiştir."

"Ondan fazlasıydı. Ablasını korumak için babasından dayak yediğini falan anlattı. Bilemiyorum, Audrey. Bu dünya-çok-güzel-ve-yaşadığımız-için-mutlu-olmalıyız ayakları bana biraz numaraymış gibi geliyor."

"O, Jesse değil."

"Haklısın," dedim. "Haklı olduğunu biliyorum ama Marcus'ın arabasını onun parçaladığı düşüncesini aklımdan

çıkaramıyorum. Bu korkutucu, anlıyor musun? Kim böyle şeyler yapar ki? Ancak psikopatlar falan."

Audrey boğazını temizledi. "Marcus demişken... Yakın zamanda konuştunuz mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Neden sordun?"

Plath suya çok yaklaşınca Audrey ıslık çalarak onu çağırdı ama aptal enik onu umursamıyordu. Dalgalara kapılırsa peşinden gitmeyi düşünmüyordum. Audrey, şarkı mırıldanırcasına uzata uzata, "Hiiiç," dedi ki bu kesinlikle bir nedeni olduğunun kanıtıydı.

"Dökül bakalım."

"Pekâlâ. Zac'e yumruk attığı için uzaklaştırma almış ve Cheyenne, iyice çığırından çıktığını söylüyor. Zengin bebesi üçlemesi: içki, haplar ve anlamsız seks."

Buna şaşırmamalıydım ama şaşırmıştım. Ara sıra annesinden yürüttüğü kırmızı reçeteli ağrı kesicilerden yuttuğunu görmüştüm ama hap kullanımı tamamen eğlence amaçlıydı. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Bilmek istersin diye düşündüm."

"İyi, istemiyorum."

"Peki." Duraksadı. "Ondan hoşlanıyordun, biliyorum, Henry."

"Yalnızca takılıyorduk."

Audrey dikkatimi çekmek için parmaklarını gözümün önünde şaklattı. Ortalık, ifadesini seçemeyeceğim kadar kararmıştı ama bakışlarındaki yoğunluğu hissetmek için ışığa ihtiyacım yoktu. "Bana yalan söyleme."

Başımı sallamaya, ona Marcus'la yaşadıklarımın hiçbir değeri olmadığını söylemeye çalıştım ama yapamadım. Yüzüne bakamayınca kumu eşeledim. "Aklımı Jesse'den uzaklaştırıyordu ama artık kimseye karşı bir şeyler hissedemeyeceğimi sandığım için, ona karşı bir şeyler hissedeceğimden endişelenmemiştim."

"Ona âşık mısın?"

"Hayır!"

"Bir pisliğe gönlünü kaptıran ilk insan olmazdın, Henry."

Dipteki soğuk ve ıslak kumlara ulaşana kadar kumu derince kazdım. "Jesse'nin cenazesinden sonra herkes ortadan kaybolurken ya da hayatlarına devam ederken Marcus yanımdaydı."

"O götün teki ve seni hak etmiyor." Audrey elimi tuttu, öptü ve göğsüne bastırdı. Sonra bıraktı ve kum tepeciğimi gerisingeri deliğe itip pat pat vurarak sıkıştırdı.

"Ailesi ona çok baskı yapıyor," dedim. "Ve arkadaşları da..."

"Sakın ha onun adına bahaneler bulma, Henry Denton."

"Bulmuyorum."

"Buluyorsun!"

Boştaki elimi saçlarımın arasından geçirirken, ne demek istediğimi nasıl açıklayacağımı düşündüm ama sesli söyleyince pek de anlamlı olmadı: "Bütün bunlar... o insanların hepsi... onun için önemli. Ne düşündüklerini önemsiyor. Başkalarının fikirleri, Marcus McCoy'un temelini oluşturuyor. Onlar yoksa Marcus da bir hiç."

Audrey cıkcıkladı. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"O buna inanıyor." Pek çok insan Marcus'ın benim gördüğüm yüzüyle tanışmamıştı. Maskenin ardını görmemişlerdi. Ben bile gerçek kimliğine çok az şahit olmuştum ama maskeyi takmaya devam ettikçe onun gerçek olmadığını unutması kolaylaşacak diye endişeleniyordum. Marcus henüz kayıp bir vaka değildi ama Audrey'yi buna ikna etmeye çalışmak öyleydi.

"Bana sorarsan Marcus McCoy sadece güzel saç israfı."

Öğürme sesleri çıkarıp, "Seni zaten affettim; benim için onu aşağılayıp durmana gerek yok," dedim.

"Ciddiyim!" Audrey kıkırdamaya başlayınca Plath bunu oyuna çağrı olarak algıladı. Ayağa fırlayıp nefesim kesilene

kadar sahilde koşarak tiz sesli canavara kendimi kovalattım. Audrey'nin yanına döndüğümüzde, dizlerini göğsüne çekmiş, kotundaki kumları silkeliyordu. "Duşta sana saldıranın Marcus olduğunu biliyorum."

Plath hâlâ bana havlayıp parmaklarımı ısırmaya çalışıyordu ama ben donakalmıştım. "Kimseye söylememelisin, Audrey."

"Nedenmiş?"

"Çünkü buna değmez."

"Sana bir daha zarar verirse herkese söyleyeceğim."

"Vermeyecek. Hem zaten dünyanın sonu geliyor. Ne fark eder ki?"

"Fark eder, Henry." Kayışı Plath'in tasmasma taktı ve yola doğru yürümeye başladık. Arabaların parlak ışıkları kuyruklu yıldızlar gibi geçip gidiyordu.

Audrey'ye gerçekten inanmak istesem de inanamayacak kadar çok şey biliyordum.

Annem külüstür Buick'ini garaj yoluna park etmiş, sigara tüttürüp radyoda nostalji kanalını dinliyordu. Gospel'dan pop'a göz kırpan Motown müziğini hep bir zaafı olmuştur. Sessizce dikilip onun boğuk ama güzel sesiyle *You Can't Hurry Love*'a eşlik etmesini dinledim. Şarkı bitince, onu korkutmamak için boğazımı temizledim.

"Henry?"

"Selam, anne."

Annem koltuğunda çırpınıp ellerini salladı. Bir an sonra, içtiği şeyin sigara olmadığını anladım. "Ne demeye öyle gizlice yaklaşıyorsun?"

"Kafan mı güzel?"

"Hayır." Sessizlik. "Evet." Annem utançla arabadan indi. Garson üniforması hâlâ üzerindeydi ve çökük gözlerinin altın-

daki kabartı feci şekilde sarkmıştı. Cigaralıyı elinden alıp bir nefes çektim. Ucuz ot, boğazımı yaktı. "Henry!"

"Sen söylemezsen ben de söylemem."

Annem bunu kısaca değerlendirdi sonra omuz silkti. Arabanın arkasına geçip garaj yoluna oturduk ve sessizlik içinde cigaralıyı aramızda döndürdük. Bir süre sonra annem, "Audrey'yle yeniden zaman geçirmeye başlamana sevindim. Seni gülümsetebiliyor," dedi.

"Ben de senin biraz daha gülümseyebilmeni dilerdim."

"Bu sıralar zor sorunlarla uğraşıyorum."

Annemle çok uzun zamandır konuşmamışım gibi geliyordu. Sürekli çok asabi ya da çok yorgundu. "Niye tekrar aşçılığa başlamıyorsun? Kolayca iyi bir iş bulabilirsin."

Beni her zamanki gibi terslemektense cigaradan bir nefes çekti ve dumanı uzun süre içinde tuttu. Sonunda nefesini verdiğinde sanki umudunun kalan son tozlu parçalarını da dumanla birlikte içinden atmıştı. "O işi artık yapamıyorum, Henry."

"Neden peki? Yemeklerin harika ve sen de pişirmeye bayılıyorsun." Ot dilimi çözmüştü ve dürüst olacak cesareti vermişti. "Babam gittiğinden beri bir tuhafsın."

Annem burnunu çekip kıkırdadı; ağlıyor muydu, yoksa gülüyor muydu, anlayamadım. "Baban giderken benim en iyi yanlarımı da beraberinde götürdü."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun."

"Anlamıyorsun, Henry."

"Bana maval okuma, anne."

"Şşşt, sözlerine dikkat et." Kaşlarını çattı ve cigarayı bir fiskeyle çimlerin arasına fırlattı. Ninemin de aynı bakışı kullandığını görmüştüm. Muhtemelen berbat köfte tarifi gibi bu da anneden kıza aktarılıyordu.

Babam ortadan kayboldu diye annemin pes etmeye böyle hazır olması beni mahvetti. Dünya 66 gün sonra sona erecekse,

o günlerin her birinden keyif almayı hak ediyordu. "Babam, en güzel yanlarını görmeni sağlamış olabilir ama onlar hep oradaydı ve bunu kimse senin elinden alamaz."

Annem çenesini kastı ve bir an bana tokat atacağına ya da ağlamaya başlayacağına veya kendini tamamen kapayıp garaj yolundan bir daha ayrılmayacağına yemin edebilirdim. Oysa, "Bu doğru olsa bile, baban yokken onları nasıl görebilirim ki?" dedi.

"Aynaya bak."

Radyoda *Chain of Fools* çalıyordu; emekleyerek arabanın yanına gidip sesi açtım. Annem bu sefer şarkıya eşlik etmedi ama başımı onun omzuna dayadım ve birlikte garaj yolunda oturup şarkıyı dinledik.

26 Kasım 2015

Şükran Günü kâbusum aile fotoğraflarıyla başladı.

Annem Charlie ve beni, belini kotumuzun içine sokarak beyaz gömlek giymeye zorladı. O, Ninem ve Zooey de beyaz askılı elbiseler giydiler. Annemin, kum tepeciklerinin arasında bir yerde mükemmel arka planı yakalayacağma emin olduğu kumsala giderken tarikat üyeleri gibi görünüyorduk. Yol boyunca, Diego'nun mangal partisine katılabilmek için aile yemeğinden kaçmak için bir bahane bulmaya çalıştım. Diego birkaç mesaj atmıştı ama cevap yazamamıştım.

"Bunu neden yaptığımızı tekrar açıklayabilir misiniz?" diye sordum.

"Çünkü hep birlikte güzel bir fotoğrafımızın olmasını istiyorum." Annem sabahtan beri sigaraları birbirine ekliyor, küllerini sert fiskelerle silkiyordu. Yasadışı uyuşturucular eşliğinde ana-oğul bağımızı güçlendirmek, sihirli değnek misali bütün sorunlarımızı çözmüş değildi. Annem ertesi gün uyanmamış ve garsonluktan istifa etmeye karar vermişti. Ancak özene bezene, her zamankinden daha mükellef bir Şükran Günü yemeği planlamıştı ki belki bu bir kazanım sayılabilirdi.

Zooey, "Bence çok özel bir şey yapıyoruz," dedi. Sandalet-

lerini elinde, parmak uçlarında sallandırarak taşıyordu. "Ve seneye yine aynı kareyi çektiğimizde yanımızda minik Milo ya da Mia da olacak."

"Milo ya da Mia mı? Çok rica ediyorum, çocuğunuza öyle bir isim vermeyin. Babası Charlie olduğu için hayata zaten bir sıfır yenik başlayacak."

Charlie üzerime doğru atıldı ama sıçrayarak kaçtım. Zooey kıkırdadı. "Sadece isimlerin kulağa nasıl geldiğine bir bakıyoruz. Henüz hiçbir şey kesin değil."

Hiçbir şey kesin değildi. Seneye hayatta olacağımız bile. Önceki gece rüyamda uzay gemisindeydim ama etrafım uzaylılar yerine annem, Ninem, Charlie ile Zooey, Audrey, Diego ve Marcus'la sarılıydı. Hatta Memur Sandoval bile oradaydı. Hepsi düğmeye basmamı haykırıyordu ama hiçbiri bunu yapmam için ikna edici bir neden sunamıyordu. Ayrıca hepimiz Latince konuşuyorduk çünkü belli ki rüyalarımda Latincem çok iyiydi.

Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra annem nihayet mükemmel yeri buldu. Saz püsküllleri esintiyle tatlı tatlı salınıyordu ve mavi gökyüzü, kıyafetlerimizle uyumlu beyaz bulutlarla süslenmişti.

"Anne, sen öne geç." Annem tripod ve fotoğraf makinesini kurarken bizi de istediği yerlere geçmemiz için yönlendiriyordu. Charlie ona yardım etmeye çalıştığında, ağabeyimi tersledi. "Henry, gülümsediğinde dilini dişlerinin arkasma çek yoksa çok şapşal görünüyorsun."

Ninem, "Baban nerede?" diye cırlayıp duruyordu ve Charlie her seferinde onu sakinleştirmek için kulağına bir şeyler fısıldıyordu ama etkisi kısa sürüyordu. Ninem zamanda kaybolmuştu. Keşke ben de onunla gezinebilseydim. Farkında olsa da olmasa da bazen âna dair cehaleti bir lütuftu.

"Hazır mısınız? Bunu berbat etmeyelim lütfen." Annem fotoğraf makinesinin zamanlayıcısını çalıştırdı ve Charlie'yle aramıza geçmek için koşturdu.

"Hepiniz 'zalim ve tuhaf bir ceza' deyin," diye mırıldandım.

Charlie gülüp fotoğrafı bozdu ve ben, grupça küçük düşmemizi izlemek için başımıza toplanmış yabancıların önünde bir güzel azar işittim.

Annem istediği kareyi yakaladığına karar verip tatmin olduğunda, gömlek çoktan sırtıma yapışmıştı ve o kadar uzun süre sahte bir gülüş takınmak zorunda kalmıştım ki dudaklarım kaskatı kesilmişti. Suratsız suratsız eve döndüğümüzde annemin yaptığı ilk iş bir şişe şarap açmak, kadehleri doldurmak ve hepimize dağıtmak oldu.

Futbol ya da geçit törenleri yerine felaket senaryolu kötü filmleri art arda izlemek aile geleneğimizdir. Dünyanın her biri diğerinden saçma şekillerde sona erişini izlemek, günün bütün sevimsizliğine ilaç gibi gelirdi. Üç şişe şarap tüketip *Kaçak Gamma Işınları*'na kadar gelmiştik ki annem bağırmaya başladı.

"Sen ne yaptın böyle? İnanamıyorum! Aptal mısın?"

Reflekslerim şarap ve tembellikten körelip ağırlaşmıştı ama koltuktan kalkıp sendeleyerek mutfağa daldım. Fırından kara dumanlar çıkıyordu ve Ninem yanında durmuş, şaşkın şaşkın bakmıyordu. "Yanlış hazırlamıştın. İç pilava da tuz ekledim. Hiç yeterince tuz koymuyorsun."

Ninemi dirseğinden tutup kenara çektim ve annem fırının kapağını açar açmaz odaya bir duman bulutu dağılıp yangın alarmını çalıştırdı. Alarmın ritmik sesi beynimde zonkluyordu.

Charlie, şaşkınlıkla ve çıldırmışçasına beni itip ileri atıldı. Fırında içten içe yanan, kapkara hindiyi görünce iki bulaşık bezi kapıp kuşu aldı ve bahçeye çıkarıp hızlıca su kanalına fırlattı.

Annem peşinden gidip, "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye cıyakladı.

"Evi yanmaktan kurtarıyorum."

"Hindiyi kurtarabilirdim."

Charlie fırın tepsisini yere bıraktı. "Bir Şükran Günü mucizesi bile o hindiyi kurtaramazdı."

Annem öfkeyle titriyordu. "Biriniz şu lanet alarmı susturun!"

Zooey, "Ben pencereleri açayım," deyip yardım etmem için kolumdan çekiştirdi. Bir sandalyenin üstüne çıktım ve yangın alarmını tavandan söktüm ama içindeki pili de çıkarana dek ötmeye devam etti. Evi duman sarmıştı ve ortalık közlenmiş hindi kokuyordu. Zooey camları açıp dumanı dağıtmak için Charlie'nin yatak odasındaki vantilatörü mutfağa getirdikten sonra durumu gülerek geçiştirmeye çalıştı. "Bizim evde, birbirimize kibarca gülümseyip pasif agresif iltifatlarda bulunuruz en fazla."

Başımı dışarı uzatır uzatmaz bunu yapmamış olmayı diledim. Annem ve Charlie bütün komşulara canlı yayın yaparak kavga ediyorlardı.

"Fırını beş yüz dereceye ayarlayan ben değilim!" Charlie'nin boğazmdaki kaslar gerilmişti ve deli gibi terliyordu.

"Tek bir görevin vardı, Charlie, tek! Annemi yemeklerden uzak tutmak. Bunu bile beceremedin ve sayende akşama yiyecek hiçbir şeyimiz yok. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Charlie öfkeyle içeri daldı ve Zooey'yi de kolundan tutup ön kapıya sürükledi. "Benden bu kadar. Sizin eve gidiyoruz."

"Ama bizi saat üçte bekliyorlar."

"O zaman biraz erken gitmiş oluruz."

Ninem ayaklarını sürüyerek yanıma gelip koluma tutundu. Burnunu çekip, cebinden çıkardığı bir mendile silene kadar ağladığını fark etmedim. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum."

"Biliyorum, Nine. Ama sanırım bu aileye kimse yardım edemez."

• • •

Diego beni almaya geldiğinde üzerinde pejmürde bir Hawaii gömleği ve Bermuda şort vardı, üstelik ikisinden de utanmış görünmüyordu. "Kostüm zorunluluğu mu var?" diye sordum.

"Evet ama endişelenme, ben sana bir gömlek veririm." Kemerimi takmamı bekledi, sonra yola çıktı.

Diego'nun kıyafet konusunda şaka yapıp yapmadığını bilmiyordum ama bizim evden çıkabilmek için palyaço ayakkabıları ve bale tütüsü giymeye razıydım. Charlie ve Zooey gittikten sonra Ninem koltukta uyuyakalmıştı ve annem de bir şişe şarapla yatak odasına kapanmıştı. "Daha önce hiç Şükran Günü mangalına gitmemiştim."

Diego arabaya bindiğimden beri sırıtıyordu. Davetinin hâlâ geçerli olup olmadığını sormak için aradığımda bile hattın diğer ucunda sırıttığını âdeta duymuştum. "Viv'in Şükran Günü karşıtı etkinliği böyle oluyor."

"Kimler gelecek?"

"Çoğunlukla Viv'in iş arkadaşları. Ama iyi tipler."

"Her şey bizim evden daha iyidir."

"Öyle mi? Ne oldu ki?"

Diego'nun evine giderken içler acısı hikâyemi anlattım. İkinci seferinde kulağa daha da beter geldi. "En büyük sıkıntı da sanırım annemin, Ninemi huzurevine yerleştirme konusunda haklı olması. Ya evi *gerçekten* yakarsa? Ya biz uyurken yemek yapmaya karar verirse ve biz uykumuzda duman soluyarak ölürsek?"

"Düğmeye basmamak için bir neden daha, öyle mi?"

"Sanırım." Ancak Diego'nun yanındayken düğme, aklıma gelen son şey oluyordu.

Limonlu turta renklerinde boyanmış bir çiftlik evinin önünde durduk. Ortasında ananas desenleri olan beyaz perdeleri ve bakımlı ön bahçesiyle "İçeri gelin! Rahatlayın! Yerleri pisletmeyin!" diye bağıran bir evdi.

Diego arabayı kısmen su oluğuna sokarak park etti ve peşinden eve girmem için işaret etti. İçerisi dışarıdan daha da renkliydi. Salon, yastıkları palmiye desenli kumaşla kaplanmış hasır koltuk takımının arkasındaki duvara asılı yelken balığıyla Florida'nın Key West otellerini aratmıyordu. Avizelerden eğlence konsoluna ve çerçevelere kadar her şey ada temalıydı. Tek eksik, arka planda çelik varille yapılan müziğin sesiydi.

"Bu çok... özgün."

Diego kıkırdadı. "Viv evimizden olabildiğince farklı görünmesini isterken biraz abarttı." Colorado'daki evlerin normalde neye benzediğini bilmesem de böyle olmadıklarını tahmin edebiliyordum. "Viv? Evde misin?"

"Valentín? Sen misin?"

"Valentín mi?"

"Hiç sorma." Diego beni mutfağa yönlendirdi. Tezgâhın üstü doğranmış sebzelerle doluydu ve ablası eviyenin önünde durmuş, mısır ayıklıyordu. Uzun boylu ve kıvrımlıydı, gözlerinde de kurnaz bir ışıltı vardı. Diego'yla çok farklı olmalarına rağmen akraba olmadıklarını düşünmek imkânsızdı.

"Viv, bu Henry. Henry, bu da ablam Viviana." Diego seramik bir kâseden çeri domates aşırmca ablası onun kulağına bir şaplak attı.

Sonra gülümseyip elini uzattı. Eli ıslaktı ama tutuşu güçlüydü. "Tanıştığımıza sevindim, Henry Denton. Valentín senden sürekli bahsediyor."

"Neden ona Valentín diyorsun?"

"Adı bu çünkü."

"Benim *adım* Diego."

Viviana gözlerini devirip ocaktaki tencereyi karıştırdı. Akrobat gibi hareket ediyor ama araba satıcısı gibi konuşuyordu. "Hayır, göbek adın Diego." Yüzü gerildi ve Diego'yla anlayamadığım bir şekilde bakıştılar. "Kardeşimle biraz yalnız konuşabilir miyim?"

"Benim odamda takılabilirsin." Diego salona doğru işaret etti. "Koridora çık, bulursun. Ben de bir dakikaya yanına gelirim."

Anlayamadığım bir meselenin ortasında kalmıştım. Belki de evde kalmalı, odamda saklanıp Şükran Günü'nde değilmişiz gibi yapmalıydım. Ancak artık buradaydım, bu yüzden gerisingeri salona geçtim, koridora çıktım ve odalara göz atmaya başladım. Şeftali rengi deniz kabuklarıyla dekore edilmiş, derli toplu bir banyo; Viviana'nın olduğunu tahmin ettiğim, sayvanlı yatağın bulunduğu bir yatak odası ve koridorun sonunda iki oda daha vardı. İkisinin de kapısı kapalı olduğundan sağdakini denedim.

Kesinlikle Diego'nun odası değildi. İçeriye boya ve terebentin kokusu sinmişti ve ışık camlardan dağılarak giriyordu. Eşya yoktu ama duvarlarda sayısız resim asılıydı. O kadar çoktu ki duvarı görmek neredeyse imkânsızdı. Boğucu ama çok güzeldi; odanın ortasında durup hepsini özümsemeye çalıştım.

Bir oğlan çocuğunun göğsünü parçalayarak çıkan bir kuzgun resmi dikkatimi çekti. Oğlan, donmuş bir gölün üstünde sere serpe yatıyordu; gözlerine perde inmiş, göremez olmuştu ve ağzı, son kelimesiyle açık kalmıştı. Üzerinde kıyafet namına ne varsa parçalanıp kanla ve salyayla ıslanmıştı. Göğsünden çıkan kuzgun gökyüzüne bakıyordu. Kanatları, uçmaya hazırmışçasına açıktı ve kancalı pençesi oğlanın kalbine saplanmıştı. Ancak beni kan, kırık kaburgalar ya da donmuş kalp değil, oğlanın son kelimeleri rahatsız etmişti. Kuzgun o sözlerin oğlanın dudaklarından çıkmasına izin vermemişti. Hiç kimse onları duyamadan dünyadan ayrılmak zalimlikti.

"Müzeyi bulmuşsun."

Mahcubiyet hissedemeyecek kadar huşu içinde kalmıştım. "Burnumu sokmak istememiştim."

Elleri ceplerinde, kapı çerçevesine yaslanmıştı. "Etrafı karıştırmayacaksan bir yabancının evine gitmenin ne anlamı var?"

O bozulmuşa benzemese de ben utanmıştım. "Bu muhteşem." Kuzgun resmini gösterdim.

"Eh, fena değil." Diego karşı duvardaki, daha küçük bir resmi işaret etti. Etrafını saran resimlerin kalabalığında, o göstermese fark etmezdim. "Ben en çok bunu seviyorum."

Bir portreydi ama bu yüzün derisi yoktu. Hayır, tam olarak öyle denemez. Kasların üzerinde şerit şerit deri parçaları vardı; sanki işini düzgünce yapmayı umursamayan biri tarafından derisi yüzülmüş gibiydi. Burnun olması gereken yer boştu ve pörtlek gözler, tuvalin dışındaki birine ya da bir şeye bakar gibi sol yukarıya dönüktü.

Diego kısa bir sessizlikten sonra, "Otoportre," dedi.

Portreden başımı güçlükle çevirebildim. "Bu sen misin?" Başını evet dercesine salladı. "Aynaya baktığında bunu mu görüyorsun?"

"Resmi yaptığım dönemde, evet, bunu görüyordum."

"Derini kim parçaladı?"

"Ben."

"Neden?"

Diego iç geçirdiğinde cevap vermeyeceğini sandım ama sonra, "Yılanlar deri değiştirebiliyorsa biz neden yapamayalım?" dedi.

"Ama neden deri değiştirmek isteyesin ki?" Portreden gözlerimi alamıyor, Diego Vega'nın kimliğine dair fikir verebilecek ipuçları arıyordum. Resimlerine bakılırsa onda hayal ettiğimden çok daha fazlası vardı.

"Çünkü bazen gittiğin her yere geçmişin yükünü taşımaktansa sıfırdan başlamak daha kolaydır."

"Şimdi aynaya bakınca ne görüyorsun?"

Karakalem bir resmi işaret etti. Daha genişçe ve daha ortalıktaydı. Arka plan henüz tamamlanmamıştı ama klasik anlamda bir portre sayılmazdı. Diego resimden çıkacakmış gibi, sadece omzunun bir kısmı ile başının arkası vardı. "Bunu hayatımın en mutlu gününde çizdim."

"En kötü gününde ne çizmiştin?"

"Senin beğendiğini."

Diego'nun özü bu duvarlarda asılıydı ama bu ıstırap ve öfke dolu resimleri, bana yıldızları göstermeye çalışan ve annemin çıtır tavuklarını beğenen ve dönme dolabın zirvesindeyken adını haykıran oğlanla bağdaştıramıyordum. Sürekli değişen tarzı ve insanı yatıştıran gülümsemesinin altında nasıl sırlar sakladığını öğrenmek istiyordum ama nasıl soracağımı bilemiyordum. Sormaya hakkım olup olmadığından bile emin değildim.

"Bir ara senin resmini de yapabilirim."

"Bana baktığında ne gördüğünü sormaya korkuyorum." Henry Denton'ı mı yoksa Uzay Bebesi'ni mi görüyordu? Yoksa artık ikisi arasında bir fark kalmamış mıydı?

"Söylesem de inanmazsın."

Diego'nun resimlerini günlerce inceleyebilir, anlam bulmak için katmanlarını tek tek soyabilir, altlarında yatan dürtüleri araştırabilirdim ama onun çırılçıplak ruhunun parçalarıyla sarılı olduğumuz bu odada bile esas ben, kendimi çıplak hissediyordum. "Ablanla bir sorununuz yok ya?"

Başını salladı. "Yok yok."

"Geleceğimi ona söylememiştin, değil mi?"

"Bahsetmeyi unutmuş olabilirim."

Başı beladaysa bile çaktırmıyordu. "Peki... karşıdaki oda seninki mi?"

Ben galeride kalmaya ne kadar istekliysem Diego da çıkmaya o kadar hevesliydi. Kapıyı ardımızdan kapadı. Evin Tommy Bahama'nın kıyafet kataloğundan fırlamış gibi görünmeyen tek kısmı Diego'nun odasıydı. Köşedeki çift kişilik yatağı dağınıktı; çarşaf ile yastıklar ortasına yığılmıştı. Her yer kıyafetlerle kaplıydı; yerde pantolonlar, gardırobunun köşesinden sarkan gömlekler, kapı koluna asılı boxerlar... Ayrıca içeriye ter, ayakkabı ve saç jölesi karışımı, bariz bir misk kokusu sinmişti.

"Biraz dağınık."

Marcus'ın devasa ve her daim tertemiz odasından da, Jesse'nin istimlak kıyısında görünen odasından da çok farklıydı. İçinde birilerinin yaşadığını hissettiren, gerçek bir odaydı. Masasında bir çizgi roman yığını gördüm; en üstteki fasikül *Patient F*'ti ve yanında sıkış tepiş bir kitaplık vardı. Çömelip başlıklara göz attım. Ernest Hemingway'in kaleminden çıkmış bütün kitaplar vardı. "Hayranısın sanırım?" *Yaşlı Adam ve Deniz*'i raftan aldım.

Diego yatağma çöküp kirli kıyafetleri kenara itti. "Sayılır."

"Bay Kaufmann geçen sene zorla *Silahlara Veda*'yı okutmuştu. Nefret etmiştim. Hemingway'in üslubu çok yavan. Hiçbir şey *söylemiyor*." Masanın kenarına yaslandım.

"Mesele ne söylediği değil, ne söylemediği."

Havayı kokladım. "Saçmalık kokusu alıyorum. Sen de saçmalık kokusu alıyor musun?"

Diego kitabı elimden kaptı. "Saçmalık değil." Kitabı rafa geri koyup sırtını diğerleriyle hizaladı. "Hemingway boşlukları yazmış. Hikâyeleri, okura anlatmadığı şeyler hakkındaymış."

"Hâlâ saçmalık gibi geliyor," dedim sırıtarak.

Diego karşılık veremeden kapı çaldı ve Viviana açması için kardeşine seslendi. Diego iç geçirdi. "Unutalım gitsin. Haydi, gidip biraz eğlenelim."

Diegoların evinin içi bir otelse, arka bahçesi tropik bir adaydı. Viviana ahşap platformu kendisi yapmış; üstüne maskeler, hindistancevizleri ve hasır çatılı, tam teşekküllü bir bar da kondurmuştu. Bahçenin merkezinde, kıçımı hiç olmadığı kadar rahat ettiren koltuklarla çevrili, taş duvarlı bir kamp ateşi vardı. Arkadaki çitlere yakın iki palmiye ağacının arasına, durgun bir kanala bakan bir hamak gerilmişti. Burası cennetti.

Diego'yla birlikte ortama ayak uydurup Viviana'nın arkadaşlarının sohbetlerine katıldık. İsimler bir kulağımdan girip

diğerinden çıkıyordu. Sohbet konuları acısızdı; çoğunlukla okulu sevip sevmediğim ve hangi üniversitelere başvuracağım hakkındaydı. Jesse'den Önce, o hangi okula gitmek isterse ben de oraya başvururum diye düşünüyordum. Sonrasında ise üniversiteyi düşünmeyi hepten bırakmıştım. Yine de geleceğe hazırlanmamın gerekliliği üzerine sonu gelmez nasihatler dinlemektense, soran herkese sırf daha önce Jesse'den duyduğum için Brown'a gitmek istediğimi söylüyordum.

Yemek hazır olduğunda Diego'yla tabaklarımızı doldurduk. Viviana burger köftesi, sosis, biftek ve pirzola pişirmişti. Hepsinden azar azar aldım ama Diego bütün dikkatini etlere vermişti. Onun arkası dönükken Viviana beni dürtüp gülümsedi. "Gelmene sevindim." Üzerinde ETİNE DOLGUN SEVERİM yazan komik mutfak önlüklerinden vardı ve bütün öğleden sonrasını resmen mangala yapışık geçirmişti ama yine de bir yandan bir buçuk metre çapında kalan herkesle sohbet edip bir yandan da yemekleri yakmadan pişirmeyi başarmıştı.

"Gerçekten mi?"

Kendine bol kepçeden pirzola dolduran Diego'ya baktı. "Gerçekten." Sanki gelmekle Diego'ya iyilik yapmışım gibi söylemişti ama aslında Diego beni kurtarmıştı. Viviana'yı daha fazla sorgulayacaktım ki Diego tabağını doldurmayı bitirip onu takip etmem için bana işaret etti.

Hamağın yakınlarında sessiz bir köşe bulduk. Müzik duyabileceğimiz kadar yüksekti ama sesimizi de bastırmıyordu, gerçi konuşamayacak kadar yemeye odaklanmıştık. Her şey lezizdi; köri ve kereviz aromasının kapıştığı patates salatası dışında. Herhangi bir şeyin tadının bu kadar iğrenç olabileceğine inanmak güçtü. Diego bir hevesle pirzolalara saldırdı ve kısa sürede dudakları ve çenesi barbekü sosuna bulanmıştı. Bitirdiğini, bahçenin öteki ucundan Viviana'nın bile dikkatini çeken yüksek bir geğirtiyle duyurduğunda, tabağındakileri elleri arkasına bağlı halde silip süpürmüş gibi görünüyordu.

"Yeterince yiyebildin mi?" Boş tabağımı işaret etti.

"Tıka basa doydum."

"İyi bakalım." Diego arka cebinden bir avuç peçete çıkardı ve tırnak arasma giren sosu da kazıyarak, ellerini sistematik şekilde temizlemeye koyuldu. Güldüğümde, "Pirzola yerken ortalığı batırmayacaksan hiç yeme, daha iyi," dedi.

Tertemiz ellerime baktım. "Sanırım başarısız oldum."

Diego kalan sosa parmağını bandırıp burnuma sürdü. "Böyle daha iyi oldu."

Sosu peçetemle silmemek için kendimle mücadele ettim. "Sen öyle diyorsan..."

Bana bakıyordu ve bir an, Jesse'nin benim bakmadığımı sandığı zamanlarda, bana dünyada onun dikkatine değer tek varlıkmışım gibi bakışını anımsadım. Ancak Diego, Jesse değildi. Hiç kimse olamazdı. "Neden Şükran Günü'nde mangal partisi?" diye sordum.

Diego peçetesini top yapıp boş tabağına attı. "Şükran Günü denince aklına ne geliyor?"

"Hindi ve iç pilav. Et sosu. Felaket filmleri. Annemin çok şarap içmesi. Güveçte taze fasulye."

Aklıma gelen bütün olağan Şükran Günü unsurlarını sayıp bitirdiğimde, "Hımm. Benim aklıma kedi sidiği ve Devil Dogs'un dondurmalı kekleri geliyor," dedi.

Biraz daha açıklamasını bekledim ama o karşımda oturmuş, gözlerime bakmamaya çalışarak parmaklarını kirli tabağının kenarında gezdiriyordu. "Haydi ama," dedim, "konuyu böyle havada bırakamazsın."

"Önemli bir şey değil."

"Sen benimle ilgili bir sürü şey biliyorsun. Hatta dünyanın yarısıyla birlikte beni çıplak gördün. Ama buraya taşınmadan önceki hayatınla ilgili hiçbir şey anlatmıyorsun, neden ailen yerine ablanla yaşadığını da söylemiyorsun. Seni anlayamıyorum."

Yumruklarını sıktı. "Bu konunun peşini bırakır mısın, Henry?"

"Hayır."

"Peki," dedi. "Bana uzaylılardan biraz daha bahsedersen ben de neden buraya gönderildiğimi söylerim."

Sümüklüleri anlatmaktansa konuyu kapamayı tercih edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. "Bazen beni geri göndermeyip yanlarına almalarını istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü buradan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Neden mi? Alay konusu olup duruyorum! Hayatım boyunca Uzay Bebesi'nden başka bir şey olamayacağım." Sesimi yükselttiğimi, Viviana'nın birkaç arkadaşı bize doğru bakana kadar fark etmemiştim ama umurumda değildi. Diego istediği cevapları alacaktı.

Sonra, "Ama ben Uzay Bebesi'nden hoşlanıyorum," dedi ve bütün öfkem sönüp gitti.

"Sıra sende."

Başını iki yana sallayıp çimlere uzandı. "Uzaylılar hakkında daha fazlasını bilmek istiyorum."

"Bu haksızlık."

"Peki o zaman, bir soru sorabilirsin." Sesi ifadesizdi.

"Marcus'm araba camlarım sen mi indirdin?" Bu soru dudaklarımdan dökülene kadar, niyetim neden ablasıyla Calypso'ya sürgüne gönderildiğini sormaktı ama son saniyede fikrimi değiştirmiştim ve buna anında pişman oldum.

Diego'nun ağzı açık kalmıştı ama cevap vermedi ve onun sessiz kaldığı her saniye, mide bulantım arttı. Fazla ileri gitmiştim. Onu haksız yere suçlamıştım. Bana iyilikten başka bir şey yapmamış, ondan şüphelenmem için hiçbir neden yaratmamıştı ama ben yine de kendimi tutamamıştım. Aptalca sorularımı kendime saklamalıydım. Her şeyi mahvetmiştim.

Evde kalsam daha iyi olurdu. Havaya ihtiyacım vardı. "Gitmeliyim." İçeri koştum ve Diego'nun odasından geçip kendimi onun banyosuna kilitledim. Yalnız kalır kalmaz tuvaletin kenarına oturup yüzümü ellerime gömdüm.

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Diego'nun duygularıma karşılık veremeyeceğini bilmeme rağmen, Marcus'ın arabasının camlarını patlatıp patlatmadığını, bunu yaptıysa ne anlama gelebileceğini öğrenmek istemiştim. Sorumlusu o çıksaydı muhtemelen üzülmezdim bile.

Jesse dışında kimseye karşı bir şeyler hissedebileceğimi sanmıyordum ve şimdi o hisleri beynimden söküp atmak istiyordum. Gözüme bir buz kıracağı saplayıp kendime transorbital lobotomi yapmak, Diego'yu kafatasımdan kazımak istiyordum. En iyisi eve gidip Diego Vega'yı unutmaktı.

Biraz toparlandığımda lavabonun başına geçip yüzümü yıkadım. Barbekü sosu hâlâ burnumdaydı ve kurumuş kana benziyordu. Bir parça tuvalet kâğıdını ıslatıp lekeyi iyice sildim.

Diego'nun banyosu, yatak odasından daha dağınık ve düzensizdi. İlaç dolabında üç çeşit deodoran, tıraş kremi, bir jilet ve iki şişe yüz temizleme toniği vardı. İsraf edilmiş diş macunu topakları lavabonun kenarına yapışmıştı ve duşakabin, sabunumsu bir tabakayla kaplıydı. Bizim banyoyu bu kadar kirletsem annem beni tuvalet fırçasıyla kovalardı. Kapıyı açtığımda Diego'ya çarptım ve birbirimize dolanıp yere kapaklanırken dirseği karnıma saplanıp nefesimi kesti.

Diego, "Üzgünüm!" dedi. Sesinde hafif bir kahkaha tınısı vardı.

"Sadece... sorun değil." Düğümden kurtuldum ama o hareket etmemişti.

"Seni arıyordum... Özür dilemek için."

Diego'yu Marcus'ın arabasını haşat etmekle suçlayıp sonra da kaçtığım için kendimi hıyar gibi hissediyordum ama o,

mahcup olmasını gerektiren hiçbir şey yokken benden özür dilemeye çalışıyordu. "Gitmeliyim."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Evet, zorundayım."

"Henry, özür dilerim." Ayağa kalkmaya çalıştığım sırada bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Beni bırakmasını söylemek için ağzımı açtım ama dudaklarını benimkilere bastırıp kollarını belime dolayarak kelimelerimi yuttu. Diego'nun tadı alkolsüz bira ve barbekü sosu gibiydi. Yazdan daha güzel kokuyordu. Okyanustan daha devasa.

"Sorun olmaz umarım," diye fısıldadı. Dudakları kulağımı okşadı. Tek yapabildiğim inlemekti.

Jesse'yle ilk öpüşmemiz, hayatımdaki ilk öpüşmemdi ve günlerdir mırıldandığım bir şarkının sözlerini hatırlamak gibiydi. Marcus, öpüştüğüm ikinci oğlandı ve öpücüklerimiz, en iyi ihtimalle, sinirli bir dudak güreşi olarak açıklanabilirdi.

Diego beni öptüğündeyse öncesindeki bütün öpücükleri unuttum. Dudakları sabırsız ama temkinliydi. Kontrolden çıkmanın eşiğindeydi ve onu benzer bir taşkınlık haliyle resim yaparken hayal ettim; belden yukarısı çıplak ve insan gözünün algılayamayacağı kadar çok renkle kaplanmış. Kollarım titriyordu, güçlükle nefes alıyordum fakat ona kışın en soğuk günündeki bir battaniyeden daha sıkı tutundum.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ama sonunda Diego mutlu bir iç geçirişle sırtüstü uzandı. "Bunu yapmaya can atıyordum."

Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Ama senin kız arkadaşın var sanıyordum."

"Eski kız arkadaşım."

"Tamam," dedim. "Eski kız arkadaşım."

"Ne olmuş?"

"Fark ettiysen," dedim, kendimi işaret ederek, "hatunsal ekipmanlara sahip değilim."

Diego haylaz haylaz göz kırptı. "Ah, evet, fark ettim."

"Yani 'Uzay Bebesi'nden hoşlanıyorum' derken Uzay Bebesi'nden *gerçekten* mi hoşlanıyordun?"

"Aynen öyle."

Alnıma yapışmış saç tellerini geriye ittim. "Kafam karıştı."

"Karışmasın," dedi. "Ben insanlardan hoşlanırım, ekipmanlarından değil." Sonra kaşlarını çattı. "Yani ekipmanlarından da elbette hoşlanıyorum ama insanları sevip sevmemem onlara bağlı değil."

"Bu çok... her neyse."

Gülüp tekrar bana uzandı ama onu ittim. Sanki onu fiziksel olarak incitmişim gibi, "Ne oldu?" diye sordu.

Diego beni öperken diğer her şey yok olmuştu ama şimdi aramıza mesafe girdiğinde, Jesse koşup o boşluğu doldurdu. Zorlukla nefes alıyordum. Hissettiklerimi kelimelere dökmek istedim ama konuşmaya çalıştıkça dilim kurşun gibi ağırlaşıp kuruyordu. Ağzımın içinde, beş para etmez bir külçeydi.

"Jesse mi?" diye sordu.

"Onu özlüyorum ve keşke burada olsaydı diyorum." Diego'nun gözlerine bakamıyordum ama onun bana baktığını hissediyordum. Bana, ruhuma bakıyordu. "Bir açıdan burada sayılır. Bir açıdan, Jesse asla gitmiyor. O hâlâ buradayken seni nasıl öpebilirim?"

"Sen ölmedin, hayattasın."

Kahkahamı bastırdım. "Belki de ölmeliydim."

"Aptallık etme."

Alnımı Diego'nunkine yasladım ve tek düşünebildiğim, onu tekrar öpmek ve Jesse'ydi. Birlikte var olamayacak iki ümit. "Ya benim yüzümden intihar ettiyse?"

"Hayır," dedi.

"Ya öyleyse?" Gözlerimi kapadım ve tekrar açana kadar Diego'nun kaybolmuş olacağını düşündüm ama kaybolmamıştı; hâlâ yanımdaydı. "Bazen benim suçum olduğunu düşü-

nüyorum. Bazen Audrey'yi suçluyorum. Belki Jesse'nin annesi ve babası suçludur. Sadece suçu atacak birilerini arıyorum. Bari ben olayım."

"Bazen bir şeyler öylece oluverir ve suçlayacak kimse yoktur, Henry."

Geri çekilip Diego'nun gözlerine baktım. Sümüklülerin teni gibi hareliydi. Neler söylediklerini merak ediyordum. Ne yapabilirdim? Diego'yu istiyor, Jesse'yi özlüyordum ve dünya sona erecekti ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. "Ben... bana bir içecek getirir misin?"

"Elbette." Diego ayağa sıçrayıp kapıya yöneldi. Sonra hızla geri döndü ve benden bir öpücük kapıp mutfağa fırladı.

Bu binlerce farklı şekilde sona erebilirdi. Jesse beni sevdiğini söylemişti ama kendini asmıştı; Marcus bana karşı hisleri olduğunu söylemişti ama beni duşta dövmüştü. Diego'nun bu ikisini de yapabileceğini düşünmüyordum ama bir yandan, Diego'nun *neler* yapabileceğini tahmin edemiyordum. Bunun da içine etmem olasıydı ve bundan kaçınsam bile, dünya 64 gün sonra yok olacaktı.

Yine de bir sonraki adımı merakla beklediğimi fark ettim. Diego beni şaşırtmayı sürdürüyordu. Dünyanın sonuyla ilgili tereddüde düşmemiştim ama artık seçme şansım olduğu için mutluydum.

Diego gideli biraz olmuştu; içeceklerle çoktan dönmüş olması gerekirdi. Gözlerimi açtığımda odanın gölgelerle kaplandığını gördüm. Kollarımı hareket ettiremiyordum. Diego'ya seslenmeye çalıştım ama sesim çıkmıyordu.

Gölgeler uzadı. Karanlık çöktü.

Gitmek istemiyorum.

Ama Sümüklüler ya beni duymadılar ya da umursamadılar.

Zihin Gözü

Las Vegas'taki Ticari Elektronik Ürünler Fuarı'nda tanıtılan alet, televizyonun icadından bu yana eğlence sektöründeki en büyük teknolojik gelişme olarak addedilir. Mucitleri Nate Duggin ve Taylor Bray, ona Zihin Gözü adını vermiştir. Göz'ün patentli NöroYüz teknolojisi sayesinde eğlence doğrudan beyninize aktarılabilmektedir.

Bir sakız paketinden daha küçük olan alet, ense köküne yerleştirilir ve mikroiplikçiklerle beyninize tutunur. Acısız, zararsız ve tasasız. Zihin Gözü güvencesiyle™.

Teknolojiyi ilk olarak porno sektörü kullanır, ardından bilgisayar oyunları gelir. İnsanlar artık oyun oynamamakta, oyunları doğrudan yaşamaktadırlar. Zihin Gözü o kadar gerçekçi bir tecrübe sunar ki pek az insan aradaki farkı anlayabilir ve çoğunluk, aleti gerçek hayata tercih eder.

Bir yıl içinde, insanlar artık kolay kolay evden çıkmaz olur. Zihin Gözü sayesinde arkadaşlarını ziyaret edebilmekte, çalışmakta ve rahat koltuklarında keyif çatabilmektedirler. Suç oranları tarihin en düşük seviyelerinde seyreder ve tüm dünyadaki havayolu şirketleri ile otomotiv endüstrisi çöker zira insanların dünyayı görmek için yola çıkmaları gerekmez.

29 Ocak 2016'da Güney Kore hükümeti, Zihin Gözü'nü günde en az on altı saat kullanan vatandaşlarına teşvik primi veren bir kanunu onaylar. Bu programla kirliliğin azaltılması ve doğal kaynakların korunması planlanmıştır. Diğer ülkeler de Güney Kore'nin izinden giderler. Böylece devamlı kullanılabilen ilk Zihin Gözü piyasaya sürülür ve hemen yaygınlaşır.

Kalan uluslar da zorunlu Zihin Gözü mevzuatını hızla uygulamaya koyunca, birkaç aya kalmadan Dünya'daki her insan evladı hayal dünyasında yaşamaya başlar.

30 Kasım 2015

Yalnız başıma oturup yıldızları izleyerek Diego'yu hayal ettim. Dünya'ya yıldızların açısından bakıyordum ve gezegenimiz dayanılmaz derecede yalnız görünüyordu. Dünya yörüngesine yerleşmiş sümüklü gemisindeyken yıldız ışıklarının bana ulaşması o kadar uzun sürüyordu ki o yıldızların birçoğu çoktan sönmüş oluyordu. Işıkları yola çıktığında biz daha küçüktük, belki de henüz doğmamıştık. Hatta ebeveynlerimizin ebeveynleri bile henüz doğmamıştı. İnsanlık okyanustan sürüne sürüne çıkıp evrilmeye gebeydi. Yıldız ışığının, yıldız söndükten sonra bile var olması çok harika bir düşünceydi; ta ki insanlığın gezegenden, gezegenin de evrenden silineceğini ve kimselerin bizi hatırlamayacağını... umursamayacağını fark edene dek.

Benim yıldızım Jesse'ydi. Ve artık yoktu; gömülmüştü, buz kesmişti ve çürüyordu ama hâlâ yanımdaydı. Sümüklü gemisinin şeffaf baloncuğunda, ben Diego'yu hayal ederken ve göklere bakıp parmaklarını dudaklarında gezdirerek, birilerinin onları hatırlayıp hatırlamayacağını merak eden (Bozmak gibi olmasın ama hatırlamayacaklar) benim gibi insanlarla dolu veya bomboş diğer galaksileri, yıldız kümelerini izlerken Jesse yanımda oturuyordu.

Gözümü kırptım: Diego'nun yatak odasında, onun içeceklerle dönmesini bekliyordum. Gözümü kırptım: Sümüklü gemisindeydim. Beni karşılayan olmamıştı, ayrıca tuhaf uzaylı aletleriyle beni dürtmemiş, bedenimi kurcalamamışlardı da. Dünya hologramı ve düğme de ortalıklarda yoktu. Olsaydı sanırım basardım. Sümük kafalı pisliklere beni geri göndermeleri için bağırmıştım ama yapmamışlardı. Artık boğazım tahriş olduğunda karanlığa doğru yürüyüp yıldız odasına ulaşmış ve burada kalmıştım.

Acaba Dünya'nın yıkımına engel olmak Sümüklüler için ne anlam taşıyordu? Koca evrende biz benzersiz miydik? İnsanlığın kurtarılmaya değer bir özelliği mi vardı? Belki milyarlarca gezegen içinde sadece Dünya'da müzik vardı. Ya da kitaplar. Sümüklüler Kerouac, Keats, Woolf ve Shakespeare'e âşık olmuştu ve edebiyatımızı diğer uzaylı ırkları da keşfedebilsin diye düğmeye basmamı istiyorlardı. Diğer yandan belki de biz gerçekten karıncalardık. Düğmeye basmazsam Sümüklüler birkaç damızlık çift alıp insanlık deneyine başka bir gezegende yeniden başlayacaklardı.

Jesse'nin varlığı geride kalabilmişken koskoca bir medeniyetin hiçbir iz bırakmadan evrenden silinmesi haksızlıktı. Yıldızım söndüğü halde ışığının bana sahip olduğumuz ve bir daha asla olamayacağımız her şeyi hatırlatmak için geride kalması haksızlıktı.

Ancak insanlar ve yıldızlar arasındaki fark budur. Bir yıldızın ışığı, görecek kimseler yokken bile parıldar ama Jesse'yi hatırlayacak kimse olmazsa ışığı kayboluverir.

Sümüklüler beni Diego'nun evinden kaçırdıklarında fırsat verselerdi düğmeye basabilirdim. Belki Diego'yla işler daha ileri gitmeden beni almaları iyi olmuştu. Belki yalnızca arkadaş kalmalıydık.

Ancak hiçbiri önemli değil. Dünyayı belki'ler kurtarmayacak.

• • •

Fezadan gelen uzaylılar beni yine ıssızlığın ortasında yarı çıplak halde bıraktığı için evsiz bir adamın kıvrık ve sararmış tırnaklı ayağı tarafından kaburgalarıma kumlu bir tekme indirilerek uyandırılmamayı dilemek hiç aklıma gelmemişti. Tanrıya, bize para vermesi ve annem ile babamın boşanmaması için dua etmiş; Noel Baba'ya yeni bir bilgisayar için yalvarmış, hatta *Beowulf* sınavından geçer not alabilmek için şeytana ruhumu satmayı düşünmüştüm ama işe yarar bir şey dilemeyi akıl edememiştim hiç. En azından başıma gelene kadar...

"Evlat, iyi misin?" Çapaklı gözkapaklarımın arasından baktığımda, mantar bahçelerine taş çıkaracak bir ayak başparmağının kolumu dürtüklediğini ve solgun şafak öncesi ışığıyla çevrili, kırlaşmış sakallı bir yüzün üzerime eğildiğini gördüm. Adam sidik ve yosun kokuyordu.

Ağzımın içinde sanki kullanılmış tuvalet tabletleriyle gargara yapımşım gibi bir tat vardı ve çatlamış dudaklarım yanıyordu.

"Evlat?" Adam daha da eğildi. Berbat ağız kokusunu almca Sümüklülerin elektroşokunu yemişim gibi aniden uyanıp doğruldum.

İçgüdüsel olarak, "Neredeyim?" diye sordum ama tanıdık kum tepecikleri ve sazlıklar durumu ele veriyordu. Denizden serin bir rüzgâr esip üzerime tuz yağdırdı. Gezegenin herhangi bir yerindeki herhangi bir sahilde olabilirdim ama öyle olmadığını biliyordum. Burası evim gibi kokuyordu.

İhtiyar kıkırdadı, öksürdü, balgam çıkardı ve kuma, ayağımın rahatsız edici derecede yakınına tükürdü. "Çok acayip bir partiye gitmiş olmalısın."

"Saat kaç?" diye sordum. Güneş, henüz göğün doğusunda belirsiz bir vaatten ibaretti. "Tanrı aşkına, hangi gündeyiz?"

Adam, "Bu kadar hızlı yaşamak için biraz küçüksün," deyince, besbelli Clinton'ın başkanlığından beri duş almamış bir

adam tarafından azarlanmanın ironisine gülesim geldi.

"Lütfen söyler misin, hangi gündeyiz?"

"Pazartesi. Sanırım." Sakalım kaşıdı, gökyüzüne parmağını uzatıp tarihler mırıldanarak dün nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. "Kesinlikle pazartesi. Yani galiba."

Demek ki perşembeden beri kayıptım ama bu mümkün değildi. İnsanlar bu kadar uzun süreliğine ya komedi dizilerinde kaybolurlardı ve sonu mutlu biterdi ya da korku filmlerinde sırra kadem basarlardı ve beyaz, iffetli ve heteroseksüel olmadıkları sürece sonu pek mutlu bitmezdi.

Diego'yla; benden hoşlanan ve beni öpmek isteyen ve bunu kimin bildiğini umursamayan Diego'yla öpüştüğümü ve onun içecek almaya gittiğini hatırlıyordum. Sonra Sümüklüler beni kaçırmışlardı. Bu da, odasına döndüğünde veda etmeden gittiğimi sandığı anlamına geliyordu. Kafayı yiyip kaçtığımı düşünmüş olmalıydı. Bilinçsizce elim telefonuma gitti ama uzaylılar beni günün anlam ve önemine uygun, hindi temalı, "Gulu gulu!" yazan boxerıma kadar soymuşlardı.

"Gitmeliyim." Ayağa kalkmaya çalıştığımda sendeledim ama ihtiyar beni tuttu. Nasırlı ve kirli parmakları kolumda şeritler halinde pislik izi bırakınca silmemek için zor dayandım. "Teşekkürler," diye mırıldandım ve yardım önerisini umursamadan yola doğru yürümeye başladım.

Yirmi dakika sonra güçlükle eve ulaştığımda Charlie'nin bacakları Wrangler'ın altından dışarı çıkmıştı ve country şarkıları sabah sessizliğini dolduruyordu. Ses yüksek değildi ama yine de Bay Nabu'nun polisi arayıp şikâyet etmemiş olmasına şaşırdım. Adam her şeyden şikâyet ediyordu; buna haziran ayında yılbaşı süslerimizi hâlâ indirmemiş olmamız da dahildi. Charlie ise, bir sonraki yılbaşı, bir öncekinden daha yakın olduğu için süsleri indirmeyi reddetmişti.

Charlie'yi korkutmamak için garaj yolunu döve döve, gürültülü adımlarla yürümeye başladım. Jeep'e yarım metre kadar yaklaştığımda ağabeyim duraksayıp, "Zooey, sen misin?" dedi.

Âdemelmamın arkasına limon sıkılmış gibiydi ve yutkunabilmek için bir ağız dolusu tükürük üretmeye çalıştıktan sonra, "Yok yahu, ben daha güzelim," diye cevap verebildim.

Charlie, Jeep'in altından apar topar çıktı. Yüzüne yağ bulaşmıştı ve üzerinde BÜYÜCÜLERİN TEK İHTİYACI BİR DEĞNEKTİR baskılı tişörtü vardı. Tek hareketle beni kucakladı ve hiçbir şey söylemeden, titreyerek, nefesim kesilene kadar sıktı. Kollarımı yanlarıma yapıştırdığından ona sarılamıyordum bile ama bu da çok önemli değil gibiydi.

"Hangi cehennemdeydin?" Beni kendinden biraz uzaklaştırıp üstümü başımı inceledi.

"Hiç."

"Ufaklık, polise bile haber verdik."

"Ne zaman?"

"Cumartesi günü." Parmak eklemleriyle alnını sildi. "Cuma günü elemanın teki gelip seni sordu. Şükran Günü'nde onlara gittiğini söyledi."

"Diego mu?"

Charlie arka cebinden bir bez çıkarıp ellerini silmeye çalıştı ama o kadar pislerdi ki tek yapabildiği kiri yaymak oldu. "Galiba. Evet, sanırım. Senin için endişelenmiş."

Diego beni aramıştı. Hıyarın önde gideniydim. Muhtemelen bütün hafta sonunu Calypso'da beni arayarak geçirmişti. İyi olduğumu ona söylemeliydim. "Telefonun yanında mı?"

Ağabeyim bir küfür savurdu. "Anneme eve geldiğini haber vermeliyim." Bayan Melcher bahçesinde pofuduk köpeği Baron'la dikildiği ve ben altımda sadece boxerımla titrediğim halde Charlie'nin annemle konuşmasını bekledim. "Alo, anne? Henry eve geldi. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Tamam, bir dakika." Telefonu sertçe bana uzattı.

Başımı iki yana sallayıp geri adım attım. Kahve içip duş alana kadar annemle uğraşamazdım; ona ne söyleyeceğimi düşünmem lazımdı. Gerçeği kaldıramazdı ama öfkesini yatıştıracak nasıl bir yalan uydurabileceğimi de bilmiyordum. Ne söylersem söyleyeyim beni eline geçirirse sonum felaket olacaktı.

Charlie beni yumruklamak istiyormuşçasma dudağını büktü. "Şey anne... önce duş alacakmış. Durumu iyi. Tamam... tamam... söylerim." Charlie telefonu Jeep'in içine attı. "Okuldan çıkar çıkmaz eve gelmeni istiyor."

"Sağ ol, Charlie."

"Teşekkür etme." Bana tiksintiyle kaşlarını çatarak baktı. Çocukluğumuzdan beri bana dölisrafı, boklekesi, sikkafalı, nonoş, götsurat, moron ve Henrietta demişti ama birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca bana asla ağabeyim olmaktan utanır gibi bakmamıştı. "Hangi cehennemdeydin, Henry?"

"Hiçbir yerde."

Beni öyle sert itti ki geriye sendeleyip çime düştüm. Düşerken ellerimi arkama atıp kıç üstü yere yapıştım. Çiğ, boxerımı ıslattı; çim, avuçlarımı boyadı. Güçlükle ayağa kalktım. "Ne halt ediyorsun, Charlie?"

"Günlerdir yoktun, Henry... Dikkatini çekerim; 'günlerdir' diyorum. Ve senin tek söyleyebildiğin 'hiç' mi? Annem yine dayak yediğini, hatta daha fenasını düşündü!"

"Daha fenası"nın ne olduğunu pekâlâ tahmin edebiliyordum. Jesse'nin odasında kendini astığını öğrendiğimde, annemin Nineme, oğlunun ölü bedenini bulmaktan daha fena bir şey hayal edemediğini söylediğini duymuştum ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Daha fenası, beni asla bulamamak, başıma ne geldiğini hiçbir zaman bilememekti ama ben böyle bir şey yaşatmazdım; ne ona, ne başkalarına.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Charlie başını iki yana salladı. Bana bakamıyordu. "Vallaha mı?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden, "Jeep'in nesi var?" diye sordum.

"Hiç."

"O zaman neden yatakta değilsin?"

Charlie pis pis sırıttı. "Senin hayatta olup olmadığını bilmezken herhangi birimizin uyuyabildiğini sanıyorsan aileni hiç tanımıyorsun demektir."

Faraci'nin dersine, kesintisiz zonklamayı durdurmak ümidiyle başımı ovarak girdim. Ağzımdaki o yapışkan tabakadan kurtulmak için on dakika diş fırçalamak bile yetmemişti ve birkaç ağrı kesici daha alırsam bütün gözeneklerimden sulanmış kan sızdırmaya başlayacaktım.

Beni görünce Audrey'nin yüzüne bir rahatlama yayıldı ve oturduğum anda kelimeler ağzımdan çağlayan gibi döküldü: "Annen, bizim eve gelip seni sordu. Onunla konuştun mu? İyi misin? Henry iyidir dedim ama birkaç gündür eve gitmediğini söyledi ve ben de senden haber almamıştım ve telefonuna da cevap vermiyordun. Annen cidden endişeliydi."

Gözyuvarlarım zonkluyordu ve gülümsemek canımı acıtıyordu ama Audrey'nin hatırına kendimi zorladım. "İyiyim. Annem de iyi olduğumdan haberdar."

"Çok şükür."

"Bizim evde Şükran Günü ortalık biraz karıştı ve telefonumu da kaybettim." Belirsiz konuşursam konuyu kapayacağını ummuştum ama Audrey inatçıydı.

"Diego deliye dönmüş halde beni aradı. Neler olduğunu anlattı. İşleri berbat ettiğinden korkmuş ama ben senin belki de... Tanrı aşkına, Henry, endişeden ölüyordum." Sınıfa bakındı ama içeride başını hafifçe yana eğmiş olan Bayan Faraci'den başka kimse yoktu. Kadın sınav kâğıtlarını okur gibi görünse de ben sınıfa girdiğimden beri kalemi oynamamıştı.

Diego'nun Audrey'ye neler anlattığını düşününce yanaklarım kızardı. "Kendime zarar vermek gibi bir niyetim yok, Audrey. Sadece bu aralar her şey biraz karman çorman."

"Ama öylece ortadan kaybolamazsın."

"Sümüklüler bana pek seçme şansı sunmuyorlar."

Ben sakinleşirken Audrey sessizce bekledi. Kontrolüm dışında gelişen olaylar için özür dilemekten bıkmıştım. Kaçırılmayı ben istememiştim. Diego'nun beni öpmesini de ben istememiştim. Bunların hiçbirini hak etmiyordum. Tek derdim, dünyanın sonu gelene kadar görünmez olmaktı.

"Diego senden gerçekten hoşlanıyor, Henry. Bunu tahmin etmiştim."

"Ay, ne kadar zekisin!" Ders ziliyle birlikte bir öğrenci güruhu sınıfa hücum etti ve Marcus da aralarındaydı. Audrey'yi susturmaya çalıştım ama dinlemiyordu.

"Onunla daha konuşmadın mı? Kaybolduğunda çocuk deliye döndü."

"Kaybolduğunda mı?" Marcus, iki yanında Adrian ve Jay'le birlikte masamın başında dikildi. "Seni yine mi kaçırdılar, Uzay Bebesi?" Kıpkırmızı olmuş gözlerinde şakadan eser yoktu. Bomboş bakıyorlardı; Marcus'ın kendisi de bomboştu.

Onu umursamamaya çalıştım ama Audrey kendini tutamadı. "Neyse ki uzaylılar seni hiç kaçırmadılar, Marcus. Tüm türümüzü senin temsil etmene katlanamazdım."

Bayan Faraci, sınıfın ön tarafından, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bu kızın bana ne dediğini duydunuz mu?"

Bayan Faraci bana, Audrey'ye ve Marcus'a sırayla bakıp omuz silkti. "Duymadım, Bay McCoy. Ancak sizin bir daha herhangi bir öğrenciye *Uzay Bebesi* dediğinizi duyarsam yılın geri kalanı boyunca cumartesi etütlerine gelmek zorunda kalırsınız."

• • •

Diego'yla öğle arasında yüzleşip bu meseleyi halletsem iyi olurdu ama onun yerine boş bir sınıfta gizlenip onun dolabının dibinde volta atarak ve iki saniyede bir telefonunu kontrol ederek beklemesini izledim. On dakikanın sonunda dolabımın kapağını yumruklayıp gitti.

Ne söylemiş olursa olsun, Sümüklülerle ilgili hikâyeme inandığından şüpheliydim. Kim inanırdı ki? Diego'yla işler ciddiye binmeden kaçırılmam belki de en iyisi olmuştu. Onu daha doğru dürüst tanımıyordum. Jesse hep çevreme karşı ilgisiz olduğumu söylerdi. İsmini bile bilmediğim ülkelerdeki yoksulluk, açlık ve savaşları kastettiğini düşünürdüm ama sanırım kendinden bahsediyordu. Bir seneden uzun süre boyunca neredeyse her saniyemizi birlikte geçirdiğimiz halde erkek arkadaşımın hayatında olup bitenlerden bihaberdim. Diego'yu ise sadece birkaç haftadır tanıyordum.

Ağabeyim benden nefret ederken, annem bana bağırıp çağırmayı dört gözle beklerken ve dünyanın sonu falan gelecekken benim tek düşünebildiğim, Diego'ydu. Bu resmen rezaletti. İnsanların sırf yiyişmek uğruna kafalarının yanından vınlayarak geçen mermileri ve peşlerindeki zombileri iplemedikleri film ve romanlardan nefret ederdim ama artık onları anlayabiliyordum. Diego'yu öpme düşüncesi zihnime hükmediyordu. Başka bir şey düşünmeye çalıştığımda bile ona dönüyordum ve bunu neye yormam gerektiğini bilemiyordum.

Doğrudan eve gitmek yerine yolumu değiştirip sahile indim ve köhne merdivende oturup, kabarmış denizin sönüşünü izledim. Okyanus geri çekilirken kıyı şeridinin iskeletini de gözler önüne seriyordu. Ne yağmurlu ne de güneşli olan günlerdendi. Bir bulut tabakası gökyüzünü bulandırarak tüm renkleri öldürüyor, her şeyi solgun bir yek renge mahkûm ediyordu. Köpekler dünyayı gerçekten böyle görüyorlarsa, tepesine çıkabildikleri her şeyi becermeye çalışmalarına şaşmamak

gerekirdi. Muhtemelen köpek intiharlarını engelleyen tek eğlenceleri buydu.

Arkamdaki basamaklar gıcırdayınca gelen her kimse geçebilmesi için kenara kaydım ama geçmedi. "Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim," dedi Diego. "Ayrıca diğer her yere çoktan baktım."

Şu anda görmeyi hem deli gibi arzuladığım hem de hiç istemediğim kişiydi. Aramıza son görüşmemizde olmayan bir mesafe bırakarak yanıma oturdu ve ben onu yere yatırıp, üzgün olduğumu anlamasını sağlayana kadar öpmemek için kendimi zor tuttum. Cep telefonumu uzattı.

"Rüya mıydı?" diye sordum.

"Ne rüya mıydı?"

Okyanusa öyle bir yağmur yağıyordu ki suya sanki ardında hiçbir şey yokmuşçasına kalın bir perde düşmüştü. Dünyada yalnızca Diego, ben ve sahil vardık. Belki de zaten hep öyleydi. "Şükran Günü? Hani senin yatak odan..?"

Diego başını iki yana salladı. "*Onlar* mı geldiler?"

"Hı hı."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Üstelik sordum da. Beni geri göndermeleri için yalvardım ama Sümüklüler emir almaktan hoşlanmıyorlar." Diego'nun bana inanmasını sağlayabilmeyi; uzaylıların onu da kaçırmasını, böylece yıldızları birlikte izleyebilmeyi diledim. "Ama belki de hayırlı olmuştur."

"Bu sonuca nereden vardın?"

Diego'ya onunla birlikte olamayacağımı; aklıselim hiçbir insan evladının benim gibi bir felaketle birlikte olmayı istememesi gerektiğini açıklamak için doğru kelimeleri bulmak, ömrümde yaptığım en zor işlerden biriydi. Ancak Diego ben konuşana kadar sabırla, sessizce bekledi. "Haberin yok mu? Dünyanın sonu geliyor. Devamının gelmeyeceğini bilirken seninle bir ilişkiye adım atamam."

Kıpırdamaya korkar gibi gerildi. "Jesse'yi henüz atlatamadıysan, yas tutmak için zamana ihtiyacın varsa bana söyleyebilirsin." Merdivende yanıma oturduğundan beri ilk defa gözlerime baktı ve ela gözlerindeki uzayda yanan Yengeç Bulutsusu'nun sonsuz ateşini andıran yoğunlukla beni tamamen etkisiz hale getirdi.

"Jesse'den nefret ediyorum," dedim. "Ve onu seviyorum. Onun yası asla bitmeyecek."

"Onu özlediğini anlayabiliyorum ama o gitti diye dünya durmadı ya."

Yanılıyordu. Dünya durmuştu. Durmuştu ve sonu geliyordu ama bunu Diego'ya söylemedim çünkü Jesse onun için bir isimden ibaretti. "Bana neden Calypso'ya taşındığını anlat. Ailenden neredeyse hiç bahsetmiyorsun, bahsettiğinde de hep korkunç hikâyeler anlatıyorsun."

"Çünkü ailem önemli değil, Henry." Basamakta ileri geri sallandı. "Bu benim için de zor. Geçmişi olan sadece sen değilsin ama senden farklı olarak ben kendi geçmişimde yaşamıyorum."

"Senden hoşlanıyorum, Diego; kendimi korkutacak kadar çok hem de. Ama senden bu kadar hoşlandığım halde o düğmeye basmak istemiyor olmam hakkında bir şey söylüyor olmalı."

"Olanları unutalım gitsin o zaman," dedi.

"Unutmak istemiyorum."

"O halde ne yapacağız?"

Diego geçmişi umursamıyordu ve ben de bir geleceğimiz olduğuna inanmıyordum. Ona bakıp da öpmeden durmam imkânsızdı. Ona bakıp da dünyanın bizi cehenneme sürükleyerek sona ereceğini hatırlamamak imkânsızdı. Diego'ya bakıp da yalan söylemek imkânsızdı. "Bilmiyorum."

İstediği cevabın bu olmadığını kamburlaşan sırtından, çöken omuzlarından anlayabiliyordum ama sapına kadar dürüsttüm. Jesse'siz bir dünya, kurtarılmaya değmezdi.

"Annem beni öldürecek."

Basamaklardan çıktığımız sırada Diego sanki bana dokunmadan edemeyecekmiş gibi ellerini ceplerine soktu. "Seni eve bırakayım mı? Ben yanında olursam annen çılgına dönmeyebilir."

Çekici bir teklifti ama Diego'nun varlığı annemin gazabını ertelemekten başka bir işe yaramazdı ve annemin öfkesi demlendikçe yoğunlaşırdı. "Yürüsem daha iyi olur."

"Kaçırılmamaya çalış."

"Çok komik."

Lütfen Çalış'ın başında oyalandık. Diego paslı kaportanın üstüne oturup toz katmanına çizgiler çekerken ben de yol kenarındaki çakıltaşlarını tekmeliyordum. Belki ikimiz de onun yatak odasının zeminindeki öpüşmemizi düşünüyorduk. Marcus'la yiyişmek hep at koşturmaya benzerdi ama Diego'yla sanki yarışı çoktan kazanmış gibi hissetmiştim.

Evin içi ıssızdı. Annemin arabası iki katlı evimizin önünde duruyordu ama içeride kimse yok gibiydi. Ninem salonda değildi ve o oturup da bir yandan yirmi dört saatlik canlı *Sığınakçılar* yayınını izleyip bir yandan bir şeyler okumayınca koltuğumuz terk edilmiş görünüyordu.

"Kimse yok mu?"

Mutfaktan salona doğru duman süzülüyor, bir parmağın hayaleti gibi beni oraya çağırıyordu. Annem üzerinde salata sosu ve tanımlanamayan yemek parçacıkları olan siyah üniforma önlüğüyle mutfak masasının başında oturuyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Çöküк ve sarkık haliyle o da bir sümüklüböceği andırıyordu. Tek yaşam belirtisi, parmaklarının arasında tüten sigaraydı.

"Anne?"

"Otur." Sigaranın ucunu körükleyen güçlü bir nefes çekti, sonra sigarayı sigaraya ekledi. Kol mesafesinden uzakta kal-

mak umuduyla karşısına oturdum. "Bütün bunlar varken bir de seninle uğraşamam, Henry. Senin iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

Sinirini, öfkesini beklemiştim. Annemin dikenli ve zehirli kelimelerini engelleyebilen çelik zırhımı kuşanarak masaya oturmuştum. Buna; sesindeki boşluğa hazırlıklı değildim. "Anne..."

"Annemi bir huzurevine yerleştirdim."

"Ne yaptın?"

Sigarasından, sanki onu dünyaya sabitleyen çapaymışçasına bir nefes çekti. "Annem hasta ve onu bir huzurevine yerleştirdim; büyük oğlum, evlilik dışı bir çocuk sahibi olmak için üniversiteyi bıraktı ve ben sabahları yataktan kalkacak gücü zor buluyorum. En azından *senin* iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var." Gözlerimin içine baktı ama ben artık annemi değil, çabalayıp yırtındığı halde dağılmış hayatının parçalarını bir arada tutamayan bir kadını görüyordum. "Şimdi söyle; iyi misin, Henry?"

İlk kaçırılmamın ardından annem beni doktordan doktora koşturmuştu. Konulan teşhisleri kabul etmediği gibi, uzaylılar tarafından kaçırıldığıma da inanmamıştı. Depresyonda olduğum söylendiğinde, bana ilaç vermeyi reddetmişti. Çekingen kişilik bozukluğu teşhisinde, doktorlara sadece henüz kendimle barışamadığımı söylemişti. Psikiyatrlara da, uzaylılara da inanmıyordu ama bana daima inanmıştı. Başımıza ne gelirse gelsin, benim yardıma değil, sadece kendimi çözecek zamana ihtiyacım olduğu fikrine sıkı sıkıya tutunmuştu. Haklı mıydı yoksa ilaçlarla veya bir akıl hastanesinde daha mı iyi olurdum, bilemiyorum ama onun bana inancı mutlaktı. Uzaylıların beni kaçırmaya devam ettiklerini; bana duşta saldıran çocukla aslında bir süredir takıldığımı; dünyanın sonunun geldiğini, bunu durdurabileceğimi ama kararsız olduğumu söylesem inancını yerle bir ederdim ancak onu sadece bu inanç ayakta tutuyordu.

Masanın üzerinden uzanıp ellerimi ellerinin üstüne koydum. Annemin kusursuz olduğuna asla inanmamıştım. O da bir insandı; kırılgan, kafası karışıktı ama daima diğer herkesten daha aklı başında olduğunu sanmıştım. Ancak öyle değildi ve bunu o anda anlamıştım.

Yine de sonunda ona doğruyu söylememe engel olan şey onun inancı değildi. Kırılganlığı da değildi. Hepimizin 60 gün sonra kesinlikle öleceğiydi. Tercihlerimizin hiçbir öneminin olmadığını, bütün acı ve ıstırabımızın dünyayla birlikte sona ereceğini ve bütün yüklerimizden kurtulacağımızı bilmemdi. Ne bozuk hafıza, ne bebek, ne boktan bir iş, ne de ölü erkek arkadaşlar olacaktı. Yalnızca mükemmel bir hiçliğin huzuru. *Ben* de buna inanıyordum.

"İyiyim, anne."

5 Aralık 2015

Audrey'nin yatak odası geçen sene son gördüğümden beri pek değişmemişti. Jesse'nin daha fazla fotoğrafı çerçevelenip duvarlara asılmış; masasının, komodininin, şifoniyerinin üstüne konmuştu ama hâlâ onunla ve Jesse'yle onlarca öğleden sonramı ve akşamımı geçirdiğim pembe ve takıntılı derecede düzenli aynı odaydı.

Kimya kitabından başım kaldırmadan, "Çalıştığına emin misin?" diye sordu. "Faraci'ye not yükseltme projesi teslim etmeyeceksen dönem sonuna kadar bütün sınavlardan çok iyi notlar almalısın."

Kitabım önümde, bir saat öncekiyle aynı sayfada açık duruyordu. İşin bilim kısmı dert değildi; sorun, odaklanamamamdı. "Dünya sona erdiğinde notların önemi olmayacak."

"Ya 29 Ocak'ta dünyanın sonu gelmezse?"

Audrey'nin yatağına uzandım ve tavana baktım. Karanlıkta parıldayan yıldız çıkartmalarını, Jesse'yle birlikte adlandırdıkları takımyıldızlar halinde tavana yapıştırmıştı. O kadar eskilerdi ki artık neredeyse hiç parıldamıyorlardı. "O zaman başka bir gün sona erer ve benim kimya notumun yine bir önemi olmaz." Gerindim ve yatağın kenarından dizüstü bilgisayarını aldım.

Audrey bana bir bakış attı. "Şimdi ne yapıyorsun acaba?"

KarTanesi sayfamı kontrol ettim ama kimseler Uzay Bebesi içerikli bir şeyler paylaşmamıştı. Audrey, Jesse'nin sayfasını düzeltmişti ama bakacak cesaretim yoktu. "Sanırım babamı bulmak istiyorum."

"Ne? Ne zamandan beri?"

"Şimdiden beri."

"Nerede olduğunu biliyor musun ki?"

Başımı hayır dercesine salladım. "Charlie ve ben okuldayken gitti, o zamandan beri de görmedim. Nafaka ödediğini bile sanmıyorum."

Audrey, kalemiyle kitabının sayfasına vurdu. "Bu da 'dünyanın sonu' girişimlerinden biri mi? Uzaylılar gezegeni atom bombasıyla kızartmadan önce babanı bulup meseleyi çözmek mi istiyorsun?"

"Sanmıyorum." Birkaç dakika önce iyi bir fikir gibi görünüyordu ama bunu Audrey'ye nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. "Jesse bir not bile bırakmadan intihar etti."

"Bunun babanla ne ilgisi var?"

"O da beni terk etti ama en azından nedenini söyleyebilir çünkü hayatta. Yani hayatta olduğunu sanıyorum." Charlie haklıydı; babam bizi değil, beni terk etmişti. Nedenini öğrenmeliydim. Etrafımdaki herkesi kaçıran nasıl bir kusurum olduğunu bilmeliydim.

Audrey kitabını kapayıp yavaşça yanıma oturdu. Bilgisayarı kendi kucağına kaydırdı ve aramaya başladı. Hiçbir şey bulamayacağını anlaması uzun sürmedi. Babamın izi, boşanmayla birlikte kayboluyordu. "Pekâlâ," dedi, bir saatin sonunda, "muhtemelen ölü olmadığını ve son üç yılda hiç tutuklanmadığını biliyoruz."

"Ama?"

"Ama vergilerini de ödememiş ve bir işe de girmemiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Çocuk nafakasını bildirmiş olsaydı Vergi Dairesi'nde vergi beyanı olurdu ve işe girseydi devlet gelirine el koyardı."

"Belki kayıt dışı çalışıyordur."

Audrey iç geçirip bilgisayarı bana uzattı. "Bu onu bulmayı kolaylaştırmayacaktır."

"Unut gitsin, aptalca bir fikirdi."

Audrey karşılık veremeden Bayan Dorn, üstünde çeşitli peynirler ve iki şişe su olan bir tepsiyle kapı eşiğinde belirdi. Kızının daha allı güllü haliydi ama Audrey'nin, zaten babasından aldığını iddia ettiği o çarpıcılık annesinde yoktu. Bayan Dorn uzun seneler bale yapmıştı ve hâlâ dans edercesine hareket ediyordu.

"Henry, tatlım." Ben ona sarılmak için ayağa kalkınca tepsiyi Audrey'nin televizyon sehpasına bıraktı. "Ah çocuk, seni nasıl da özlemişim. Saçın çok uzamış!" Beni kol mesafesinde tutup ancak bir annenin başarabileceği o eleştirel bakışla tepeden tırnağa süzdü. "Saçın hoşuma gitmedi."

"Ben de sizi özledim, Bayan Dorn."

Audrey annesine ters ters baktı. "Anne, çalışıyoruz."

Bayan Dorn, kızının bakışma aynı terslikle karşılık verdi. "Sadece Henry'yi bir göreyim dedim, cicim."

"Gördün işte. Artık gidebilirsin."

"Duyduğuma göre bir kitap yazıyormuşsunuz."

Bayan Dorn, "Bıraktım onu," dedi. "Yazmak zor işmiş. Ama bu aralar otomatik köpek banyosu fikri üzerinde çalışıyorum." Audrey ve ben peynir atıştırırken o da aslında köpek işkencesine benzeyen köpek banyosu tasarımını detaylıca anlattı. Daha sonsuza dek konuşabilirdi ama Bay Dorn eve geldi. Audrey ve annesi onu karşılamak için aşağıya inip beni yalnız bıraktılar.

Yine babamı arama niyetiyle Audrey'nin bilgisayarını açtım ama arama kutusuna Diego'nun adını yazıverdim. Onun hakkında, babamla ilgili olduğundan daha da az bilgi vardı. Sonra ablasının ona Valentín dediğini hatırladım. Öyle arayınca bir-

kaç link çıktı ve biri, üç yıl önce Brighton, Colorado'da saldırı suçundan tutuklanmış bir oğlanla ilgili bir haberdi. Detaylar belirsizdi ve haberin çoğu bir ödeme duvarıyla gizlenmişti.

"Kusura bakma." Audrey içeri girip kapıyı kapadı ve kendini yere bıraktı. "Babam yine komşuları rahatsız ediyor da."

Ona makaleyi gösterdim. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Audrey önce yazıyı okudu. "Bilemiyorum. Onunla ilgili olmayabilir bile."

"Sence Colorado'da kaç Valentín Vega yaşıyordur?"

"Doğru dedin."

"Belki bu yüzden Calypso'ya taşınmıştır."

"Ona sordun mu?"

Başımla onayladım. "Bu konuda konuşmuyor."

Audrey bilgisayarı benden alıp kapadı. "Eminim kendince nedenleri vardır. Bence abartıyorsun."

"Jesse'yle ilgili de kendime bunu söylemiştim."

"Diego, Jesse değil."

"Kimse Jesse değil."

18 Aralık 2015

Bir nesnenin Dünya'nın yerçekiminden kurtulması için saniyede yaklaşık 11,2 kilometre hızla hareket etmesi gerekir. Buna kurtulma hızı denir. Calypso gibi bir kasabanın çekiminden kurtulmak için ise çok daha yüksek bir hız gerekir ancak araba ve para varsa her şey daha kolay olur.

Şükran Günü ile Noel arasındaki günlerde sınavlar, uzaylılar, Diego ve Audrey birbirine girdi. Mangal partisinden beri kaçırılmadım ama Sümüklüleri itiraf etmek istemeyeceğim kadar sık düşünüyordum. Bana dünyanın sonunu söyleyip engelleme fırsatı vermelerinin, ne yapacağımı görmekten başka bir nedeni olduğuna; beni rastgele değil, bilerek seçtiklerine inanmak istiyordum. Ancak bu doğruysa, düğmeye basmaya karar *verirsem* olacakları da göz önünde bulundurmuşlar demektir. Yani Sümüklüler, benim 29 Ocak 2016'dan sonraki geleceğimi de düşünmüş olmalılardı, ki bu benim yapmaya korktuğum bir şeydi.

Geri dönüşü olmayacak şekilde dünyanın içine edildiyse Sümüklülerin bize ikinci bir şans vermeleri mantıklı değildi. Hayatım değersizse, Sümüklülerin onu kurtarması çok anlamsız.

Elbette bu da deneyin bir parçası değilse... Belki de sırf nefes almaya devam edebilmek için bir ömür dolusu ıstıraba katlanmayı göze alıp almayacağımı merak ediyorlardır.

Bunu düşünmekten deliye dönüyordum ama henüz bir cevap bulamamıştım.

Diego, Şükran Günü'nden beri beni öpmedi ama hâlâ boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz. Hatta bir keresinde huzurevinde Nineni ziyaret ederken benimle geldi. İnternette bulduğum haberi ona sormanın bir yolunu aradım ancak doğru zamanı bir türlü yakalayamadım.

Sömestr tatilinden önceki son okul gününde Bayan Faraci bize Nikola Tesla'nın yaşamıyla ilgili bir film izletti. Dikkatimi vermeye çalıştıysam da anlatıcının tekdüze sesi bana ninni gibi geliyordu. Neyse ki Marcus'ın attığı bir mesajla kendime geldim.

YILDIZ TESİSATÇILAR: öğle arasında konferans salonunun arkasında buluşalım?
BEN: neden?
YILDIZ TESİSATÇILAR: konuşmak istiyorum

Marcus'a baktım ama sweatshirt'ünün kapüşonunu kafasına geçirip başını sırasına dayamıştı. Ne diyeceğimi bilmediğimden cevap yazmadım. Kolay bir karar olmalıydı; bana saldırıp aşağılayan elemanın varlığını görmezden gelmeliydim ama Marcus, herkes beni yalnız bıraktığında yanımdaydı ve bana ihtiyacı varken onu yok sayamazdım.

Zil çaldığında hâlâ onunla buluşup buluşmamayı düşünüyordum. Eşyalarımı toplayıp Audrey'yle sınıftan çıkmadan önce biraz oyalanıp Marcus ve arkadaşlarının gitmesini bekledim.

Bayan Faraci, arkamızdan, "İyi tatiller," diye seslendi. Acaba kadıncağızın bir ailesi var mıydı yoksa tatilini ders

hazırlayıp sınav kâğıtlarını okuyarak mı geçirecekti? Acaba öğretmenler, bir nedenden dolayı lisenin kurtulma hızına erişememiş insanlar mıydı? Bayan Faraci böylesine ıssız bir gezegende mahsur kalmayı hak etmiyordu.

"Sizinle birkaç dakikaya kantinde buluşurum, Diego'ya da söylersin."

Audrey beni şüpheyle süzdü. "Ne işler çeviriyorsun, Henry?"

"Bir iş çevirdiğimi de nereden çıkardın? Sadece yapmam gereken bir şey var." Yan çiziyormuş gibi görünmemeye çalışsam da feci derecede başarısız oldum.

"Adı-lazım-değille buluşmayacağını söyle lütfen."

"Sadece konuşmak istiyormuş."

"Sen aptal mısın acaba, Henry?"

Millet koridorda üzerimize basmasm diye Audrey'yi kenara çektim. "Jesse intihar etmeden önce seni aramıştı, değil mi?"

"Evet."

"Ve açmadığın için pişmansın, değil mi?"

Audrey dişlerimi elime vermeyi düşünüyormuşçasına bana sinirli sinirli baktı. "Bu farklı bir durum. Marcus sana saldırdı!"

Vücudumdaki morluklar geçmişti ama anısı hâlâ tazeydi, özellikle de gözlerimi kapadığımda. "Yardıma ihtiyacı varken onu reddedersem bunun vicdan azabıyla yaşayamam."

"Mecbur kaldığında," dedi Audrey, "insan her şeyle yaşamayı öğreniyor." Başını salladı. "On dakika sonra kantinde olmazsan seni aramaya çıkacağım."

Marcus konferans salonunun arka kapısının önünde sabırsızca volta atıyordu. Bu binanın saklanılacak kuytu köşeleri yoktu, yine de bir tuzak ihtimaline karşı etrafına göz atmıştım ama anladığım kadarıyla yalnızdı. Hava serinlemişti ama ben Adrian ve Jay'in bir yerlerden üzerime atlayıp başımdan aşağı boya

dökmekten daha beterini yapacağından endişelendiğim için bu meseleyi bir an önce halletme arzusuyla terliyordum.

Yaklaştığım sırada Marcus başını kaldırdı ve beni görünce yavaşça sırıttı. "Geleceğini hiç sanmıyordum."

"Gelmeyecektim."

"İyi görünüyorsun."

"Sen... hiç iyi görünmüyorsun."

Marcus voltasını yarıda kesti ve ellerini, kapüşonlu sweatshirt'ünün ön cebine soktu. "Seni özledim."

"Benimle bu yüzden mi buluşmak istedin?"

"Bu yeterli değil mi?"

"Aramızdaki her ne idiyse, duşta üzerime çullandığında sona erdi."

"Eskiden duşta üzerine çullanmama bayılırdın."

"Hoşça kal, Marcus." Arkamı dönüp gidecektim ki beklemem için seslendi. Bütün kararlılığım, onun sesi gibi çatladı. "Ne istiyorsun?"

"Şu Diego denen çocukla birliktesin, değil mi?"

"Hayır... durum biraz karışık."

"Seni mutlu edebiliyor mu?"

"Marcus..."

"Biz mutluyduk ama, değil mi?"

"Sen azmıştın ve ben de Jesse'yi özlüyordum."

"Ondan fazlasıydı," dedi. "En azından benim için."

"O zaman neden arkadaşlarına Uzay Bebesi'yle düşüp kalktığını söylemedin hiç?"

Marcus kaldırıma, çimlere; genel olarak benden başka her yere bakıyordu. "*Sen* neden söylemedin?"

Beni hazırlıksız yakalamıştı. "Tabii ki sen söylememi istemediğin için."

"Bana hiç sormadın ki... Kendim yapamayacak korktuğum için insanlara senin söylemeni beklemiş olamaz mıyım? Bunu hiç düşündün mü?" Sesi Bumerang Bulutsusu'ndan daha soğuktu.

Marcus'ın eşcinsel olduğunu herkese beyan etme fırsatını yakaladığım onlarca anı düşündüm. Bir seferinde annesiyle babası Yunanistan'dan erken dönmüşlerdi ve annesi, havayolu şirketi birinci sınıf koltuklara fazladan rezervasyon yaptığı için ekonomi sınıfında uçmanın kıyısından döndüklerini dehşetle anlatırken ben Marcus'ın yatağının altında saklanmıştım. Bir keresinde de dil ve edebiyat binasının arkasında yiyiştiğimiz sırada Adrian bizi az kalsın yakalıyordu. Marcus, gizlenmek için beni yere itip düşürmüştü ve avcumun içi soyulmuştu. Bunun gibi kıl payı kurtulduğumuz durumlar olmuştu ama hep Marcus'ın bu heyecanı sevdiğini düşünmüştüm. Yakalanmamızı dilediği hiç aklıma gelmezdi. "Bunu gerçekten istedin mi?"

"Fırsatım olsa dünyayı kurtarıp kurtarmayacağımı sormuştun ya?"

"Duymadığını sanmıştım."

Böyle düşündüğüm için aptal olduğumu düşünüyormuş gibi güldü. "Her neyse, ben kurtarırdım."

"Neden?"

Cevap vermek yerine arka cebinden katlı bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Mutlu Noeller, Henry."

Beni konferans salonunun arkasında, bir karşılık düşünür halde bırakıp sert adımlarla uzaklaştı. Aklıselim bir insan, Marcus'ın bu kadar alçalmasından haz duyardı ama ben onun bu halinden nefret ediyordum.

Zarfı yırtarak açtım. Yılbaşı kartında, açık saçık bir Noel Baba kostümü giymiş, bir üniversite derneğinden fırlamış tipiyle Marcus'a benzeyen, kaslı bir oğlanın fotoğrafı vardı. Kartın tepesinde *Bu yıl birlikte yaramaz olalım* yazıyordu. İçine ön ödemeli bir telefon kartı yapıştırıp şöyle yazmıştı: *Uzay Bebesi, eve gidince bu hattı kullan. Kimse yanında olmadığında, ben olacağım. Sevgilerimle, Yıldız Tesisatçılar–.*

19 Aralık 2015

Ben 66 kiloyum, Diego da 73 kilo olduğuna göre, yok denecek kadar az bir mesafede durduğumuzda bedenlerimiz arasındaki kütle çekim kuvveti, saatte 101 km hızla giderken sabit bir nesneye çarpan bir araçtaki emniyet kemerinin yolcuya uyguladığı kuvvetin yaklaşık üç katına denk.

Yerçekimiyle savaşamazsın. Yerçekimi aşktır. Ve aşk, ona kapılmamızı zorunlu kılar. Kısacası, istesem bile Diego'dan uzaklaşmak için gereken kurtulma hızına erişemezdim.

"Niye gülüp duruyorsun?" diye sordu. Teni terle nemlenmişti ama umursamıyordum.

"Saçın burnumu gıdıklıyor."

"Sen de boynumu öpmeyi bırak o zaman." Duraksadı. "Aslında, düşündüm de, sakın bırakma." Beni üstüne çekerken ellerini tişörtümün altından sırtımda dolaştırdı ve bana bir şarkının son notasıymışım gibi sımsıkı tutundu.

Diego beni öptüğünde gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Onun benden hoşlandığını ve benimle olmak istediğini kabul etmek, dünyayı kurtarma kararını bana bırakan uzaylılar tarafından kaçırılmaktan daha imkânsızdı. Fazla uzun düşündüğümde, şüphe zihnimi oyuyor, korkularımdan besle-

nerek büyüyordu. Annem işteydi ve Diego'yu sadece yeni *Zombie Splatter* oyununu oynamak için çağırmıştım ama öpüşmeye başlamıştık ve durmamız gerektiğini bilsem de istemiyordum.

Diego nefes nefese doğrulup oturdu. "Sanırım dudaklarım düşecek."

"Bu çok talihsiz... ve iğrenç olurdu." Masamdaki bardaklardan birini alıp biraz su içtim. Dilim ağırlaşmış, dudaklarım kavrulmuştu. Diego ben ne olduğunu anlayamadan yatağımın altını karıştırmaya başladı. Kirli çorapları hiç umursamayıp doğrudan spiralli defterlere uzandı. "Bunlar ne?"

"Hiiç." Rahat konuşmaya çalıştıysam da sesim çatlamıştı.

"Hikâye mi yoksa? Birini okusana."

"Onlar günlüklerim." Defteri elinden kapıp yatağın altına tıkıştırdım.

Diego dirseklerinin üstünde doğruldu. "Neler hakkında yazıyorsun?"

"Kişisel meseleler."

"Sen benim resimlerimi gördün ama."

"Resimlerini yatağın altına saklamamıştın ki."

"Hayır, kapalı bir kapının ardına saklamıştım."

"Bana neden saldırı suçundan tutuklandığını anlatırsan belki ben de sana bir şeyler okurum." Konuyu böyle açmak istememiştim ama sırlarını kendine saklarken benimkileri bu kadar kolayca sorgulayabilmesine dayanamıyordum.

Diego gözlerini kıstı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"İnternetten okudum."

"İsmimi mi Google'ladın? Bunu ne bok yemeye yaptın ki, Henry?"

"Unut gitsin. Hataydı." Dizlerimi göğsüme çektim ve dudaklarımdan Diego'nun dudaklarının hissini silip atmaya çalıştım.

Çekip gitmesini bekliyordum ama gitmedi. "Geçmiş neden bu kadar önemli? 'Şimdi' neden yetmiyor? *Bu* neden yetmiyor?"

"Yetmesini istiyorum." Jesse hayattayken ona günlükle-

rimden bir şeyler okumamı isteseydi okurdum. Belki sırlarımı onunla paylaşsaydım o da ne kadar acı çektiğini anlatırdı. Ama bunu asla bilemeyecektim. Jesse'yle şansımı kaybetmiştim ama Diego karşımda oturuyordu. Birimizin gözünü yumması gerekiyordu ve benim kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. "Bazen kıyamet senaryoları yazıyorum. Bazen kaçırılmalarımı kaydediyorum... bilirsin işte, bilimsel amaçlarla. Yoksa detayları unutabiliyorum."

"Nasıl bir his?" Sesini yükseltirse beni ürküteceğinden korkar gibi usulca sormuştu.

"Okursam anlaman daha kolay olur." Diego'nun üzerinden uzanıp defteri aldım. Sayfalar solak doğmanın sonucu olarak hiyeroglifimsi elyazılarımla doluydu. Boğazımı temizledim ve cesaretimi kaybetmeden önce okumaya başladım:

"Dün gece ışıktan yaratıldım. Trafik ışıklarından ve bahçe ışıklarından ve kamp ateşi ışığından ve yaza kadar kaldırılmamış yılbaşı ağacı süslemelerinin ışıklarından. Güneş ve ay ve yıldız ışıklarından ve buraya ancak milyonlarca yılın ardından ulaşabilmiş ışıklardan. Hepsinden.

"Her zamanki gibi oldu: gölgeler, işeme dürtüsü, çaresiz felç. Karanlık oda. Sevdiğim kadar nefret ettiğim o oda. Beni orada parçalarıma ayırıyor, inceliyor ve yeniden bir araya getiriyorlar. Orada kurcalayıp Henry Jerome Denton adındaki bu gizemi çözmeye çalışıyorlar. Ortada bir gizem olmadığını bir türlü anlatamadım. Ben özel, eşsiz, hatta önemli bile değilim. Ama bana kulak asmıyorlar. İlkel zekâmı aşan deneylerini yaparlarken zihnim hayallere dalıyor. Hayret ediyor. Neden ben?

"Acaba biliminsanlarının incelediği fareler de aynı soruları soruyor mu? Deneysel ilaçlar bedenlerine zerk edilirken eşsiz olduklarına inanıyorlar mı? Bir el kafese uzanıp içlerinden birini kuyruğundan yakaladığında ve neşterle içini açtığında ne kadar özel olduklarına hayret ediyorlar mı? Sümüklüler de bir gün beni öldürüp içimi açacaklar mı?

"Bu gece sıradışı bir şey oldu. En uzunları alnıma dokundu ve 4 Temmuz maytabı gibi tutuştum. Tenimin altında baş döndüren ışık parçaları dolaştı. Grus takımyıldızıydım. Üç Boğumlu Bulutsu'ydum. Zaman ve uzayda sonsuza dek genişleyen Büyük Patlama'ydım.

"Ölüyorum sandım. Bir ufoda tutsak bedenim gelmiş geçmiş bütün ışıklarla dolmuşken soğuk sedyenin üstünde miadımı dolduracağımı düşündüm. Daha iyi bir ölüm hayal edemezdim.

"Ama ölmedim. Işıklar tenimden geçip yüzeye çıktı ve üstüme yükselip bedenimin şeklini koruyarak havada asılı kaldılar. Artık ışıkla dolu değildim; *bizzat* ışıktım. Foton dalgalarından kalp atışlarım, ışıltılı kanımı parlayan damarlarımda dolaştırıyordu.

"Bu, uzaylılar için muhtemelen rutin bir işlemdi; bizim tomografi ya da röntgen çektirmemizden farksızdı... ama bütün o semavi parçacıklardan yaratılmış ikizimi görünce onlar için gerçekten de bir şekilde özel *olduğuma* inandım.

"Işıklar birer birer solup yavaşça öldüler; onlara can veren muazzam patlamayla değil de iniltilerle ve nefessiz kalarak.

"Beni tahminimce kısa süre sonra Calypso'ya geri gönderdiler. Bay Haverty'nin arka bahçesinde uyandım. Pantolonumu almaktan vazgeçseler çok sevineceğim."

Boğazım kaşındığından suyumun kalanını içip Diego'nun tepki vermesini bekledim. Ağzı açık kalmıştı ve gözleri odağını kaybetmişti. İfadesini okuyamasam da karşısında kendimi çıplak hissediyordum.

"Bu aptalca yazılardan biriydi, içimi açtıkları bir tanesini bulabilirim..."

Diego başımı tutup beni kendine çekti ve çöldeki tek kaynağıymışım gibi bir açlıkla öptü. Beni nefessiz bırakmıştı ama sorun değildi çünkü o ikimiz için de nefes alıyordu; damarlarında ikimize de yetecek kadar kan dolaşıyordu. Artık kapalı, eksiksiz bir sistemdik.

"Biraz daha oku."

"Hepsi zırvalık."

"Hayır, çok güzel, Henry. Sen çok güzelsin."

Benim sorumu yanıtsız bırakmıştı ve bir süre sonra ben de önemli olup olmadığını sorgulamaya başladım.

Gece Yarısı Güneşi

NASA'daki araştırmacılar Güneş'in sönmeye başladığını ilk gözlemlediklerinde, bu durumun incelenmesi için küçük bir ekibe kaynak ayrılır ancak genel görüş, bu anomalinin kendi kendine düzeleceği yönündedir.

Bir yıl sonra, biliminsanları gizli bir konferansta buluşur ve artık pek çoğunun, Dünya'daki yaşam için çok yakın bir tehdit oluşturduğuna inandığı Güneş sönmesini tartışırlar. Bu olgunun etkileri daha şimdiden fark edilmektedir. Kışlar daha soğuk ve uzun geçmektedir, ayrıca onyıllardır görülmeyen miktarda buzul ortaya çıkmıştır. Washington'daki muhafazakârlar, bu olguların, küresel ısınmanın ezelden beri bir düzmece olduğunu kanıtladığını iddia ederler. Konferanstaki araştırmacıların çoğu küresel soğumayı Güneş'in sönmesine bağlasa da hiçbiri bunu durdurabilecek ya da geri çevirebilecek bir çözüm öneremez.

Sonraki iki yılda iklim değişikliğinin hızı süratle artar. Buzullar Kanada'yı kaplar, Florida ve Orta Amerika'ya düzenli olarak kar yağar. İnsanlar en kuzey eyaletlerden daha ılıman bölgelere göç ederler.

Güneş ölmektedir; herkes buna inanmaktadır.

Gerçeği daha fazla saklayamayan dünya liderleri, Güneş'in bir sönme evresine girdiğini, ışığı ve ısısının azalmaya devam edeceğini açıklarlar. Nihayetinde bu sönme kendi kendine tersine dönecektir ancak biliminsanları, Dünya'daki bütün çokhücreli yaşamın, bu gerçekleşemeden çok önce yok olacağını öngörmektedir.

İnsanlar Ekvator'un mümkün olduğunca yakınma göç ederler. Göller buz keser ve yemek bulmak zorlaşır. Donarak ölmeyenler, açlıkla mücadele ederler. Gezegenin kıt kaynakları için savaşmak bile mümkün değildir çünkü askerler de çatışamayacak kadar açtır ve donmaktadır.

29 Ocak 2016'da, doğu saatiyle 11.23'te Maryland açıklarındaki bir tekne, buzun ortasında mahsur kalır. Bu, Atlantik Okyanusu'nun donmaya başladığının ilk göstergesidir. Ancak sonuncusu olmayacaktır.

Güneş tekrar parıldamaya başladığında, Dünya'da onun sıcaklığını hissedecek kimsecikler kalmamıştır.

21 Aralık 2015

Huzurevinde Ninemi ilk ziyaretimde onu kasvetli bir odada, kendi dışkısının içinde, hasta bakıcılar tarafından görmezden gelinmiş ya da azarlanmış halde, yalnız başına bulmayı bekliyordum. Huzurlu Patika hiç de öyle bir yer değildi. Gök mavisi duvarları ve gün içinde tavan aydınlatmasını işlevsiz kılacak kadar çok penceresiyle aydınlık ve neşeli bir yerdi. İşinden gerçekten keyif alıyor gibi görünen, sıcakkanlı çalışanları vardı.

Noel'den birkaç gün önceki ziyaretimde Audrey de bana katıldı. O gün görevde hasta bakıcı TJ vardı ve bizi ziyaretçi defterine kaydederken havadan sudan konuştuk, sonra Ninemi ortak salonda bulabileceğimizi söyledi. Önceki ziyaretlerimde sadece Ninemin odasını ve bahçeyi görmüştüm ama TJ ortak salonu kolayca bulabileceğimizi söyledi. Müziği takip etmemiz yeterli olacaktı.

Ninem, eski bir piyanoda müzikal şarkıları çalıyor; biri pürüzlü bariton, diğeri detone tenor sesli, daha yaşlıca iki adam da şarkıları söyleyerek ona eşlik ediyorlardı.

Audrey kıkırdamamak için kendini tutarak, "Pekâlâ, bu çok korkunç," dedi.

My Fair Lady müzikalinden *I Could Have Danced All Night*'ı

bitirmelerini bekledim ve havadar odada oturup öylesine alkışlayan üç-beş hasta ile hemşireye katıldım.

Ninem beni görünce gözleri parıldadı ve *Son of a Preacher Man* şarkısının ilk notalarını çaldı. "Henry, tatlım." Piyano taburesinde bize doğru döndü. "Beni eve götürmeye mi geldin?"

Sorusu, kaburgalarımın arasına nazikçe saplanıp kanımı akıtan bir bıçaktı. Şarkıya eşlik eden iki adam, devasa, parlak sahte dişleriyle gülümsemeyi sürdürüyorlardı. "Nine, arkadaşım Audrey'yle geldik. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Ninem ona elini uzattı. "Audrey, cicim, seni gördüğüme sevindim. Benim adım da... benim adım... ismimi bir yerlerde unuttum sanırım." Hatırlayamayınca endişeye kapıldı.

"İlk tanışmamızda sana Georgie dememi istemiştin." Audrey'nin stresli durumlar karşısındaki inceliği hayret vericiydi. "Ama benim anneannem yok, o yüzden ben de sana Nine diyebilirsem çok sevinirim."

"Georgie..." dedi Ninem. "Bu benim, değil mi?"

Kemiklerini kırmamaya dikkat ederek ona sımsıkı sarıldım. "Evet, o sensin."

İki ihtiyarın adları Miles ve Cecil'di. *Bohemian Rhapsody, Dancing Queen* ve *Batı Yakası Hikâyesi*'ndeki tüm şarkıların sözlerini ezbere biliyorlardı. Sesimiz çatlayana kadar Audrey ve ben de onlarla birlikte söyledik, sonra Ninem bize sanki daha önce hiç görmemişim gibi odasını gösterdi.

Audrey, şifoniyerin üstündeki fotoğrafın cazibesine kapıldı. Odadaki tek fotoğraftı. "Bunu ne ara çektirdiniz?"

"Şükran Günü'nde," dedim. Charlie, limon yiyormuş gibi görünüyordu, annemin gülümsemesi acı doluydu ve benim de sadece, ikisini birden bir uçaktan paraşütsüz atma hayalleri kurduğum için gülümsediğime yemin edebilirim. Gerginliğimiz fotoğraftan yaz günü kaldırımdan dalga dalga yayılan ısı gibi fışkırıyordu. Sadece Ninem ve Zooey gerçekten mutlu görünüyorlardı.

Ninem ayaklarını sürüye sürüye Audrey'nin yanma gitti. "Onlar benim ailem. Çok hoş değiller mi? Kızım biraz daha az yese iyi olur ama tatlıya düşkün olmuştur hep."

"Annem mi?" diye sordum. Şaraba ve sigaraya düşkündü de çok tatlı yediğini hiç hatırlamıyordum.

Ninem fotoğrafı alıp yatağının kenarına oturdu. "Ah, evet. Eleanor büyürken küçük bir domuzcuk gibiydi. Özellikle de benim hamurlu bir şeyler pişirmemi izlemeye bayılırdı çünkü kaşıkları ve çırpıcıları yalamasma izin verirdim. Bir keresinde çok hastalandı. Bütün gece kustu. Az kalsın eve Doktor Wadlow'u çağıracaktım da annen koca bir paket tereyağı yediğini itiraf etti."

Elimle ağzımı kapayıp gülmeye başladım. "Ay, iğrenç!" Audrey de gülüyordu.

"Ne demeye tereyağı yemiş ki?"

Ninem o günü hatırlarken yüzündeki kırışıklıklar ve çizgiler düzleşir gibi oldu. Onu iki gün önce ziyaret ettiğimi hatırlamıyordu ama kırk yılı aşkm bir hikâyenin bütün detaylarını anımsıyordu. Birinden ne kadar uzaklaşırsak, o kadar geçmişlerinde kalırız.

"Eleanor pişirdiğim her şeye tereyağı koyduğumu görünce tek başma da lezzetli olduğunu sandı herhalde."

"Eminim annem bu yüzden kurabiye yapmaktan nefret ediyordur," dedim. "Beni ortaokuldaki bütün tatlı kermeslerine marketten alınmış kurabiyelerle gönderdi."

Audrey ürperdi. "Kurabiyeye bayılırım da kimse bana tereyağı yediremez."

Ninem iç geçirip fotoğrafa dokundu. "Gel gör ki tereyağı olmadan kurabiye hiçbir şeye benzemez."

Audrey'yle bir saat daha kalıp Ninemin hikâyelerini dinledik. O üçüncü katta kalan dedektiften ve koridorun sonundaki, nazik bir sihirbaz olan Bella'dan bahsederken Audrey ve ben de saçlarını taradık. Anlattıklarının ne kadan gerçek, ne

kadarı hayal ürünüydü bilemiyorum ama önemli değildi çünkü anlatırken gülümsüyordu.

Huzurevinden çıkış yaparken ziyaretçi defterini karıştırıp Ninemi başka kimlerin görmeye geldiğine baktım. Charlie'nin özensiz imzasını bir kere gördüm ama annem buraya her gün geliyordu.

Dönüş yolunda pek konuşasım yoktu, Audrey de sessizliğime saygı gösterdi. Sadece kahve almak için durduk ve ayrıldığımızda, "Ninen iyi görünüyor," dedi.

"Sanırım öyle."

"Yani çok daha beter yerler olduğunu duydum."

"Ben de." Kahveden dilim yanınca bir küfür savurdum. "İşin aslı, ona kötü davranmalarından endişelenmiyorum. Sen onu tanımıyorsun. Dedem öldüğünde Ninem daha kırk yaşında bile değilmiş ve o günden beri yalnız başınaydı. O kadar inatçı ki annem onu bizim eve resmen zorla getirmişti."

Audrey sadece buzlu kahve içerdi ve bu kahvesini de gülünç ölçüde uzun bir pipetle yudumluyordu. "Beni hatırladığını sanmıyorum."

"Bana da Henry dedi ama sanırım beni dedem sandı."

"Ona iyi bakacaklar." Audrey bacağımı hafifçe pışpışladı. "Diego'yla işler nasıl?"

Başımı cama dayadım. "Kafamı karıştırıyor."

"Onun kafası karışık görünmüyor ama."

"Belki de sorun budur." Ondan uzak durmamın ikimiz için de en iyisi olduğundan çok emindim ama sonra öpüşmüştük, ona günlüklerimi okumuştum ve bana neden Calypso'ya taşındığını hâlâ anlatmamış olsa da sanırım anlatmak istemişti. Onunlayken hiçbir şey düşünemiyordum. Diego, Sümüklülerin bana bahşettiği berraklığı alıp götürüyor, ne istediğimi bilemez hale gelene kadar eğip büküyordu.

Audrey, bizim eve yaklaştıkça daha yavaş kullanmaya başladı. "Henry, Jesse senin mutlu olmanı isterdi."

"Sen ya da ben Jesse'nin gerçekte ne istediğini bilebilseydik, hâlâ yaşıyor olabilirdi." Bu dile getirilmeyecek kadar berbat bir düşünceydi ama içimde köpüren onca kötülüğün bir kısmının ara sıra dışarı saçılması kaçınılmazdı. "Hem mesele Jesse değil. Sadece... çok karmaşık."

"Biliyorum, biliyorum. Dünyanın sonu falan." Audrey bizim evin önüne yaklaşıp gazdan ayağı çekti ama motoru durdurmadı.

"Belki dünyanın sonu sorun değildir, Audrey. Belki de çözümdür. Ve şu anda Diego onun önünde duruyor."

Eve girdiğimde salon tozla kaplanmış, her yüzeye çökmüştü. Ninemin eşyalarıyla dolu kutular duvar dibine yığılmıştı. Çoğu kıyafetti ama aralarda, Ninemin eski evinde kitaplıklarda sakladığı fotoğraf albümleri ve eskiz defterleri de vardı. Duvarlar takırdıyordu; neşeli bir country melodisini takip ederek Charlie'nin odasına ulaştım. Kapı eşiğini naylon şeritlerle kapamıştı ama altlarından geçtim. Ağabeyim sörf şortu, parmak arası terlik, eski spor tişörtü ve ağız maskesiyle, odasını Nineminkinden ayıran duvara tokmak sallıyordu. Kadıncağız gideli daha birkaç hafta olmuştu ama sanki hiç burada yaşamamış gibiydi.

"Sen ne halt ediyorsun?" Alçıpan tozunu solumamak için ağzımı ve burnumu gömleğimle kapadım.

Charlie tokmağı, belindeki alet kemerine taktı. "Zooey ve bebeğe yer açıyorum."

Ortalıktaki pisliğe baktım. "Evi başımıza yıkacaksın!"

"Bir şeyleri Google'da aramayı biliyorum, götkafa. O kadar salak değilim." Bir parça alçıpanı söküp yerdeki yığına fırlattı.

"Lisedeyken marangozluk dersinden kalmıştın."

"Tüm lise boyunca kafam güzeldi." Maskesini çıkarıp başına kaldırdı. Yüzü beyaz tozla kaplanmıştı ve Ay yüzeyini an-

dırıyordu. Pencerenin dibindeki buz kutusuna uzandı, iki bira aldı ve birini bana attı.

"Bu, piyasadaki en ucuz bira değil mi?" Bira tadımcısı değilim ama içince de kötüyü iyiden ayırabilirim.

"Bebek dediğin şey çok masraflı." Charlie başını iki yana salladı. "Sizin gibi götlerle yaşamasam içmeyi toptan bırakacağım."

"Annem Papa'yı bile alkolik yapabilir."

Charlie birasını kana kana içti. "Ev tutmaya param olsa, inan, tutardım."

"Buna gerçekten değeceğine emin misin? Yeni işine, burada yaşamaya?"

Charlie buzluğun üstüne oturdu ve alnındaki teri sildi. Liseden sonra eriyen kaslarını geri kazanıyordu ama alnındaki saçlarla savaşını kaybetmişti. "Ne gerekiyorsa onu yapıyorum."

"Sevdiğin bir şeyi yapmayı tercih etmez miydin?" Zooey'yle konuşmamızı, Charlie'nin itfaiyeci olma hayalinden vazgeçtiğini düşündüm.

Ağabeyim birasını bitirip bir tane daha açtı. Ben benimkinden daha iki yudum almıştım. "Baba olmayı çok seveceğim. Çocuğuma hem yumruk hem de beyzbol topunu atmayı öğreteceğim. Çok eğlenceli olacak."

"Çocuk yetiştirmeye eğlenceli diyeni hiç duymadım."

"Sen duymamış olabilirsin."

"Babamızdan daha iyi olacağına nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü olmak istiyorum."

"O kadar basit mi?"

Charlie kaşlarını çatıp bana bir saniye baktı. "Evet! Aynen o kadar basit. Babamızdan daha iyi bir baba olacağım çünkü öyle olmak istiyorum. Bambaşka konularda sıçacağıma çok eminim ama onun hatalarını tekrarlamayacağım ve asla basıp gitmeyeceğim."

"Bu benim suçum muydu? Babam benim yüzümden mi gitti?"

"Hay lanet, Henry." Charlie başını ovaladı ve şaka yaptığımı umarcasına bana baktı ama yapmıyordum. "Senin sorunun, her şeyi fazla düşünmen, biliyorsun, değil mi?"

"Sadece evet ya da hayır de, Charlie."

"Babam şerefsiz olduğu için gitti. Senin, benim ya da annemin yüzünden olması önemli değil. Gitti çünkü bencil dallamanın tekiydi; daha fazla sorgulanacak bir tarafı yok."

Doğrudan babama sormadığım sürece bundan daha samimi bir cevap alamayacaktım ama içimi rahatlatmamıştı. "Neden bu kadar boktan bir dünyaya bir çocuk getirmek istiyorsunuz ki?"

"Sen dalga mı geçiyorsun, ufaklık? Bu kızı dünyaya getirip ona elimden gelen en iyi hayatı sunmak ve burayı daha güzel bir yere dönüştürebileceğini ummak, *yapabileceğim* tek iyi şey."

Charlie'nin dönüşümünü aklım almıyordu. Karşımdaki, lisedeyken çömezlerin kafalarını klozete sokmaktan keyif alan ve bana tatak fırlatmanın acayip eğlenceli olduğunu sanan çocuktu. Hâlâ hıyarın tekiydi ama artık amacı olan bir hıyardı. O kadar hayrete düşmüştüm ki ağzından kaçırdığı şeyi az kalsın fark etmeyecektim. "Bir dakika. 'Kız' mı dedin?" Sırıtışını saklayamıyordu. Ona sarılıp sırtını sıvazladım. "Tebrikler, Charlie."

Omzuma hafif bir yumruk attı. "Anneme söyleme. Zooey kendisi söylemek istiyor. Kız kıza olayları."

"Söylemem." Charlie'nin bir kızı olacağına inanamıyordum. O artık bir küçük parazit değil, benim yeğenimdi. Büyüyüp liseye başladığında porno bağımlısı, kronikotuzbirci bir alkolik olmayacaktı. Onu seven ve kapıları çarpmayan bir annesi ile babası olacaktı. Zaman zaman uzaylılar tarafından kaçırılan bir amcası da. Büyüyecek, yaşlanacak ve hafızasını zamanın ondan asla çalamayacağı anılarla dolduracaktı.

Tabii bunların hiçbirini yapamayacaktı çünkü dünyanın sonu geliyordu. "Bugün Ninemi gördüm."

"Nasılmış?"

"O da ailemizin bir parçası, yanımızda olmalı."

"Böylesi daha iyi," dedi ağabeyim. "Bir ay önce, sabahın ikisinde Zooey'yle aramıza yatmaya kalkıştı." Bunun düşüncesiyle ürperdi.

"Böylesi doğru değil." Ninemi, odasında yalnız başına oturmuş, o bir tanecik fotoğrafa bakarken düşünmekten kendimi alamıyordum. Arkadaşlar edindiyse de hiçbiri ailesi değildi. Ailesi bizdik ve onu terk etmiştik. Mesele Ninemden ibaret değildi. Annem aksi ve kuşkucu bir insan olmuştu, Marcus düşüşe geçmişti ve ben Jesse'yi atlatıp da Diego'ya adil bir şans tanımıyordum. "Her şey çok boktan."

Charlie tokmağı ayağımın dibine attı. Alet gümbürtüyle yere çakıldı. "Şu duvarı indirmeme yardım et."

"Neden?"

Ağabeyim çenesiyle tokmağı işaret etti. "Ya alçıpan, ya suratın."

"Hı hı, harika bir baba olacaksın." Charlie vuracakmış gibi yumruğunu kaldırınca tokmağı kaptım. Onu aleti kullanırken görmüştüm ama elimdeyken kendimi gülünç hissediyordum. Ne umuyordu? Herhangi bir şey başarmayı umuyor muydu ki? Yoksa sadece beleş işgücü mü arıyordu? Yine de duvarı yıkmaya çalışmadan ondan kurtulamayacağımı biliyordum. Tokmağı savurdum. Ancak bir çentik açabilmiştim. "Harika. Çok eğlenceliydi. Sağ ol."

"Kofti." Beni duvara doğru itti. "Koduğumun duvarma vur, Henry!"

Kolumu arkaya kaldırıp tokmağı salladım. Alçıpan çatladı. Bir daha savurdum ve bir delik açıldı.

Charlie, "İşte böyle!" diye bağırdı. Berbat müziği sonuna kadar açtı ve düşüncelerimi bile duyamaz oldum.

Damarlarıma adrenalin hücum etti. Testosteron ve enerji. Saldırganlığın, yumrukların, kavganın ve acının gücünü anlamaya başladım. Elimde bu tokmak varken Uzay Bebesi ya da Henry Denton değildim; yenilmez bir savaşçıydım ve her şeyi başarabilirdim. Duvara saldırıp art arda delikler açtım ve yeterince deldiğimde, çıplak ellerimle ve kanayan eklemlerimle tutup aşağı indirdim. Bu duvar, okuldaki kötü notlarımdı. Sümüklüler ve sikik düğmeleriydi. Duvar, Marcus'tı. Jesse'ydi. Annemin işi, Charlie'nin kızıydı. Diego'ydu. Bu duvar nefret ettiğim ve sevdiğim her şeydi.

Charlie kollarımı tutup arkama doğru çekmese muhtemelen diğer odadan çıkardım. "Hey, sakin ol, ufaklık."

Göğsüm nefeslerimle şişip kalkıyordu. Radyonun sesi kesildiği halde müziği hâlâ duyuyordum. Charlie beni bıraktı. Kan ve toza bulanmış parmak eklemlerime baktım. Kenara atılmış alçıpanın üzerinde kızıl lekeler vardı.

Ağabeyim, "Gerisini de yapmak ister misin?" diye sordu. "Benden çok daha çabuk bitirebilirsin." Güldü. Bense gülmüyordum.

Kollarımda güç kalmamıştı ve omuzlarım ağrıyordu ama en acı kısmı onlar değildi. Diego son birkaç haftadır beni mutlu etse de bu yetmiyordu. Jesse'nin yukarılardan bana baktığını ve Diego'yla gördüğünü düşündüm. Tahminen, ölü ergen oğlanlar mastürbasyon yapamıyorlardı ve Jesse'nin öbür dünyada yapayalnız, mutsuz ve rahatlayamaz halde sıkışmış olduğunu düşününce hüzünlendim. Onu seviyordum ve Jesse Franklin'siz bir dünya kurtarılmaya değer mi, bilemiyordum. Her halükarda karar vermek için sadece 39 günüm kalmıştı. Charlie'ye, "Sağ ol," dedim ve kapıya doğru sendeledim.

Ağabeyim, "Hey, ufaklık," diye arkamdan seslendi. "Sadece amca olmakla kalmayacaksın; vaftiz babası da olacaksın."

22 Aralık 2015

Dünya'dan bakıldığında Venüs, gece göğünde güzel ve parlak bir fener gibi görünüyor. Ancak gezegenin yüzeyi dört yüz altmış yedi derecelik kavurucu bir sıcaklıkta, yüzeyi çorak ve kayalık, atmosferine ise sülfürik asit bulutları hâkim. Kısacası yüzüme benziyor.

Aynadaki aksimde tıkanmış, iğrenç bütün gözeneklerimi, şekilsiz her saç telini, bedenimdeki her kusuru görebiliyordum. Meme uçlarımın ovalimsi şeklinden ve Krubera mağarasından daha derin göbek deliğimden nefret ediyordum. Dişimi fırçalayıp siyah noktalarımı kazıyarak ve yüzümdeki tüm deliklere kulak çubuğu sokarak bir saat kendimle uğraştım. Hatta alttaki gecekonduma özel bakım yaptım, gerçi Diego'nun oralara uğramasını beklemiyordum. Şimdiye kadar turistik bölgelerde takılmıştı ve Marcus'ın yapmadığı kadar kendini dizginliyordu. Hâlâ ne halt ettiğimizden emin değildim, o da buna saygı duyuyordu.

Sahip olduğum tüm kıyafetlerimi gardırop ve çekmecelerimden çıkardım ve sonunda en güzel kotum ile annemin aldığı, etiketi hâlâ üzerinde duran bir gömlekte karar kıldım. Ba-

basının takım elbisesini giymiş küçük bir oğlan, herkesin aslım görebildiği bir sahtekâr gibi hissediyordum.

Salona girdiğimde annem ıslık çaldı. Sigara tüttürüp içki içiyor ve okuyabilmek için televizyonun sesini kısmış halde *Sığınakçılar*'ı izliyordu. Pijamalarıyla oturduğuna göre izinli günü olmalıydı. "Çok yakışıklı mı olmuşsun, ne?"

"Sen öyle diyorsan..."

"Ciddiyim, Henry. Yakışıklı bir genç adam oldun."

"Annem olarak sözleşmen gereği bunu söylemekle yükümlüsün." Her annenin kendi oğlunu erkek güzeli görmesinin genetik bir nedeni olsa gerek. Sanırım öyle sanmasalar çirkin olanları boğarlardı ve insanlık ya azalarak biterdi ya da çok daha çekici bir görünüm kazanırdı.

Annem sigarasını küllüğe silkti. "Tamam, öyle ama bir ara babanla ergen çirkinliğinden asla kurtulamayacağından endişelenmiştik."

"Anne!"

"Ne var? Boğum boğum dizlerin vardı ve öndişlerin o kadar büyüktü ki ağzını kapayamıyordun." Beni harcayarak da olsa gülmesi hoşuma gidiyordu. "Kim için bu kadar süslendin?"

"Diego'yla takılacağız. Onunla tanışmıştın." O gün ortadan kaybolduğum için Şükran Günü tatilinde tanıştıklarım hatırlatmamayı tercih ettim.

Annem tek kaşını kaldırdı. "Onunla son zamanlarda çok vakit geçiriyorsun. Şu ana-oğul konuşmasını yapmalı mıyız sence?"

"Tanrı aşkına, hayır. Çıkmıyoruz bile." Ellerimi havaya kaldırıp kapıya doğru geriledim.

"Seksin utanılacak bir tarafı yok, Henry. Sadece bilgili olmanı istiyorum. Yakında bu konuyu konuşsak iyi olur."

Yüzüm alev alev yanıyordu ve kaçmak istiyordum ama Diego'nun gelmesine daha on dakika vardı. "Diego'yla yat-

mıyorum," dedim. "Hem zaten ben bu konuyla ilgili her şeyi biliyorum."

Annem şüpheyle bakıyordu. "Girdiğin internet sitelerinde neler izlediğini biliyorum..."

"Yok artık! Anne! Bilgisayarımı mı karıştırdın?"

"Sadece uyuşturuculara merak salmadığından ve okulu patlatmak gibi bir düşüncen olmadığından emin olmak için."

"Bu resmen mahremiyet ihlali ama!"

Annem sigarasından bir nefes çekti ve umursamazca yüzüme doğru üfledi. "Bu kadar gerilme, Henry. Charlie'ye kıyasla sen sütten çıkmış ak kaşık sayılırsın." Ağabeyimi düşününce ürperdi.

Charlie ve benim sevdiğimiz porno türlerini bilmesi dehşet vericiydi ve kendimi evden nasıl dışarı atacağımı bilemedim. Dışarıda beklemek daha iyiydi. Gözyuvarlarıma iğneler sokulması bile daha iyiydi. "Lütfen sus."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum; biliyorsun, değil mi, Henry?"

Aslında annemin benim mutluluğumu dert ettiğini hiç düşünmemiştim. Güvenliğimden endişelenirdi ama ya mutluluğumdan? Hiç sanmazdım. Şimdi açıkça görebiliyordum ama dile getirmeseydi, mutluluğu, benim için dileklerinin başında sıralamazdım. "Elimden geleni yapıyorum."

"Beni de bu endişelendiriyor ya."

"Neden?"

Annem sigarasını söndürdü. "Çünkü senin gibi zeki ve yakışıklı bir oğlanın mutlu olmak için bu kadar çabalaması gerekmemeli."

"On bire kadar dönerim," deyip kapıdan dışarı fırladım.

Diego bana patlamış mısırı uzatırken eli benimkinin üstünde oyalandı. Parmakları yağdan kayganlaşmıştı ve sıcaktı. Gü-

lümsedi; benim hissettiğim kadar gergin görünmüyordu. Sinema salonu boş sayılırdı ki bu da gerginliğimi katlıyordu. Diego, hiçbir anlam taşıması gerekmediğini ve sadece neler kaçırdığımı görmemin iyi olacağını söyleyerek beni onunla bir randevuya çıkmaya ikna etmişti. O kadar ısrar etmişti ki sonunda evet demiştim ama tek amacım ona bunun korkunç bir fikir olduğunu kanıtlamaktı.

"Filmin adı ne demiştin?"

"*Dino ve July*," dedi. "Ailesi cenaze evi işleten bir oğlan var. Âşık olduğu kız ölüyor ama sonra diriliyor ve oğlanın havalı bir tipe dönüşmesine yardım ediyor. *Cyrano de Bergerac** ve *Pygmalion***oyunlarının bir karışımı gibi. İçine bir de zombi katmışlar."

"Çok... ilginç görünüyor."

"İyi yorumlar almış."

Bir avuç patlamış mısır aldım ama anında pişman oldum. Nefesim yağ ve tuz kokabilirdi. Mısırı geri bırakıp onun yerine gazozumu yudumladım.

"Sümük arkadaşlarından haber var mı?"

Diego'ya günlüğümü okuduğumdan beri onunla uzaylılar hakkında konuşurken kendimi o kadar da ucube gibi hissetmiyordum ama yine de en sevdiğim sohbet konusu sayılmazdı. "Mangal partisinden beri sesleri çıkmadı."

"Bu anormal bir durum mu?"

"Daha önceden de bir yıl boyunca beni kaçırmadıkları olmuştu ama 29 Ocak'a bir aydan az kaldı. Düğmeye basmam için bana bolca fırsat tanımalarını beklerdim."

---

* Şair ve tiyatro yazarı Edmond Rostand'ın 20. yy ortalarında kaleme aldığı oyun. 17. yy.da yaşamış ve büyük burnuyla ünlü Fransız yazar ve silahşor Cyrano de Bergerac'ın gerçek yaşam hikâyesinden esinlenilmiştir. –*çn*

** George Bernard Shaw'un 20. yy başında yazdığı, adını Yunan mitolojisinde aynı isimli bir karakterden alan; bir çiçekçi kız ile ona lisan ve görgü kuralları öğreten bir profesörün hikâyesini anlatan tiyatro oyunu. –*çn*

"Yapar mıydın peki? Yani düğmeye basar mıydın?"

Kolaylıkla cevap verebilmem gerekirdi. Jesse'siz bir dünyada yaşamak istemediğim bir gerçekti; gerçi herhangi birimizin, Jesse Franklin'in intiharı tek çözüm olarak gördüğü bir dünyada yaşamayı hak ettiğinden de emin değildim. Ayrıca düğmeye basmazsam Diego'nun da beni Jesse ve babam gibi terk edeceğinden endişelenmem gerekmeyecekti. Charlie ve Zooey'nin, kızlarını giderek vahşileşen bir dünyada yetiştirmeleri de gerekmeyecekti. Ninem daha fazla anısım kaybetmeyecek ve annem de bu kadar mutsuz olmayacaktı. Düğmeye basmazsam, gelecek hiçbirimizi hayal kırıklığına uğratamayacakti. Ancak Diego'yla ne kadar inatlaşırsam inatlaşayım, geleceğimi merak etmeme neden olmuştu. *Birlikte* geleceğimizi.

"Bilmiyorum," dedim. Ancak açıklamaya fırsat bulamadım çünkü bir grup insan, kahkahalarla sinema salonuna girip ön sıranın köşesini döndü. Marcus'ı anında fark ettim. "Hasiktir." Koltuğumda aşağı kaykıldım.

"Ne oldu?" Diego başını uzattı. Marcus, Adrian'la gelmişti ve ikisi de kollarını birer hatuna dolamıştı. Sanırım kızlardan biri Maya Anderson'dı ama diğerini çıkaramamıştım.

Görünmez kalmayı umarak hareket etmeden sessizce durdum ama Marcus sanki üzerimde bir takip cihazı varmış gibi nokta atışıyla beni bulup, "Hey, bakın, Uzay Bebesi de buradaymış! Kız arkadaşını da getirmiş. Daha çirkin bir kaşar bulamadın mı, Uzay Bebesi?" Adrian ve kızlar kahkahaya boğularak birkaç sıra önümüzdeki koltuklarına yerleştiler ama Marcus hâlâ koridorda duruyordu. Kıyafetleri buruşuk ve yanakları kızarıktı. Resmen alkolün kokusunu oturduğum yerden alabiliyordum.

Diego kaburgalarımı dirseğiyle dürttü. "Bir sorun mu var?"

"Hayır."

Işıklar söndü, projektör perdeyi aydınlattı ve patlamış mısır yedim ama filmle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. İki sa-

atimi, göz ucuyla Marcus ve Adrian'ı izleyerek geçirmiştim. Film bittiğinde, salonda sadece Diego ve ben kalana kadar koltuğumdan kalkmadım.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"I-ıh."

"Lastiklerini yarayım mı?"

Gülüp geçmeye çalışsam da Diego'nun sesinde, şaka yapmadığını düşündüren, ürkütücü bir keskinlik vardı. "Hayır. Sorun değil. Cidden."

Diego başını aşağı yukarı sallasa da bana inandığını sanmıyordum.

Yandaki eski oyun salonu Barnaby's'e girip bovling gibi ama labut devirmek yerine deliklere top sokulan şu oyundan oynadık ve sinemada olanları konuşmaktan kaçındık. Sonunda Diego, "O elemanın gecemizi mahvetmesine izin vereceksen eve gitmeyi tercih ederim," dedi.

Açıksözlülüğüne hazırlıksız yakalandım ve kendimi öküz gibi hissettim. Son topu da atıp kaç puana girdiğini umursamadan arkamı dönüp uzaklaştım. Diego da peşimden geldi ve buram buram patates kızartması, yağ ve ıslak mendil kokan bir masaya oturduk.

"Hep böyleydi," dedim. "İnsanlar bana isimler takar, buraya ait değilmişim gibi hissettirirler. Uzay Bebesi'nden önce de ibne, götveren, Delikli Nane oldum. Benim favorim, Cırcır Henry'ydi."

Diego kaşını kaldırdı. "Cırcır mı?"

"Ortaokulda sürekli midem bozulurdu."

"Hımm." Gözlerime bakmaya çalıştı. "Bu lakapların hiçbiri sen değilsin."

"Ben Uzay Bebesi'yim. Asla da başka biri olmayacağım."

"Kim olmak istersen osun."

"Nah oyum!" İki yan masamızda küçük çocuklarıyla oturan bir anne bana kaşlarını çatarak baktı. "Anlamıyorsun!"

Diego başını arkaya atıp iç geçirdi. Sanırım sonunda başarmıştım; onu defolu olduğuma, bana ayırdığı zamana ve çabasına değmeyeceğime ikna etmiştim. Bir bakıma, rahatlamıştım. Bir gelecek paylaşma olasılığımız varmış gibi davranmayı bırakabilirdim. Benim geleceğim Jesse'yle gömülmüştü ve dünyanın geri kalanı da bunu idrak edene kadar vakit öldürüyordum.

"Calypso'ya gelmeden önce," dedi Diego, "bir yıl, on ay ve doksan üç günümü hapiste geçirdim."

Böyle bir şey söylemesini asla beklemiyordum. Yanlış duymuş olmalıydım. "Ne?"

"Aslında ıslahevindeydim." Diego'nun, Sümüklülerin tenine benzeyen gözleri sert bir ifadeyle uzaklara daldı. "Sana daha önce söylemeliydim. Söylemek istedim."

Sorular zihnime hücum etti ama dudaklarımdan ilk dökülen, "Neden?" oldu.

"Karışık bir mesele." Kısmen kurumuş bir parça ketçapla masanın üstüne çizgiler çizdi. "On üç yaşımdaydım, sinirliydim ve her şey çok boktandı. Yirmi birime kadar denetimli serbestlik verdiler. İçki içemem, uyuşturucu kullanamam... hatta aşırı hızdan ceza bile alamam, yoksa beni tekrar içeri tıkarlar." Sözlerine klostrofobi ve dehşet hâkimdi.

Ondaki karanlığı; koca gülümsemelerin ve kahkahaların ardında saklı, bastırılmış öfkeyi sezmiştim ama Audrey'nin bile sabıkalı bir suçlu olma olasılığı Diego Vega'nınkinden daha yüksekti. İtirafı yüzüme tokat gibi inmişti. Jesse intihar ettikten sonra, hakkında her şeyi bildiğimi sandığım oğlanın aslında nasıl paramparça olduğunu kavramam gibi yine gafil avlanmıştım. "Bana neden anlatmadın?"

"Çünkü geçmiş önemli değil. Tarih sadece skor tutmanın bir yolu ama bizi tanımlaması gerekmiyor."

"Harika. Ben Uzay Bebesi'yim ve sen de bir suçlusun."

Diego elimi sıktı. "Biz kelimelerden ibaret değiliz, Henry;

biz insanız. Kelimeler, başkalarının bizi anlatma biçimidir ama biz kendimizi istediğimiz şekilde tanımlayabiliriz."

Elini çektim. "Bu yüzden ını böyle tuhaf giyiniyorsun?"

"Kısmen," dedi. "Diğer çocuklara kıyasla ben içeride çok kalmadım ama sonsuzluk gibi geldi. Orası insanı kimliğinden ediyor. O süreçte avukatlar, hâkim ve gardiyanlar kim olmamı söylediyse o olmuştum. Şimdiyse ne istersem olabilirim ama hâlâ arayıştayım. Yine de esas mesele, seçim hakkının bende olması."

Güzel sözlerdi ama hepsi saçmalıktı. Sabahları, değişebileceğine, insanların buna izin vereceğine inanarak uyanabilmek için kendine yutturduğu yalanlardı. "Beni eve götürebilir misin?"

Yol boyunca konuşmadık ve gecemizin içine ettiği için Marcus'tan nefret ettim. Onu görmeseydim yanımda Diego'yla güzel güzel film izleyebilirdim ve öpüşebilirdik ve bana ıslahevine girdiğinden bahsetmezdi ve ben onun arabasmda oturup, içeri girmek için ne yaptığını düşünmezim ve benden başka neler sakladığını merak etmezdim. Kendince sebepleri olduğunu anlıyordum ve geçmişte ne yaptığının önemi olmamalıydı ama önemliydi işte. Geçmiş, Diego'yla ilgili bildiğimi sandığım her şeyin üstüne bir gölge gibi çökmüştü. Belki de Marcus'ın araba camlarını *gerçekten* o indirmişti. Bunu yapabiliyorsa, kim bilir başka neler yapabilirdi.

Diego, Lütfen Çalış'ı bizim evin önüne park etti. "Özür dilerim, Henry. Sana gerçeği söylemeliydim."

"Evet."

"Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

Saçımı gözümün önünden çekip ona bakmaya çalıştım ama bakar bakmaz da geçmişi bir çırpıda silmek istedim. Tarih, skor tutmanın bir yoluysa da önemli değildi çünkü puanların bir önemi yoktu ama yine de görmezden gelemiyordum. "Diego senden hoşlanıyorum ama..."

Başparmağıyla yanağımı okşadı; dokunuşu yumuşacıktı ve beni öpmesini delicesine istedim. "Islahevinde neredeyse iki yıl geçirdim ve hep dışarıdaki dünyanın hayallerini kurdum. Tercihlerimi; yaptıklarımı ve yapmadıklarımı düşündüm. Hiç Paris'e gitmemiştim, su kayağı yapmamıştım ve âşık olmamıştım. Beni saldıklarında, hayatımda bir saniyeyi bile boşa harcamayacağıma yemin ettim. Psikoloğum bana geçmişi hatırladığımızı, anı yaşadığımızı ve geleceği yazdığımızı söylerdi. Dünyanın sonu ister önümüzdeki ay gelsin, isterse bir milyon yıl sonra; biz yine de geleceğimizi yazabiliriz, Henry."

"Bunun doğru olmasını çok isterim." Alnımı Diego'nunkine dayayıp nefesini burnumda hissettim.

"Artık benden nefret mi ediyorsun?"

"Aslında tam tersi."

23 Aralık 2015

Noel'den iki gün önce Audrey'yle cesaretimizi toplayıp alışveriş merkezine daldık. Pusetler, alışverişçiler ve içimi Wham!'in *Last Christmas*'ına bir daha katlanmak zorunda kalmamak için kulaklarımı kesip atma isteğiyle dolduran kötü Noel müzikleriyle uğursuz bir manzaraydı. Apple mağazasında oyalanıp bücür, dişsiz bücürler etrafımızda çığlık çığlığa koştururken bir mavi tişörtlünün varlığımızı fark etmesini bekliyorduk.

Audrey, "Çocuk nefreti gün gibi ortada olan insanlar neden bu kadar çok çocuk yapar ki?" diye sordu. Teşhirdeki telefonlardan biriyle fotoğrafımı çekmeye kalkınca dilimi çıkardım.

"Çünkü diğer herkesten çok daha fazla nefret ediyorlar. Yaramaz veletleri sayesinde, hak gördükleri zenginliklerden kendilerini mahrum bırakan toplumdan intikam alıyorlar." Yakınlarda, masadaki dizüstü bilgisayarlardan birini alıp yere çalan minik meleğini ruhsuz bir neşeyle izleyen yorgun bir baba âdeta düşüncelerimi vurguluyordu.

"Henry Denton, beni tamamlıyorsun."

İnsan güruhu yüzünden klostrofobik hissetmeye başlamıştım ve bu cehennemden bir an önce çıkmak istediğim kadar, hepsinin vebaya yakalanıp yavaş ve sancılı bir şekilde ölme-

sini de diliyordum. Görüş alanımdaki her bir insan evladının, yaşam enerjimi sömürdüğünü hissediyordum. Hepimiz birbirimize bağlıydık ve onlar ne kadar kalabalıklaşırsa ben bir masanın altına emekleyip ağlamayı o kadar istiyordum. "Bilgisayarı internetten alamaz mısın?"

Audrey başım hayır dercesine salladı. "Zamanında teslim edemezler ve anneme, buradan alacağıma söz verdim. Amazon'dan sipariş verdiği bıçaklar kargoda kaybolunca annemin UPS'teki elemana kalpsiz, bebek katili Nazi dediğini unuttun mu?"

"Ah, hayır, hatırlıyorum."

"Noel yaklaştıkça deliriyor."

"Daha Diego'ya hediye bulmam lazım."

Mavi tişörtlü çalışanlardan biri yakınımızdan geçerken Audrey kadının bütün itirazlarına rağmen resmen üzerine atladı. Ben de onun işini bitirmesini beklemek için mağazanın önüne doğru ilerledim.

Adrian Morse'un mağazanın diğer ucunda olduğunu fark ettim. Kim bilir ne kadardır oradaydı. Üzerinde elemanlarm giydiği mavi tişörtle sırıtıyordu. Hep Marcus gibi zengin olduğunu sandığımdan, Apple mağazasında çalıştığını keşfedince şaşırdım. Bir an sonra içerideki bütün teşhir bilgisayarı, telefonu ve tabletinin ekranı aydınlandı ve benim uzaylı maskesi takmış, boyaya bulanmış haldeki fotoğrafımı sergiledi. Müşterilerin çoğu ne olduğunu anlayamasa da birkaçı gülmeye başladı. Fotoğrafta yüzüm maskenin ardında gizlenmişti ama mağazadaki tek C.L. öğrencisi Adrian değildi ve beni hemen fark ettiler.

Hırıltılı, zor nefesler alıyordum, nabzım hızlanmıştı ve tenim alev alevdi. Görüşümün kenarları bulanıklaştı ve zemin sanki yana eğildi. Audrey'yi bulmaya, ona odaklanıp dengemi geri kazanmaya çalıştım ama kalabalık onu yutmuştu.

"Tanrı aşkına, bu o çocuk değil mi?"

"Uzay Bebesi mi?"

"Ucube."

"Uzaylıların onu kaçırdığına cidden inanıyor mu?"

"Maskeli halini tercih ederim."

Nereye gittiğimi umursamadan mağazadan kaçtım. Bir köşeyi döndüm ve bir yan kapıdan hızla geçip alışveriş merkezinin derinliklerine uzanan karanlık bir labirente daldım. İçerisi çöp ve sigara kokuyordu. Alaylar burada peşimden gelemezdi. Duvara dayanıp dengemi sağladım. Saç filesi takmış, dolu bir çöp poşeti taşıyan bir çocuk bana başıyla selam verip önümden geçti ve koridor labirentinde gözden kayboldu.

Alışveriş merkezinin bu kısmı daha sessizdi. Bazı kapıların üstünde mağaza isimleri, diğerlerinde ise numaralar yazılıydı. Mağazada bana gülen onca insanın arasında kalınca soyunma odasındaki duşa geri dönmüştüm. Soyulmuş bileklerimin birbirine acıyla sürtündüğünü, kasıklarımın ağrıdığını ve Koç Raskin bantları çıkarırken bacağımdaki kılların yolunduğunu yeniden hissettim. Marcus ve arkadaşları bana sadece bir kere değil; her Uzay Bebesi diye seslendiklerinde ve sırama maske bıraktıklarında ve o fotoğrafı tüm dünyaya sergilediklerinde zulmediyorlardı. Kurban olmaktan bıkmıştım ama nasıl başka bir şey olabileceğimi de bilmiyordum.

Audrey'nin beni ne kadardır aradığından emin değilim ama telefonumun cebimde titrediğini hissedip açtım. Çılgına dönmüştü. Onunla restoran alanında buluştum ve beni görür görmez ağlayarak üzerime atıldı. Ağır alışveriş paketi sırtıma çarpıp büyük olasılıkla tenimi morarttı.

"Kaçtığım için kusura bakma."

Audrey'nin gözyaşları hızla öfkeye döndü. "Kendini suçlamaya kalkma sakın."

"Adrian yaptı."

"Gördüm." Dudakları şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. "Ama artık sorun çıkaramayacak."

Neyi kastettiğini yumurtlamasını bekledim ama zaferinin tadını çıkarmakla meşguldü. "Anlatacak mısın acaba?"

Beni kenara çekti. Kızarmış pilav, pizza ve hamburger kokusu karnımı acıktırıyordu. Bütün gün hiçbir şey yememiştim. "Mağazadaki telefonlardan birinden Müdür DeShields'a isimsiz bir ihbar e-postası göndermiş olabilirim."

"Bir dakika, bir dakika. Ne dedin sen?"

Audrey hikâyesini anlatırken gülümsemeden edemiyordu. "Adrian'ın müdürünü köşeye sıkıştırıp Adrian'ın neler yaptığını anlattım ama beni ciddiye almadı. Herkese, kızlara bile 'abicim' diyen hıyarlardandı. Adrian dururken bana inanmadı." Audrey hâlâ gazını alamamış halde öfkeyle bakıyordu. "Ben de bizzat Adrian'la yüzleştim."

Bir yıldız çekirdeğinin kütle çekim gücü artıp, yıldızın yaydığı enerjiyi aştığında bir süpernova oluşur. Çekirdek içe göçer ve Güneş'in tüm ömrü boyunca üretebileceğinden çok daha büyük bir ışık ve enerji açığa çıkararak dış katmanları patlatır. Muhtemelen Adrian'ın hiç şansı olmamıştı.

"Bunu yapmamalıydın."

"Haklısın," dedi Audrey. "Bu benim değil, senin işindi." Bana, *haydi, karşılık ver de canına okuyayım* bakışım attığı için çenemi kapalı tuttum. "Çok kolay oldu. Teşhir telefonlarından birinde video kaydetmeye başlayıp önünde Adrian'ı fotoğraf hakkında konuşturdum. Videoyu sadece onu işten attırmak için kullanacaktım ama gerzek, boşboğazlık edip fotoğrafı kendisinin çektiğini de söyledi. Senin nasıl çırpındığını ballandıra ballandıra anlatınca da kafayı sıyırdım."

Sanki aniden kalkmışım gibi dizlerim titriyordu. Kan beynime sıçradı ve dünya, radyo parazitine boğuldu. Kendimi toparlayabilmek için duvara yaslandım. "Gerçekten bunu videoya mı çektin?"

"Aynen öyle yaptım!" Audrey kendinden hiç bu kadar gurur duymamıştı. "Sonra videoyu kaydedip bir kopyasını Mü-

dür DeShields'a gönderdim. Eminim onunla ne yapılması gerektiğini biliyordur." Parmak uçlarına yükselip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mutlu Noeller, Henry."

Bunun çok pis sonuçlar doğuracağını bilsem de umurumda değildi. Adrian sonunda gününü görecekti. Keşke meselenin kapandığına dair biraz rahatlama hissedebilseydim ama bu zaferin içi boştu. Müdür DeShields, Adrian'a ne yaparsa yapsın, ben hâlâ Uzay Bebesi'ydim. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Kalabalığa rağmen ne Audrey ne de ben eve gitmek istiyorduk, bu yüzden birer dilim yağlı pizza aldık, Noel Baba'yla fotoğraf çektirdik ve alışveriş merkezinin ortasındaki bağış ağacının altına konmak üzere birer oyuncak aldık. Kapanış saati yaklaşırken hâlâ daha Diego'ya bir hediye bulamamıştım.

"Hediye işini hiç beceremiyorum, Audrey."

Audrey bana moral vermeye çalıştı: "Hah, saçmalama lütfen. Bana aldığın konuşan Gollum bebeğine bayılıyorum. Pillerini çıkardığın ve bir kova suda boğduğun halde yastığının altına saklanıp, 'Kıymetlimiss!' diye tıslayan, sıska bir iblisten daha iyi bir en iyi arkadaş hediyesi olamaz."

Fok sesleri çıkara çıkara güldüm. O hediyeyi Audrey sırf bir gün *Yüzüklerin Efendisi*'ni çok sevdiğini söyledi diye almıştım. O kadar ürkütücüydü ki hediyeyi paket yapana kadar Charlie'nin gardırobunda saklamıştım. "Jesse sana hiç ona doğum gününde aldığım sevdivenleri göstermiş miydi?"

"Sevdiven de ne?"

"El ele tutuşurken takılabilen sevgili eldivenleri." Audrey'nin yüzü kıpkırmızı kesilince dilini yuttu da boğuluyor sandım. "Haydi ama! Bence çok sevimlilerdi!"

"İyi de Florida'da yaşıyoruz!" Koluma girdi ve beni kahveciye doğru çekiştirdi. "Bana Diego'yla ilgili bildiklerini anlat."

"İyi öpüşüyor."

"Iyy. Başka?"

Diego'yla ne kadar zaman geçirirsem onun hakkında o kadar bilgisiz olduğumu hissediyordum. Kazıdığım her katmanın altından yüzlercesi çıkıyordu. "Okumayı seviyor. Ressam. İçki içmiyor."

"Alışveriş listesi istemedim," dedi. "Onun hakkında ne *bildiğini* soruyorum." Ben cevap düşünürken o ikimize de kahve sipariş etti. Jesse hakkında dünyaları biliyordum; küvette yıkanmaya bayılırdı ama jakuziden nefret ederdi, ukala indie şarkılar dinlerdi, tıraş losyonu sürünce gözleri şişerdi, kotlarını asla yıkamazdı... ama Diego bir muammaydı. Islahevi meselesini sonunda itiraf etse de bu sadece yeni sorulara ortam hazırlamıştı.

Bir şeyler bulabilmek için zihnimi zorladım. "Tatlı biri," dedim. "İhtiyacın olsa, cebindeki son parayı da çıkarıp verebilir. Hiçbir şeyden korkmuyor. Bir planı varmışçasına hayatı yara yara ilerliyor ama planı falan olmadığma, koşullara göre kararlar verdiğine eminim." Başımı öne eğerek çeşmelerden birinin kenarındaki çıkıntıya oturdum. "Bilemiyorum, Audrey."

"Gerilme, elbet bir hediye bulursun."

"Bunu yapmasam daha iyi aslında."

Audrey yanıma oturdu ve başını koluma yasladı. "Neyi?"

"Diego'ya hediye almak, onu düşünmek, bir geleceğimiz olabileceğini hayal etmek. Dünya sona ermese bile nihayetinde o da beni terk edecek."

"Bunu bilemezsin."

"Jesse terk etti. Benim yüzümden öldü."

Audrey koluma bir şaplak attı. "Beyinsiz misin acaba?"

"Jesse onu, beni sevdiği gibi sevmediğimi söylerdi hep. Haklı olmalı, yoksa kendini öldürmezdi."

Audrey elimi tutup parmaklarımı öptü. Charlie'yle alçıpan yumrukladığımdan beri eklemlerim kabuk bağlamıştı. "Jesse, kalbi kırık olduğu için ölmedi, Henry. Onun zihni arızalıydı." Araya girmeye çalıştım ama izin vermedi. "Jesse'nin, hasta

olduğu için intihar ettiğini anlayabilmem için uzun terapilere girmem gerekti. Benim hatam değildi, onun hatası değildi ve kesinlikle senin de değildi."

"Daha iyi bir erkek arkadaş olabilirdim."

"Depresyon, kazanılan değil, her gün mücadele edilen bir savaş. Asla dur durak bilmez, soluklanmana izin vermez. Kanlı bir çatışmadan çıkıp yenisine girersin. Jesse yorulmuştu ve artık savaşamayacağını düşündü."

"Neden? Bunu neden yaptı, Audrey?" Boğazım düğümlendi. Gözyaşları da çok uzak değildi ama umursamıyordum. *Hepsini siktir et, koyuver gitsin.*

"Bilmiyorum." Audrey başını sallıyordu.

Jesse'nin ailesi beni sadece evlatlarının çıktığı oğlan olarak görüyordu. Birkaç kere birlikte akşam yemeği yemiştik ama sohbetlerimiz tuhaf ve önemsizdi. "Bazen evlerine gitmeyi ve izin isteyip Jesse'nin odasını son kez görmeyi düşünüyorum. İntihar nedenine dair bir şeyler bırakmış olmalı."

"Bıraktıysa ne olacak? Ne yapacaksın ki?"

"Bilmiyorum."

"Kendini daha iyi hissedecek misin?"

"Hayır ama en azından gerçeği öğrenmiş olacağım."

Audrey, Jesse'nin intiharının kimsenin suçu olmadığını söylese de bence bunun yükü hepimizin omuzlarındaydı. Benim, Audrey'nin, Jesse'nin ailesinin, okuldaki çocukların... Bir yıldız çöktüğünde bazen ateşli bir süpernova olur ama bazen de çekirdek o kadar yoğunlaşır ki, kendini içten içe tüketir ve yüksek kütle çekiminden ışığın bile kaçamadığı bir karadeliğe dönüşür. Karadelikleri görmeniz mümkün değildir ama dikkatle bakarsanız, hemen yakınındaki nesnelere etkisini; güneş sistemlerinin yörüngelerini nasıl değiştirdiğini ya da bir yıldızın ışığını yoğunluk merkezine varana dek azar azar nasıl sömürdüğünü görebilirsiniz.

Belki Jesse'nin çöküşünü engelleyemezdik ama neler oldu-

ğunu fark etmemiz gerekirdi. Nedenini çözebilirsem, bir daha gerçekleşmesine engel olabilirdim.

Audrey boş kahve bardağını çöpe attı. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Hâlâ Diego'ya ne alacağımı bilmiyorum."

"Bir şey bulursun, Henry."

"Ya bulamazsam?"

Audrey kolumu tutup beni otoparka yönlendirdi. "O zaman ateşi başına vurmuş her ergenin hayal ettiği Noel hediyesini verirsin."

"Xbox mı?"

"Seni çok seviyorum, Henry."

"Sanırım Diego'nun Xbox'ı var, Audrey."

24 Aralık 2015

Annem masanın diğer ucundan Diego'yu incelerken parmakları sigara arzusuyla seğiriyordu. Oğlanı, kana bulanmış savaş alanının diğer cephesindeki düşmanı süzen, çatışmalarla sertleşmiş bir generalin bakışlarıyla izliyordu ki bu tuhaftı çünkü Diego'yu yemeğe çağıran kendisiydi.

Her şey aniden oluvermişti. Charlie ve Zooey, bebek odasının duvarının ne renge boyanacağını tartışırken ben de Diego'yla salondaki koltuğa kurulmuş, video oyunları oynuyordum. O sırada annem paldır küldür eve girip hepimizi arabaya doluşturdu ve Neptün restoranda sürpriz aile yemeğine getirdi.

"Ee, Diego, Colorado'nun neresindensin?"

Diego'nun ağzı, salatasından aldığı koca bir domates dilimiyle doluydu. Herkes bakışlarını ona çevirince, gözleri kocaman açıldı ve lokmasını hızla çiğneyip, "Brighton," dedi.

"Oda düzenlemesi nasıl gidiyor, Charlie?" Diego'yu kurtarmaya çalışıyordum; onu hiç bu kadar tatlı bir telaş halinde görmemiştim. Ancak annemin dikkatini dağıtmak kolay değildi.

"Calypso'ya kiminle geldin peki?"

Diego çatalını bıraktı. Mangal partisinin aksine, bu sefer

sofra adabı dört dörtlüktü. Dirseklerini masadan uzak tutuyor, ağzı doluyken konuşmuyor ve peçetesini sık kullanıyordu. "Başım biraz belaya girince ablam Viviana'nın yanına geldim."

"Nasıl bir bela?" Annem başımıza Büyük Engizisyoncu* kesilmişti.

"Bu bir sorgu değil," dedim. Annemin amansız sorularından dehşete düşsem de Diego'nun cevabını ben de merak ediyordum ancak onun bunu bilmesini istemiyordum.

"Bana öyle gibi geldi," dedi Charlie. Zooey onun kaburgalarına bir dirsek attı. Şişmiş karnı yüzünden masaya yaklaşamıyordu ama bu, salatası, ekmeklerin tamamı ve Charlie'nin salatası da dahil, eline geçirebildiği her şeyi yemesine engel olmamıştı. Onun hamileliği, Charlie için harika bir rejime dönüşmüştü.

"Yalnızca erkek arkadaşını tanımaya çalışıyorum, tatlım."

"O benim erkek arkadaşım değil."

Diego'nun yüzü kızardı. "Sadece arkadaşız..."

Charlie, "Tabii, yiyişen arkadaşlar," diye ekleyince Diego'nun yüzü ketçaptan da kırmızı bir renge büründü. Ağabeyime ölümcül bakışlar fırlattığımda Charlie, "Ne var? Video çekip KarTanesi'ne yüklememi istemiyorsanız kapınızı açık bırakmayın," dedi.

"Henry, ara sıra öpüşüp koklaştığın bir arkadaşın olacaksa onu tanımam gerekir." Noel arifesinde ve bir restorandayken Diego'yla olmayan ilişkimi tartıştığımıza inanamıyordum. Diego'ya karşı ne hissettiğimi kendim bile bilmezken onlara nasıl açıklayabilirdim ki? Elbette annemin bana bir fırsat verdiği de söylenemezdi. "Ne diyorduk, Diego?"

Diego'nun sakin kalmayı nasıl başardığını asla bilemeyeceğim. Konuştuğunda sesi normal, hatta ifadesizdi ve restorandaki seslerden daha yüksek sayılmazdı: "Babamın kolunu

* Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler* romanının en meşhur hikâyelerinden biri. –*çn*

kırdığım için ıslahevinde iki yıl geçirdim. Aslında iki kolunu birden kırdım. Bir de burnunu. Kafatası da çatlamıştı ama o tamamen benim suçum değildi sanırım."

Ve böylece masamız sessizliğe gömüldü. Her şeye ukalalık edebilen ağabeyim bile kalakalmıştı. Diego bana ıslahevine gönderildiğini söylediğinde, nedenine dair varsayımlarda bulunmuştum ancak babasını az kalsın öldürmesi o listeye hiç girmemişti.

"Babam İsa'ya inanırdı," dedi kısık sesle, "ama metamfetamine daha fazla inanıyordu. Âlemlere gider, haftalarca kafası güzel halde, deli gibi dolanıp annemi ve ablamı döverdi. Ayıldığında yeniden İsa'ya sığınıp af dilerdi ve bizden de bunu kabul etmemizi beklerdi. Ablam evde oldukça beni korumayı başarırdı ama on sekizine girdiği gün bavulunu da alıp Brighton'dan ayrılan ilk otobüse bindi. Ben daha on yaşındaydım.

"On üçüncü doğum günümde annem akşam yemeği için taze balık kızartmıştı ve bana bir kek yapmıştı. Havuçlu kek; en sevdiğimden. Babam uçmuş halde eve geldi ve anneme girişti. Bazen yumruklarını kullanırdı ama o gece ocaktaki kirli kızartma tavasını tercih etti. Hani şu dökme demir olanlardan; onu anneme anneannem vermiş, ona da kendi annesi vermiş." Diego başını iki yana sallarken çenesi kasıldı. "Ondan sonra ne olduğunu gerçekten pek hatırlamıyorum. Mahkemenin atadığı psikolog, öfkemi senelerdir baskıladığımı ve psikoz krizi geçirmiş olabileceğimi söyledi.

"Avukatımın tavsiyesiyle ceza indirimi talep ettim ama tek koşul, salıverildikten sonra ablam Viviana'yla birlikte yaşamamdı. Sonra da işte, buraya geldim."

Diego anlatırken hiçbirimiz tek lokma yemedik. Charlie, elindeki yemek dolu çatalı tamamen unutmuştu. Diego'nun bana anlattıklarından, babasının kötü eğilimleri olduğunu anlamıştım ama gerçeklere kesinlikle hazır değildim. Ben ha-

yatımla ilgili mızmızlanıp dururken Diego annesini şerefsiz babasından koruyabilmek için kendi hayatının bir parçasını feda etmişti. Esas Diego'nun düğmeye basmak istememesi gerekirdi.

"Tanrı aşkına, Henry, gerçekten çok acayip tipler buluyorsun." Ağabeyim, sanki bu bir şakaymış gibi kıkırdadı.

Diego sustuğu anda annem yeniden yemeye başlamıştı. Yutmadan önce yüz kere falan çiğnediği küçük lokmalarla. Yanımızdan geçen bir garsonu durdurup votka-tonik sipariş etti.

Diego masanın altından elimi sıktı ama ben onunkini sıkmadım.

Zooey karnını ovaladı ve masada Diego'ya gülümseyen bir tek o oldu. "Çok zor şartlarda büyümüş olmalısın. Psikoloji hocam, gerçekten ümitsiz bir duruma düşene kadar neler yapabileceğimizi asla bilemeyeceğimizi söylemişti."

"Bu doğru," dedi Diego.

Annem ağzını silip kumaş peçetesini masaya bıraktı. Garson içkisini getirdi, annem kafaya dikti, sonra, "Umarım ıslahevindeyken, öfkeni kontrol etmeyi öğrenmişsindir," dedi.

"Babamla yaşamamanın faydası oluyor. Ayrıca resim de yapıyorum."

Charlie avcunu masaya indirdi. "Harbi mi? Boyanması gereken iki odamız var. Bizim ufaklık sinirlerini bozduğunda yanımıza gelip boyamamıza yardım edebilirsin."

Zooey'nin gözleri parıldadı. "Bebek odasının duvarına bir resim yapabilir misin? Bedeli neyse veririm."

Araya girmeye çalıştım ama Charlie ve Zooey, Diego'ya pençelerini çoktan geçirmişlerdi. Çocukcağız sonunda bebek odasını boyamaya ikna oldu ama para almayı reddetti. Charlie ve Zooey yine renk meselesini tartışmaya daldılar ve Diego birden fazla renk kullanmayı önerince sustular. Ailemle benden daha iyi geçiniyordu.

Annem garsona eliyle işaret edip ikinci içkisini söyledi.

Adam içkiyi getirdikten sonra da onu dinlememiz için boğazını temizledi. "Restoranı beğendiniz mi?"

Mekâna pek dikkat etmemiştim. Diego'nun akşam yemeğine gelmesi nedeniyle o kadar gerilmiştim ki etrafımı fark etmemiştim bile. "Fena değil, sanırım." Neptün, kanal manzaralı, hoş bir balık restoranıydı. Küçük ve samimi dekorasyonu, ikinci el bir şıklık yaratıyordu ve yemekler muhteşemdi. Her restoranda bulunabilen sıradan mönülü, normal bir restoran değildi. Yemekleri özgün ve yaratıcı olduğu kadar pahalıydı da.

Zooey daha coşkuluydu. "Babam buraya bayılıyor. Bütün müşterilerini buraya *getiriyor*."

Diego, silip süpürdüğü tabağına bakıp, "Beş yıldız," dedi. "Buraya kesinlikle tekrar gelirdim."

"Güzel." Annem Charlie ve bana baktı. "Çocuklar, ev işlerine biraz daha yardımcı olmanız gerekecek. İşler bir süre sıkışık olacak."

Charlie bana sorgularcasına baktı ama annemin ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Hı hı," dedi. "Tamam, anne."

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Tutto Fresco'dan istifa ettim."

İçim çekildi. Bütün birikimimi Noel hediyelerine harcamıştım. Aldıklarımı iade edersem evin faturalarına ne kadar katkı sağlayabileceğimi hesaplamaya çalıştım. Belki işe de girebilirdim.

Charlie, "İstifa mı ettin? Noel arifesinde mi?" dedi.

"Evet." Annem votka-toniğinden bir yudum aldı. Sesinde endişe yoktu ama çenesi seğiriyordu ve elindeki kadehi o kadar sıkı tutuyordu ki kıracağından korkuyordum. "Ama endişelenmeyin, çocuklar. Yeni bir işim var."

"Nerede?" Sorduğum anda annemin yüzünde bir gülücük belirdi ve gerginliği uçup gitti. "Burada mı? Burada mı çalışacaksın?"

Annem evet dercesine başını salladı. "Sene başında başlayacağım."

"Bahşişler daha mı iyidir sence?"

"Garson olmayacağım," dedi annem. "Yeni aşçı yamağı olacağım."

Diego, bunun ne kadar büyük bir olay olduğundan habersiz, "Tebrikler, Bayan Denton," dedi. Aslında onun konuşmasına sevinmiştim çünkü ben hiçbir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındım.

Annem iş görüşmesi sırasında ne kadar gergin olduğunu, nasıl dilinin tutulduğunu anlatırken yüzü ışıldıyordu. Restoran sahibinin dikkati dağılınca annem işi eline yüzüne bulaştırdığını sanmış ama pes etmek yerine mutfağa dalıp baharatlı ve ton balıklı tartar sos hazırlamıştı. Adam bir lokma yer yemez annemi işe almıştı. Çok cesurca bir hareketti ve başaşçının mutfağa izinsiz girdiği için ona bağırıp çağırmasını umursamadan yeni işini kazanabilmek uğruna malzeme doğrayıp keserken ne kadar korkmuş olabileceğini düşünüp gülümsedim.

"Seninle gurur duyuyorum anne." Aslında daha önce hiç bu kadar gururlanmamıştım.

Zooey, "Peki, nereden aklma geldi bunu yapmak?" diye sordu.

Annem bana gülümsedi. "Biri bana ayna tuttu."

Yemekten sonra Diego'yla bizim sokakta dolandık. İkimiz de pek konuşmuyorduk. Sessizlik, kaldırım çatlağında biten bir ot gibi aramızda büyüyordu. Annemin, hayallerinin peşinden koşmak için garsonluğu bırakması büyük bir olaydı ama zihnimi Diego işgal etmişti. İçeri girmeden önce nasıl biri olduğunu ve ıslahevinde geçirdiği vaktin onu kime dönüştürdüğünü merak ediyordum. Tasasız sırıtışı ve sümüklü yeşili gözleriyle benim Diego'm kimsecikleri incitebilecek birine benzemiyordu

ama babasını kemiklerini kırana dek patakladığını itiraf etmişti. Bu akşam yemeği cevaplardan çok, yeni sorular doğurmuştu. Diego zaman zaman sinirlerine hâkim olamayan iyi bir çocuk mu yoksa iyi çocuk rolünde ustalaşmış bir canavar mıydı?

"Annen tatlıymış," dedi.

"Sorgu faslı için özür dilerim."

"En azmdan tırnaklarımı sökmeye ya da genitallerime elektrik vermeye kalkışmadı."

"Onları bir dahaki sefere saklıyor muhtemelen."

Hava nihayet serinlemişti ama hâlâ Noel gibi gelmiyordu. Sıcaklıkların sweatshirt'e ihtiyaç duyacağımız kadar düşmesinin mucizeden sayıldığı Florida'da büyümüştüm ama kar, sıcak çikolata ve alev alev şömine ateşi olmayınca Noel eksik kalıyordu. Sanırım televizyon ve sinema beynimi yıkamıştı. Belki de bazı fikirler, doğmadan kanımıza işleniyordu. "Neden babandan bana hiç bahsetmedin?"

Diego yolun ortasmda duruverdi. Ben de ne yapacağımı bilemeyip yanında dikildim. Sokağımızdaki evler Noel Baba ve baston şeker şekilli parlak Noel ışıklarıyla süslenmişti ama yine de sanki koca dünyada sadece Diego ve ben vardık.

Gerisingeri bizim eve doğru yürümeye başladı ve tam da sessizlik dayanılmaz hale gelmişken, "Hani sevdiğin tablom var ya?" dedi. Küçük çocuğun kalbine pençelerini geçirmiş kuzgunu ve oğlanın cansız dudaklarında asılı kalmış son kelimelerini hatırlayarak başımı salladım. "Onu, ıslahevine girmeden önceki gece yapmıştım. Hâkim ceza indirimi talebimi kabul etmişti ama ailemin evine dönemediğim için amcamm yanında kalıyordum. Uzunca bir süreliğine son özgür gecem olacaktı ama arkadaşlarımla dışarı çıkmak ya da Viviana'yla vakit geçirmek dururken ben bütün gece resim yaptım." Gözpınarlarındaki yaşları elinin tersiyle sildi.

"Belki ben artık kendimi öyle görmüyorum, bazı günlerse bilemiyorum ama ailem, arkadaşlarım, ablam... gerçeği bilen

herkes öyle görüyor." Yürürken durup bana baktı. "Senin de öyle görmeni hiç istemedim."

"Olanlar senin suçun değil."

Diego, "Babamı az kalsın öldürüyordum!" diye bağırdı. Yumruklarını sıkıp dudağını ısırdı. Titriyor, sarsılıyordu ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. "Önemsediğim insanlar söz konusu olduğunda zihnim darmaduman oluyor. Kim olduğumu kestiremiyorum ama kim olmak istemediğimi de çok iyi biliyorum."

Bizim evin önünde durduk. Salonumuzun perdeleri arasından ışık süzülüyordu ve annemin gölgesini gördüğümü sandım. Diego'ya, babasına saldırırken nasıl da gözünün kararddığını hayal etmeden, kırılan kemiklerin çatırtısından keyif alıp almadığını ya da ellerine bulaşan kanı görünce gülümseyip gülümsemediğini düşünmeden bakamıyordum. "Marcus'ın araba camlarını sen mi indirdin?"

"Bunu sorma ihtiyacı hissediyorsan cevabımın bir önemi olmayacak demektir." Diego'nun sesi ruhsuzdu ve gözlerime bakmıyordu. Arabasının kaputuna oturmuş, anahtarlarıyla oynuyordu.

"Yapmadığım söylersen sana inanacağım."

"Hayır, inanmayacaksın." Ayağa kalktı, yanağımdan öptü ve arabasma bindi. "Mutlu Noeller, Henry."

Diego'nun arabası sokakta gözden kaybolduğu anda Audrey'yi aradım. On beş dakika sonra kapımızın önündeydi. IHOP'a gidip köşe bölmelerden birine oturduk ve pankek siparişi verdik, gerçi moralimi pek de yerine getirmedi. Audrey incir çekirdeğini doldurmayacak konulardan konuşurken ben de Diego'yla olanları sindirmeye çalıştım. Sevgili olmasak da ayrılmışız gibi hissediyordum. Beni bırakıp gidişi, yalnızca kırık bir kalbin indirebileceği o nihai darbe gibi canımı acıtıyordu.

Bu acıyı iyi biliyordum çünkü Jesse'nin öldüğünü öğrendiğim gün de hissetmiştim.

"Onu özlüyorum," dedim. Sesli söylemek istememiştim; yalnızca düşünüyordum.

"Diego'yla durumu düzeltirsiniz."

"Diego'yu değil, Jesse'yi."

"Haa." Audrey sırılsıklam pankekinden bir lokma aldı ama muhtemelen tadı kum gibi geliyordu; Jesse'nin ölümünden beri benim için her şey kum tadındaydı. "Onu ben de özlüyorum."

"Burada benimle oturup elimi tutması, ayağıyla ayağımı tekmelemesi, her şeyi belaltı geyiğe vurması gerekirdi." Çatalımı, tabağımdaki şurubun içinde gezdirip hemen geri kapanan çukurlar açtım. "Jesse burada olsaydı her şey bambaşka olurdu."

"Hı hımm," dedi Audrey, "öyle olurdu. Ama Jesse burada değil. Ben buradayım, sen buradasın. Jesse ise ölü, Henry."

"Neden? Kendini neden öldürdü?"

Audrey başını iki yana salladı, ağlamak üzereymiş gibi peçetesini yüzüne kaldırdı. Bana aylardır aradığım cevabı vermesini umarak bekliyordum. "Bilemiyorum. Keşke bilebilseydim. Keşke, Jesse'yi pes ettiren tek bir neden olsa ve onu söyleyebilseydim ama söyleyemiyorum. Bazen insanlar gerçek bir neden olmaksızın, yaşama isteğinden vazgeçerler işte. Geride kalan insanları hiç sallamazlar; çok bencilce ve zalimce ama bunu değiştiremeyiz, sadece kabullenebiliriz."

İçimdeki mantıklı ses Audrey'nin haklı olduğunu biliyordu ama diğeri; Jesse'yi seven, ondan nefret eden ve Diego'ya güvenmediği için kendini berbat hisseden ses, bu duyduklarını reddediyordu. "Jesse'yi tanıyorum, Audrey. Geride bir şey bırakmış olmalı."

"Bırakmadı."

"Cenazede ailesine sormayı denedim ama benimle konuşmadılar."

"Eminim polisler Jesse'nin eşyalarını karıştırıp bir intihar notu aramışlardır."

"Onlar Jesse'yi tanımıyorlar; ne aramaları gerektiğini bilemezler."

Bize bakan garson, neşeyle gülümseyerek yanımıza yaklaştı ama Audrey'nin kasvetli ifadesini gördüğü anda gülümsemesi silindi. "Bu durumu düzeltemem, Henry. Jesse artık yok ve bizim hayatımıza devam etmemiz gerekiyor. Ailen var, yakında bir yeğenin olacak ve bir çocuk senden hoşlanıyor."

Bunların hepsi doğruydu ama kafamda bir ampul yandığından Audrey'ye kulak vermiyordum. Fikir bir kıvılcım gibi parıldayıp patlamış ve zihnime koca bir evren gibi yayılmıştı. Audrey hâlâ konuşurken, "Haydi, Jesselerin evine girelim," dedim.

"Ne?"

Kafatasımın içinde uçuşan düşünceler ışık hızını yakalarken hiçbirini tutamıyordum. "Noel arifesindeyiz. Jesse'nin ailesi onu her Noel'de Providence'a sürüklerdi. Evde olmayacaklardır. Yedek anahtarı nerede sakladıklarını ve alarmın şifresini biliyorum."

Mükemmel bir fikirdi; Audrey'nin bana neden şaşkınlıktan ağzı açık halde baktığını anlayamıyordum. "Ne demeye evlerine gireceğiz ki?"

"Neden intihar ettiğini çözmek için."

"İyi de, neden, Henry? Bu neyi değiştirecek?"

Yumruğumu masaya indirdim ve ıslak pankek tabaklarını, sade kahve fincanları havaya zıpladı. Restorandaki herkes dönüp baktı ama umurumda değildi. "Çünkü Jesse nedensiz yere intihar ettiyse ölümünün hiçbir anlamı yok demektir. Ve Jesse'nin ölümü anlamsızsa, hayatlarımız da öyle olmalı. Her şey öyle olmalı, Audrey. Herkes bir yana, bunu senin anlayabileceğini sanırdım." Masaya biraz para bırakıp otoparka gittim. Kararmış gökyüzü açıktı ama sokak aydınlatmasının ışık kir-

liliği yüzünden yıldızlar güçlükle seçiliyordu. Yine de orada, yukarıdaydılar. Onları, hepsini Sümüklülerin gemisindeyken görmüştüm.

Arkamda restoranın kapısı açılıp kapandı ama dönüp bakmadım. "Biliyor musun," dedim, "Alfa Centauri yıldız sistemindeki gezegenlerden birinden Dünya'ya baksaydık, Jesse hâlâ hayatta olurdu."

"Ama aslında olmayacaktı, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Önleyecek gücümüz yokken Jesse'nin yeniden ölümünü izlemenin ne anlamı olurdu peki?"

"En azından bilirdik."

Audrey arabasına gitti, kapıları açtı ve koltuğuna oturdu. Motoru çalıştırıp camı indirdi. Hâlâ durmuş, yıldızları izliyordum. "Gel haydi. Suç işleyeceksek bari eve gecikmeyelim."

Jesse hayattayken evlerinde çok vakit geçirmiştim ama Audrey'yle onun sokağına park edip arabanın ışıklarını kapayarak oturana kadar eve hiç doğru dürüst bakmamıştım. Sıradan bir Florida eviydi, yani mimari açıdan hiçbir şekilde ilgi çekici değildi. Tarihi bir değeri, değişik hatları ya da özel süslemeleri yoktu. Sağlam, işlevseldi ancak sokaktaki evlerin çoğundan biraz daha büyüktü. Pencerelerin altındaki çalılar o kadar mükemmel budanmıştı ki fazladan tek bir yaprak bulamayacağıma emindim. Çimler yemyeşil ve bakımlı, ağaçlarının altındaki kuru ot yatakları ışıltılı ve odunsuydu. Garaj yolunda tek bir leke yoktu; bir damla yağ bile. Franklinlerin evi, çatının kenarına çekilmiş Noel ışıklarından, kapıya asılı süs çelenge kadar dört dörtlük, güzel ve tertemizdi.

Audrey, "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu. "Yapacaksak şimdi harekete geçmeliyiz." Son on beş dakikadır boş boş konuşuyor, birilerinin evine izinsiz girerken ya-

kalanmamak için neler yapılması gerektiğine ve yakalanma durumunda verilebilecek cezalara dair televizyonda izlediği ne varsa anlatıyordu. Ona bunun başarısız olunacak bir sınav olmadığını söylemek istesem de onu susturmaya kalkarsam çökeceğini hissediyordum.

Audrey'nin arabası göze çarpmıyordu ve bu bizim için en az, Franklinlerin birkaç komşusundaki Noel arifesi partileri kadar önemli bir artıydı. Bilmemne Teyze'nin yanak makaslarından kaçmak için ön verandasına kaçmış, içine alkol karıştırdığı eggnog'unu yudumlayan birileri, sokaktan geçen iki genci görse bile biz olduğumuzu hatırlamazdı.

"Hızlıca girip çıkacağız," dedim. "Bay ve Bayan Franklin muhtemelen şeyden beri Jesse'nin odasına girmemiştir... Yani her şey yerli yerindedir." Burada geçirdiğimiz son günü ve neler yaptığınızı düşünmemeye çalıştım. Dikkatim dağılmamalıydı.

"Ya Jesse bir not bırakmadıysa, Henry?"

"O zaman günlüğüne bir şeyler yazmıştır ya da bir e-posta yazmış ama göndermemiştir veya telefonuyla, kimsenin bakmayı akıl etmediği bir video çekmiştir. Bir şeyler olmalı."

Audrey elimi tutup göğsüne bastırdı. İncecik *Muppet Show* tişörtü terden ıslanmıştı. "Jesse'nin kendini neden öldürdüğünü öğrenmemiz bir şeyi değiştirmeyecek."

"Haklısın, *her şeyi* değiştirecek."

Cesaretimi kaybetmeden arabadan indim. Bahçeyi yarıladığımda Audrey de bana yetişti. Jesse'nin, küçüklüğünde birilerinin tacizine uğradığı ya da ailesi onu dövdüğü veya bir inanç krizine girip eşcinselliğini tanrıya bağlılığıyla uzlaştıramadığı için intihar ettiğini keşfetmeyi umuyordum. Bunların doğru olduğuna inanmasam ve Jesse'nin bu yüzden azap çektiğini düşünmek istemesem de eğer hayatında onu intihara sürükleyecek dehşetengiz herhangi bir olay varsa, en azından benim kabahatim olmadığını görecektim.

Audrey tökezleyince onu dirseğinden yakaladım. Bizi görenler, sarhoş iki genç olduğumuzu düşünürdü. Onu evin yanından arka verandaya yönlendirdim. Süs şelalesinden havuza akan suyun şırıltısıyla çişimin geldiğini fark ettim ancak mesanemi düşünmeksizin doğrudan üzerinde on-on beş bitkinin bulunduğu metal raftaki yılbaşı kaktüsüne yöneldim. Bitkinin kırmızı ve beyaz çiçekleri, yastık gibi tombul saplardan fışkırıyordu. Anahtar, saksının altındaydı. Jesse'nin ailesi, eve gizlice girdiği geceler için orada yedek bir anahtar bulundurduğunu bile bilmiyordu. Anahtarı son kez amacına uygun olarak kullandım.

Eve girdiğimizde Audrey parmağını kotumun kemer ilmeğine soktu ve o kadar dibime girdi ki nefesini ensemde hissettim. Israrcı biplemelerle çalmaya başlayan alarmı Jesse'nin doğum günüyle susturdum. Dışarıdaki ışıklar evin içini aydınlatıyordu ama onlar olmasa da mutfaktan ve salondan geçip geniş merdivenden yukarı çıkarak Jesse'nin sağdan üçüncü odasını bulabilirdim.

Audrey, "Bunu yapmamız gerekmiyor, Henry," diye fısıldamıştı ama boş evde bizi duyabilecek kimse yoktu. Ev boştan da fazlasıydı; sanki içi oyulmuştu.

"Bu kapının ardında cevaplar var." Ayrıca gerçekler ve zihnimdeki bok yığınının üstünde kırık cam parçaları gibi ışıldayan anılar da vardı. Hayatımın en güzel günlerinden bazılarını o kapının ardında yaşamıştım ve bir daha asla yaşayamayacaktım.

Kulpu çevirdim, kapıyı itip açtım ve ışığı yaktım. Jesse'nin yatağı odanın ortasındaydı, çarşafları yapılmamıştı; uzun şifoniyeri karşı duvara dayanmıştı, üzeri kirli kıyafetler, yarı dolu su şişeleri ve o gün cebinden çıkarıp attığı zımbırtılarla doluydu; yatağının karşısındaki televizyon sehpasında bir televizyon ve dört farklı oyun konsolu duruyordu, oyun kumandaları yerdeydi; köşedeki çalışma masası, üzerindeki onlarca kitabın ağırlığıyla bel vermişti.

Ancak aslında hiçbiri yerinde değildi. Olmaları gerekirdi; hep oradaydılar. Kitaplar değişirdi, kirli kıyafetlerin yeri değişirdi ama esas unsurlar hep yerli yerinde dururdu.

Audrey başını içeri uzattı, geri çekti ve etrafına bakındı. "Doğru oda olduğuna emin misin?" Cevabı zaten biliyordu. Jesse'nin evinden benden daha çok zaman geçirmişti.

Yatak, şifoniyer, masa, kitaplar ve oyun konsolları gitmişti. Hepsi. Hatta Jesse'nin izlediği Broadway müzikallerinin; *Miss Saigon, Küçük Korku Dükkânı* ve *Lanetli: Batının Kötü Cadısı*'nın posterleri de yok olmuştu. Ailesi, Jesse'nin odasını dikiş odasma dönüştürmüştü. Şık bir sarı tonuna boyanmış duvarlara, her renkten kumaş toplarıyla dolu, sıra sıra antika raflar çakılmıştı. Bir mantar panoya gece elbisesi çizimleri asılmıştı ve askılarda dikişin çeşitli aşamalarında elbiseler vardı.

Jesse burada değildi. Sanki hiç olmamıştı.

"Henry..."

Audrey elini omzuma koydu ama o kadar ağırdı ki dizlerimin üstüne çöktüm. Jesse'nin odasında bulunabilecek hiçbir hakikat yoktu. Bu acıdan kurtuluş yoktu.

Ağlamadım; anlamsız olurdu. Her şey anlamsızdı. "Her şey çok boktan, Audrey. Jesse öldü, üstelik muhtemelen benim hatam yüzünden çünkü onu yeterince sevmedim ya da ona yetemedim ve de intiharına engel olabileceğim bir dolu sırrını benden sakladı. Diego'yu da bu yüzden kendimden uzaklaştırdım çünkü bana hatalı olabileceğimi, benim hatam olmayabileceğini ve belki düğmeye basıp anlamsız olmayan bir gelecek yaşayabileceğimi düşündüren ilk insandı ama onu o kadar ittim ki o da beni terk etti."

Audrey yanımda diz çöktü, elimi tutup göğsüne bastırdı. "Henry, Diego seni terk etmedi."

"Bana ıslahevine girdiğini; annesini korumak uğruna babasını dövdüğü için içeri atıldığını anlattı. Ben de kalkıp onu Marcus'ın araba camlarını kırmakla suçladım."

"Ah, Henry, keşke yapmasaydın."

"Çok pis sıçtım, Audrey."

Bir şey söyleyecekti ki altımızda zemin titredi ve ayağa sıçradım. "Hasiktir!"

Audrey, "Ne oldu?" diye sorduysa da cevap vermeden ışıkları kapadım ve kaçmak için elini kavradım.

"Birileri geldi." Jesse'nin odası garajın üstündeydi; bu sayede ailesi eve geldiğinde üzerimizi giyinmeye ve elimizi yüzümüzü düzeltip, evde baş başayken gerçekte yaptığımızı bildikleri şeyleri yapmıyormuş da oyun oynuyormuşuz gibi görünmeye vaktimiz oluyordu.

"Şehir dışmda olduklarını söylememiş miydin?"

"Öyle olmaları gerekiyordu." Merdivenden aşağı koştuk ama ben sahanlıkta durdum.

Audrey, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bir yere daha bakmak istiyorum." Audrey kolumdan çekiştirdi. "Sen git, arabada buluşuruz." Beni durdurmasına fırsat vermeden merdivenden yukarı koştum.

Jesse'nin ailesi, nispeten mesafeli ebeveynlerdi. Sorumluluklarını yerine getirirler ama onun dışmda genelde Jesse'nin istediği şeyi yapmasına izin verirlerdi. Jesse, bilgisayarını karıştırmasınlar diye şifre koymaya ya da görmelerini istemediği bir şeyleri saklamaya ihtiyaç duymazdı. Bay ve Bayan Franklin, oğullarının özel hayatına saygı duymuşlardı. Jesse'yi sadece temizlikçiler huzursuz ederdi. Bayan Franklin evi bir aydan uzun süre temiz tutamadığı için, Jesse okuldayken odasına çeşitli insanların dalması onun doğal bir paranoya geliştirmesine neden olmuştu. Saklamaya değer bulduğu yalnızca birkaç parça eşyası vardı ve onları banyosundaki lavabonun altındaki bir boşlukta saklardı.

Fazla vaktim yoktu. Sessiz olmaya falan çabalamadan koşarak Jesse'nin odasından bitişikteki banyoya daldım. Ailesi burayı da yeniden dekore etmişti ama o kadar çarpıcı bir

değişiklik yapmamışlardı. Dizlerimin üstüne çöktüm, dolap kapaklarını açtım, tuvalet kâğıtlarını kenara ittim ve deliğe uzandım. Hazinelerini sakladığı sigara kutusunu el yordamıyla bulmaya çalıştım ama orada değildi. Kolumu da kıvırarak iyice derinlere uzanıp parmak uçlarımla yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Kutu yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Jesse'nin neden intihar ettiğini asla öğrenemeyecektim. Tek tesellim, bu acı gerçeği yalnızca 36 gün daha taşıyacak olmamdı.

Artık Jesse'ye ait olmayan odadan sürünerek çıktım ve merdivenin başında ayağa kalktım. Bay ve Bayan Franklin mutfakta kavga ediyorlardı.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın, Russell. Evden çıkmadan alarmı kurmuştum." Bayan Franklin'in sesi çelik kadar soğuktu.

"Evet, alet kendi kendini devre dışı bırakmıştır kesin."

Ben nasıl kaçacağımı düşünerek sessizce dikilirken ortlar da aşağıda tartışmaya devam ediyorlardı. Aşağıya inen tek yol merdivendi. Yaklaşan ayak seslerini duyunca çamaşır dolabının içine saklanıp kapısını üzerime kapadım. Jesse'nin anne ya da babasının temiz çarşaf veya havluya ihtiyaç duymaması için dua ederek nefesimi tuttum. Ömür gibi gelen beş dakika sonra Franklinlerin yatak odasından su sesi gelince dolabın kapısını aralayıp koridora göz attım; ortalık boştu.

Koşarak merdivenden indim, yemek odasından geçip arka kapıya yöneldim. Kapıyı açıp özgürlüğe fırlayacaktım ki birinin bana seslendiğini duyup donakaldım.

"Henry Denton?"

Koşmaya devam edebilirdim; etmeliydim. Bayan Franklin yüzümü görmemişti. Evine izinsiz girenin ben olduğumu kanıtlayamazdı. Yine de arkama döndüm.

"Merhaba, Bayan Franklin."

Onu en son Jesse'nin cenazesinde görmüştüm. Üzerinde ağır, siyah bir elbise vardı ve ağlamamıştı. Geride kalan bir yıl

onu değiştirmemişti. Hâlâ siyah giyiyordu. Sarı saçları açıktı ve boynuna dalga dalga dökülüyordu. Jesse annesine çekmişti; hafif kalkık burnu, her türlü bahanenin ardını görebilen keskin gözleri ve uzun, ince parmakları... Ondan parçaları karşımda görmek canım acıtıyordu.

"Sadece şey için geldim... Şeye ihtiyacım vardı... Jesse'nin odasını dikiş odasına dönüştürdüğünüze inanamıyorum."

Bayan Franklin'in dudakları oynuyordu ama sesi çıkmıyordu. Yüzü ifadesiz, boş bir kil topağıydı. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu ve bu evde benim için hiçbir şey kalmamıştı. Jesse'nin tüm izleri silinmişti.

"Henry, ben..."

Gerisini dinlemedim. Hızla kapıdan çıktım ve Audrey'nin arabasına ulaşana kadar durmadım. Arabanın ışıkları kapalıydı ama motor çalışır haldeydi ve ben biner binmez Audrey gaza bastı.

Audrey'nin evine varana kadar ikimiz de sessiz kaldık. Arabayı park edip kontağı kapadı. Dışarı çıkıp garaj yollarının ucuna gittim. Audrey de gelip yanıma oturdu.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Henry."

Konuşacak havada değildim. Bayan Franklin'in yüzü aklımdan gitmiyordu. Beni gördüğüne şaşırmaması. Jesse'den hiçbir değeri olmamışçasına kurtulması... Dünya sona ererken acı içinde ve yapayalnız ölmesini diledim. Bu kadarını bile hak etmiyordu.

"Bu gece burada kalabilir miyim?"

Audrey başını salladı. "Elbette, Henry, ama..."

"Her ne diyeceksen, aslında önemi yok."

"Marcus'ın camlarını Diego indirmedi, ben yaptım." Kelimeler dudaklarından, gelişini göremeden beni kör eden foton ışınları hızıyla döküldü.

"Sen mi?"

"Evet, ben."

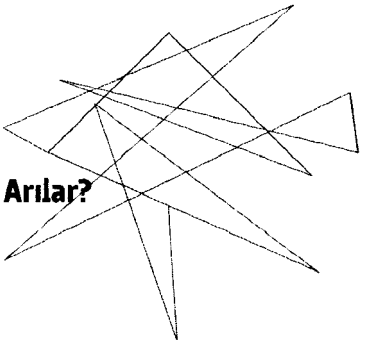
"Ama... neden?"

Audrey, suç işlemek büyütülecek mesele değilmiş gibi omuz silkti. "Marcus McCoy şerefsizin teki ve sen benim en iyi arkadaşımsın."

Hâlâ Marcus'ın araba camlarını Audrey'nin kırdığı fikrini idrak edememiştim. Hem de benim için yapmıştı. "Tutuklanabilirdin."

Belki ışık oyunuydu ama Audrey o gece kendi evinin garaj yolunda tepemde dikilen bir deve dönüştü. Bir savaşçı edasıyla durup, bir savaşçı kadar vahşi bir sesle, "Ben yaptım ve gerekirse yine yaparım," dedi.

Başımı omzuna koydum. "Teşekkür ederim."

Arılar?

Olay ilk olarak Fransa'da gözlemlenir. Yıl 1994'tür. *Neonicotinoid* olarak bilinen yeni bir böcek ilacına maruz kalan arılar sersemler ve tuhaf davranmaya başlarlar. Çoğunlukla kendi kovanlarını terk eden bu arılar, bütün bir koloninin çökmesine neden olurlar.

2006'da ABD'de arıcılıkla uğraşan David Hackenberg, Kongre'ye ülkedeki arı nüfusunun yüzde yetmişine yayılmış olduğu halde açıklanamayan Kovan Sönmesi* olgusuna dair bir rapor sunar. Sorunun nedeni henüz bilinmemektedir ancak bu durumu böcek ilaçlarma, mantar ilaçlarına, kene ve parazitlere bağlayan varsayımlar bulunmaktadır.

2013'te kovan ölümlerinin yüzde altmışının Kovan Sönmesi'nden kaynaklandığı kaydedilir. Biliminsanları, birtakım *neonicotinoid*lerin kullanılmaması gerektiğini dile getirir ve bazı ülkeler bu maddelerin tarımda kullanımını kısıtlarken, bir kısmı da tamamen yasaklar ancak sönme oranında bir değişiklik olmaz.

29 Ocak 2016'da, California'daki bir badem çiftliğinde bulunan son balarısı kovanı da Kovan Sönmesi'ne yenik düşer.

---

* Colony Collapse Disorder (CCD). –çn

Portakal suyunun fiyatı bir gecede tavan yapar. Yabanmersini ve badem, raflardan tamamen kalkar. Soğan ateş pahası olur. Arısız geçen ilk yılda, sıradan meyvelerin çoğu yok oluverir. Bu meyvelerin sarnıçlarda saklanan suları artık havyardan daha değerlidir. Balkabağı da Cadılar Bayramı'nda oyulamayacak kadar pahalanmıştır.

Balarısının soyunun tükenmesinin etkileri, diğer ekinlerde de görülür. Kahve, yalnızca küçük bir azınlığın karşılayabildiği bir lükse dönüşür. Balarısının tozladığı ekinlere dayalı ekonomileri olan ülke ve devletler, kovanların sönmesini takiben çökerler.

İlk sırada ABD vardır. Halkın beslenemediği ülkede işsizlik yüzde ellinin üzerine çıkar. Çok az insan sağlık hizmetlerini karşılayabildiği için hastalıklar alıp başını gider ama bir numaralı ölüm sebebi açlıktır. Diğer uluslar da çok geçmeden ABD'ye katılırlar.

Savaş, kıtlık ve ölüm, gezegenin yeni düzeni olur. Balarılarının çöküşüne neden olan zehir insan nüfusunu da etkilemeye başlar ve insanlık da tıpkı arılar gibi yavaşça delirir.

25 Aralık 2015

Keder bir okyanus ve suçluluk hissi de beni dalgaların altına çekip boğan dip akıntısı...

Audrey'nin yatağında, boğazımı tutarak soluk soluğa uyandım. Rüyamda boğuluyordum. Jesse'nin yatak odasındaydım. Oda hâlâ eskisi gibiydi ama içeriye okyanus doluyordu. Başımı suyun üzerinde tutmaya çabalıyordum ama Jesse dipteydi ve beni aşağı çekiyordu.

Uyandığımda pencereden içeri ışık süzülüyordu. Audrey yastığına sarılmış, yüzü bir tişörtle örtülü halde derin uykudaydı. Hiç Noel sabahındaymışız gibi hissetmiyordum. Gözlerimi kapayıp dünyanın sonu gelene dek uyumak istiyordum ama annem evde olmadığımı fark etmeden eve gitmeliydim.

Audrey'yi uyandırmak yerine bir not bırakıp bisikletini ödünç aldım. Evi bizimkinden birkaç kilometre uzakta olduğundan, yol boyunca düşünme fırsatı buldum. Jesse biraz biraz aklıma gelse de esas Diego'yu düşünüyordum. Haklıydı; Marcus'ın canını onun kırıp kırmadığını sormam gerekmemeliydi; ona güvenmeliydim. Özrümü kabul edeceğinden emin olmasam da şansımı denemeliydim.

Eve ulaştığımda kan ter içinde kalmıştım. Bisikleti evin

önünde bıraktım. Sokağın karşısından Bay Nabu beni izliyordu. El salladını, o da karşılık verdi. Beni kim bilir kaç sabah altımda sadece çamaşırımla ya da çöp kutusu kapağıyla eve gizlice girerken görmüştü.

Evdekilerin henüz uyanmadığından emin olmak için içeri girmeden önce camdan bir göz atayım dedim. Çocukluğumuzda annem Charlie ve benim Noel sabahı erken kalkmamıza engel olmak için, ilk uyananın herkese kahvaltı hazırlaması kuralını koymuştu. Ergenliğe ulaştığımızda, bu uygulama, hangimizin yatakta daha uzun kalacağına dair bir yarışa dönüşmüştü. Böylece hediyelerimizi açmamız öğleni buluyordu.

Yavaşça çalıların arasına girip pencereden baktım. Herkesin uyanmış ve salonda toplanmış olduğunu görünce şaşırdım. Annem Ninemi huzurevinden erken almış olmalıydı zira koltukta yan yana oturuyorlardı. Zooey koltuğun yanındaki televizyon koltuğunda takılıyordu ve Charlie de sırtı bana dönük halde, Noel ağacının altında bir şeyler aranıyordu.

Annem ellerini çırpıp bir şef bıçağını havaya kaldırdı. Bunu ona ben almıştım. Hediyeleri bensiz açıyorlardı. Uyanıp uyanmadığıma bakmak için odama girmişler miydi? Evde olup olmadığımdan haberleri var mıydı? Bir hışımla içeri dalacaktım ki Charlie odanın ortasına geçip durdu. Ne dediğini duyamıyordum ama ağabeyim bir dizinin üstüne çökerken Zooey bir eliyle ağzını kapadı. Charlie, Zooey'nin parmağına bir yüzük taktı, kız kollarını ona dolayıp ağabeyimi öptü. Bunu bir süredir bekliyor olmalıydı ama yine de çok şaşırmışçasına, "Evet, evet! Elbette seninle evlenirim," diye bağırdığını hayal ettim.

Zooey'ye evlenme teklif ettiğine, benim bunu kaçırdığıma inanamıyordum. Uyanmamı bile beklememişti. Yokluğumda hediyeler ve evlilik teklifleri havada uçuşuyordu.

Bay Nabu, "İyi misin, genç adam?" diye seslendi. Bayat kereviz gibi sert ve buruşuktu ama ışıltılı gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı.

Bay Nabu'nun evine doğru yürüdüm. "Dünyanın sona ereceğini ama buna engel olabileceğinizi bilseydiniz, yapar mıydınız?"

Bay Nabu gazetesini kucağına koydu. Kel kafası yaşlılık lekeleriyle doluydu ve gözlüğü burnunun ucuna kadar kaymıştı. "Genç adam, bugün Noel ve verandamda yalnız başıma oturmuş, gazete okuyorum."

"Mutlu Noeller, efendim." Başımla selam verdim ve bezginlikle evimin yan tarafından dolanıp banyo penceresinden içeri süzüldüm.

Fizik teorisine göre, evrenin kütle-enerji özünün neredeyse yüzde yirmi yedisini karanlık madde denilen şey oluşturuyor. Karanlık madde, ışığa tepki vermiyor ve şimdiye dek, varlığının kanıtlanmasına yönelik tüm çabalar sonuçsuz kaldı. Ancak varlığı yine de geniş kabul görüyor çünkü büyük astronomik nesnelerin kütleleri ile kütle çekim etkileri arasındaki tutarsızlıkların açıklanmasını sağlıyor. Karanlık maddenin varlığına yönelik iddialar, galaksilerin hareketlerinde gözlemlenebiliyor. Galaksilerin çoğunda nesneleri bir arada tutmak için gereken çekim gücünü desteklemeye yetecek kadar gözlemlenebilir kütle bulunmuyor. Tıpkı ailem gibi. Bazen bakıyorum da, nasıl birbirimizden kopup gitmediğimize şaşırıyorum.

Gün boyunca herkesin konuştuğu tek konu nişandı. Eve gizlice girerken yanlışlıkla duş perdesini indirdiğimi kimse duymadı. Uyanmamı beklemeden hediyeleri açtıkları için özür bile dilemediler. Ninem on dakikada bir yanağıma yapışıp öpüyor ve beni gördüğüne ne kadar sevindiğini söylüyordu. Charlie ile Zooey birbirlerine dokunmadan duramıyordu ve annem de neredeyse tüm zamanını mutfakta geçirip bir orduya yetecek kadar meze hazırlıyordu.

Bense çıkıp gitmemek için kendimi zor tutuyordum.

Sanırım Bayan Franklin beni polise ihbar etmemişti ama yine de her tıkırtıda yerimden sıçrıyordum ve devriye arabasının gelmesini bekleyerek pencere başında saatlerimi yemiştim. Açıkçası, gözaltında birkaç gün geçirmek çok da kötü olmazdı. Annem ve ağabeyim yokluğumu fark etmeyecek kadar çakırkeyif olduğunda Audrey'nin bisikletine atlayıp Diegolara gittim. Terli ve leş gibi kokar halde, elimde hediye dolu bir torbayla kapının önünde dikildim.

Kapıyı, üzerinde çizgi elf desenli pijama altı ve gri bir atletle Diego açtı. Öğleden sonrası olmasına rağmen yeni uyanmış gibi saçı darmadağınıktı.

"Özür dilerim." Diego beni kovalamadan bir solukta özrüme giriştim. "Camları Audrey kırmış ve sana güvenmem gerekirdi ama Jesse'ye güvendiğim halde benden pek çok şey saklayıp intihar etti ve aynısını bir daha yaşarsam atlatabileceğimi sanmıyorum."

"Ben Jesse değilim."

"Biliyorum."

"İntihar falan etmeyeceğim."

"Biliyorum."

Diego, bütün cüssesiyle kapı eşiğini kaplıyordu. Beni affetmesini diliyordum ama hiç umudum yoktu. "Keşke Marcus'ın camlarını *ben* indirseydim. Sana yaptıklarından sonra ağzını yüzünü dağıtmak istedim. Sana bir daha dokunursa da bunu yapacağım..." Başını iki yana salladı. "Sanırım sadece arkadaş olmak konusunda haklısın. Senin Jesse meselesi yüzünden hâlâ kafan karışık ve benim de halletmem gereken sorunlarım olduğu çok açık."

Buna itiraz edemezdim. Koşullar böyleyken bir ilişkiye başlamak zordu. Bizim için bir felakete dönüşebilirdi. Ancak bu, Diego'yu içeri itip dünyanın sonuna kadar öpmek istememe engel olmuyordu. Onunla bir geleceğin neye benzeyeceğini

hayal etmeme... Ama bunları düşünemezdim. Torbayı kaldırdım. "Noel hediyeleri."

"Benim de sana bir hediyem var." Diego bir an tereddüt etse de içeri girmem için kenara çekildi.

"Viviana nerede?"

"Erkek arkadaşında."

"Noel'de seni yalnız mı bıraktı?"

"I-ıh," dedi. "Önce birlikte kahvaltı edip hediyelerimizi açtık. Sonra erkek arkadaşının ailesiyle Noel olaylarına katılmak için gitmesi gerekti."

"Hımm."

"Burada bekle." Diego beni salonda bırakınca koltuğa oturdum. Kısa süre sonra paketli birkaç hediyeyle gelip onları sehpanın üzerine koydu.

"Önce sen." Hediyeleri torbadan çıkarıp ona uzattım.

"Nedir bu?" Diego hediyenin paketini ustalıkla açtı; seneye tekrar kullanabilmek için kâğıdı titizlikle açmak gibi saçmalıklara girişmek yerine yırtıverdi ki bunu çok takdir ettim. "Frida Kahlo'yu çok severim." Kitabın kapağını parmaklarıyla okşadıktan sonra açıp en sevdiği eserlerde duraksayarak sayfaları karıştırmaya başladı.

"Resimlerin bana onunkileri anımsatıyor."

"Bu... mükemmel bir hediye!" Kitabı kucağına koyup bir süre baktı sonra hediyelerinin gerisini açtı. Kitabın yanı sıra, parmak arası terlikler, *Doctor Who* pijama altı ve yarım kilo kahvaltılık marşmelov almıştım. "Bu kadar marşmelovla ne yapacağım?"

"Bilmem. Ama herkesin acil durumlar için bir paket kahvaltılık marşmelovu olmalı." Torbanın dibinden son hediyeyi çıkardım.

"Henry!" Diego kaşlarını çatsa da hediyeyi kabul etti.

"Diğerleri... bilirsin, şeydi... bu özel."

Diego paketi öncekiler gibi şevkle yırtıp açtı ama hediyenin

üstünü görünce donakaldı. Ön ve arka kapağı siyah deriden, sayfaları pütürlü, basit bir günlüktü. Ancak Diego'nun dikkatini çeken, günlüğün kendisi değil, kapağındaki oymaydı.

GEÇMİŞİ HATIRLA,
ÂNI YAŞA,
GELECEĞİ YAZ.

Parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdirdi. Beğenip beğenmediğini anlayamıyordum. Tam anlamıyla taş kesilmişti.

"Yapmak istediğin her şeyi buraya yazabilirsin diye düşündüm," dedim. "Bilemiyorum, aptalca olabilir. Beğenmediysen geri verebilirsin." Elbette üzerindeki yazı nedeniyle geri alamazdım ama önemli değildi.

"Teşekkür ederim, Henry." Yalnızca üç kelimeydi ama bana daha fazlasını hissettirdi; sanki zamanı geri alıp onu Marcus'ın camları için suçladığımı, onun geçmişini ve benim Jesse'mi unutmamızı, trajediler ikimizi de tüketmeden önceki bir zamanda tanışmamızı diliyordu. Ancak hiçbiri mümkün değildi, elimizdeki koşullar belliydi. Son 35 günümüzde sadece arkadaş olabilirdik ve bununla yetinmek zorundaydık.

Diego bana aldığı hediyeleri uzattı.

Hediye paketlerine bakıp sırıttım. "Hediyelerini parmakları olmayan yoksul yetimlerin paketlemesine izin vermen ne tatlı."

"Haydi oradan," dedi. "Soyut çalışıyorum. Sanatımı anlamıyorsan yapabileceğim bir şey yok." Toplamda kötü paketlenmiş dört hediye vardı: roketler ve uzay yolculuğuyla ilgili, 1948'de basılmış bir kitap; basmalı dolmakalem; bir şişe, kan kırmızısı mürekkep ile bir yıldız haritası.

"Bu kadar zahmet etmeseydin..."

Diego çılgınca sırıtıyordu. "Bir tane daha var." Bir zarf uzattı. "Aç."

İçinden kart çıkmasını bekliyordum ve ben de ona bir kart vermediğim için kendimi ahmak gibi hissediyordum. Ancak içinde kart yoktu; Janelle Monáe konserine iki bilet vardı. Kadının müziğini sevdiğimden sadece bir kere bahsetmiştim. "Hatırladığına inanamıyorum." Biletlerin arkasını çevirip konserin yerine ve zamanına baktım. Florida'da, Fort Lauderdale'da, 2 Şubat 2016'daydı. "Diego..."

"Dünya sona ermezse birlikte gideriz. Ya da istersen Audrey'yle gidersin. Her şekilde, dört gözle beklediğin bir şeyler olursa karar vermen kolaylaşır diye düşündüm."

"Yaptığım öküzlükten sonra bile düğmeye basmamı istiyor musun?"

Diego gülümsedi. Yanağıma dokunmak istiyormuş da dürtüsünü bastırıyormuş gibi eli seğirdi. "Basmak istemeni istiyorum."

28 Aralık 2015

Keşke benim fikrim olduğunu söyleyebilseydim ama bu şeref Jesse Franklin'e aitti. Jesse, hikâyelerin, bu hale gelmeden önce kim olduğumuzu bilebilmemiz için kitaplarda kayda geçirilmiş, dünyanın ortak hafızası olduğuna inanırdı. İnsanların, Çavdar Tarlasında Çocuklar'a gençken bayılıp yetişkinlikte ilgilerini yitirmelerini de buna bağlardı. On beşimizdeyken hepimiz Holden Caulfield'dık ama büyüdüğümüzde Atticus Finch olmak istiyorduk. Jesse'nin bu teorisine tam olarak kafam yatmazdı ama onun bana ödünç verdiği *Bülbülü Öldürmek*'i bulunca aklıma gelmişti. Ve o anda ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

Hem Audrey hem de Diego'ya planımı anlattım; onları ikna etmek kolaydı. Ninemin izni olmaksızın odasına girmek için TJ'i ikna etmek ise daha çetrefilli bir yaklaşım gerektiriyordu.

Audrey, Ninemin odasının kapısını arkamızdan kapayıp, taşıdığı kutuyu boş yatağın üzerine bırakırken, "Evet, beyler; gördüğünüz üzere, memeler bu işe yarıyor," dedi. Jesse'nin evine gizlice girdiğimizden hiç bahsetmemiştik ve ben de unutmaya dünden razıydım.

Gözlerimi devirdim ama onun yardımı olmasa muhtemelen içeri giremeyeceğimizi biliyordum. "Kendi sırtını sonra sı-

vazlarsın. Annem Ninemi üç buçukta getireceğini söylemişti, yani bir saatten az vaktimiz var."

Diego çıplak odaya bakındı. "Nereden başlayalım?" Elini tutmamak ya da uzanıp onu öpmemek çok zordu. Arkadaş olacağımıza anlaştığımızı unuttuğum anlar oluyordu ve Diego'nun daha kolay kabullenip kabullenmediğini merak ediyordum.

"Baştan başlayalım."

Ninem dönmeden üç kişi hızla çalışarak bir saatte ancak bitirebildik. Tabii son iki gündür de hazırlık yapıyorduk. Bu, Nineme Noel hediyemdi ve değerini bilmek için hatırlaması gerekmeyecekti.

Annemin plandan haberi yoktu; yani esas planı bilmiyordu. Ona sadece Ninemin huzurevindeki odasına sürpriz olarak bir şey asmak istediğimi söyleyip, Noel'den sonra Ninemi buraya biraz daha geç getirmeye ikna etmiştim. Telefonum titreşip yaklaştıklarını haber verdi. Deli gibi çalışarak işimizi bitirdik ve Ninemin gelişini kapının önünde beklemeye koyulduk.

"Neler oluyor, Charlie? Hepiniz burada ne arıyorsunuz?" Ninemin rahatsızlık dolu sesini duyan huzurevi sakinlerinden birkaçı ayaklarını sürüyerek odalarından çıktı.

"Gel, Nine. Sana göstermek istediğim bir şey var." Elimi uzatıp onu odasına soktum.

Kapının ardında ne olduğunu zaten bildiğim için odaya bakmak yerine, ilk defa görecek olan Ninemin yüzünü izledim. Karşılaştığı manzarayı algılamaya çalışırken çatık kaşlı ifadesi gevşedi, açıldı ve tamamen rahatlayarak şaşkın bir huşuya dönüştü. Duvarların neredeyse tamamı Ninemin hayatından karelerle doluydu. Charlie'nin onun odasından çıkardığı kutularda yüzlerce fotoğraf vardı ve içlerinden seçtiklerimiz en fazla yüzde onuydu.

"Bu senin hikâyen."

Ninem en yakındaki kareye dokundu. Fotoğrafta yakışıklı, genç bir adamla dans ediyordu. Sol kolu havadaydı ve çiçek desenli elbisesi bir şemsiye gibi kabarmış, dönüyordu. Kulak verseniz, arka planda The Coasters'ın *Poison Ivy*'sini duyabilirdiniz. O fotoğrafta Ninem benim yaşlarımda olmalıydı. Baktığımız kızın yüzü kırışıksız, dertsiz ve geleceğe dair tasasızdı.

Fotoğrafın hemen yanında bir günlüğün elyazısı bir sayfasının fotokopisi vardı. Fotoğraftaki oğlanın adı Kenny Highcastle'dı ve Ninem onun kendisini dansa götürmesine sadece annesi ısrar ettiği için izin vermişti ama o gece hayatının en eğlenceli saatlerini yaşamıştı. Duvara yapıştırdığımız her fotoğrafın yanında o kareyle ilgili günlük sayfasının fotokopisi vardı ve Ninemin hayatı, odadaki dört duvarı birden sarıyordu.

"Anılarını çalsalar bile büyüleyici hayatını çalamazlar. Unuttuğunda, bu odaya dön ve hatırla."

Ninem ayaklarını sürüyerek odada gezinip ve bazı karelerde daha uzun duraksayıp fotoğraflara tek tek baktı. "Ah! Bunu hatırlıyorum. Babanla ilk arabamızı almıştık. Camgöbeği bir Pontiac Tempest'tı. Araba kullanmayı hiç öğrenemedim."

"Evet ama okul aile birliğinde traktör kullanabilen tek anne sendin." Annem ellerini omzuma koyup arkamda durdu.

Birkaç yaşlı daha odaya geldi. "Bak, Hannah. Charlie kayıp anılarımı bulmuş. Hepsi burada." Ninemin hayatını, yaptığı her şeyi sergilemesini izlemek dünyanın en muhteşem hissini veriyordu. Bana Charlie demesini bile umursamıyordum.

Belki de hayatlarımızın gerçekten bir anlamı vardı. Ninem ve fotoğraflarındaki diğer insanlar için bir değeri olduğu kesindi. Bu hatıraların her biri; yaşanırken önemli değilmiş gibi görünenleri bile anlamlıydı.

Annem gitmeden önce beni öptü. Audrey, Diego ve ben biraz daha kalıp Ninemden fotoğrafların hikâyelerini dinledik. Bu hayatı yaşayan kadının kendisi olduğunu her zaman hatırlayamasa da ne kadar önemli olduğunu bileceğini düşündüm.

Huzurevinden çıkarken Audrey, "Dünyanın birkaç hafta sonra sona ereceğine inanan biri için bu çok güzel bir hareketti," dedi.

"Ne kadar zamanımız kalmış olursa olsun Ninem mutluluğu hak ediyor."

Diego omuz silkip, "Bunu hak eden sadece o değil," dedi.

31 Aralık 2015

Annem yılbaşı gecesini kızlarla Hard Rock Casino'da geçirmeye karar verip evi bana ve Charlie'ye bıraktı. Parti yapmamızı yasakladıysa da elbette bunu görmezden gelecektik.

Âlem yapmak gibi bir niyetimiz yoktu; sadece Zooey, Charlie'nin üniversiteden kasabaya gelmiş birkaç arkadaşı, Audrey ve Diego olacaktı. Audrey'ye bizimle takılmak istemezse Marcus'ın partisine gidebileceğini söyledim ama alevli bir hamamböceği yemeyi tercih edeceğini söyledi ki bu biraz abartılı... ve iğrençti. Marcus bütün hafta boyunca KarTanesi profilinde yılbaşı partisinin çok acayip olacağını anlatıp durmuştu. Hatta beni bile mesaj atıp davet etmişti ama cevap vermemiştim.

Annemin kırılabilecek eşyalarını onun odasına taşıyıp kapısını kilitledikten sonra içki ve atıştırmalık stokumuzu kontrol ettim. Diego'ya hediye alıp Ninemin fotoğraflarını düzenleyeceğim derken bir avuç birikimimi de tüketmiştim. Charlie'nin Zooey'ye taktığı yüzük, annemin verdiği bir aile yadigârıydı ama bebek odasını baştan yaptığı için ağabeyim de beş parasızdı. Ucuz gazoz ve cipsler aldığımızı, cips sosumuzun olmadığını ve içkilerin neredeyse köpeköldüren oldu-

ğunu kimsenin fark etmemesini umuyordum. Charlie votkayı, üniversitedeki dostlarından öğrendiği bir numarayla su arıtma cihazından geçirdi, sonra Pop! ya da Limon Ferahlığı gibi markaları olan gazozların yanına yerleştirdi. Ben de, aslında evdeki malzemelerden küçük küçük kestiğimiz ve milföye sarıp fırma attığımız uzun sosislerden ibaret kokteyl sosisleri kontrol ettim. Atıştırmalık olarak hazır erişte servis etsek bu kadar kötü olurdu, ki onu da bir an düşünmedik desem yalan olur.

"Charlie! Charlie, plastik bardaklar nerede?" Dolapları açıp, satın aldığımızdan emin olduğum kırmızı plastik bardakları aradım.

Ağabeyim, "Burada," diye bağırdı.

Bardaklar niye Charlie'deydi ki? İnsanlar birkaç dakikaya geleceklerdi ve ben daha duş almamıştım. Zemini döve döve ağabeyimin odasına gittim. Charlie, girişteki naylon şeritleri kaldırmıştı ve kapı eşiğinde durmuş, sırıtıyordu. "Herkes gelmeden bitireyim dedim."

"Neyi?"

"Bebek odasını."

"Haa." Yapacak onlarca işim vardı ama sormamı beklediğini biliyordum: "Görebilir miyim?"

Heyecan ve gururla başını sallayıp kenara çekildi ve girmemi işaret etti. Bir zamanlarki odası, leş kokulu, kasvetli bir Tarzan mağarasından; sade, düzenli bir odaya dönüşmüştü. Engebeli çift kişilik yatağının yerine standart bir çift kişilik yatak koymuş, pencerelere perde takmış ve yeni bir şifoniyer almıştı. Duvarlar için pastel bir mavide karar kılmışlardı. Odanın bebek tarafında mobilya namına pek bir şey yoktu ama bir beşik, alt değiştirme masası ve sallanan sandalye bulmuşlardı.

"Bu Ninemin eski sallanan sandalyesi değil mi?"

"Evet, annem depodan çıkardı." Charlie resmen ışık saçıyordu. Ailemizde kaç neslin o sandalyede pışpışlandığını merak ettim. Annem kucağında Charlie'yle o sandalyede ilk defa sal-

landığı sırada Delta Pavonis yıldızının ışıkları Dünya'ya yolculuğuna yeni başlıyordu. Delta Pavonis'in açısından bakıldığında Charlie henüz yaşamının ilk birkaç ayında nadiren uyumuş mızmız bir bebekti. Üçlü yıldız sistemi 26 Draconis'e göre ise bebek olan annemdi ve Ninem de ona bakan güzel kadındı.

Odanın daha da içine girdim. Karşı duvarı, bir ağaç resmi kaplıyordu. Dalları genişliyor, yükseklere uzanıyordu ve altında hem Charlie'ye hem de Zooey'ye benzeyen bir kız, yüzünde saklı bir gülümsemeyle oturmuş, tepedeki yıldızları izliyordu.

Charlie, "Onu erkek arkadaşın yaptı," dedi.

"Diego erkek arkadaşım değil."

Charlie gözlerini devirdi. "Hı hı." Neşeyle omzuma vurdu. "Henüz bitirmediğini söylüyor; şu duvara yıldızlar, yanına da güneş çizecekmiş. Detayları Zooey biliyor. Bir günün tüm evreleri mi ne olacakmış."

"Tanrı aşkına, Charlie, bunca şeyi yaptığına inanamıyorum."

"Kalıcı değil, biliyorsun, yine de başlangıç için fena sayılmaz." Ağabeyim ve Zooey'nin, aileleri için evrende küçük, mükemmel bir köşe yaratma çabalarına hayranlıkla baktım. Ağabeyim artık küçük bir çocuk değildi. Çocuk sahibi olmaya kim baştan hazırdır bilemiyorum ama Charlie herhangi bir babanın olabileceği kadar hazırdı.

"Ee, isim olarak Evie düşünüyoruz, ne dersin?"

"Evie..." diyerek ismin kulağa nasıl geldiğine baktım. "Güzelmiş."

"İyi."

"Evie Denton." Söyledikçe daha da gerçek oluyordu. Artık küçük parazit değildi. Bir odası, duvar resmi ve uyuyabileceği bir beşiği vardı. Bir ismi vardı. Amcası ve vaftiz babası olacağım Evie Denton.

• • •

Gece yarısına hâlâ bir saat vardı ama çoktan sarhoş olmuştum. Hayır, sarhoş demek doğru olmaz. Zilzurnaydım ve dünyadaki en güzel insanlarla çevriliydim.

"Seni seviyorum, Audrey." Diego ve Charlie, ağabeyimin Target'tan sürpriz olarak aldığı ucuz havai fişekleri yakmaya çalışırken tüm ağırlığımı Audrey'ye vermiş halde bekliyordum. Charlie tüm kutuyu ateşlemeye çalışıp dururken Diego kimsenin parmaklarını uçurmaması için çabalıyor; Zooey ise katlanır sandalyesinde şişmiş bilekleri ve kocaman göbeğiyle onları izliyordu. "Evet. Seni seviyorum. Sana fena yanlış yaptım."

Audrey muhteşem görünüyordu. Giydiği siyah, kollu mini elbise, bazen unuttuğum güzelliğini vurguluyordu. "Ben de seni seviyorum." Onun sarhoş olup olmadığını bilmiyordum ama dudağında ter birikmişti ve şekilli bir pipetten votka-Pop!'unu yudumluyordu.

Bir havai fişek vınlayarak havayı deldi, Diego'nun kulağını kıl payı ıskalayarak omzunun üzerinden uçtu ve çılgınca bir çatırtıyla patladı. Charlie'nin arkadaşları sevinçle haykırıp ıslık çaldılar. Ağabeyim onların yanında ergenliğine dönmüş gibiydi ama aptallık edecek zamanı hak ediyordu; ebeveynliğin tatili ya da hastalık izni olmayacaktı. Diego ağabeyime suratının dibinde havai fişek patlattığı için azar çekmek istemediğinden sessizce benden yardım dilendi. Sanırım Charlie'nin havai fişekleri, silahlar kadar iyi nişan almadığın için şükretmek gerekirdi.

"Galiba şu çocuğu da seviyorum."

Audrey, "Öyle mi?" dedi. "O bunu biliyor mu?"

"Hayır... Belki." Diego'nun ağabeyimle boğuşarak elinden kaptığı çakmakla yaktığı üç maytap mavi, kırmızı ve yeşil kıvılcımlar saçtı. Charlie yumruklarını havaya savurup haykırdı. "Önemli değil, sonuçta sadece arkadaşız."

"Arkadaştan fazlası olduğunuz çok açık, Henry. Aptallar bile bunu görebilir."

Diego'ya bakıp Jesse'yi görmemek imkânsızdı. Geleceği düşündüğümde onlarca biçimde paramparça olduğunu hayal etmemek de öyle. Belki Diego intihar etmeyecekti ama yine hapse girebilir, daha iyi birini bulabilir veya Colorado'ya geri taşınabilirdi. Ancak beni dizginleyen bunlar değildi. "Onu hak ettiğimi düşünmüyorum."

Audrey omuz silkti. "Muhtemelen etmiyorsun. Ama o da seni hak etmiyor. Belki de bu yüzden birbiriniz için biçilmiş kaftansınız."

"Sence ne kadar sürer?"

"Kimin umurunda ki?"

"Benim."

Audrey içkisini höpürdetti ve boş bardağı yere attı. Evde parti verdiğimiz gerçeğini annemden saklayamayacağımız ortadaydı. *Siktir et.*

"Pastırma seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Eh, herhalde."

"Peki, kahvaltıda sana pastırma verilirse, önünden alındığında ne olacağını düşünüp geri çevirir misin?"

"Hayır."

"Hayır, ya!" Audrey göğsüme bir şaplak attı. "Pastırmayı bayıla bayıla yersin çünkü çok lezzetlidir. Bir daha pastırma yiyip yiyemeyeceğini düşünüp dertlenmezsin. Yersin, olur biter." Önümde dikilip yüzümü ellerinin arasına aldı. O kadar ciddiydi ki gülmemek zordu. "Pastırmayı *ye*, Henry."

Charlie ve arkadaşları kükrercesine kahkahalara boğulunca Audrey'yle dönüp ateş ve kıvılcımların dumanlar saçarak havaya fırlamasını ve süpernova gibi patlamasını izledik. Diego, bahçenin ilerisinden bana göz kırptı.

"Sanırım bu hikâyedeki pastırma, Diego."

"Bana bir içki daha lazım."

• • •

Diego'yla ışıklar kapalı halde odamda durmuş, birbirimize sarılıyorduk. Salondaki televizyon son sesteydi. Gece yarısına hâlâ on dakika vardı ama on saniye de olsa umursamazdım.

Parlak ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu ve Diego'nun yüzünü zihnime kazıdım; yanaklarının kıvrımlarını, şakağındaki yara izini ve ona dokunduğumdaki ürpertisini ezberime yazdım.

Dudaklarımı ve boynumu yavaşça, sadece arzumu alevlendirecek kısa dokunuşlarla öperken tenini benimkine bastırıyordu. Sümüklülerin beni eğitimli bir maymuna çevirmek için önümde salladıkları havuçtan çok daha iyi, uzatmalı bir coşkunluktu.

"Annemdi."

Diego'yla öpüşmeyi bıraktım. "Annenden bahsetmek için doğru zaman olduğuna emin misin?"

"Islahevinden çıktığımda eve gitmek yerine buraya, Viv'in yanına gelmemin nedeni annemdi." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki kelimelerinin titreşimlerini tenimde hissediyordum. Nefes bile almadan sadece saçını okşadım. "Nefsi müdafaaydı, avukatım bile öyle olduğunu söyledi ama annem, babamın aleyhinde tanıklık yapmayı reddetti. Onun sözüne karşılık benimkiydi ve babam uçmadığı zamanlarda ağzından bal damlar. Annemin beni desteklemesine ihtiyacım vardı ama reddetti. Günün birinde onu öldürecek adamı, oğluna tercih etti." Sesi çatladı.

"Anlatmak zorunda değilsin." Öz annemin ihanetine uğradığımı düşünemedim bile. Bütün kusurlarına rağmen annem daima yanımda olmuştu.

Diego alnını benimkine dayadı. "Bilmeni istedim." Beni kendine çekti ve geçmişin anılarını silebilecekmişçesine öptü. Ellerini altına kaydırdığı tişörtümü başımın üzerine çekip çıkardı. Bense onun gömleğinin düğmelerini yeterince hızla açamıyordum. Zamanı takip edemiyordum. Kollarımız, ba-

caklarımız, dudaklarımız... Korkusuzca çılgına dönmüştük.

Siyah kumaş pantolonunu güreşerek çıkaran ben değilmişim gibi, "Sorun değil ya?" diye sordu. "Bu akşam çok içtin de."

"Sorun yok," diye mırıldandım. Çakırkeyiftim ama sarhoş değildim. "Senin için sorun olur mu?" Ayıldığımı hissederek Diego'nun gözlerine baktım. Uzaylılar tarafından mıncıklanıp incelenmiş, Calypso'da anadan doğma dolaşmıştım ama hiçbirinde Diego'nun karşısında durduğum kadar çıplak hissetmemiştim.

"Hayır, ben çok iyiyim."

"Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?" diye sordum. Başını hayır dercesine salladı. "İçerideyken bile mi?"

"O işler öyle olmuyor," dedi kıkırdayarak.

"Ben oldum... hem Jesse'yle, hem Marcus'la."

Diego güldü. "Sadece-arkadaşlık buraya kadarmış."

"İstersen durabiliriz."

"İstemiyorum. Tabii sen istiyorsan..."

"İstemiyorum."

Diego'yu yatağa götürdüm ve örtülerin altma girip kontrolü içgüdü ve hormonlarımıza bıraktık. Saat gece yarısını vurmuş olmalıydı zira birilerinin bağırdığını duydum ama umursamadım. Sadece Diego ve ben vardık.

Odamın kapısı sertçe açıldı. "Henry! Henry, çabuk gel!"

Çarşafı çekiştirerek Diego'yu ve kendi üstümü örtmeye çabaladım. "Hay sıçayım, Charlie, meşgul olduğumuzu görmüyor musun?!"

Charlie ağlıyordu. Diego'yla çırılçıplak, sevişmek üzereyken ağabeyimin odaya dalmasına sinir olduğumdan ilk başta anlayamamıştım. Ancak fark ettiğimde, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. "Henry, lütfen gel. Zooey..."

1 Ocak 2016

Ağabeyimin, tırnaklarını diplerine kadar yediği halde kemirmeye devam etmesini izledim. Etleri, köküne kadar, kanatıncaya dek dişliyordu ve sonunda elini ağzından çekmem gerekti. Parmaklarına bakıp başını iki yana salladı.

"Daha ne kadar kalacaklar içeride?" diye sordu.

"Eminim yakında birileri çıkar." Hastanenin bekleme odası hiç rahatlatıcı sayılmazdı ve kahve içtiğimiz kâğıt bardaklar, plastik sehpaların üzerinde duruyordu. Ufacık bir haber kırıntısına aç bir halde, bir saatten uzun süredir bekliyorduk. Aramızda araba kullanabilecek kadar ayık bir tek Diego vardı ve acıyla inleyip karnını tutan Zooey'yi, Audrey'nin arabasıyla en yakın hastaneye yetiştirmiştik. Ambulansı aramak istemiştim ama Charlie beklemeyi reddetmişti.

"Ailesini tekrar arasam mı?"

"Mesaj bıraktın, değil mi?"

Charlie başıyla onayladı. "Sanırım teknede telefonları çekmiyor."

Diego elimi tutuyordu ve başımı ona çevirdiğimde gülümsedi. Ona baktığımda, neler yapmamız ramak kaldığından başka bir şey düşünmek zordu ama Charlie'nin bana ihtiyacı

vardı, bu yüzden Diego orada değilmiş gibi davranmaya çabalıyordum.

Ağabeyim, "İyi olacak mı dersin?" diye sordu.

Audrey ağzıyla içmeyi hiçbir zaman beceremediğinden gözleri yarı kapalıydı fakat, "Muhtemelen yalancı doğumdur. Bazen olabiliyor," dedi.

Diego ve ben de ona katıldık ama ben, Zooey'nin ellerindeki ve bacak arasındaki kanı görmüştüm. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyiye alamet olmadığını tahmin ediyordum.

"İyi bari, tarihte herhangi bir şeye zamanından önce varan ilk Denton olacak desene." Charlie'yi gülümsetmeye çalışıyordum ama o havasında değildi.

"Zooey her zaman erkencidir," dedi. "Yetişeceği yerlere en az on beş dakika önce gitmezse ciddi ciddi rahatsızlanıyor."

Audrey, "Ben de kendimi fena sanıyordum," dedi.

"Öylesin," dedim.

Charlie bizi dinlemiyor, Zooey'nin yarattığı boşluğu doldurmak için gevezelik ediyordu. "Hep, 'Erken geldiysen zamanında gelmişsindir. Zamanında gelmişsen gecikmişsin demektir. Ve geciktiysen, hiç gelme daha iyi,' der."

"Onun çalışanı olmak istemezdim." Diego, hangi bardağın kendisininki olduğunu bilemeyip rastgele birini aldı ve suratını buruşturdu. "Bu kahve, ıslahevinde verdiklerinden bile kötü."

Audrey kendine gelmek için gözlerini kırpıştırdı ve dik oturmaya çalıştı. "Nasıl bir tecrübeydi?"

Diego gerildi ve dudağının kenarını ısırdı. Hiç anlatmamıştı, ben de sormamıştım. Konuyu değiştirecektim ki anlatmaya başladı: "Başlangıçta ürkütücüydü. İçeri girdiğinde insanı soyuyorlar ve akla hayale gelmeyecek kadar aşağılayıcı bir şekilde muayene edip üstünü arıyorlar. Millet paçayı yırtabileceğini düşündüğü her yerine uyuşturucu ve silah saklıyormuş ama aslında çıplak arama, gardiyanların mahkûmlara hadleri-

ni baştan bildirme yöntemi. Ne kadar ağır abi olduğunu düşünürsen düşün, içerideyken onların köpeğisin."

Acaba Sümüklüler de beni bu yüzden mi kıyafetsiz geri gönderiyorlardı? Evrende yolculuk yapıp anılarıma erişecek teknolojiye sahipken beni Dünya'ya tüm kıyafetlerimle geri gönderebileceklerine şüphe yoktu.

"Kendi halimde takılmaya ve elime geçen her kitabı okumaya çalıştım ama zordu. Islahevindeki çocukların çoğu, cidden çok pis işlere bulaştıkları için oradalar ama nihayetinde hepsi sahte kabadayılıkların ardına saklanan oğlanlar. Serseri gibi davransalar da çoğu annesini özlüyor. Ve çoğu yine de her şeyi yapabileceğine inanıyor."

Audrey, "Sen buna inanıyor musun?" diye sordu.

Diego başıyla onayladı. "Bir çocuk hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyorsa nedeni artık kendine inanmaması değil, ona inanan kimse kalmamasıdır."

Jesse'yi düşündüm. Acaba bu yüzden mi intihar etmişti? Kimsenin ona inanmadığını, tek kaçışın ipin ucunda olduğunu mu düşünmüştü? Marcus'ı da düşündüm. Ona inanan çoktu ama inandıkları insan bir yalandan ibaretti. Marcus'ın hangi noktada kendisi olmayı bırakıp başkalarının ondan beklediği insan gibi davranmaya başladığını bilemiyordum.

Charlie yine tırnaklarını kemiriyor, tırnak etlerini koparıyordu ve Audrey uykuya dalmak üzereydi. "İşe yaradı mı?" diye sordum. "Yani ıslahevi seni değiştirdi mi?"

Diego başını eğip bana sanki sormamı beklediği soru bu değilmiş gibi baktı. "İnsanlar aslında değişmezler; sadece hayatlarına anlam katacak başka sebepler bulurlar."

Audrey, "Yaptıklarından dolayı pişman mısın?" diye sordu.

"Bazen..."

Sanırım Diego devam edecekti ama Charlie ayağa kalkıp dikkatimizi üzerine çekti. Onun baktığı yere bakıp, çift kanatlı kapıdan çıkan doktoru gördüm. Kısa, tıknaz ve özgüvenle yürüyen

bir kadındı. Charlie hızla yanına koştu ve biz onu izlerken Diego elimi tuttu. Kadının büzüşmüş dudaklarını ve yorgun gözlerini görür görmez kötü haber getirdiğini anladım. Doktor durumu açıklarken kaskatı kesilen Charlie sadece robot gibi başını sallayabiliyordu. Bizse duyamayacak kadar uzaktaydık.

Doktor gidince Charlie, "Beni Zooey'nin yanına götürecekler," dedi. "Siz eve gidin."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ya..."

Audrey ayağa kalkarken elindeki anahtarlar şıngırdadı. "Senin arabanı buraya getirip otoparka bırakırız."

Charlie başıyla onayladı ama aslında onu duyduğunu hiç sanmıyordum.

"Bay Denton?" Bir hemşire kapının yanında bekliyordu.

"Ben şimdi gideyim..."

Charlie'nin koluna hafifçe vurdum. "Zooey iyi. İkiniz de iyi olacaksınız."

"Evet, Henry. Öyle." Charlie, hemşirenin peşinden hastanenin koridorlarında kaybolurken arkasından bakıp daldım. Diego omzuma dokununca irkildim.

"Gitsek iyi olur," dedi. "Annen dönmeden evi temizleyelim."

Audrey, "Sence ne olmuş olabilir?" diye sordu.

"Sanırım artık amca olmayacağım."

Audrey eve dönerken beni ön koltuğa oturtmaya çalıştı ama kabul etmedim. Sonuçta bu onun arabasıydı. Deri koltuktaki kan izine bakarken, acaba bebek çoktan ölmüş müydü yoksa yerçekimine yenik düşmeden önce iniltili bir çığlıkla dünyayı ilk ve son kez protesto edebilmiş miydi, diye merak ettim.

Arabayı bizim evin garaj yoluna çekip bir süre içeride oturduk. Audrey dikiz aynasından bana bakıp, "Gece yarısını kaçırdık," diyene kadar, vardığımızı bile fark etmemiştim.

Kan lekesi tamamen çıkar mıydı, yoksa bir izi öyle ya da böyle kalır mıydı? "Kaçırmadık," dedim. "Sadece bizsiz gelip geçti."

Sanki zamanı anlamlı parçalara ayırma çabamız gerçekten bir şey ifade ediyormuşçasına, çok uzun zaman önce ölmüş birinin, keyfine göre bir yılın sonu ve diğerinin başı olarak ilan ettiği bir an için endişelenmek çok aptalca görünüyordu. İnsanlar, kendilerine yeniden inanabileceklerini bildirmesi için geri sayımı bekliyorlar. Her yılı başarısızlıkla sonlandırıyorlar ama saatler on ikiyi vurduğunda, yeni yıla bembeyaz bir sayfayla başlayabileceklerini umuyorlar. Bir şeylerin gerçekleşeceği yılın *bu* yıl olduğunu söyleyip duruyorlar ama bir şeylerin *sürekli* gerçekleştiğini, sadece onlar olmadan gelip geçtiğini asla anlayamıyorlar.

Audrey, "Eve gitsem iyi olur," dedi.

Diego, "Arabayı kullanabilecek misin?" diye sordu.

"Hı hı."

Audrey'nin BMW'si gecenin içinde kaybolunca Diego bana sarıldı. Beni öpmesini, olan biten her şeyi unutturmasını istiyordum. Zaman geri sarana ve kendimizi yeniden yatak odamda bulana dek öpmesini. Ancak geçmişte yaşanmıyor, onu sadece ziyaret edebiliyoruz. Diego'yla aramızda ne olduğundan emin değildim ama her neyse, bensiz gelip geçmesini istemiyordum.

"Mutlu yıllar, Henry."

"Mutlu yıllar, Diego."

6 Ocak 2016

Bayan Faraci sınıfa nefes aldırmaksızın asitler, bazlar ve nötr pH'm önemiyle derse başladı. Anlattıklarının çoğunu bildiğimden sıkıntıyla omzumun üzerinden Marcus'a baktım. Sınıfa son dakikada, darmadağın bir halde girmişti. Yüzünde sömestr tatilinden önce konferans salonunun arkasında bana telefon kartı veren oğlanı bulmaya çalıştım ama orada değildi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yanakları içe göçmüştü. Dersten önce herkesin koridorlarda konuştuğu tek konu onun yılbaşı partisiydi. Marcus'm çırılçıplak soyunup sırıtarak evin çatısından havuza atladığı, hapların nehir olup aktığı, gecenin Dionysus'u kıskandıracak ölçüde bir grup seks partisine dönüştüğü söylentiler arasındaydı. Ancak Marcus insanları kendisinin partinin can damarı olduğuna inandırmaya çalıştıkça ona daha da az inanıyordum.

Adrian'ın boş sırası dikkat çekiyordu ama pek çok insan okuldan atılıp polis tarafından sorguya çekildiğini tahmin ediyordu. Acaba suç ortaklarını ele vermiş miydi yoksa ötmek yerine tüm suçu üstlenen tipte biri miydi? O yokken Marcus burada olduğuna göre cevabı sanırım biliyordum.

Dersten sonra Bayan Faraci'yle konuşmak için biraz oyalandım. "Tatilin güzel geçti mi?" diye sordu.

Ona Charlie ve Zooey'den bahsetmek istemediğimden, "Hı hı, fena değildi. Ya sizinki? Lütfen, bütün tatili kitapların arasında geçirdiğinizi söylemeyin," dedim.

Bayan Faraci bana çarpık bir gülümseme attı. "İmalarının aksine, bu sınıfın dışında da bir hayatım var." Azıcık ikna edici olsaydı ona inanabilirdim. "Pekâlâ, senin için ne yapabilirim, Henry?"

"Not yükseltme projesi teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

"Tabii ki!" Aynı anda hem rahatlamış hem de şaşırmıştı. "Ne konuda yazmak istediğine karar verdin mi?"

Başımı öne eğdim. "Şey... küçüklüğümden beri günlük tutuyorum ve onları derleyip dünyanın nasıl sona ereceğine dair bir şeyler çıkarabilirim diye düşündüm." Tepkisini ölçmek için başımı kaldırıp baktığımda ifadesi hâlâ aynıydı. "Aptalca, biliyorum."

"Azıcık bile bilimle alakalı olması benim için yeterli." Dudağı seğirdi ve bana Sümüklüleri sorup sormayacağını merak ettim; kaçırılmalarımla ilgili söylentileri öğretmenlerimin de duyduğundan şüpheleniyordum. Ancak onun yerine, "Fikrini neden değiştirdin?" diye sordu.

"Bilmem. Sanırım seçeneklerimin olmasını istiyorum."

Cevabımın ona anlamlı geldiğini sanmıyorum ama Bayan Faraci, tombul yanakları, gözlüğünün çerçevesine değene dek kocaman gülümsedi. Tam çıkacaktım ki parmağını şaklatıp, "Az kalsın unutuyordum," dedi. Çantasını karıştırdı ve Jüpiter Lisesi adındaki bir okulun eski bir yıllığını çıkarıp masaya bıraktı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"1996'da mı mezun oldunuz?" Daha yaşlı olduğunu sanıyordum ama bunu dile getirmedim.

"Evet. Çok acayip bir seneydi. Koyun Dolly'yi o yıl klonlamışlardı."

"Ne mutlu Dolly'ye." Diego beni kantinde bekliyordu. "Bana ne gösterecektiniz?"

Bayan Faraci sayfaları çevirip renkli fotoğrafların olduğu tek bölümde durdu. Tüm oğlanlar siyah smokin, kızlar da siyah elbise giymişti. "Lisedeyken bana taktıkları adlardan biri Uçuk Faraci'ydi çünkü aklım hep havadaydı."

Diğer takma adlarını sormak istedim ama söylemeyeceğini tahmin ediyordum. "Kusura bakmayın ama ineğin teki olduğunuzu zaten biliyordum."

"Kusura bakmadım." Asker tıraşı saçıyla cüretkârca gülümseyen bir oğlanın fotoğrafına işaret etti. "Andrew Darbey bir keresinde herkese penisim olduğunu söylemişti. Bu aralar sigorta pazarlıyor ve şimdiye dek üç kere boşandı." Bir kızı gösterdi. "Molly Roswell onuncu sınıf boyunca beden eğitimi derslerinde kıyafetlerimi alıp kaçmıştı. Şimdi iki ayrı babadan dört çocuğu ve alkollü araba kullanmaktan cezası var.

"Tyler Coombs, Gregory Nguyn ve Chris Brentano öğle aralarında bana işkence ederlerdi. Tyler şimdi başarılı bir internet girişiminin sahibi, Greg'in adı artık Caryn ve Chris, Miami'de bir özel eğitim ve rehabilitasyon merkezinde çalışıyor."

Onu durdurmaya çalıştım ama Bayan Faraci bana engel oldu: "Bitmek üzere." Mezuniyet balosu kraliçesi gibi gülümseyen güzel bir kızın fotoğrafını gösterdi. "Nasya Boulos'a herkes bayılırdı. Bana dört yıl boyunca eziyet etti. Ne yaparsam yapayım onun kadar güzel ya da popüler olmama asla izin vermezdi." Derin bir nefes alıp gülümsedi. "Şimdi, kalp cerrahı, New York'ta yaşıyor ve yayıncılıkla uğraşan yakışıklı bir adamla evli. Güzeller güzeli bir çocuğu var ve hayalini kurduğu hayatı yaşıyor."

Sözünü bitirdiğinden emin olmak için biraz duraksadım, sonra, "Bunlara bakıp kendimi daha iyi hissetmem mi gerekiyor? Size zorbalık yapan insanların hak ettiklerini bulmadıklarını görüp?" diye sordum.

"Amacım bu insanların bir öneminin olmadığını göstermek, Henry. Başarıları da, başarısızlıkları da benim için hiçbir anlam taşımıyor. Ne olmak istiyorsam oyum ve ne yapmak istiyorsam onu yapıyorum. Mezun olduktan sonra, sana işkence eden herkes kaybolup gidecek; hiçbiri seni bir daha incitecek güce sahip olamayacak. Her şeyin iyiye gideceğini söylerken bunu kastediyorum."

"Sanırım buna şu anda inanmak çok zor," dedim.

Bayan Faraci yıllığı kapayıp gülümsedi. "Ama bir sabah uyanıp etrafına bakacaksın ve aksine nasıl inanabildiğine şaşıracaksın. Tabii dünyanın sonu gelmezse."

"Teşekkürler, Bayan Faraci."

Öğle yemeğine yetişmek için koşturuyordum. Diego mesaj atıp nerede olduğumu sormuştu ve önüme bakmak yerine cevap yazmakla uğraşıyordum. Fen bilimleri binasının köşesini döndüğüm anda yüzümde bir acı peyda oldu. Aniliği karşısında taş kesildim. Sanki yüzüme bir yumruk değil de tuğla inmişti. Darbenin gücüyle duvara yapışıp başımı vurdum ve çarpmanın acısı, kafatasıma bir göldeki dalgalar gibi yayıldı.

"Gebereceksin, Uzay Bebesi." Bulanık görüşümden geniş bir siluet geçip yeri döven adımlarla koridorda uzaklaştı. Yüzünü görmeme gerek yoktu; Adrian'ın sesini kâbuslarımda yeterince sık duyuyordum.

Bay Curtis sınıfından dışarı başını uzattı. "Neler oluyor? Bay Denton?"

Duvara dayanıp elimi zonklayan, sulanmış gözüme bastırdım. "Bir şey yok, efendim."

Diego, direksiyonu öyle sert yumrukladı ki ön panel sarsıldı. "Onun ağzına sıçacağım." Diego gözümü görmesin diye öğle arasında ondan kaçmıştım ama son dersin çıkışında beni yakalamıştı. Okulun otoparkındaydık ve on dakikadır köpürüyor,

yanımda olup beni koruyamadığı için kendini suçluyordu. "O sikik ellerini koparacağım."

"Sakin ol, Diego. O kadar büyütülecek bir şey değil." Şişmiş gözüm ve burun kemerim boyunca yayılmış bir morlukla inandırıcı olmak zordu.

"Nah değil!" diye bağırdı. "Hangisiydi? Marcus mıydı?"

"Hayır."

"Onu koruma!"

İrkildim. Diego, havanın fırtına öncesi titreşmesi gibi bir elektrik yayıyor, kötü şeyler olacağına dair beni uyarıyordu. "Dur, Diego, dur artık. Kimin yaptığı önemli değil."

Yumruğunu sıktı ve eklemleri kanayana kadar direksiyona vurdu. "Anlamıyor musun, Henry? Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bütün bunlar senin için şakadan ibaret çünkü dünyanın sonu geldiği için her şeyin önemsiz olduğunu sanıyorsun ama konu sen olduğunda her zaman önemi var."

Kemerimi çözüp Diego'ya doğru döndüm, yüzünü avuçlarımın arasına alıp, burnum ve gözümde zonklayan ıstıraba rağmen onu öptüm. Acı, bir şekilde hatıraları pekiştirirdi. Onları asla unutmamanız için âna bağlardı ve ben de unutmak istemiyordum.

"Sanırım... Sanırım ben de seni seviyorum, Diego." Kelimeler acı veriyordu; bunları Jesse'den başka birine söylemek. Yine de doğru olduğunu biliyordum ki bu daha beter acıtıyordu. "Ama işte, görüşmememiz bu yüzden daha iyi olur." Ağlamaya başladığımın farkına varmamıştım ama duramıyordum. "Keşke Sümüklüler dünyayı kurtarmak için seni seçselerdi. Ama tekrar hapse atılmana neden olmak istemiyorum."

Diego titriyordu ama ağlıyor muydu yoksa bana bir yumruk mu indirecekti, bilemiyordum. "Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Sen kendine bile sahip çıkamıyorsun."

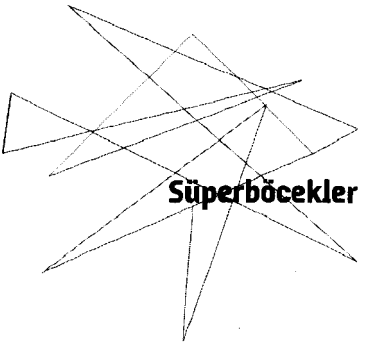
"Bu da ne demek?"

"Düğmeye basmayacaksın çünkü bu dünyada yaşamayı hak etmediğini düşünüyorsun."

"Basacaktım, Diego. Senin sayende."

Başını iki yana salladı. "Belki de haklısın. Görüşmesek iyi olur." Acı acı güldü ama ben espriyi anlayamamıştım. "Düğmeye *kendi* isteğinle basmanı istiyordum; başkası için değil. Ne kadar muhteşem olduğunu göremiyorsan... unut gitsin."

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama kelimelerim tükenmişti. Arabadan indim ve Audrey'yi arayıp beni almasını söylemek için okula döndüm. İçten içe, Diego'nun peşimden gelmesini umuyordum ama gelmedi.

Süperböcekler

Warwick, Rhode Adası'ndan Maxx Costanza, tedavi edilemeyen ilk belsoğukluğu vakası olur. Teşhis konulmadan önce hastalığı on üç seks partnerine bulaştırıldığı tahmin edilmektedir.

Birkaç ay içinde, tüm dünyada antibiyotiğe dirençli *Pseudomonas aeruginosa, Clostridium difficile* ve koli basili salgınları gözlemlenir. Son çare antibiyotikler bile bu hastalıkları kontrol etmede başarısız olur.

Hükümetler, kaynaklarını yeni antibiyotikler geliştirmeye ayırırlar. Basit enfeksiyonlardan kaynaklı ölümler ciddi ölçüde artınca dünyada yeni bir takım çalışması anlayışı doğar. Veriler açıkça paylaşılır ve insanlık bir zamanlar yok olduğu sanılan hastalıklara tedavi bulmaya çabalarken eski engeller ortadan kalkar. Ekonomik ve askeri rekabet, dünyayı kurtarmak uğruna bir kenara bırakılır.

Eşi benzeri görülmemiş bu küresel işbirliği sayesinde, Maxx Costanza'nın öntanısından neredeyse iki yıl sonra ilk atılım gerçekleştirilir. Hamamböceklerinin kimyasal salgısında potansiyel bir yeni antibiyotik bulunur. Uluslararası bilim konsorsiyumu, hamamböceklerindeki bileşiklerden yeterince ayrıştırabilmek için genetik manipülasyonla hayvanların

boyutlarını büyütecek devrim niteliğinde teknolojiler geliştirir. Bu başarıya imza atan genetik uzmanı Doktor Andrew Smith'in şerefine *Blatella asmithicus* adını verdikleri, yaklaşık bir metre uzunluğundaki bu yeni böcekler bilinen bütün toksinlere karşı şaşırtıcı bir dayanıklılık ve bağışıklık sergilerler. Hatta kayda değer ölçüde radyasyona bile dirençlidirler. Halk arasında ise Devasa Hamamböceği'nin kısaltması olarak DevHÖM adıyla anılırlar.

Son on yılın ilk başarılı antibiyotik denemesi 8 Ocak 2016'da gerçekleştirilir. Birkaç gün içinde, bakteriyel enfeksiyonlardan kaynaklı ölüm oranı hiç görülmemiş seviyelere düşer.

Bir amaç uğruna bir araya gelen gezegende yepyeni bir barış ve refah çağı başlar. Bu, insanlığın altın çağıdır.

29 Ocak 2016'da Austin, Teksas'taki laboratuvardan iki DevHÖM kaçar ve üremeye başlar. Yeni boyutlarının bir neticesi olarak, DevHÖMlerin doyumsuz bir iştahı vardır ve yollarına çıkan her şeyi silip süpürürler.

Austin üç gün içinde DevHÖMlere teslim olur. Teksas iki hafta dayamr. ABD bir yıldan kısa sürede böceklere yenik düşer.

Gezegende sadece DevHÖMler kaldığında ise böcekler birbirlerini yemeye başlarlar.

7 Ocak 2016

Müdür DeShields'a itiraf videosunu ben göndermediğim halde, Marcus'ın KarTanesi profilinde okuduğuma göre, Adrian okuldan atılmış ve intikam almak için beni yumruklamıştı. Sonra boş vaktimin çoğunu odamda, varoluşumu sorgulayarak geçirdim.

Sümüklülerin beni neden Şükran Günü'nden beri kaçırmadıklarını merak ediyordum. Ellerine yeterince fırsat geçmişti ve bunların en azından birkaçında düğmeye basabilirdim. Belki de aslında Dünya'nın kurtulmasını istemiyorlardı. Belki kafamı karıştırmaya çalışıyor, baskı altında arıza verip vermeyeceğimi görmeye çalışıyorlardı. Belki dünyanın sonu gelmeyecekti ve ben, 29 Ocak'ı gerçekleşmeyecek bir kıyameti bekleyerek geçirecektim.

Diego telefondan birkaç mesaj göndermiş, sesli mesajlar bırakmıştı ama cevap yazmayıp geri aramadan hepsini silmiştim. Onunla ayrılmak doğru bir karardı. Gerçi bir çift olup olmadığımızdan da emin değildim. Birbirimizi çıplak görmüştük, dolayısıyla arkadaştan öteydik ama "öte"nin ne anlama geldiğini bilemiyordum. Onu sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Kimya sınıfına dalması ve direksiyonu eklemlerini kana-

tana kadar yumruklaması arasında bir yerlerde Diego Vega'ya âşık olmuştum.

İnsan evladı olarak her şeyde bir anlam arıyoruz. Hiç olmadık yerlerde kalıplar keşfetmekte üstümüze yok. Bir yaz, ailem Charlie'yi ve beni, Seattle'daki Joe Amcamızla kalmaya göndermişti. Charlie'yle bir odayı paylaşmak zorunda kalmıştım ve horlaması yüzünden uyuyamıyordum. Joe Amca uyuyabilmem için bana bir kuru gürültü aleti vermişti. Yatma vakti geldiğinde aleti açıp parazit sesleri dinliyordum. Başlarda güzeldi; bir kâğıdın buruşmasını ya da bir sineğin kanatlarının sonsuz vızıltısını andırıyordu ama bir süre sonra gürültünün içinde bir şeyler duymaya başlamıştım. Rastgele kelimeler ya da bir şarkının tekrar eden bir kısmı gibi. Ajanların bıraktığı gizli bir mesajı keşfettiğime emin olarak Charlie'yi uyandırıp ona da dinletmiştim ama bana bir yumruk çakıp gerisingeri uyumuştu. O kalıbı bir kere duyduktan sonra duymazlıktan gelmem imkânsızdı ve yazın geri kalanını, rüzgâr ya da döne döne çalışan çamaşır kurutucusu gibi alelade kaynaklarda da benzer kalıplar yakalamak için kulak kabartarak geçirmiştim. Hatta karlı görüntüyü izlemek için Joe Amcamın eski televizyonlarından birini depodan çıkarmıştım.

Yaşamımızda da ona anlam katabilmek için benzer kalıpları arıyoruz. "Her işte bir hayır vardır," diyenler, aslında sizi dikkatle bakarsanız hayatınızın da deşifre edebileceğiniz bir kalıbı olduğuna ikna etmeye çalışıyorlar. 18 Eylül 2013'te öğle yemeğimi annem hazırlamamış olsaydı, kantine erken gidip aralarında ağabeyimin de olduğu üst sınıflardan bir grup çocuğa ait bir masaya oturmamış olacaktım. Charlie öğle yemeğimi çalamayacaktı ve kendime yemek alıp kantinin diğer ucundaki başka bir masaya oturmayacaktım. Böylece Jesse beni görmeyecekti ve tanışamayacaktık. Çıkmaya başlayıp birbirimize âşık olmayacaktık ve Jesse'nin intiharı beni bir enkaza çevirmeyecekti. Ağlamak için erkekler tuvaletine koşarken, içeriden

çıkan Marcus'a çarpmayacaktım, böylece onunla da anlamsızca takılmaya başlamayacak ve sırf yapabildiğimi kanıtlamak için partisine gitmeyecektim. Diego'yla karşılaşmayacak, onu daha yakından tanımayacaktım, dolayısıyla birbirimize gönlümüzü kaptırmayacaktık. Kalıplara inanan biri, Diego'yla karşılaşmamızın kader olduğuna inanmaya meyledebilir.

Ancak kader değildi. Yazgı değildi. Kesinlikle Tanrı'nın işi de değildi. Şanstı. Bu rastlantısal olaylar dizisine ancak yaşantılarımızın önceden tasarlandığını kanıtlamaya çırpınan; doğumumuz ile ölümümüz arasındaki saat ve dakikaların, çılgın kaos anlarından fazlası olduğuna inanmak isteyen birileri anlam yüklemeye çalışabilir. Zira hayatlarımız kaotik anlardan ibaretse ve yaşamımıza hükmeden kurallar yoksa tüm varoluşumuz anlamsız bir kuru gürültü demektir.

Jesse kendini nedensiz yere astıysa ölümü de manasızdı. Ve Jesse bir hiç uğruna öldüyse ben herhangi bir şey uğruna nasıl yaşayabilirdim ki?

Kapı çaldı ama kıpırdamadım. Annem evdeydi ve kapıya bakabilirdi. Eylemsizlik halinde, üzerimde hâlâ okul kıyafetlerimle yatak örtüsünün üzerinde uzanmış, uyku ve uyanıklık arasındaki geçitte süzülüyordum. Tenim nemden ıslaktı ama vantilatörü çalıştıramayacak kadar uyuşmuştum. Dalıp gitmiş olmalıyım çünkü annem tepemde dikilip beni sarsana kadar bana seslendiğini duymadım.

"Henry, uyan."

"Ne?"

"Seni görmek isteyen biri var." Tereddüdünü görünce gelenin Diego olduğunu sandım. Ayrıldığımızı falan ona anlatmamıştım ama annem aptal da değildi.

"Bir dakikaya inerim." Annem odadan çıktı. Koltukaltlarımın kokusunu duyunca biraz deodoran sıktım ve üzerime kok-

mayan bir şeyler geçirdim. Diego'ya daha ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey değişmemişti. Benimle olursa sonunda birilerine zarar verecekti ve gezegendeki son günlerini demir parmaklıkların ardında geçirmesini istemiyordum. Yine de onu özlüyordum. Şapşal gülümsemesini, aptalca esprilerini ve midesi guruldayınca yüzünün kızarmasını özlüyordum. Onu görürsem kararlılığımı koruyabileceğimden emin değildim.

Anlaşılan endişelerim yersizdi.

Bayan Franklin, yemek masamızda annemle oturuyordu. Evimizdeki varlığı, bir Thomas Kinkade sergisinin orta yerinde bir Van Gogh parçasıymışçasına tuhaf kaçıyordu. Sade bir şort ve bluz giydiği halde bile her tarafından zarafet akıyordu. Annemin, pasaklı kıyafetleriyle asla yakalayamayacağı bir canlılığı vardı.

Evlerine izinsiz girdiğim günle ilgili benimle yüzleşmeye geldiğini ve polislerin her an kapıdan içeri dalacağını düşünsem de paniklememek için kendimi dizginledim. Polis yoldaysa, telaşın hiçbir faydası olmayacaktı. "Merhaba, Bayan Franklin."

Bana döndüğünde dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Henry. Jesse'yle o kadar uzun süre çıkmanıza rağmen annenle hiç tanışmadığıma inanamıyorum."

"Şanslısınız."

Annem bana bakıp kaşlarını çattı. "Aklıma geldi de, burada bir yerlerde bebeklik fotoğraflarınla dolu bir kutu olacaktı. Aynen böyle devam et, evladım." Sandalyesini geri itti. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Helen. Bir ara yemeğe de çıkalım."

"Elbette." Annemin mutfaktan çıkmasını bekleyip oturmamı işaret etti. Oturduğumdaysa beni o kadar uzun süzdü ki Sümüklüler tarafından incelendiğim zamanki huzursuzluğu hissetmeye başladım. "Senden hiçbir zaman hoşlanmadım, Henry."

Bayan Franklin'in bu beyanına şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. "Eee, teşekkürler?"

Yüzünün sert hatları bir anlığına yumuşadı. "Sorun sen değildin; iyi bir genç adam olduğuna eminim." Morarmış gözüme dikkatle baktığını fark ettim ve ona inanmakta güçlük çektim. "Sorun Jesse'ydi; onun derslerine odaklanmasını istiyordum ve sen onun dikkatini dağıtıyordun."

"Jesse okul birincisi olacaktı..."

"Yine de seni bulduğuna seviniyorum. Onu mutlu ediyordun." Bayan Franklin'in sesi, sanki ezberden konuşuyormuşçasına çelik gibiydi. Acaba bu, samimiyetsizliğinden mi kaynaklanıyordu yoksa duygularını sesine yansıtırsa bin parçaya bölüneceğinden mi korkuyordu?

"Geçen gece..."

Bayan Franklin elini kaldırdı. "Sanırım anlayabiliyorum."

"Öyle mi?"

"Hayır, aslında anlamıyorum galiba ama eminim kendince nedenlerin vardı."

"Jesse'nin odasını dikiş odasına dönüştürmüşsünüz."

"Cesaret edebilsem tüm evi ateşe veririm." Bayan Franklin soğukkanlı duruşunu yitirdi ve dudaklarından çılgınca bir kıkırdama kaçınca kendi de benim kadar şaşırdı. "O evin her köşesi Jesse kokuyor. Bütün koridorları, duvarları. Jesse gitti ama asla tamamen gidemeyecek."

Elini tutup onu teselli etmeyi düşündüm ama istediği bu olsaydı, Jesse'nin ölümünden sonra eline geçen fırsatları değerlendirirdi. Cenaze, tören, sonrasında yemek yemenin bile dayanılmaz bir angarya gibi geldiği o yalnız günler... "Buraya neden geldiniz?"

Bayan Franklin boğazını temizledi. "Jesse'nin cenazesinde konuşamadık; senin durumunu düşünemeyecek kadar kendi yasımla boğuşuyordum. Umarım beni affedebilirsin."

"Affedilecek bir şey yok."

"Sana bir şey sormak istiyorum... yani acaba... Jesse sana mutsuz olduğundan hiç bahsetmiş miydi?"

Soruya, Jesse'nin intiharı kadar hazırlıksız yakalandım. "Herkese anlattığından fazlasını anlatmamıştı."

"Kendine zarar vermek istediğini söylemiş miydi?"

"Bana söylemedi," dedim. "Audrey'nin biraz haberi varmış ama Jesse o yönünü benden gizlemişti."

Her nedense Bayan Franklin buna gülümsedi. "Jesse öyle biriydi. İnsanları kaygılandırmaktan nefret ederdi, sadece herkesi gülümsetmek isterdi. Özellikle de seni."

"Öyle... Onunlayken olduğum kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum hiç."

"Ben de." Bayan Franklin ellerini önünde birleştirdi ve sanırım ikimiz de Jesse'nin ne kadar harika bir insan olduğunu, onun yanındayken güneşin sanki daha güçlü parladığını ve tasanın önemini yitirdiğini hatırlatan anılarda bir süre kaybolduk. "Sence benim suçum muydu?"

"Bilemiyorum." Muhtemelen Bayan Franklin'in duymak istediği yanıt bu değildi ama dürüsttüm ve o da gerçeği duymayı hak ediyordu. "Belki öyleydi. Belki benim hatamdı. Belki de kimsenin suçu değildi."

"Oğlum hayatında senin gibi biri olduğu için çok şanslıydı." Bayan Franklin sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Tepemde dikilirken daha da azametliydi. "Lütfen, bir daha evime izinsiz girme."

"Elbette, efendim." Kadın gitmek üzere arkasını dönmüşken onu durdurdum. "Odasını temizleyip boşaltırken herhangi bir şey buldunuz mu?"

Bayan Franklin kaşlarını çattı. "Ne gibi, Henry?"

"Bilemiyorum. Neden intihar ettiğini açıklayacak herhangi bir şey?" Bütün sohbetimiz boyunca, bana yazılmış bir mektup ya da Jesse'nin geride bıraktığı, bu olayı açıklığa kavuşturacak herhangi bir şey bulduğunu söylemesini umut etmiştim.

Yere bakarak başını iki yana salladı. "Bulsam ne değişecek ki?"

"En azından bilirdik."

"Bilmek, Jesse'yi bize geri getirmeyecek."

Yine kapıya yöneldi. Bu meseleyi zihnimde kapayabilmek için evine izinsiz girmiştim ve o da aynı sebeple benim evime gelmişti. İkimizin de aradığımızı bulduğumuzu sanmıyordum ama belki de yapabileceğimizin en iyisi, aramaya devam etmekti.

"Bayan Franklin?"

Kadın iç geçirdi. "Efendim, Henry?"

"Dünyanın sona ereceğini ama bunu engelleyecek gücünüz olduğunu bilseniz, yapar mıydınız?"

"Evet."

"Neden?"

Bayan Franklin'in arkası bana dönüktü ama kararlılıkla kasılmış çenesini, Jesse'nin yüzünde defalarca gördüğüm o azimli ifadeyi hayal edebiliyordum. "Çünkü Jesse bu hayatın yaşamaya değer olmadığına inanıyordu ve ben onu haklı çıkarmayı reddediyorum."

10 Ocak 2016

Rüya görüyordum. Sümüklüler beni kaçırıp kolumu, bacağımı kesmiş, sonra da yanlış yerlere geri dikmişlerdi. Sol kolum, sağ bacağım; sağ bacağımsa sol bacağım olmuştu. Ardından beni yere fırlatıp düğmeye doğru sürünmeye zorlamışlardı. Hayatım pahasına düğmeye ulaşmak istiyordum ama bacağımın yerinde kolum varken yürümek imkânsızdı.

Jesse de rüyamdaydı. Bana hafızanın geçiciliğiyle ilgili nutuk çekiyordu. Uzuvlarımın yeniden düzenlenmesiyle meşgul olduğumdan sözleri karmakarışık geliyordu ama anıların, bilinçaltımız tarafından dünya görüşümüzü desteklemek amacıyla zihnimizde birbirine dikilmiş gerçek ve kurgu alaşımları olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Dendritler ve gerilim gradyanları hakkında mırıldanıp durduğu sırada, rüyada da olsam, Jesse'ye dair anılarımın ne kadar gerçek, ne kadar kurgu olduğunu sorgulamaktan kendimi alamıyordum.

Uzaylılar, el, ayak ve cinsel organlarımın yerlerini değiştirmeye hazırlanırken gölgelerin arasında bir patırtı duydum. Sümüklülerin tekmili birden sesin kaynağına doğru döndüler ama Jesse fark etmemiş, bu sefer kafiyeli mısralarla anılardan bahsetmeyi sürdürüyordu. Ayrıca sanırım İtalyanca

konuşuyordu. Belli ki rüyalarımda İtalyan bir şair de kesilebiliyordum.

Patırtı yükselince doğrulup oturmaya çalıştım ama uzuvlarım olmadığından masadan düştüm. Zemine çakılıp da uyanmadan önceki son düşüncem, "N'olur burnum sağlam kalsın," oldu.

Patırtı, rüyadan benimle birlikte çıktı ama uyku sersemiydim ve kafam yerinde değildi, bu yüzden birilerinin camımı tıklattığını anlamam biraz zaman aldı.

Saat sabahın 01.37'siydi. Bu saatte hangi bok kafalı camımı tıklatıyordu ki? Pencereyi hafifçe yukarı kaldırdım. "Ne var?"

"Ufaklık, anahtarlarımı kaybettim. Beni içeri alsana." Charlie'nin ağzı kayıyor, anlaşılır bir cümle kurmakta zorlanıyordu. Neyse ki kendimi bildim bileli Charlie Dentonca konuşuyordum.

"Saatten haberin var mı?"

Charlie kusmakla meşgul olduğundan cevap veremedi. Üzerimi giyinip annemi uyandırmamaya çalışarak evin içinde sessizce yürüdüm. Charlie kapının önünde bekliyordu. Üzerimde sadece şort ve atletle dışarı adım atar atmaz kutup soğuğu yüzüme çarpınca donakaldım.

"Hasiktir." Charlie arabasını ön bahçeye park etmişti. Farları evin ön cephesini aydınlatıyordu ve dörtlüleri yanıp sönüyordu. "Şaka yapıyorsun." Anahtarlar kontağa takılıydı, Jeep'i hızla geri geri sokağa çıkarıp annemin arabasının arkasına park ettim. Çimlerdeki lastik izleri konusundaysa yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Annem gördüğü anda Charlie'yi boğazlayacaktı.

Charlie sendeleyerek yanıma geldi. İş gömleğinin önü kurumuş kusmuk parçalarıyla doluydu ve ağabeyim buz gibi havada feci terliyordu. "Tanrı aşkına, Charlie, haydi içeri girelim."

"Ben ne ara brokoli yedim?" Öne doğru eğilip ağzını açtı; tekrar kusacak sandım ama tenimi ürperten, ıslak bir geğirtiden başka bir şey çıkmadı. "Şimdi daha iyiyim."

"Zooey nerede?"

"Ailesinin evinde."

Zooey'nin kaybından bu yana geçen yaklaşık iki haftada onu da, Charlie'yi de pek görmemiştim. Kadın doğum doktoru, bebekte kromozom bozukluğu olduğunu tahmin ediyordu. Annem bana bu tip hamileliklerde düşüklerin kesin olmadığını ama sık görüldüğünü söylemişti. Ancak annem "düşük" kelimesini kullanmamış, sanki acıyı hafifletebilirmiş gibi "doğanın sigortası" demişti. Zooey doğuma bu kadar yakınken doğru terimin "ölü doğum" olduğunu ona söylemeye dilim varmamıştı. Zaten her ne şekilde ifade edersek edelim, bebek ölmüştü.

"Leş gibi kokuyorsun," dedim. "Haydi, seni temizleyelim."

Charlie, onu eve sokup yakılsa daha iyi olacak iş kıyafetlerini üzerinden çıkardığım sırada itiraz etmedi. Duşun altında uysal uysal durup suyun üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Suyu, hastalanmasın diye kemiklerini ısıtabilmek için dayanabildiği kadar sıcak açtım. Penceremin altında ne kadar beklediğini bilmiyordum ama teni buz gibiydi. Sıcak suyumuz bittiğinde ağabeyim giyindi ve peşimden odasına geldi. Gözleri kan çanağıydı ve içtiği ucuz içkiler gözeneklerinden fışkırıyordu.

"Bir yere kaybolma." Onu yatağının üstünde oturur halde bırakıp mutfağa koştum ve kaçınılmaz akşamdan kalmalığını hafifletmek için su ile aspirin aldım.

İlk gümbürtüyü, bardağa su koyarken duydum ve Charlie'nin odasına koştum. Beşiği devirmiş, içindeki pelüş hayvanları yere saçmıştı ve yeterince hızlı davranamadığım için Diego'nun duvar resmini bir yumrukla delmesine de engel olamadım.

"Charlie, ne halt ediyorsun?" Kendine zarar vermeden önce onu zapt etmeye çalıştım ama üzerime atıldı. Yumruğu, omzumu sıyırıp geçti. Onunla boğuşup kollarını yakalamaya çalıştım ama ağabeyim benden iri ve güçlüydü, ayrıca damarların-

da dolaşan alkol de öfkesini ateşliyordu. Karnıma bir yumruk atıp beni soluksuz bıraktı. Ardından dizini kasıklarıma geçirip beni yere serdi. Göz açıp kapayıncaya kadar tepeme çıkmıştı ve kaburgalarımı, kollarımı yumrukluyordu. Tek yapabildiğim yüzümü koruyup durması için yalvarmaktı.

Darbeler hafifledi ve Charlie geriye doğru yalpalayıp sallanan sandalyeye çökerek hıçkırıklara boğuldu.

"Evie Nicole Denton." İsmi üst üste tekrarladı.

Her yanım acıyordu. Her nefeste ciğerlerimin yerinde paslı olta kancaları varmış gibi hissetsem de ağabeyime doğru emekledim.

"En son ne zaman uyudun, Charlie?"

Bütün gece boyunca beni ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Bir adı vardı! Ona kahrolası bir isim bile vermiştik!"

"Çok da güzel bir isim."

"Minnacıktı, Henry. Elimden bile ufaktı." Charlie'nin bedeni sarsılıyordu. Dizlerini göğsüne çekti ve yüzünü arasına gömdü.

Jesse öldüğünde insanlar beni teselli etmek için bir sürü laf sıralamışlardı:

"*O artık daha iyi bir yerde.*"

"*En azından artık acı çekmiyor.*"

"*Tanrının takdiri.*"

Söyleyenlerin yüzlerini parçalama isteği uyandıran saçma sapan klişeler... Annem bile her şeyin bir nedeni olduğunu söylemeye kalkışmıştı. Sadece Charlie palavra sıkmamıştı. Cenazeden sonra bana Jesse Franklin'in götün teki olduğunu, ölmesinin benim için daha hayırlı olduğunu söylemişti. Onu ön bahçemizde yere serip dudağını patlatmıştım. İkinci yumruğum, gözünü iki haftalığına morarmıştı. Ağabeyimle girişip de kazandığım tek kavgamızdı.

"Bana biraz daha vurmak ister misin?" diye sordum. "Sanırım sol tarafımda henüz morarmamış yerler kaldı."

Charlie alay edercesine sırıttı. "Koduğumun nonoşu."

"Eve sarhoş gelip bahçenin içine ettiğini gördüğünde annem sana yeni bir makat açsın da kimin nonoş olduğunu o zaman görürüz."

"Her neyse."

"Kendini öldürebilirdin, beyinsiz."

"Amacım da buydu ya."

Sığ nefesler alarak kollarımı kaburgalarıma sardım. En azından yüzüme darbe almamıştım. Okul koridorunda Adrian'ın sürpriz yumruğunun morluğu daha yeni geçmişti. "Boşuna uğraşma," dedim. "Uzaylılar ben yeniden kaçırmazlarsa hepimiz birkaç hafta sonra öleceğiz zaten."

Charlie bana baktı. "Bu zırvalara cidden inanıyor musun?"

"Uydurduğumu mu sanıyordun?"

"Hep tımarhanelik olduğunu düşünmüştüm."

"Belki öyleyimdir."

Charlie'nin gözkapakları kapanıyordu ve solukları yavaşlamıştı. Onu öylece sandalyede uyuklarken bırakmalıydım. Sabaha en az benim kadar acı çekerek uyanmayı hak ediyordu. Yine de bileğinden tutup yatağına geçmesine yardım ettim. Daha başını yastığa koymadan uyuyakaldı.

"Baba olmayı gerçekten istiyordum," diye mırıldandı.

Ağabeyimin üstünü örttüm, telefonunu başucuna koydum ve ışıkları kapadım. Sonra kapı eşiğinde durup horultularını dinledim.

"Bilesin diye söylüyorum; bence iyi bir baba olurdun."

Okyanusun kıyısında durdum, dalgalar ayaklarımı yalıyordu. Gözlerim kapalıydı ama başımı yukarı çevirmiştim ve yine de gözkapaklarımın ötesindeki yıldızları görebildiğimde yemin edebilirdim. Heybetli Herkül takımyıldızı solumda, Terazi takımyıldızı ve Mars ise sağımdaydı. Orada bir

yerlerde, Sümüklülerin gemisi Dünya'nın yörüngesinde süzülüyordu.

"Beni duyabiliyor musunuz, bilmiyorum ama artık düğmeye basmaya hazırım." Hava durgundu. Görünürlerde Ay ya da tek bir gölge yoktu. "Düğmeye basmak istiyorum."

Kontrolsüzce ürperdim ama sonuçlara katlanmayı hak ettiğimi anladım. Şansım varken düğmeye bassaydım, bu soğuk gecede dışarıda dikilip beni kurtarmaları için uzaylılara yalvarmam gerekmeyecekti.

Ancak kurtarmaya çalıştığım kişi ben değildim. Baba olmak isteyen ağabeyim ve üniversiteden mezun olmayı hak eden Zooey'ydi. Annem, Ninem, Audrey ve Diego'ydu. Hatta Marcus'tu. Ben yaşamayı hak etmesem de onlar ediyorlardı.

"Lütfen."

15 Ocak 2016

Büyük Patlama'yla öyle bir enerji açığa çıktı ki evren on üç milyar yıldan uzun süredir dışa doğru genişlemeye devam ediyor. Bu genişleme bir noktada duracak ve çekim gücü, evrenin daralmasına neden olacak. Bazısı ölü, bazısı yabancı yaşam formlarıyla kaynayan bütün galaktik kümeler ve gezegenlerle çevrili, uzaklara dağılmış yıldızlar, çekim kuvveti tarafından merkeze sürüklendikçe daha da hızlanarak tekrar bir araya gelecek. Büyük Çöküş'te neler olacağını kimse bilmiyor. Evren ve içindeki her şey çökerek devasa bir tekilliğe dönüşebilir ya da yeni bir Büyük Patlama meydana gelip evreni baştan başlatabilir. Belki de bu o kadar kötü olmaz. Belki yeniden başlamanın tek yolu, her şeyi paramparça etmekten geçiyordur.

En azından kendimi buna inandırmaya çalışıyordum.

Mutfağa girdiğimde annem yemek yapıyordu. Yüzünde yıllardır görmediğim bir mutlulukla oradan oraya koşturuyordu. Audrey on beş dakikaya gelip beni Calypso Lisesi'nin kış şenliğine götürecekti. Aslında ucuz hediyeler kazanmak için şişelere top atarak zamanımı harcamak gibi bir arzum yoktu ama Audrey bir cuma gecesini daha odamda yapayalnız halde zırlayarak geçirmemi kabul etmiyordu. Diego'nun

da orada olma olasılığını görmezden gelmeye çalışıyordum ama kıyafet seçmem bir saat sürünce onu görmeyi umduğumu fark ettim.

"Muhteşem kokuyor," dedim. Mutfağı, ayrıştıramayacağım kadar fazla aroma sarmıştı ama birinin balık olduğuna emindim.

"Misket limonlu taze krema soslu pançetaya sarılı somon ve kuşkonmaz." Eviyede kuşkonmazları yıkarken omzunun üzerinden bana baktı. "Çok hoş olmuşsun."

Tezgâhtaki kâselere bakmıp atıştıracak bir şeyler aradım ama hiçbiri yenebilir görünmüyordu. "Audrey'yle kış şenliğine gideceğiz."

"Çok eğleneceğinize eminim." Sesinde kuşku vardı ve ona sonuna kadar katılıyordum.

"Maalesef yapacak daha iyi bir şeyim yok." Muzda karar kıldım. Hâlâ yeşildi ama guruldayan midemi bir şekilde bastırmak zorundaydım. "Charlie'yi gördün mü?"

Annem başını hayır dercesine salladı. "Sanırım Zooeylerde kalıyor."

Geçen geceden beri ağabeyimle konuşmamıştık. Göğüs kafesim, kar fırtınası öngören bir hava durumu haritasına benziyordu ama Charlie bir daha sarhoşken araba kullanmayacaksa bu fedakârlığa değerdi.

"Sence bunu atlatabilecekler mi?"

Annem kuşkonmazları kesme tahtasına koydu. Doğrarken gülümsüyordu. Ayrıca yılbaşı gecesinden beri sigara içtiğini de görmemiştim ama bunu ona söylemedim. Daha önce de bırakmayı denemişti ama bir haftadan uzun dayanamamıştı. Bu sefer başarmasını diliyordum ama başaramazsa da kendini kötü hissetmesini istemiyordum.

"Söylemesi zor."

"Zooey'yi seviyorum," dedim. "Zooey'yleyken Charlie'yi de seviyorum." Ağabeyimin, güzeller güzeli, zeki nişanlısını hak

edip etmediği önemli değildi. Nedeni her neyse, Zooey onu seviyordu ve sevgisi Charlie'yi daha iyi bir insan yapıyordu.

"Ben de." Annem bile bunu düşündüğü için kendine şaşırdı. "Ama umarım ağabeyin üniversite konusunda fikrini değiştirir."

Kıkırdadım. "O zor işte."

"Anneler hayaller kurmaya devam ediyor işte." Somonun pullarını temizlemeye koyuldu. Balığın, içinden geçen beyaz yağ şeritleriyle insan etine benzeyen o dolgun pembeliğine aldırış etmemeyi hiç beceremediğimdir.

"Yemeğe birileri mi gelecek?"

Başını salladı. "Sadece restoran için yeni tarifler deniyorum."

"Nasıl gidiyor peki?"

"İyi... sanırım." Annem öne eğilip suratını buruşturdu. "Henry, alnımı kaşır mısın?" Balıklı ellerini kaldırdı.

Kaşınan noktayı bulduğumda kedi gibi sırtını kamburlaştırdı. "Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi."

"Mutlu görünüyorsun."

Bir süre düşünüp, "Galiba öyleyim," dedi. "Zorlu bir iş ve Şef Norbert pisliğin teki ama..."

"İnsan yeni patronundan böyle mi bahseder?"

Gözlerini devirdi. "Ne olmuş? Adamın bildiği tek konuşma biçimi bağırmak; bazen de Fransızca emirler yağdırıyor ve tek kelimesini bile anlamıyorum." Annem gülünce geçen yıl evde bu sesi yeterince duymadığımızı fark ettim. "Belki bir gün kendi restoranımı açarım."

Annemin kendi mekânını işletirken sinirden kendini sigaraya verdiğini ve çalışanlarına şarlayıp durduğunu hayal edip yüzümü buruşturdum ama bundan daha kötü hayaller de olabilirdi. "Birilerinin Charlie'nin üniversiteye gitmesi için biriktirilen parayı kullanması gerek tabii."

"İyi düşündün."

Audrey'yi beklerken annemi izledim. O kadar hızlı doğruyor, karıştırıyor ve hareket ediyordu ki ne yaptığını sürekli takip edemiyordum ama her eyleminde özgüven vardı. Yemek pişirmek benim için büyü yapmaktan farksızdı ve annem de bir sihirbazdı.

"Anne? Babam benim yüzümden mi gitti?"

Annem donakaldı. Bıçak tutan eli, kesme tahtasının üzerinde havada durdu ve kaşları derinlemesine çatıldı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Bir sürü nedenim var."

"Henry, tatlım, baban seni seviyordu."

"Biliyorum."

"Gitmesinin sebebi sen değilsin."

"Ne o zaman?"

Annem iç geçirip bıçağını bıraktı. Artık daha yavaş hareket ediyordu; sanki yıllardır bunu sormamı beklemişti de sorduğumda, cevaplamaya hazır olmadığını fark etmişti. "Babanla aşkımız öldü. Joel asla evlenmeye hevesli bir adam olmamıştı ama ben naiflik ettim. Aşkın düşüncesine bile âşıktım. Babanın bu kadar bile kalmasının tek nedeni sana ve Charlie'ye bağlılığıydı."

"Bizi o kadar seviyordu madem, neden terk etti o zaman?"

"Çünkü dönüştüğü insandan nefret ediyordu. Charlie ve sen de ondan nefret etmeden önce gitmek istedi."

Babama dair anılarım karman çormandı. Bir anımızı hatırladığımızda aslında onu son hatırladığımız halini anımsadığımızı söylerler ve ben, bizi terk ettiği için babama duyduğum öfkemin o anıları lekelemediğinden emin değildim. Bizimle geçirdiği son ayları düşünmeye çalıştım. Gergin miydi? Sanki daha mı mesafeliydi? Gitmeseydi hayatım daha farklı olur muydu? Kalsaydı, bizi terk ettiği için ona duyduğum nefretten daha büyüğünü mü hissederdim?

"Sence babam doğru bir seçim mi yaptı?"

Annem yeniden, daha sakince doğramaya başladı. "Bilemiyorum, tatlım. Ama onsuz da oldukça iyi idare ettiğimizi düşünüyorum. Her işte bir hayır vardır."

Calypso Lisesi kış şenliği, okulun yetişkin otoparkında düzenleniyordu. Arabalar ve düzgün park çizgileri kaybolmuş, yerlerine oyun stantları ve son güvenlik kontrolünden kıl payı geçmişe benzeyen bir dönme dolap gelmişti. Hava hâlâ soğuktu ama şenlik ateşinin yaydığı sıcaklık ve kalabalıktaki bedenlerin baskısı yüzünden, kot ve gömlek yerine şort giymiş olmayı diledim.

Audrey yol boyunca annesinin yeni icadı, oturdukça rahatsızlaşan ofis koltuğundan bahsetti. Amacı, ofis çalışanlarına saatte bir ayağa kalkıp esnemeleri gerektiğini hatırlatmaktı ama daha çok, ergonomik bir işkence aletini andırıyordu. Okula varana kadar gerginliğimi gizlemek için radyodaki aptalca şarkılara elimden geldiğince eşlik ettim. Yanımdan geçerken "*Uzay Bebesi*" diye fısıldayacağını tahmin ettiğim yaşıtlarımla dolu bir ortama girme fikri beni pek heyecanlandırmamıştı. Saklanılabilecek çok fazla karanlık köşe, sürpriz yumruklar atmaya uygun çok fazla gölge vardı. Yine de keyfime bakmaya çalışıyordum.

Stanttan standa giderek bela aradık. Yiğitçe bir çabayla, bardak piramidine top atarak pelüş balina kazanmaya çalıştıysam da iki bardaktan fazlasını indirmeyi beceremedim. Ancak Audrey nişan almayı iyi biliyordu ve Jay Oh'yu buz gibi suyun içine düşürebildi. Oğlanın titreyip aksırmasını görmek tam anlamıyla intikam sayılmazdı ama fena da olmamıştı.

Sahte gülümsemem bir noktada gerçeğe dönüştü; en yakın arkadaşımla birlikteydim ve kimse bana zarar veremezdi. İki dolar karşılığında herhangi bir tartışmayı kazanmanın yolları-

nı öğrenebileceğiniz münazara kulübü standında çalışmak için ayrılması gerektiğinde bile dert etmedim. Stant ve çadır labirentinde dolaşırken Jesse'nin bütün bu manzaraya bayılacağını düşündüm. Gürültülü ve delice her şeyi severdi. Kahkahalar, gülümsemeler ve kalabalıklar, keyif aldığımda bile benim enerjimi sömürürken ona güç verirdi.

Calypso Kargaları bir karaoke standı açmışlardı ve Grease'den *Summer Nights*'ı birilerinin detone sesinden bir kere daha dinleyemeyeceğim için kendimi şenliğin daha sessiz olan diğer ucunda buldum. Üzerinde özenle CALYPSO LİSESİ SANAT GALERİSİ yazılı bir tabela asılı olan mavi çizgili bir çadır dikkatimi çekti. Diego bir resim sergisinden bahsetmişti; acaba içeride onun da tabloları var mıydı? Audrey'yle yeniden buluşana kadar otuz dakikam vardı, ben de sergiye bir göz atmaya karar verdim.

Çadır dışarıdan köhne görünse de içi harikaydı. Resimler çerçevelenip duvarlarda ve ortadaki şövalelerde sergileniyordu. Müdür DeShields'a ürkütücü derecede benzeyen bir Medusa heykeli, girişin yanma yerleştirilmiş, içeri giren herkese ters bakışlar atıyordu; kalabalık bir izleyici kitlesi, sigara izmaritleriyle inşa edilmiş bir şehir manzarasının başına toplanmıştı. Okyanusta gündoğumunu resmeden bir tablo dikkatimi çekti. O kadar gerçekçiydi ki dalgaları duyabiliyor, tuzlu suyun kokusunu alabiliyordum. Her eserin yanında, sanatçının ve çalışmasının adının yazılı olduğu etiketler vardı. Diego'nun adını aradığımı itiraf etmek istemesem de arıyordum. Sonunda, adını çadırın arka tarafında, yirmiye yirmi beş santimlik, basit bir siyah çerçevenin yanında buldum.

Diego, karanlık bir odada bacak bacak üstüne atmış halde oturan bir oğlan resmetmişti. Çocuk, iç çamaşırı dışında çıplaktı ve betondan teni çatlamıştı. Kolları, bacakları ve omuzları yer yer dökülmüş, kemik yerine demirden iskeletini ortaya çıkarmıştı. Kafatası, menteşeliymiş gibi açılmıştı ve içindeki boş

alan tanıdık yüzlerle doluydu. Annemi, Ninemi, minik bir kundağı tutan Charlie ile Zooey'yi, Bayan Faraci'yi ve Audrey'yi seçebiliyordum. Jesse'nin hafif şeffaf yüzü de resimden bana bakıyordu. Fark etmem biraz zaman aldı ama resmin arka planında, titrek sapların üstündeki donuk siyah gözleriyle yosun tenli bir uzaylı dikiliyordu. Oğlanın eli bir düğmenin üzerinde havada duruyordu ve dudaklarında, sanki evrenin tüm sırlarına vakıfmış da kimseyle paylaşmaya niyeti yokmuş gibi arsız bir Mona Lisa gülümsemesi vardı.

Bu bendim. Detayları sindirmeye çalıştım ama çok fazlaydı. Diego'nun tasvirinde kalbim göğsümde atmak yerine, gece gökyüzünden çalınmışçasına yıldızlarla dolu halde sol kolumun üst kısmına, beton tenime çakılıydı ve tepemde neredeyse arka plana karışacak kadar kara bir karga uçuyordu. Anlam katmanlarını çözümlemek için saatlerimi harcayıp yine de hepsini keşfedemeyebilirdim. Diego beni böyle görüyordu. Henry Denton'dım ve Uzay Bebesi'ydim. Arızalıydım ve güzeldim. Hiçbir şeydim ve her şeydim. Evrende bir önemim yoktu ama Diego için önemliydim.

Resimdeki bu çocuk, düğmeye basardı. Demirden kemikleri ve kafatasındaki kalabalıkla resimdeki bu çocuk Jesse'yi kurtarabilirdi. Resimdeki bu çocuk, duşta ona saldıranlarla mücadele ederdi ve polise saldırganların kimliklerini verirdi. Resimdeki bu çocuk gerçek değildi.

Ortalama boyutlardaki bir insan uçaktan atladığında, ölümcül hızın, yani saatte yaklaşık yüz doksan altı kilometrenin yüzde doksan dokuzuna ilk on beş saniyede ulaşır. Bedeni yüzeye paralel kalırsa hava direnci, süzülme hissi yaratır. Diego'yla tanıştığımdan beri böyle hissediyordum. Sanki süzülüyordum. Ama aslında en başından beri düşüyordum.

Omzumda bir el hissettim. "Henry?"

Diego.

"Henry, sen..."

"Bu ben değilim."

Diego'nun eli kayıp düştü. Zemin hızla üzerime geliyordu. Düştükçe düşüyordum. Koşuyordum.

Ancak çarpışmadan kurtulmak için asla yeterince hızlı ve yeterince uzağa koşamazdım çünkü yerçekiminden kaçış yoktu.

Vega, Lyra* takımyıldızının en parlak yıldızı ve kuzey yarıkürenin de en parlak üçüncü yıldızıdır. Lyra, zaman zaman Kral Arthur'un Arpı olarak anılsa da geleneksel olarak Antik Yunan dönemi müzisyeni Orpheus'la ilişkilendirilir. Orpheus, karısı Eurydike'nin ölümü üzerine Ölüler Diyarı'na dalar ve Yeraltı Tanrısı Hades'e, karısını geri vermeyi kabul edene kadar arp çalar. Tek koşul, Orpheus'un, korkunç tanrının diyarından çıkana kadar arkasına bakmamasıdır. Bu tek kurala uymadığı takdirde zaferi hükümsüz sayılacak ve Eurydike sonsuza dek yitip gidecektir. Orpheus arkasma bakar. Orpheus dallamanın tekidir.

Ancak ben bakmadım. Futbol sahasına ulaştığımda bile.

Tribüne çıkıp oturdum, yüzümü ellerime gömdüm ve nasıl her şeyin içine edebildiğimi sorgulayarak gözyaşlarım tükenene dek ağladım. Diego'nun olduğumu sandığı insan değildim. Asla o insan olamazdım. Lanet olasıca düğmeye basmamıştım bile. Nefesim yettiğince çığlık attım ve sesin boğazımı parçalayarak çıkıp dalgalar halinde dünyaya yayılmasını dinledim. Birilerinin duyup duymaması umurumda değildi.

"Artık mesajlarıma cevap vermiyorsun, Uzay Bebesi." Marcus yavaşça arkamdan yaklaşınca ürktüm. Hızla ayağa fırlayıp Adrian veya Jay'in de yakınlarda olup olmadığma bakındım ama ya iyi saklanmışlardı ya da Marcus yalnızdı.

"Git başımdan."

Marcus tribüne tırmandı ve aramızda mesafe bırakarak yanıma oturdu. Yüzü yorgun ve solgundu ama hâlâ kot ve

* Çalgı takımyıldızı olarak da bilinir. –*çn*

V-yaka kazağıyla yakışıklı görünüyordu. "Ya koridorda olanlar... Onun benimle alakası yoktu. Haberim bile olmadı."

İstemsizce gözüme dokundum. "Neyse ne, Marcus. Havamda değilim." Tribünden aşağı, futbol sahasına doğru inerken peşimden gelmemesini umdum ama geliyordu. Arkamı dönüp, "Beni rahat bırak!" diye bağırdım.

"Seninle zaman geçirmeyi özlüyorum, Henry."

"Bana herkesin içinde hakaret ederek ve saldırarak özlemini çok tuhaf sergiliyorsun. Bir kutu çikolata daha uygun olurdu."

"Özür dilerim." İşin komik yanı, ona inanıyordum. Jesse mutluymuş gibi rol yapmıştı, Diego geçmişini benden gizlemişti ama Marcus bana daima dürüst olmuştu. Beni döverken bile dürüsttü. Cebinden bir cep matarası çıkarıp bana uzattı. Almadığımda, önce kendi bir yudum içip bana tekrar uzattı. Son ihtiyacım içkiydi ama artık hiçbir şey hissetmek istemediğimden matarayı aldım. İçinde ne olduğunu anlayamadım ama boğazımı yaktı.

Çimlere oturup yüzümü ellerime gömdüm. "Bana neden iyi davranıyorsun, Marcus? Neden şimdi?"

"Gerçeği söyleyeyim mi?" Matarayı bana tekrar uzattı. Birkaç yudum alıp alkolün, kollarımı, bacaklarımı ve beynimi gevşettiğini hissettim.

"Söyle." Onu tam dinlemiyordum. Şenliğin seslerini uzaktan duyabiliyordum ama ne kadar tenhada olduğumuzu o anda fark ettim.

Marcus karşıma oturup bağdaş kurdu. "Senin gibi güçlü değilim, Henry. Ailem, mükemmel evlatları olmamı bekliyor, arkadaşlarımsa Popüler Eleman olmamı. Herkes için her şey olmak çok zor. Bazen esnedikçe inceldiğimi hissediyorum. Sen, benden hiçbir şey beklemeyen tek insansın."

Doğrulup zihnimi toparlamaya çalıştım ama düşüncelerim bir katran gölüne saplanmıştı ve onları çıkaramıyordum. "Sarhoşsun. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor."

Marcus öne eğildi; gözleri kıpkırmızı kesilmişti ve odaklanamıyordu. "Başlarda senin için sadece Jesse-olmayan-çocuktum. Aklını ondan uzaklaştırabilecek birilerine ihtiyacın vardı ve ben de Jesse-olmayan-çocuk oldum. Ama sana kapıldım, Henry. Senin de bana kapılacağını sanmıştım."

"Sen. Bana. Saldırdın."

Çimenin üzerinde emekleyip yüzünü benimkine o kadar yaklaştırdı ki ekşi nefesini duyabiliyordum. "Sıçıp batırdım." Dudaklarını dudaklarıma sürttüğünde geri çekilmedim. "Bu senin için sorun değil ya?" İşte, Marcus karşımdaydı ve bana yine Jesse-olmayan-çocuğu sunuyordu. Tek yapmam gereken kabul etmekti, böylece yaşamanın acısını bir süre daha köreltebilirdim.

Yıldızlara baktım ve Sümüklülerin beni hemen kaçırmalarını, böylece seçmek zorunda kalmamayı diledim. Sonuçta mesele buydu; seçmek. Diego bir seçim yapmıştı. Annem de. Charlie de. Hatta Jesse bile bir şeyi seçmişti. Bencilce, aptalca, kalp kıran cinsten olsa da kendince bir seçimdi.

Marcus üzerime abandı ve bedeninin ağırlığı altında nefes almakta zorlandım. O boynumu öpüp kotumun düğmesini çekiştirirken bir taş parçası sırtıma batıyordu. Seçmem gerekmedi. Nasıl ki arkama yaslanıp dünyanın sonuna izin vereceksem şimdi de gözlerimi kapayıp bunun gerçekleşmesine izin verebilirdim. Marcus kasıklarını benimkilere sürterek fermuarımla mücadele ediyordu.

Seçmem gerekmiyordu. Seçmemek daha kolaydı.

"Yapamam..."

"Sorun ne?" Marcus yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmağıyla yanağımı okşayarak beni sertçe, açlıkla öptü.

"Dur." Elerimi göğüslerimizin arasına sokup Marcus'ı itmeye çalıştım. "Bunu istemiyorum, Marcus."

Marcus beni öpmeyi bıraktı. "Şaka mısın, Henry?"

"Çekil üzerimden!"

Marcus saçımı kavrayıp başımı yere çarptı. Dünya eriyip bulanıklaştı. Ne kadar çok yıldız vardı. Çok fazla... Gökyüzünde bu kadar çok yıldız olmamalıydı. İsimlerini hatırlamaya çalıştım ama daha önce görmediğim takımyıldızlar belirmişti.

İçkiden uyuşmuş ve taşa çarpmaktan sersemlemiş halde Marcus'tan kurtulmaya çalıştım ama kotumu dizlerime kadar indirmişti. Bu da bir sümüklü halüsinasyonu olmalıydı. Yalnızca bir saat önce Audrey'yle gülüşüyordum ve Diego'nun gözünden kendimi görüyordum. Bir şekilde yolum, Marcus'ın tepeme çullandığı, kulağımın dibinde hızla soluduğu; sikilmiş bir ezik olduğumu, Uzay Bebesi'ni çok pis becereceğini ve kimsenin bana inanmayacağını çünkü kimsenin ezik uzay bebelerine inanmadığını fısıldadığı bu kâbus dünyasına düşmüştü.

Sisin içinden çıkabilmek için başımı taşa iyice bastırıp kafa derimdeki kesiği iyice genişleterek acıya tutundum. Marcus'ın yüzüne dirseğimi geçirdim, güçlükle ayağa kalktım ve pantolonumu çekiştirerek parıldayan ışıklara, kahkahalara, patlamış mısırın mide bulandırıcı kokusuna doğru koştum.

Marcus arkamdan ismimi haykırdı. Tribünün yakınında beni yakaladı ve bileğimin üstüne düştüm. Bileğim, bileklerin bükülmemesi gereken bir açıyla kıvrıldı ama acıyı sineye çektim, kanımla birlikte yuttum ve güçlendim. Hayvan içgüdüsüyle tekmelere savurmaya başladım ve sonunda Marcus'ın inlemesine neden olan bir yerlerine denk getirdim. Sonra yine koştum. Bu sefer de arkama bakmadım.

Elma şekeri standının önündeki Bayan Faraci'yi gördüm.

"Henry?" Bayan Faraci elmasını yere fırlatıp saçımı gözlerimin önünden arkaya attı. Saçımın kanla yapış yapış olduğunu görünce yüzü bembeyaz kesildi. "Henry, ne oldu?"

Artık güvende olduğum için arkama bakabildim. Marcus ortalarda yoktu ama Diego oradaydı; yosun yeşili gözlerinde panikle, koşar adımlarla yanıma geldi. "Henry, seni her yerde aradım." Bileğimi özenle tuttuğumu fark etti ve kulağımdaki

kana dokundu. Fermuarımın açık ve pantolonumun kalçamdan düşmek üzere olduğunu gördü. "Ne oldu?"

Bayan Faraci, "Yine mi sana saldırdılar?" diye sordu. Beni kavrulmuş fındık çadırının arkasındaki daha sakin bir alana götürdü. Çadırdan gelen koku midemi bulandırıyordu.

Diego da peşimizden geldi; gözleri ifadesiz bir çöldü.

"Henry? Ne olduğunu anlat bana." Bayan Faraci çantasından cep telefonunu çıkardı. "Pekâlâ, böyle olmayacak. Ambulans çağırıyorum."

"Marcus McCoy yaptı."

Bayan Faraci 112'yi tuşladı.

"Ne yaptı?" Diego'nun sesi boğuktu; tanıdığım oğlanın sesine hiç benzemiyordu.

"Calypso Lisesi'ne bir ambulans ve polis gönderin lütfen. Öğrencilerimizden biri saldırıya uğradı." Bayan Faraci, bana gözlerinin önünde kırılıp parçalara ayrılacakmışım gibi korkarak bakıyordu.

"Marcus ne yaptı?"

Diego'nun gözlerine bakamıyordum. "Bu senin sorunun değil."

"Marcus canını mı yaktı?" Başımı evet dercesine salladım. "Sana?.." Diego pantolonuma bakınca kotu çekiştirdim ama bileğim şişip işe yaramaz hale geldiğinden düğmesini ilikleyemedim.

"Denedi ama başaramadı."

Diego'nun dudakları büzüldü.

Bayan Faraci omzuma dokununca irkildim. "Her şey yolunda, Henry. İyi olacaksın. Polis yolda. Haydi, seni güvenli bir yere götürelim." Kolunu omuzlarıma atıp beni okula yönlendirdi.

"Gel, Diego," dedim ama Diego gitmişti.

• • •

Bir ambulansın arkasında oturmuştum; polisler ifademi alırken sağlık görevlileri de alnıma gazlı bezle pansuman yapıyordu. Bileğim kesinlikle kırılmıştı ve muhtemelen neyin sarsıntısı geçiriyordum. Polis memurlarına, bana duşta kimlerin saldırdığına kadar her şeyi anlattım. Sağlık ekibi beni hastaneye götürmek istiyordu ama birileri Diego'yu bulana dek gitmeyi reddediyordum. Audrey yanımda, sağlam elimi tutuyordu. Hemen hemen hiç konuşmamıştı.

Acil durum araçlarının etrafında bir grup izleyici toplamıştı ve annem kime dirsek attığını umursamadan kalabalığı yararak yanıma geldi. "Henry! Henry, neler oldu?" Üzerinde pembe pijama vardı ve saçını bir lastikle atkuyruğu yapmıştı.

Zayıfça gülümsedim ve onu iyi olduğuma ikna etmeye çalıştım ama esasen bir Xanax'a ihtiyacı vardı. "Biri bana saldırdı," dedim. "Bana... bana tecavüz etmeye çalıştı." Diego'dan kaçmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. "Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, ben de futbol sahasına gittim."

Gözleri kan çanağına dönmüş, kızıl saçlı sağlık görevlisi, "Delikanlı," dedi, "seni hastaneye götürmeliyiz."

"Diego'yu bulmadan olmaz." Audrey'ye baktım. "Onu bulmalısın."

"Senin yanından ayrılmayacağım." O kadar hiddetliydi ki onunla tartışmaya kalkışamadım.

Sağlık görevlisi bana beşinci kere neden acil servise gitmem gerektiğini açıklamak üzereydi ki iki polis memuru Diego'yu elleri arkadan plastik kelepçeyle bağlı halde kalabalığın içinden geçirdi. Yüzünde ve gömleğinde kuru kan lekeleri vardı. Ambulansın tamponundan atlayıp ona koştum.

"Diego! İyi misin?" Kanın nereden geldiğine bakındım ama görünürde herhangi bir açık yara bulamadım.

"Endişelenme," dedi. "Benim kanım değil."

16 Ocak 2016

Sabahın neredeyse ikisine kadar acilde kaldık. Geveze bir doktor, kafama dört dikiş attı ve bileğimi alçıya aldı. Eve döndüğümüzde Diego ona bıraktığım yüzlerce mesaj ve sesli mesaja cevap verdiğinde duyabilmek için telefonumu başımın yanına koyup koltukta uyuyakaldım. Yalnızca iyi olduğunu bilmek istiyordum. Audrey bana mesaj atıp Marcus'ın ailesine teslim edildiğini, ailesinin de onu hemen bir alkol ve madde bağımlılığı tedavi merkezine kaydettirdiğini haber verdi.

Annem gece boyunca beni tekrar tekrar gizlice kontrol etti. Saat sabah sekiz gibi doğrulup oturarak, "Uyumuyorum," dedim.

Bir elinde bir fincan kahve, diğerinde de yakılmamış bir sigarayla koltukta yanıma oturdu. Sigarayla, dudaklarının arasına koyup yakmamak için kendini zor tutuyormuşçasına oynuyordu ve ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda fincanı sehpaya bıraktı ve bana öyle sıkı sarıldı ki omurgamı kırmaya çalıştığını sandım.

"İşlerin bu kadar sarpa sardığını bana neden söylemedin?"

"Benim iyi olmama ihtiyacın vardı."

"Bilemedim ki..." Annem bana yeniden sarıldı ve bu sefer ben de kucaklamasına karşılık verdim. Güçlü durmaya, kendime hâkim olmaya çalışmıştım ama artık yapamıyordum. Ona her şeyi anlattım; Sümüklüleri, dünyanın sonunu, düğmeyi, Marcus'ı ve Jesse'nin ölümünden kendimi sorumlu tuttuğumu.

"Diego'nun başı benim yüzümden derde girdi," dedim. "Hepsi beni suçum."

Annemin, benim suçum olmadığını söylemesini, tamir edemeyeceğimiz hiçbir hasar olmadığını söylemesini bekledim ama yüzünde, bir gecede on sene yaşlanmış gibi, daha önce hiç görmediğim kırışıklıklar vardı. "Düğmeye neden basmadığını söyler misin?"

"Düğme kimin umurunda, anne? Diego benim yüzümden hapse girdi!"

"Bu çok önemli, Henry."

"Anne!"

"Henry." Alt dudağı titriyordu. "Ölmek istiyor musun?"

Biz ailecek kapı çarpardık. Birbirimizi pataklar, cevabını duymak istemediğimiz sorular sorar ve sessizliği bir hançer gibi kuşanırdık. Annemin bu dürüstlüğüne samimi karşılık vermek dışında elimden bir şey gelmiyordu. "Ölmek istemiyorum ama yaşamak da istemiyorum. İnsan niye yaşamak ister, hiç bilmiyorum. Bu dünya çok boktan, anne. O düğmeye basmamak hepimiz için en hayırlısı. Hepsi, hem de her şey canımı o kadar acıtıyor ki... Jesse'yi özlüyorum, hem de atlatmaya çalıştığım halde. Marcus'ın unutmama yardımcı olabileceğini, Diego'nun da Jesse'nin yerini alabileceğini sandım ama onu çok özlüyorum."

Annem uzun süre sessiz kaldı. Onun sessizliği genişleyip sabaha yayıldı ve beni geride kalan yüz günde bir yolculuğa çıkardı. Sonunda annem konuşmadan ne söyleyeceğini biliyordum: "Yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, Henry."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"O zaman bana dürüstçe cevap ver: İyi misin?"

Ağrı kesiciler yüzünden sersemlemiştim ve kafam karışıktı. Doktorlara ve terapistlere ayıracak vaktim yoktu; Diego'nun ne durumda olduğunu öğrenmeliydim. Denetimli serbestliği devam ediyordu ve Marcus'ı dövdüğü için tutuklanmasının ne anlama gelebileceğini kestiremiyordum. Tek yapmam gereken, anneme, "İyiyim," demekti; bana inanacaktı. Böylece karakola gidip her şeyi açıklayabilirdim. Tek yapmam gereken minicik bir kelime söylemekti, sonra bütün hasarı tamir edebilirdim. Ama ben de hasarlıydım ve kendimi nasıl tamir edeceğimi bilmiyordum.

"İyi değilim."

19 Ocak 2016

Uranüs'ün uydularından Miranda, dağ sırtları ve sarp kayalıklardan, korona denen taç şeklindeki oyuklardan ve Büyük Kanyon'dan on iki kat daha derine inebilen devasa vadilerden oluşan bir yamalıbohçadır. Biliminsanlarının bir kısmına göre, Miranda'nın parçalı yapısı, uyduyu birkaç parçaya ayıran çok büyük bir çarpışmadan kaynaklanıyor ve sadece çekim gücüyle bir arada duran bu parçalar eşsiz bir yapı oluşturuyor. Kendimi Miranda kadar paramparça hissediyordum ama beni neyin bir arada tuttuğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Audrey'yle Sakin Meşe Yataklı Tedavi Merkezi'nin bahçesi olarak kabul edilen yerde yürüyorduk. Bitkilerin çoğu bodur kalmış ya da kurumuştu ve toprağa saplanmış sigara izmaritleri yön tabelalarını andırıyordu. Hastaların terapi seansları arasında sigara içmek, yazmak ya da hemşirelerle dalaşmak dışında yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

"Mutfaktan bir kâse puding almaya kalkıştığımda olanları görmelisin. Linolyum zeminin dışına bir adım attığım anda Katy kuralları çiğnemekle ilgili cıyaklamaya başlıyor, bu da Matthew'u tetikliyor. Eleman onun önünde yemek yememizin acımasızlık olduğundan şikâyet etmekten başka bir şey bilmi-

yor. Ayrıca Brandy'nin yanında çorapsız dolaşırsam da ayağımı taciz etmeye hevesleniyor."

"Çok... eğlenceliymiş." Audrey güldü. Acaba onun kaldığı hastane de benimki gibi miydi? Oradan asla çıkamayacağından korkmuş muydu?

"Pek değil."

Hemşire Curtis, Audrey'nin bana kaçak mal getirmediğinden emin olmak için kapı eşiğinden bizi izliyordu. Tıraş bıçaklarıma ve ayakkabı bağcıklarıma el koymuşlardı. Sadece günlük yazmaya devam edebilmem için kalemimi yanıma almama izin vermişlerdi. "Daha... iyi misin?"

Daha iyi, çok göreceli bir kavramdı. "Daha iyi"yi ölçmek için neyle kıyaslamam gerektiğinden bile emin değildim. "Doktor Janeway bana antidepresan verdi. Sanırım işe yaraması zaman alıyor. Jesse'yi geride bırakmamı istediğini düşünüyorum ama bunu nasıl yapacağımı henüz çözemedim."

Audrey, solmuş plastik bahçe sandalyelerinden birine oturdu, ben de karşısmdakine geçtim. "Bu bir ilerleme sayılır mı?"

"Bilmiyorum. Yani, Jesse'yle nasıl vedalaşabilirim ki?"

Audrey, "Vedalaşmayacaksın," dedi. "Yani gerçek anlamda bir veda olmayacak."

Başımı iki yana salladım. "Doktor Janeway'le sık sık uzaylılardan konuşuyoruz. Jesse'den de. Bazen Marcus'tan bahsediyoruz ama bundan pek hoşlanmıyorum, o da üstüme gelmeyecek kadar anlayışlı."

"Marcus'tan bahsetmişken, Müdür DeShields onu okuldan attı."

"Ciddi misin?" Ortada somut delil olmadığı için polisler onu tecavüze teşebbüsle suçlamakta tereddüt etmişlerdi. Memurlara hikâyemi ne kadar anlatırsam anlatayım, şüphelerini saklayamamışlardı. Marcus haklıydı; kimse ezik uzay bebelerine inanmıyordu. Ama önemi yoktu. Ben bir seçim yapmıştım.

Audrey'nin çekingen gülümsemesi, sırıtışa dönüştü. "Polis

üzerini aradı ve cebinde bol miktarda kırmızı reçeteli hap buldular. O sırada okul sınırları içinde bulunması, DeShields için yeterli oldu."

"Umarım yardım alır."

"Umarım hak ettiğini bulur."

Muhtemelen bulmayacaktı. Büyük olasılıkla yine de iyi bir üniversiteye girecek, ailesi gibi zengin olacak ve istediğini sandığı ne varsa elde edecekti. Ancak Bayan Faraci haklıydı; Marcus benim için önemli değildi.

"Diego'dan haber var mı?"

Audrey tereddüt edince bir şeyler bildiğini anladım. Kış şenliğinin ertesi sabahında annem beni Huzurlu Meşe'ye getirirken yol üstünde onun evine de uğramıştık ama evde değildi. Kapılarına bir not bırakıp Audrey'yi, Charlie'yi ya da annemi araması için yalvarmıştım ama üç gün geçmişti ve henüz aramamıştı. Marcus'ın bana verdiği telefon kartını kullanıp hastaneden Viviana'yı bile aramıştım ama o da açmamıştı.

"Colorado'daymış."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacağını sandım. "Yoksa?.."

"Ablası yanında. Salıverme koşullarım ihlal ettiği için hâkim karşısına çıkacak ama Marcus'ın ailesi şikâyetçi olmadığı için hâkimin bu seferlik hoşgörülü olacağını umuyor."

Kaşımı kaldırdım. "Marcus şikâyetçi olmamış mı? Diego onun burnunu kırdı."

"Dişini de, unutma." Audrey kıkırdadı. "Biricik oğulları, lise şenliğinde başka bir oğlana tecavüz etmeye kalkıştı. Ailesi böyle bir hikâyeyle dikkatleri çekmek istemez."

"Diego sana bir numara bıraktı mı?" Hastanede hastaların kullanabileceği bir ödemeli telefon vardı ve onu aramayı çok istiyordum. Aramızın eskisi gibi olmasını beklemiyordum ama hâlâ arkadaş kalabilmeyi diliyordum.

Audrey hayır dercesine başını salladı.

Bu kadarını tahmin etmiştim. Diego benim için ıslahevine dönmeyi göze almıştı ama ben verdiğim hasarı telafi edebileceğimden emin değildim.

"Sen sadece iyileşmeye odaklan, Henry. Önemli olan tek şey bu."

21 Ocak 2016

Huzurlu Meşe'deki beşinci günümde Doktor Janeway beni bir geziye çıkardı. Fikir benimdi ama o da tereddütsüz kabul etmişti. Florida'da havanın kana susamış sivrisineklerle dolduğu yakıcı sıcaklıktaki ayları unutturan, hoş günlerden biriydi. Okyanustan tuzlu bir rüzgâr esiyordu ve güneşin altında bile hava serindi.

Doktor Janeway, bana yalnız başıma olduğumu hissedebileyim diye alan tanımak için arabasında kaldı.

Jesse Franklin'in mezar taşı sade ve basitti. Sanırım insanlar Jesse'nin öyle olduğunu düşünüyordu ama yüzeyin altında ben dahil kimsenin bilmediği çok daha fazlası vardı. Keşke bilebilseydim.

"Buraya kadar geldim ama ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum." Ellerimi önümde kavuşturmuş halde, Jesse'nin mezarının başında duruyordum. "Anlaşılan dünyanın yok olmasına izin vermem, kendimi öldürmek istememle aynı şeymiş. Yani sanırım senin kadar berbat durumdayım."

Jesse'nin yerin altında yapayalnız olduğunu hayal etmek canımı yakıyordu. Cennet, cehennem ya da reenkarnasyona

inandığımdan emin değildim. Tek bildiğim, Jesse'nin öldüğü ve onu sevdiğimdi.

"Doktor Janeway, senin neden canına kıydığını asla gerçekten öğrenemeyeceğimi söylüyor. Seni felaket sevdiğimi biliyorsundur umarım. Belki koca evrende bizim bir önemimiz yoktur, Jesse Franklin, ama sen benim için önemliydin."

Annem ve Charlie dün ziyaretime geldiler ama sanırım beni hastanede görmek annem için çok zor oldu. Kontrol edemediğimiz durumlarda bile kendimizi suçlamak genetik olmalı. Belki de Sümüklüler ona da bir uğramalılar.

Doktor Janeway'le mezarlıktan döndüğümüzde Zooey beni bekliyordu. Onu tombik karnı olmadan görmek üzücüydü. Bir parçası eksikti ama bunu sadece onu tanıyan bizler görebiliyorduk.

"Selam, Henry."

"Seni de mi buraya yatırdılar?" Zooey şakama gülmedi. "İyi görünüyorsun."

Başka ne diyeceğimi bilemedim. İşin aslı, yorgun, halsiz ve bitkin görünüyordu. Belki de tamamen dürüst olmadığımın farkındaydı ama yine de teşekkür etti.

"Charlie nerede? Buzdolabını bulabildi mi? Hemşireler o hastane jölelerinin sürekli sayımını yapıyorlar." Etrafıma bakındım ama ağabeyimi göremedim.

Zooey başını iki yana salladı. "Sadece ben varım."

Diğer hastalarla karşılıklı bir umursamazlık içinde onu yıpranmış bir koltuğa yönlendirdim.

"Dün dersim vardı, annen ve Charlie'yle gelemedim. Sadece nasıl olduğunu merak ettim," dedi.

"İyiyim, sanırım."

Zooey de ne diyeceğini benim kadar bilemiyordu. Yılbaşın-

dan sonra kabuğuna çekilmişti ve onu ziyaret etmediğim için kendimi kötü hissediyordum. "İyi, bakalım."

"Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Sorduğum anda Zooey'nin alt dudağı titremeye başladı. Deli hastanesinde ağlarsa onu dışarı salmazlar diye endişelendim. "Buraya gelmemeliydim."

Ayağa kalkmaya çalıştığında elini tutup onu gerisingeri koltuğa oturttum. "Gelmene sevindim," dedim. "Burası feci sıkıcı."

Zooey birazcık da olsa gülümsedi. "Sana bir şey sorabilir miyim, Henry?"

"Elbette."

"Hâlâ dünyanın sona ermesini istiyor musun?"

Hastanenin sıkıcılığı konusunda şaka yapmıyordum. Televizyon ve kitap yerine, sadece düşünmek ve yazmak için bolca zamanımız vardı. Ben de o zamanın nispeten büyük bir kısmını Sümüklüleri düşünerek geçirmiştim. "Hayır. Sanmıyorum."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Doğruyu söyleyeyim mi?" dedim. "Tek bir şey değildi." Zooey'ye; gözlerine, o derin kehribar denizlerine baktım. Orada gördüğüm şey tanıdıktı; boşluk, yas. Aynaya bakmaktan farksızdı. Ona var olamamış o küçük hayattan başka hiçbir şeyi düşünemeyeceği uzun ve yalnız gecelerde tutunabileceği umut olacak, ilham verici bir şeyler söyleyebilirdim. Ancak gerçeği söyledim: "Jesse hâlâ ölü, Diego yeniden hapse girebilir. Dünya oldukça rezil bir yer. Ama başımıza gelen saçmalıklar, iyilikleri yok etmiyor. Yani, içinde senin gibi insanların olduğu bir dünya tamamen boktan olamaz, değil mi?"

Söylediklerimin yardımı olduğundan emin değildim. Zooey'nin gözleri yaşarmıştı ama tam anlamıyla ağlıyor sayılmazdı.

Bir an sonra, "Branşımı değiştirmeyi düşünüyorum," dedi.

"Öyle mi? Neye geçeceksin?"

"Tıp hazırlık," dedi. "Kadın doğum doktoru olmayı istiyorum galiba."

"Çok iyiymiş. Ama Charlie'den bir üst modele geçmelisin."

Bu Zooey'yi güldürdü; kahkahası samimi, güzel ve yaşam doluydu.

"Baksana, Zooey?"

"Efendim?"

"Bana onu anlatsana; Evie'yi..."

Zooey'nin lafa girmesi biraz zaman aldı ama anlatmaya başladığında da ziyaret saati sona erene kadar durmadı.

23 Ocak 2016

Yedinci günde Doktor Janeway, antidepresanlarımı kesinlikle almam koşuluyla beni Huzurlu Meşe'den çıkardı. Ayrıca onunla haftada iki kere terapiye devam edecektim.

Beni annemin alacağını düşünmüştüm ama kapıda Charlie ve Zooey bekliyorlardı. Zooey bana sıkıca sarıldı ve Charlie de omzuma bir şaplak attı. Beni eve götürmek üzere gelmemişlerdi; kafalarında başka bir yer vardı.

Annem ve Ninem, Charlie ile Zooey'nin nikâhı için bizi adliye sarayında bekliyorlardı. Ben Charlie'nin sağdıcı olarak hemen yanında durdum ve annem ışık saçan Zooey'nin dibinden ayrılmadı. Ninem de salonu, bir keresinde Key West adasmm açıklarında köpekbalığı yakaladığına ve bir keresinde de Papa'ya düzenlenecek bir suikast planını tek başına ortaya çıkardığına dair hikâyelerle doldurdu. Hâkim, töreni tamamladığında toplu fotoğrafımızı çekti ve Ninem de kenarda kalmış küçük bir orgda Bay ve Bayan Charlie Denton için düğün marşını çaldı. Hem de tek notayı bile atlamadan.

Tören kısa ama çok güzeldi. Sonrasında akşam yemeğini Neptün'de yedik çünkü annem oğlu evlenirken bile izin kullanamıyordu. Ama hayat böyledir; akar gider.

• • •

Sonunda eve girdiğimizde, Diego'nun kış şenliklerinde gördüğüm tablosunu yatağıma yaslanmış halde buldum. Charlie, onu hastaneye yatırıldığım gün kapmın önünde bulduğunu söyledi. Çerçevesine bir not sıkıştırılmıştı: *Bu bir resim değil; bir ayna.*

28 Ocak 2016

Salon patlamış mısır kokuyordu ve Charlie ile Zooey koltukta öpüşmeden duramıyordu. Oldukça mide bulandırıcıydı. Annemle, Zooey'nin ne zaman yeniden hamile kalacağına dair *iddiaya girmiştik ama bir annenin, büyük oğlunun seks hayatı* üzerinden bahis oynaması oldukça iğrençti.

Audrey içeceklerimizi hazırlıyordu, ben de patlamış mısırı plastik bir kâseye boşaltıyordum ki kapı çaldı.

Charlie salondan, "Henry, kapıya bakar mısın?" diye bağırdı.

"Sen daha yakınsın."

"Ama *Sığınakçılar* başladı."

İç geçirip patlamış mısır paketini kenara bıraktım. "Bire on bahse girerim ki Charlie'nin arkadaşlarıdır."

Audrey alkolsüz birayı bardağa biraz hızlı dökünce bira köpürüp taştı. "Öff yaa!"

"Çok başarılısın." Kapıya doğru yürürken gülüyordum. Açtığımda, üzerinde gri şort ve siyah bir kazakla Diego merdivende duruyordu. Onu kış şenliğinden beri görmemiştim ve Colorado'dan döndüğünden haberim yoktu. Dilim tutulduğundan aptal gibi kalakaldım.

"Umarım çıplak modeli sen çağırmışsındır çünkü son gittiğim evde beni donuma kadar soyup sonra da çağırmadıklarını söylediler."

Kollarımı ona dolarken yanlışlıkla kolumdaki alçıyı da kafasının arkasına vurdum ama umurumda değildi çünkü Diego buradaydı, hapiste değildi ve onu çok özlemiştim.

"Neden hiç aramadın?"

"Ne yapayım, havalı girişler yapmaya bayılıyorum." O kadar kocaman sırıtıyordu ki ona bakmak içimi acıtıyordu.

Charlie, "Her şey yolunda mı, Henry?" diye seslendi.

"Evet," dedim ve Diego'yu dışarıya çekiştirdim. "Başına neler geldi?"

Diego duruşmayı ve yeniden ıslahevine girmekten nasıl kıl payı kurtulduğunu anlattı. "Ucuz yırttım. Hâkim beni içeri atmaya hazırdı ama avukatım, Marcus şikâyetçi olmadığı için nefsi müdafaa hikâyemin aksini kanıtlayacak kimse olmadığını savundu."

"Sensiz ne yapardım, bilemiyorum."

"Bence kendi başına da gayet iyi idare edebilirdin."

Diego'yu görmenin şokunu üzerimden attığımda ona söylediklerimi, birbirimize söylediklerimizi hatırladım ve ilişkimizin nasıl olduğunu bilemedim. Evime gelmiş olması iyiye işaretti ama nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. Hissettiğim tuhaflığı gizlemek için ona Huzurlu Meşe'den ve Jesse'nin ölümünü kabullendiğimden bahsettim.

"Hâlâ çözmem gereken çok mesele var ama artık seçeneklerim olmasından memnunum."

Diego ellerini cebine sokmuş, ayakta ileri geri sallanıyordu. "Ben de öfke sorunumla ilgili terapiye gidiyorum. Söylediklerine göre, sevdiğin birilerini inciten herkesin canına okumak doğru değilmiş. Şaşkınım!"

"Ben hâlâ Marcus'ın hak ettiğini düşünüyorum."

"Belki etmiştir."

"Ve ben de seni seviyorum, biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Diego'yu öptüm. Özgürce, dizginlerimizden boşalmışçasına süzülüyorduk. Belki de aşk aslında ona kapılmamızı zorunlu kılmıyordur. Belki sadece içinde olmayı seçmemizi gerektiriyordur. Bize ne olacağını da, ne kadar zamanımız kaldığını da bilmiyordum ama bir saniyesini bile harcamayacaktım.

Audrey dışarı çıkıp yanımıza geldi ve birlikte sahile yürüdük. Yıldızlarla dolu, Ay'ın tepemizde parıldadığı, berrak bir geceydi ve takımyıldızların isimlerini sıralayarak zaman geçirdik.

Diego, "Düğmeye bastın mı?" diye sordu.

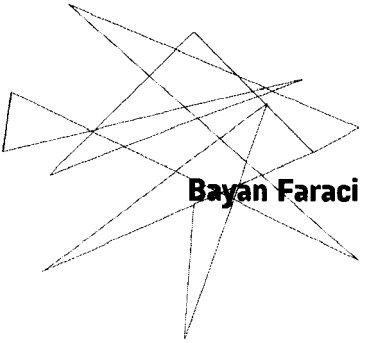
Suyun kıyısında, kumda oturuyorduk. Audrey solumda, Diego sağımdaydı. Dünyanın geri kalanı yoktu. "Beni bir süredir kaçırmıyorlar. Fırsat verseler basardım."

Audrey saatine baktı. "Ayın yirmi dokuzuna hâlâ birkaç saat var."

Diego başını omzuma koydu. "Sence ne olacak?"

Dünyanın sona erdiği onlarca senaryo kurgulamıştım ama hâlâ kesin bir cevabım yoktu. Gökyüzünü izleyip Sümüklülerin nerede olduğunu merak ettim. Düğmeye basmam için bana neden bir şans daha vermediklerini ve başından beri gerçek olup olmadıklarını; yarın dünyanın sonunun gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama umurumda da değildi.

"Açık konuşayım mı? Bence ne olacağının hiç önemi yok."

Bayan Faraci

Bana not yükseltme projesi verdiğinizde aklınızdakinin bu olmadığını biliyorum. Yerçekimi ya da termodinamiğin dört yasasıyla ilgili bin kelimelik bir makale yerine size hayatımın; muhtemelen gezegendeki tüm hayatın son 144 gününü, arasına çılgın kıyamet günü senaryoları serpiştirerek anlattım. Kuvvetle muhtemel ki hayatta kalıp da bunu tartışamayacağız. Büyük olasılıkla gezegen yüzeyinden insanlığın leş kokusunu çıkarıp atacak bir sel, dünyanın sonunu getirecek. Hayır, düzeltiyorum; sonumuzu okyanusların asitlenmesi getirecek. İklim değişikliği, buzulları eritiyor, bunun sonucunda da bütün okyanuslardaki asit seviyesi yükselip sualtı canlılarının çoğunu öldürüyor. Böylece tüm dünyada kıtlık baş gösteriyor ve savaşlar patlak verip insanlığın kökünü kazıyor.

Belki de robotlar ayaklanıp hepimizi öldürürler. Ya da derin uzaydan gelen gamma ışınları dünyayı kaplayıp tüm canlıları yok edebilir. Bir süper yanardağ patlayabilir veya uzaylılar gezegeni istila edebilir, hatta teröristlerin yaydığı, genetiği değiştirilmiş bir virüs insanlığın yüzde 99,99'unu katledip 0,01'lik kesimi açlık ve yalnızlıktan ölmeye terk edebilir.

Bunlar önemli değil.

Artan sıcaklıklar, okyanusların altında hapsolmuş metan gazının salınımını tetikleyebilir; bir biliminsanı, üzerindeki her şeyle birlikte gezegenimizin de dahil olduğu her maddeyle temas ederek *tuhafmadde*'ye dönüştüren bir *tuhafmaddelik* yaratabilir. Bu da önemli değil.

Kıtlık, savaş, nükleer kış, karadelikler veya taçküre kütle atımı... Hiçbiri önemli değil.

Önemli değil çünkü hepimiz bir şekilde öleceğiz. Beynime bir kan pıhtısı gidip beni on dakika içinde öldürebilir; köpeğinizi gezdirirken size bir araba çarpabilir. Hepimiz ölebiliriz, dünyanın sonu gelebilir ama evren hiçbir şey olmamışçasına var olmayı sürdürür. Bundan yüz milyar yıl sonra, bizim uzay bebesi, kronikotuzbirci alkolik, kimya öğretmeni, eski mahkûm ya da okul birincisi olduğumuzu hatırlayacak kimsecikler kalmayacak. Biz öldüğümüzde, zaman, yabancılarla tükürük takas edip etmediğimizi hatırlamayacak. Hatta var olduğumuzu hepten unutacak.

Ve bunun bir önemi yok.

Geçmişi hatırlıyor, anı yaşıyor ve geleceği yazıyoruz.

Evren bizi unutabilir ama ışığımız, bu dünyayı terk ettikten sonra sonsuza dek karanlığı aydınlatacak. Evren bizi unutabilir ama biz yok olana kadar unutamaz ve biz, henüz yazılmamış geleceklerimizle hâlâ buradayız. Kıçımızın üstünde oturup sonu bekleyebiliriz ya da hemen şimdi yaşamayı seçebiliriz. Boşluğun kıyısına yürüyüp isyankâr çığlıklar atabiliriz. Önemli *olduğumuzu* herkesin duyacağı kadar yüksek sesle haykırabiliriz. Hâlâ burada olduğumuzu; tuhaf, saçma sapan hayatlarımızı yaşadığımızı ve bunu ne serseri kuyrukluyıldızların, ne karadeliklerin, ne evrenin ısı ölümünün, kimsenin elimizden alamayacağını. Nasıl öleceğimizi seçemeyebiliriz ama nasıl yaşayacağımızı seçmek *bizim* elimizde.

Evren bizi unutabilir ama bunun bir önemi yok. Çünkü biz karıncalarız ve yolumuza devam edeceğiz.

Teşekkürler

Her kitap zorlu bir mücadeledir ama bu kitap pek çoğundan zorluydu. Yaşamına bir lanetli ev hikâyesi olarak başladı, sonra cinayet polisiyesine evrildi, sonra da nasıl olduysa bir uzay istasyonunda geçen bir bilimkurguya dönüşüp nihayetinde gerçek yüzünü gösterdi. Her zaman olduğu gibi, bu yolculuk boyunca da delicesine destek gördüm.

Öncelikle, beni kötü kararlarm kıyısından döndürüp pusulamın daima doğru yönü göstermesini sağlayan harika temsilcim Amy Boggs'a teşekkür etmek istiyorum. Yazdığım her kitap ona sürpriz oluyor çünkü yazacağımı söylediğim şeyle teslim ettiğim hikâye nadiren birbirini tutuyor. Yine de daima hevesli ve ben de ebediyen müteşekkirim. Ayrıca ajansım Donald Maass'taki herkese benimle ilgilendikleri için teşekkür ederim. Hepiniz muhteşemsiniz.

Bir yazar inzivasına giden bir arkadaşım aracılığıyla Bruce Coville'den çok güzel tavsiyeler aldım. Söylediğine göre, insan ona inanan, onu anlayan ve olabileceğini düşündüğünden daha iyisi olması için onu teşvik eden bir editör bulursa peşinden dünyanın sonuna bile gitmeliymiş. Benim için o editör

Michael Strother'dır. Onun zekâsı, sezgileri ve *How to Get Away With Murder*'la ilgili tweet'leri olmasa kitaplarım asla aynı olmazdı. Sana minnettarım, Michael.

Simon Pulse yayınevindeki tüm ekibe teşekkürü borç biliyorum: Beni Franks'le tanıştıran Liesa Abrams; her zaman mükemmel kapaklar tasarlayan Regina Flath; birkaç kere postumu kurtaran, titiz ve noktalı virgül âşığı redaktörüm Kaitlin Severini; Candace Greene McManus, Faye Bi, Anthony Parisi ve pazarlama, halka ilişkiler ile eğitim departmanlarında henüz tanışmadıklarım... Kelimeleri ben yazsam da bu sizin sihriniz.

Dert yanmak istediğimde Skype'tan beni dinleyen ve pes etmek istediğimde elimi tutan Margie Gelbwasser bu yolculukta yorulmak bilmeyen destekçimdi. Matthew Rush hak ettiğimden daha fazla cesaret verdi ve daha iyisini yapabileceğimi bildiği zamanlarda beni sivri uçlu bir sopayla dürtmekten çekinmedi.

Deathday Letters'dan beri var olan Spinners (Jenn, Chelsea, Caragh, Stephanie, Denise ve ara sıra uğrayan diğerleri) ilham ve destek kaynağı olmayı sürdürüyor. Haftada bir birbirimizi kontrol etmesek muhtemelen delirirdim.

Her zaman olduğu gibi ilk okurum, sadece onun verebileceği desteği, bilgeliği ve haşin sevgiyi esirgemeyen Rachel Melcher'dı. Hem de ona yolladıklarımı okuyabileceği sessizliğe kavuşmak uğruna çocuklarından saklanmak için banyoya kapanması gerektiği halde. Sana şükran borcumu asla ödeyemeyeceğim, Pookie!

Sarsılmaz inanç ve destekleri için aileme ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne yazdığımı her zaman anlayamasalar da yazmak için ortadan kaybolduğumda bana asla vicdan azabı çektirmiyorlar.

Matt Ramsay (namı diğer Kaptan Schmoopy Von Cuddlebum) hâlâ bir insanın isteyebileceği en destekleyici partner.

Yazmak stresli bir iş ama Matt bana sürekli soğuk çay ya da dondurulmuş atıştırmalıklar getiriyor ve kötü bir gün geçirdiğimde ne söylediğimin yarısını bile anlamadığı halde asla itiraz etmeden bütün sızlanmalarıma katlanıyor. Seni seviyorum!

Son olarak, *size* teşekkür etmek istiyorum; kitaplarımı öven, bana e-postalar gönderen ve neden dünyadaki en iyi işe sahip olduğumu bana hatırlatan coşkulu okurlarıma ve kütüphanecilere. Biz karıncalar olabiliriz ama cidden harika karıncalarız ve dünyanın sonu yaklaşsaydı, bu yolculukta yanımda olduğunuz için kendimi şanslı sayardım.